

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HANNAH HAZE

SHATTERED STARS

ARROW
HART
ACADEMY

3

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PARAMPARÇA YILDIZLAR

HANNAH HAZE

Telif hakkı© 2024 by Hannah Haze

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ön kapak tasarımı Covers by Christian Edited by

Buckley's Books

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)

[Ayrıca yazan: Hannah Haze](#)
[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

ÖNSÖZ

Bu kitap, bir kadın ana karakter ve birden fazla potansiyel aşk ilgisi ile 'neden seçmeli' zorba bir paranormal romantizm. Bu aşk ilgileri acımasız ve zaman zaman acımasızca zalimdir. Bazı okuyucuların rahatsız olabileceği şiddet ve kan içeren sahneler vardır. Daha detaylı içerik uyarıları için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

Bu kitapta herhangi bir yazım hatası görürseniz, lütfen bana bir satır bırakın, böylece düzeltebilirim:hannahhazewrites@gmail.com (Ya da sadece bana bir e-posta bırakın. Sohbet etmeyi seviyorum!).

Tristan

Uçurtma gibi uçuyorum; tüm o adrenalin ve hayranlık Kibrit hala damarlarımda zonkluyor, bir yere gitmeye can atıyor, o kadar güçlü bir şekilde köpürüyor ki parmak uçlarımda neredeyse sihirle şarkı söylediğini hissedebiliyorum.

Genelde tüm bu lanet enerjiyi bir kızın kalçalarının arasına pompalardım. Kahretsin, böyle bir gecede kız üstüne kız sikerdim, kalplerinin kırılıp kırılmamasını ve kahrolası duygularının incinip incinmemesini umursamazdım.

Ama artık işler değişti.

O kadar farklıyım ki kendimi bile tanıyamıyorum. Herhangi bir kızla ilgilenmiyorum.

Tüm bu enerjimi boşaltmak istediğim tek bir kişi var ve ondan olabildiğince uzak duruyorum.

Bu da bana tek bir alternatif bırakıyor. Damarlarımdaki kanın heyecanla sıçramasına neden olan bir alternatif.

Dizime tünemiş yarı giyinik kıızı kucağımdan atıyorum ve topuklarımda üzerinde yükselip partiyi tarıyorum.

Spencer burada değil ama partinin bahçeye taştığını anlamak için dışarıdan yeterince gürültü geliyor.

Dansçıların arasına dalıyorum, adımları seslenenleri duymazdan geliyorum ve beni tutmaya çalışan elleri savuşturuyorum.

Onu bir ağaca yaslanmış, dans eden, şarkı söyleyen ve sevişen diğer tüm eğlencelilerden uzakta, boşluğa bakarken buluyorum.

Artık kupayı tutmuyor ve takımına - lanet olsun okuluna ve ülkesine - kariyerimizin en önemli maçını kazandıran bir adam gibi görünmüyor. Yenilmiş görünüyor.

"Hey," diyorum çenemi ona doğru sallayarak ve dikkatini çekerek. "Buradan çıkmak ister misin?"

Bakışlarını yavaşça etrafa çeviriyor.

"Nerede?" diye sorar.

"Depo."

Gözlerinde bir şey hemen parlıyor ve başını sallıyor. "Sadece biz mi?" diye ekliyor.

Bahçedeki ve ortak salondan düşen sarhoş aptallara bakıyorum. Çoğunlukla kaybedenler ve takılanlar. Diğer sporcuların ve amigo kızların çoğu ortadan kaybolmuş, muhtemelen bir yerlerde birbirlerini beceriyorlardır.

"Evet, sadece biz," diyorum omzuna vurarak.

Spencer onun gibi bir dev için inşa edilmediği konusunda tıslasa da, yeraltı otoparkına park edilmiş arabamı alıyoruz.

"Senin kamyonetinden daha hızlı, dostum," diyorum motoru devirip makinenin kükremesini sağlayarak. "Ve oraya çabuk varmak istiyorum, biliyorsun."

Öyle. Vücudu tıpkı benimki gibi kullanılmamış enerjiyle sarsılıyor ve seğiriyor.

Karanlık taşra yollarından uzaktaki parlayan şehre doğru hızla ilerlerken maçı inceliyoruz, nasıl daha iyi oynayabileceğimizi tartışıyoruz, tutturduğumuz oyunlardan dolayı kendimizi tebrik ediyoruz, gelecekte işleri nasıl farklı yapacağımızı tartışıyoruz. Konuşmayı çoğunlukla ben yapıyor olsam da, o orada oturup homurdanarak onaylıyor ya da başını sallıyor.

"Hiç şansları yoktu," diyorum sırtarak. "O piçler en başından beri elimizdeydi."

Spencer yine başını sallar ama gülümsemez. Düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor.

"Neyin var senin?" diye sordum. Normalde bu tür konularda onu susturmam mümkün olmazdı. Kahrolası kafasını kına yakıyor olurdu. Onun yerine gözlerini dikip pencereden dışarı bakıyor. "Kafana bir darbe falan mı aldın?"

"Summer bu akşam Domuz Kız'a gitti."

"Ne zaman?" Koltuğumda daha dik oturup yüzüne bakarak söylüyorum.

"Siktir, bilmiyorum. Bir ya da iki saat önce." "Ne oldu?"

"Summer ona asıldı - ayaklarımı öpmesini falan istedi. Domuz Kız da karşılık verdi, ona kafa attı. Summer'ın burnunu kırdı."

Kıkırdamama engel olamadım, inanamayarak başımı salladım. Ona kafa mı attı? Burnunu mu kırdı? O zavallı kız beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Sorunun yarısı da bu zaten. Bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edemiyorum ve bu beni başka hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyor; beni bekletiyor, izletiyor.

"Bunu o mu yaptı? Hay sikeyim! Keşke ben de görseydim!"

"Evet, öyle yaptı." Ağzının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor. "Summer'ın bir kez olsun haddini bildirdiğini görmek harikaydı."

Biraz daha kıkırdadım. Evet, eminim görülmeye değer bir şeydi. Sonra eğlence dudaklarımda ölüyor.

"Yaz buna izin vermeyecek," diyorum, vites kolunu çekiştirip bizi şehrin sokaklarına doğru hızlandırarak.

"Göreceğiz," diyor, yarı gülümsemesi kayboluyor.

Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldık, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolduk. Kızın Summer Clutton-Brock'la başa çıkabileceği konusunda ben onun kadar emin değilim. Büyük bir sürtük olarak becerilerini mükemmelleştirmeden amigo takımının başına geçemezsin - okuldaki en popüler kız -. Summer yıllarca eğitim aldı ve pratik yaptı. İnsanları nasıl manipüle edeceğini biliyor. Onları nasıl parçalayacağını biliyor. Onlara nasıl acı çektireceğini.

Midemde bir huzursuzluk oluşuyor. Summer'ın onunla uğraşmasını istemiyorum. Summer'ın ondan mümkün olduğunca uzak durmasını istiyorum. Umurumda olmamalı. Ona ne olacağı umurumda olmamalı. Ama yine de umurumda. Çok fazla ilgileniyorum, çok fazla çıkarım var. Dişlerimin arasından nefes alıyorum. Kendimi kontrol etmem gerektiği açık ve Depo'ya varmak için daha da sabırsızlanıyorum.

Rıhtımın uzak köşelerinde, dağ gibi tankerlerin gölgesinde çömelmiş park yeri ağzına kadar dolu. Benimki gibi paha biçilmez araçların, motosikletlerin ve hurda kamyonların bir karışımı. Burası her türden insanı kendine çekiyor. En zenginler ve en fakirler. Hepsi eklemlerinin kırıldığını hissetmek ve ağızlarında kan tadı almak istiyor.

Arabayı kilitliyorum ve bir serserinin arabamı çalacağını düşünmesi ihtimaline karşı bir iki büyü ekliyorum. Ben tatmin olduğumda, ellerimizi yüzümüzün önünde sallıyoruz, yanaklarımızda ve kaşlarımızda koyu renkli maskeler oluşuyor. Büyü, kimsenin gerçekte kim olduğumuzu anlamasını engelleyecek. Sonra Spencer'ı araç labirentinden geçerek otoparkın uzak tarafında duran depoya kadar takip ediyorum. Kapıyı koruyan sadece bir adam değil, her biri vücuduna bir silah takmış, gecenin bir yarısı olmasına rağmen gözleri koyu renk gözlüklerle gölgelenmiş bir grup var.

İkimizi gördüklerinde başlarını sallıyorlar, tek kelime etmeden geçmemize izin veriyorlar. Gerçek kimliklerimizi bilmiyor olabilirler ama yine de bizi tanıyorlar. Savaşmak için burada olduğumuzu biliyorlar, sorun çıkarmak için değil.

Boş bir koridordan geçip bu ıssız deponun yüksek alanına giriyoruz, gürültü bizi hemen çarpıyor.

Mataki kalabalığın kükremesi gibi değil. Daha a, daha umutsuz, daha tehlikeli. Damarlarımdaki adrenalin sıçırıyor ve ayaklarım çok daha hızlı hareket ediyor.

Alanın ortasında gerçekleşen maçı göremiyoruz - kalabalık en az altı kişi - ama Spencer hiçbir şikayet almadan içeri giriyor ve kısa süre sonra n tarafta durup savaşı izliyoruz.

Hepsi gömleksiz, ellerinden ve yüzlerinden kan akan altı adam düello yapıyor. Ama akademideki gibi değil. Hayır.

güvenlik yelekleri burada. Kural yok, kısıtlama yok. Rakibiniz pes edene kadar dövüşürsünüz. Kemikler kırılır, etler parçalanır, kaslar yırtılır. Sonunda hepsi düzelir. Elbette işlerin çok ileri gittiği durumlar da oluyor ama bu da aldığınız risk. Bu yüzden vücudumda adrenalin yükseliyor. Bu yüzden parmak uçlarımda zıplıyorum, sihrim parmak uçlarımda parlıyor. Maçtan sonra düşük. Ama umurumda değil. Her şeyi parçalara ayırmak istiyorum. Ayrıca, büyümün tükenmiş olsa bile buradaki çoğu şerefsizinkinden çok daha güçlü olduğuna eminim.

Kirli kot pantolon giymiş üç adamın üstünlüğü ele geçirmesini, sihirlerini ve yumruklarını diğer üç adamın bedenlerine saplamasını yan yana izliyoruz; bu takım eşofman giymiş.

Magic havada süzülüp dönüyor, kalabalık serseri atışlardan kaçınmak için eğiliyor, bir adamı yumruk darbesiyle tökezlediğinde ringin ortasına geri itiyor.

Adamlardan biri dizlerinin üzerine çöküyor, tüm vücudu sarsılana ve gözleri odağını kaybedene kadar yüzüne tekrar tekrar yumruk yiyor. Çıplak beton zemine yüzüstü düşmeden önce arkadaşı onu omzundan yakalıyor ve serbest kalan elini havaya kaldırıyor.

"Kabul et," diye sesleniyor. Kalabalık, dövüşün sona ermesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde homurdanıyor ama kot pantolonlu üç adam kükrüyor, birbirlerine sarılıyor ve yumruklarını tepelerine dikilmiş ışık huzmesine doğru savuruyor.

Baygın adam iki arkadaşı tarafından ringden çıkarılırken hakem ellerini sıkmaya gelir ve üç kazananın arasına bir tomar banknot sıkıştırılır. Ardından hakem dönerek kalabalığa bakar.

"Teke tek" diye bağırıyor. "Alıcı var mı?"

Spencer'a bakıyorum ve o da başını sallıyor, ikimiz de yumruklarımızı havaya kaldırıyoruz. Ringin etrafındaki diğer birkaç adam da öyle yapıyor. Hakem ringin etrafında dolaşarak sırayla her birimizi inceliyor. Önümde durup maskemdeki deliklerden gözlerimin içine bakıyor. Büyülü kılık değiştirme çok güçlü ama eminim bu gece burada bulunan pek çok kişi kimliğini tahmin edebilir.

"Altın Çocuk," diyor, "seni bir süredir görmüyorduk."

Sağ elimin parmak eklemlerini sol elimin içinde çıtlattıyorum, ayak parmaklarımda üzerinde aşağı yukarı sallıyorum. Başımı sallıyorum.

"Hmmm," diyor hakem, "kim Altın Çocuk dövüşünü görmek ister?"

Ringin etrafında bir kükreme patlak veriyor. İyi olduğumu biliyorlar. Hakem kıkırdıyor. "Kalabalık konuştu."

Ringin ortasına, sıcak lambaların altına doğru yürüyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum ve başımı bir o yana bir bu yana eğiyorum.

Hakem Spencer'a bakıyor ama ringin etrafında dolaşmaya devam ediyor. Deneyimlerinden birbirimizle dövüşmeyeceğimizi biliyor. Onun yerine uzun boylu bir adamın önünde durur - bir dövüşçüden çok bir tanka benzeyen, vücudu giydiği siyah yelekten kurtulmak için zorlanan bir adam.

O yeni. Onu daha önce görmedim ve tahminimce hakem de görmemiştir.

"Adın ne senin, dövüşçü?" diye soruyor.

"Crusher," diyor adam dişlerinin eksik olduğunu gösteren bir sırtışıla. Kendi kendime gülümsüyorum. Demek ki adam ya kendi dişlerini yaptıramayacak kadar aptal ya da yaptırmamayı seçecek kadar aptal. Her iki durumda da, sağ kolum arkamda bağlıyken onu gözüm kapalı yenebilirim. Belki de bu bana istediğim rahatlamayı sağlamayacak. Sonra tekrar, adam Andrew'un çocuğuna benzer bir aksanla konuşuyor. Domuz kızı Barone'a ihbar ettiğini bildiğim çocuk. Belki ona acı çektirmek hoşuma gider.

"Biraz daha büyük biri yok mu? Dövüşecek daha büyük bir adam," diyor adam.

Ona gülümsüyorum. Hakem ona gülümsüyor. Lanet kalabalığın yarısı ona gülümsüyor.

O gerçekten aptal.

Ama aynı zamanda güçlü. Hem de çok güçlü. Ve bu kadar kaslı bir adamın olması gerekenden daha hızlı.

Yine de önemli değil, eğlencenin yarısı kazandıklarını, beni yendiklerini düşünmelerine izin vermek. Parmak eklemlerinin yanağıma çarpmasına izin vermek ve tüm o acının vücudumda çatırdadığını hissetmek. Göğüs kafesime sağlam bir omuz atsınlar ve çatırtıyı duyayım. Bırakın beni dövsünler. Ağzımda kan tadı alayım. Bırakın ona aç hissedeyim.

Milyonlarca kez hissetmediğim bir şey değil. Milyonlarca dayak. Herkes beni daha güçlü yapıyor. Daha güçlü.

Parlak kırmızı tükürüğümü kirli zemine tükürüyorum ve bana doğru koşmaya hazırmış gibi eğilmiş, omuzları hücumla kalkmak üzere olan bir boğa gibi kabarmış adama bakıyorum.

Kıpırdamasını bekliyorum, yumruğumu kaldırıyorum ve tam kafasının ortasına vuruyorum, tüm sihrimi bu vuruşun arkasına saklıyorum. Bu darbe herifi olduğu yerde durduruyor ve bizi izleyen çemberin etrafında dönen etkileyici bir soluk sesi duyuluyor. Parmak uçlarımla bir fiske vuruyorum ve adam havada, başımızın üzerinde yükseliyor. Sonra parmaklarımı döndürüyorum ve o kadar hızlı dönüyor ki kusmadığına şaşırıyorum. Sonra elimi bırakıyorum ve adam da düşüyor, havada süzülüyor ve bir gümbürtü ve iniltiyle yere iniyor.

Şimdi yere yığılmış, iniliyor. Bu çok kolay oldu ve yeterince tatmin olmadım.

Bu eskiden olduğu gibi heyecan verici değil. Yeleğinin ucundan tutup yumruğumu aptal suratına defalarca vurmak da öyle; ta ki merhamet dilenene kadar; dişleri kan içinde, burnu aynı şekilde.

Artık hiçbir şey heyecan vermiyor. Hiçbir şey.

Ve buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değilim.

Çünkü tek istediğimin onun heyecanı olduğunu fark etmeye başlıyorum. Ona dokunmak. Ve tadı. Lanet olsun, kokusunu bile. Kanımı parlatan tek şey.

Onu istiyorum. Ve bununla daha fazla savaşabileceğimi sanmıyorum.

R merhaba

Stone'un kollarında, yatağında yatıyorum, gecenin karanlığı solup gidiyor ve perdelerdeki boşluklardan içeri sızan şafağın ilk parmakları.

Gündüzün bu geceyi kovalamasını istemiyorum. Sonsuza dek bu anın içinde, kendi küçük dünyamızda uzanmak istiyorum. Çünkü oda grinin derin bir tonuna bürünürken, bundan sonra olacaklarla yüzleşmek zorunda olduğumuzu biliyorum. Ve deneyimlerim bana bu her ne ise, hoşuma gitmeyeceğini öğretti.

"Bu kadar genç biri için fazla kötümstersin," diye fısıldıyor Stone, yüzümdeki saç tellerini geriye doğru okşayarak.

Kucağına daha da sokuluyorum, sıcak tenini tenimde hissetmek hoşuma gidiyor.

Biriyle birlikte olmanın böyle hissettirebileceğini, bedenini bedenime bastırmanın bu kadar sarhoş edici olabileceğini hiç bilmezdim. Seksin en heyecan verici kısım olduğunu düşünmüştüm - ve evet o da çok çok iyi - ama bu, bu anlar... Onları daha çok sevmek garip mi?

"Hayır," diye fısıldıyor kulağıma.

"Yani kalmama izin mi vereceksin?" Gözlerimde muziplikle soruyorum.

"Gitmeni istemediğimi biliyorsun."

"Ama yine de beni yatağından atacaksın."

"Tekme değil," diyor, "hafifçe dürt." Ona kaşlarını çatıyorum ve o da iç çekiyor. "Gitmeni istemediğimi biliyorsun, Rhianna. Önümüzdeki birkaç saati, sen durmam için bana yalvarana kadar seni bu yatağın içinde sikerek geçirmeyi tercih ederim."

"Sana durman için yalvaracağımı hiç sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, onunla tanıştığımdan beri yapmak için can attığım şekilde parmaklarımı sakalında gezdiriyorum. Elimi yakalıyor ve avucumu usulca öpüyor.

"Bunu benim için çok zorlaştırıyorsun." Biraz daha tartışmak istiyorum ama o benden önce davranıyor. "Birinin seni bu kulübeden çıkarken görmesi riskini göze alamayız, Rhianna. Birinin bizi birlikte yakalaması riskini göze alamayız. Sabah olmadan gitmelisin."

"Ne fark eder ki? Sen benim kader arkadaşısın. Ben de senin. Elbette kurallar bizim için geçerli olmayacak."

Gözlerini kapatıyor, yüzünde gerçek bir acı beliriyor. "Önemli olacak. Muhtemelen daha da önemli olacak. Ayrıca, bizi öğrenirlerse, seni ve Azlan'ı da öğrenmeleri ne kadar sürer? Ve sonra hepimiz için sorular olacak."

"Kiminle yattığımızın onlar için ne önemi var?"

Bana kaşlarını çattı. "Rhianna, görüldüğün kadar aptal değilsin." Bu iğneleme için onun kaslı karın kaslarını çimdikliyorum. "Artık işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar bu dünyayı anlıyorsun. Kader eşlerinin güçlü ve kudretli olduğuna inanılır. İki kader arkadaşı olan bir kadın - hem de herhangi bir eş değil-"

"Anka Taşı!" Alay ediyorum.

Kaşını tekrar kaldırıyor. "Kimse beni umursamayacak. Ben Azlan'dan bahsediyorum. Siyahlı adamdan. Yetkililerin infazcısı. Kennedy ailesinin varisi."

"Seni umursuyorum," diyorum.

"Öyle mi?" diyor, üstüme yuvarlanarak. "Ne kadar boktan bir şey?"

Parmağı ve başparmağı birbirine sıkıştırıyorum. "Sadece küçük bir tane. Ufacık bir tane."

"Humph," diyor, "o zaman geri alıyorum. Dürtmek yok. Seni kesinlikle dışarı atıyorum."

Kollarımı boynuna doluyor ve ona gülümsüyorum. Gözleri o kadar güzel ki - sabahın erken saatlerindeki gökyüzü gibi mavi - onlara sonsuza kadar bakabilirim.

"Sadece gözlerimden hoşlandığını sanmıyorum, tatlım," diyor, çok büyük, çok sert bir aleti bana doğru sürüyor.

"Bu doğru. Ben de senin bisikletini seviyorum."

"İşte bu!" diyor, ellerimi çözüyor, üzerimden yuvarlanıyor ve yorganı geriye atıyor. "Dışarı!"

Ona surat asıyorum ve hareket etmeyi reddediyorum. "Gitmek istemiyorum," diyorum.

Yüz hatlarındaki alaycılık kayboluyor ve ifadesinde dün geceye kadar hiç görmediğim daha hassas bir şey onun yerini alıyor.

"Rhi," diye yalvarıyor.

"Acıyacak," diye fısıldıyorum, ellerim karnımın üzerine düşüyor. Buraya daha önce de gelmişim. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve bu sefer daha da kötü olabileceğinden korkuyorum. Çekirdeğimde birbirine kilitlenmiş iki bağ, her zamankinden daha güçlü, daha güçlü, daha kırılmaz görünüyor.

"Yakında görüşeceğiz," diyor, ellerimi öpüyor, karnımı öpüyor, omzumu öpüyor.

"Söylediğim bu değil. Ayrılmak ıstırap olacak. Bağ
..."

Gözleri önce karnıma sonra da kendi karnına düşüyor. "Ahhh," diyor.

"Bir kaç adım ötesinde olmaya bile katlanabilmek günler aldı.
Azlan'ın tarafı."

Yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtma yerleşiyor. "Ee, tatlım, sanırım sen ve Azlan..." duraksıyor, "bağı hemen tamamlamadınız."

Başımı salladım. "Hastaneden ayrılana kadar değil."

"Ağrının nedeni buydu."

"Bunu biliyorum. Ama çok zaman aldı-"

"Sikişmek," diye homurdanıyor ve tekrar bana doğru dalıyor.

"Sanırım dün gece kendi kendimizi çok siktik."

"Belki de yeterince değil," diyorum masumca yüzüne doğru.

"Sence biraz daha yapmalı mıyız?" diye soruyor sahte bir endişe ifadesiyle.

"Ne olur ne olmaz diye," diyorum parmak uçlarımı göğsündeki mürekkeplerin üzerinde gezdirirken.

Kıkırdıyor. "Sen lanet olası bir veletsin. Ve ben de lanetliyim." "Şikayet mi ediyorsun?" Bacaklarımı beline dolayarak ve sert aletini içimde cesaretlendiriyor.

Gözleri kapanır ve inler. "Siktir, hayır."

Sallanarak içime giriyor ve ışığın yavaş yavaş yüzünü aydınlatmasını izliyorum, o gözleri benimkileri hiç terk etmiyor.

Sessizce bir araya geliyoruz, ikimiz de daha önce olan her şeyden yorulmuşuz, bağlarımız enerjiyle gümbürdüyor, bedenlerimiz terle ıslanıyor.

Yanaklarımı, göz kapaklarımı, çenemi ve dudaklarımı öpüyor ve sonra beni yataktan kaldırıp banyoya götürüyor.

Kalçalarımındaki boşalmayı ve uyarılmayı kuruttum ve süngerini ılık musluğun altında gezdiriyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, hepsini yıkamaya hazır. Durduğunda süngerini bacağıma doğru kaldırıyor.

"Ne?" Ona bakarak soruyorum.

Homurdanıyor ve parmaklarını amıma doğru kaydırarak deliğimden kaçan taze boşalmanın bir damlasını yakalıyor. "Boşa harcama," diye homurdanıyor. Parmaklarıyla içime geri itiyor.

Ona bakıyorum. Vücudum titriyor. Bu çok ateşliydi ve aynı zamanda...

"Beni hamile bırakmaya çalışmanın sorunlarımızı artıracak olduğunu düşünmüyor musun?"

"Doğum kontrol büyüsünü yaptım, unuttun mu?" diyor süngerle beni temizlerken. "Seni hamile bırakmaya çalışmıyorum."

"O zaman neden-"

"Tam istediğim yerde, tamam mı?" diyor hışımla, tökezleyerek ayağa kalkıyor ve elbisemi bana uzatıyor. Hala yırtık, çamur ve kanla lekeli. Üzerime geçirdiğimde, kavgadan yeni çıkmış gibi görünüyorum. Yine de bir el hareketiyle elbisem yeni gibi oldu.

Elimi tutuyor ve beni kulübesinin kapısına götürüyor. "Ana yollardan değil, arka yollardan gidin. Ve eğer biri nerede olduğunu sorarsa-"

"Onlara sabah erkenden yürüyüşe çıktığımı söyleyeceğim."

"Rhianna," diyor, ona bakmam için beni döndürüyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bu çok ezikçe."

"Sabahın erken saatlerinde kampüste dünkü elbisemle dolaşmamın daha iyi bir açıklamasını bulabilir misiniz?"

Bir an için bunu düşünür.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "O zaman Tanrı aşkına, kimsenin seni görmesine izin verme."

Avuçlarını omuzlarımdan kaldırıyorum ve ellerini ellerimde tutuyorum. "Birbirimizi bir daha ne zaman böyle görebileceğiz?"

Tereddüt ediyor. "Bize bir yol bulacağım." Ellerimi sıkıyor. "Bağı açık tut."

"Ya Azlan?"

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya Azlan?"

"Ona bundan bahsetmeliyiz."

"Bunun olduğunu hissedeceğinden oldukça eminim." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Buna kızmayacaktır, Rhi. İsteddiği buydu."

"Ona hâlâ söylememiz gerekiyor."

"Haklısın. Onunla konuşacağım."

"Hayır, sanırım ben yapmalıyım." Başını sallıyor. "Ve Stone..." Tereddüt ediyorum ama o yine de aklımdaki düşünceleri okuyor.

"Biliyorum, Rhi. Seninle aramı düzeltmek için yapmam gereken daha çok şey olduğunu biliyorum. Sana dünyadaki en değerli şeymişsin gibi davranmam gerekirken bok gibi davrandığımı biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur," diyorum sert bir kaş çatmayla. Bakışlarını benimkilere doğru eğiyor, bana en pişman köpek yavrusu bakışlarını atıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Sonra beni öpüyor, beni bırakmaya ne kadar isteksiz olduğunu gösteren uzun ve kalıcı bir öpücük. Bu duyguyu tüm bedenimde güçlü bir şekilde hissediyorum. Ama çok geçmeden gri sabaha adımımı atıyorum ve izleme duyularım tetikte, parmak uçlarımla daha az yürünen yollardan yatakhane doğru ilerliyorum.

Yine de bu kadar temkinli davranmama gerek yoktu. Kampüs bu sabah, Kurucular Gecesi'nin ertesi günü olduğu kadar ölü. Aslında, ben

tek bir kişiyle bile tanışmadan yurda dönmeyi başardım.

Odamıza vardığımda Winnie'nin kilitleme büyüünü elimle savuşturup odaya giriyorum. Ben sessizce içeri girerken Winnie uykusundan uyandı, eğilip avucumu uyuyan Pip'in üzerinde gezdirmek için durdum.

Winnie yuvarlanır ve gözlerini ovuşturur. "Rhi, sen misin? Saat kaç?"

"Sabah 5.25 Winnie. Uyumaya devam et."

Yine de yapmıyor, onun yerine dirseğini büküyor ve yanağını avucuna dayıyor.

"Bunca zamandır Stone'la birlikte miydin?"

Nerede olduğumu öğrenmek isteyen ve giderek artan endişeli mesajlardan sonra Winnie'ye Stone'la birlikte olduğumu itiraf etmişim. Ancak mesajlarıma herhangi bir ayrıntı eklemeyi ihmal etmişim.

"Hı hı," diyorum elbisemden çıkıp pijamalarımı giyerken.

"Hayır bilmiyorsun, Missie. Gecenin yarısını senin için endişelenerek geçirdim. Birden ortadan kayboldun. Siyahlı adamı arayıp seni aratacaktım."

Winnie'nin yatağının yanında yere yığılıyorum ve o da yüzüme bakıp soluk soluğa kalıyor.

"Ne?" Dedim.

Dik oturuyor.

"Sen bağı mühürledin. Stone ile. Değil mi?" "H-h-h-nasıl olur-"

"Gözlerin. Gözlerinde bir şey var. Siyahlı adamla bağ kurduktan sonra biraz farklı göründüklerini hatırlıyorum. Bir şekilde daha parlak. Bilmiyorum. Bunu tarif edemem. Ama şimdi daha da netler."

"Gerçekten mi?" diyorum, ayağa kalkıp aynaya doğru yürüyorum ve yansımama bakıyorum. Tek gördüğüm yanakları kızarmış bir kız. Bir gecede muhtemelen tüm hayatı boyunca olduğundan daha fazla orgazm olmuş bir kız.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Bunu yaptığım için mi?" Aynanın yansımasında onun bakışlarıyla buluşarak soruyorum.

"Hayır, bilmiyorum," diyor ciddiyetle. "Bence bu deliliğin tam tersi. Eşine direnmek, kaderin güçlerine karşı gelmek, bu çılgınlık olurdu. Aslında, bence bu seni deliliğin sınırına sürükleyebilir. En azından öyle diyorlar."

Stone'un annesini düşündüm ve başımı salladım.

Sonra diğerlerini düşünüyorum. Kendimi sadece Azlan ve Stone'a doğru çekilmiş hissetmiyorum.

Halının üzerinde Winnie'nin yanındaki yerime dönüyorum.

Esniyor ve başını yastığına geri koyuyor.

"Umarım üzgündür," diyor. "Umarım bu dönem sana yaşattıkları için senden af dilemiştir."

"Kendince sebepleri vardı."

Winnie tsks. "Hep öyle yaparlar. Onu o kadar kolay affetme, Rhi. Yatakta ne kadar iyi olursa olsun." Sırıttıyor. "Ve o iyi, değil mi? Lütfen o adamla ilgili tüm hayallerimi yıkma ve bana onun bir fiyasko olduğunu söyleme. Yine de, sanırım gelişime açık olmak kötü bir şey değil. Trent'e bazı şeyleri öğretmek aslında çok eğlenceliydi-"

Arkadaşıma omzuna vuruyorum. "Winnie, dün gece inanılmazdı. Adama öğretecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Evet, eminim," diyor kıkırdarak. "Bahse girerim raflarındaki kitapların yarısı seks el kitabıdır. Bahse girerim tantrik seks hareketlerini ve orgazmları nasıl kozmik hale getireceğini biliyordur ve-"

"Winnie!"

"Evet, Rhi," diyor bana sırtarak.

Derin bir nefes alıyorum. "Ya Stone ve Azlan tek değillerse? Ya... ya başka eşlerim varsa?"

Yine kıkırdıyor ama ne kadar ciddi olduğumu görünce sesi dudaklarında sönüyor.

"Kim?"

Ona iki isim verdim. Üçüncüyü değil, çünkü ... çünkü ... bu doğru olamaz!

Bunu söylediğimde çıkardığı inanmaz ses Pip'in yatağında sarsılarak uyanmasına ve ikimize doğru koçmasına neden oldu.

Pip kucağıma yerleşirken en iyi arkadaşım bana bakakaldı, sonra inanamayarak başını salladı ve yüksek sesle homurdandı.

"Ciddi olamazsın?"

"Bilmiyorum," dedim, yüzümü Pip'in kalkık karnına saklayarak.

"Ama... ama sana bok gibi davranıyorlardı."

"Siyahlı ve taşlı adam beni kollarını açarak karşılamadı, değil mi?"

"Evet, ama hiçbir zaman size işkence etmek, hayatınızı zindan etmek, sizi aktif olarak aşağılamak için yola çıkmadılar."

"Hmmm," diyorum. Çünkü Stone beni bir yatağa zincirledi, kafama jambonlu sandviçler fırlattı ve zorla zihnime sızmaya çalıştı.

Evet, kader arkadaşlarımın hiçbirisi burada kendilerine altın yıldız kazandırmıyor.

"Sonra yine..." dedi, yüzüstü dönüp Pip'in açıkta kalan çenesini gıdıklamak için uzandı. "Sana karşı alıçılmadık bir aşk besliyor gibiler. Özellikle Tristan. Onun hiçbir kıza özel bir ilgi gösterdiğini görmedim. Summer'a bile. Ama sen... Yani bu olumsuz bir ilgi ama yine de ilgi."

"Muhtemelen hayal görüyorum. Muhtemelen Azlan ve Stone'la aramızdaki bağın yakın zamanda mühürlenmesinden kaynaklanan bir huzursuzluktur," diyorum, bu açıklama beni hiç de ikna etmiyor. "İkiden fazla kader arkadaşı mı? Bu mümkün olamaz."

"Yani olabilir."

"Gerçekten mi? Peri masallarında ve-"

"Bekle," diyor Winnie, "bu bana bir şey hatırlattı."

"Hatırlatıyor mu?"

"Uh huh." Yere uzanıp telefonunu arıyor ve yazmaya başlıyor. "Yanlış hatırlıyor olabilirim... uzun zaman önceydi..."

"Neydi?"

Telefonundan başını kaldırıyor. "Ha?"

"Uzun zaman önce ne oldu?"

"Hikaye."

Kaşlarım çatılıyor ama Winnie çoktan kader arkadaşım olan ya da olmayan iki serseriye geri dönüyor. "Ben sadece... eğer onlar ..."

"Eğer öyleyse, bu beni nereye götürür?" Stone'un annesi gibi akıl hastanesine mi gideceğim?

Winnie elini omzuma koyuyor. "Haklı olduğuna eminim. Bu sadece kafa karıştırıcı bir dönem. Buraya hiçbir yerin ucundan taşındın. Anlamadığın yeni bir dünyanın ve yaşam biçiminin içine itildin. Bu akademide çok fazla insan tarafından bok gibi muamele gördün - bu büyük ölçüde kafa karıştırıcı olmalı. Harika gidiyorsun, Rhi. Ben olsaydım, muhtemelen çoğu gün yataktan çıkmakta zorlanırdım."

"Bunu yaptığım pek çok gün var."

"Demek istediğim, tüm duyguların bu kadar karışık ve karışıkken, bazı duyguları diğerleriyle karıştırman şaşırtıcı değil. Aşk ve nefret arasında çok ince bir çizgi olduğunu söylerler," diyor emin olmayan bir ifadeyle. "Çünkü iki insanın kader arkadaşlarına Tristan ve Spencer'ın sana davrandığı gibi davranabileceğine inanamıyorum."

Pip'in başını öperim. Umarım haklıdır. Haklı olmasını istiyorum. Böyle bir karar vermek zorunda kalmak istemiyorum: kendimi bana kötü davranan iki adama bağlamak ya da delilik ve acı dolu bir hayata katlanmak. Bu seçeneklerin hiçbirisi kulağa çekici gelmiyor.

"Her neyse," diyor Winnie, az önce Pip'inkini öptüğüm gibi başımı öpmek için ranzasının üzerinden eğilerek. "Dün maçtan sonra yapılan açıklamayı duydun mu yoksa ateşli profesörü becermekle mi meşguldün?"

"Herhangi bir anons duymadım."

Winnie bacaklarını yataktan dışarı sallar ve ayakları yere vurur, yüzü kontrol edilemez bir heyecanla patlar.

"Düello eden takımın kupayı kazanması şerefine bir balo düzenlenecek."

"Bu gece mi?" Ben de öyle dedim. Baloda giyecek hiçbir şeyim yok ve Winnie sık sık benim iyilik perim gibi davransa da, onun bile durup dururken bir balo elbisesi sihirleyebileceğini sanmıyorum.

Winnie omzuma vurup başını sallayarak, "Hayır, bu gece olmaz," diyor. "Kurucular Gecesi partisine ne kadar emek harcadığını hatırlıyor musun? Bir balo bunun on katı kadar çalışma gerektirir. Haftalarca sürmeyecek."

"Ve top iyi bir şey mi?" Girişimde bulunuyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Winnie ciyaklıyor. "Akademide bulunduğum süre boyunca hiç böyle bir şey olmadı. Bu ilk."

"Ve bundan memnun musunuz?"

"Rhi, Arrow Hart baloları efsanedir. Hatta annem Arrow Hart balosunun olduğu gecenin babama aşık olduğu gece olduğunu iddia eder." Winnie kaşlarını çatıyor. "Ben de o gece hamile kaldığımdan oldukça eminim."

"Toplar kulağa tehlikeli geliyor."

Winnie bana sert bir bakış attı. "Rhianna Blackwaters, lütfen bana doğum kontrol yöntemi kullandığınızı söyleyin. Bu küçük sohbeti yapmadığımı biliyorum ama ben-"

"Doğum kontrol yöntemi kullanıyorum," diyorum. "Ama," diye ekliyorum, sesimi alçaltarak ona bu sabah Stone ile banyoda olanları anlatıyorum.

"Vay canına," diyor Winnie, gözleri irileşerek. "Bu inanılmaz derecede ateşli ve-"

"Aynen öyle," diyorum. "Erkekleri anlamıyorum." Azlan, Stone, Tristan, Spencer: hepsi kafamı karıştırıyor.

Winnie bana sırıtarak, "Bence onları sandığından çok daha iyi anlıyorsun," diyor.

Keşke haklı olsaydı.

R merhaba

WINNIE bundan sonra beni biraz daha sorguya çekmek istiyor ama ben esniyorum.

O kadar ki kısa sürede bana acıdı ve Pip'le yatağa girmeme izin verdi.

Öğle yemeğini geçene kadar uyanmadım ve ilk aklıma gelen Azlan oldu. Onunla konuşacağımı söylemiştim ve konuşmam gerekenden çok daha uzun sürdü. Telefonumu arıyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum. Verdiği cevaptan, dünden bu kadar kısa bir süre sonra tekrar akademide görülmek istemediği anlaşılıyor. Bunun yerine benim kampüs otobüsüyle şehre gitmem ve onun da benimle durakta buluşması konusunda anlaşıyoruz. Ne de olsa bugün Pazar ve dünkü maçın şerefine bahçe işlerinden izinliyim.

Bu ana planla ilgili tek bir sorun var. Şehre gitmek için evimin yöneticisinden izin almam gerekiyor. Tristan Kennedy'den.

Onsuz kaçmayı düşünüyorum ama kampüs otobüs şoförünün izin belgemi görmek isteme ihtimali var ve ayrıca son birkaç haftadır başım yeterince belaya girdi. Mümkünse bir süreliğine daha uzak durmak istiyorum. Uzun, çok uzun bir süre.

Tüm bunlar gururumu ayaklar altına alıp Tristan Kennedy'ye yalvaracağım anlamına geliyor. Ki bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Bu fikir beni hasta ediyor.

Duş aldıktan, kot pantolon ve tişörtten oluşan her zamanki kıyafetlerimi giydikten ve saçlarımı ördükten sonra aynada kendimle sert bir konuşma yapıyorum. Winnie Pip'i de yanına alarak gününü Trent'le geçirmeye gitti bile, bu yüzden benim küçük moral konuşmamı duyacak kimse yok.

"Onun saçmalıklarını dinlemeyeceğim. Sakin kalacağım. Beni etkilemesine izin vermeyeceğim." Yansımam dikkatimi çekiyor. Yanaklarım hala pembe, gözlerim hala parlıyor. Geldiğimden çok daha sağlıklı göründüğümü fark ediyorum. Yansımama güven veren bir baş hareketiyle, Tristan'ın her zamanki ininde olacağını varsayarak Venüs ortak salonuna gidiyorum. Çift kişilik yatakta, kanepelerde ve hatta yerde sızmış, yarı komada ve inleyen bedenlerin arasına girdiğimde Tristan Kennedy'nin aralarında olmadığını görüp şaşıyorum.

Garip.

Dün geceki kutlama dev bir seks partisine dönüşmüş gibiydi - Tristan'ın da tam ortasında olacağını tahmin ettiğim bir partiye.

Kapının yanında horlayan yarı giyinik bir çocuğun üstünden geçip bahçeye çıkıyorum ve bunu yaparken telefonumu çıkarıyorum.

Eğer onu görmeye gitmek kötüyse, ona mesaj göndermek bir şekilde daha kötü hissettiriyor. Tanrım, üzerimde sahip olduğu bu güçten ve bunu kötüye kullanmayı sevmesinden nefret ediyorum. Ama Azlan'ı görmek istiyorum - onu görmem gerekiyor - bu yüzden bir kez daha gururumu ayaklar altına almaya hazırım.

Ona izin isteyen kısa ve göstermelik bir mesaj yazıyorum. Şanslıysam, herhangi bir otobüs şoförünü tatmin etmeye yetecek ve izin aldığımı kanıtlayacak basit bir 'evet' yanıtı alırım.

Tabii ki, bu Tristan Kennedy. Muhtemelen gezegendeki en büyük pislik. Eğer izin kağıdı istiyorsam, gelip almam gerektiğini söyledi. Odasından.

Bu metni okurken homurdandım.

Majestelerinin odası nerede?

YAZIYORUM, sonra sakın olma konusunda kendime verdiğim sözü hatırlıyorum. Mesajı siliyorum, onun yerine '*Yol tarifi lütfen*' yazan bir mesaj gönderiyorum.

Sanki hiç şüphe yokmuş gibi, Tristan'ın odası yurt binalarının en pahalı ve lüks olanında ve onun odası da çatı katında. Merdivenleri çıkarken oflayıp pufluyor ve gözlerimi deviriyorum. Her şeyde sınıf birincisi olmasına şaşmamalı. Zenginlik ve lüks içinde yüzerken pek de zor sayılmaz.

Kapısının önünde durup oraya iliştirilmiş el yazısı notları not ediyorum ve Los Magicos'a gitmenin daha basit, daha az tehlikeli bir yolu olup olmadığını tartışıyorum. Yürümek gibi. Ya da süpürgeyle uçmak gibi.

Fikrimi değiştirip uzaklaşmadan kapı açıldı ve Tristan üzerinde sadece gri bir eşofmanla kapıda belirdi. Cidden mi?! Bu adam hiç kıyafet giymez mi?

Anında midem takla atıyor ve bağlarım ona doğru çekiliyor, inkar etmesi zor bir çekim. O kadar yakışıklı ki bazen ona bakmakta zorlanıyorum. Güneş gibi, göz kamaştırıcı. Bu konuda kafam karışmış olamaz, değil mi? Ama olmalıyım.

Kıyafetsizliği açıkça beni korkutmak, rahatsız hissettirmek ya da temelde bana işkence etmek için bir taktik. Buna kanmayacağım.

"İçeri gel," diyor ve bana sırtını dönüp geniş odasına doğru eğiliyor. O bunu yaparken, gözlerim kendiliğinden onun formunda geziniyor. Teni altın sarısı ve kaslarla dolu, omuzları geniş, pantolonu düşük, ayakları çıplak. Omzunun üzerinden bir mürekkep izi geçiyor - sıçrayan bir kaplan, gözleri Tristan'ınki gibi zümrüt yeşili. Dişlerini göstererek bana bakıyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum - ya da ondan. Ama sonra kürek kemiğinin kenarından geçen bir çürüğün koyu hatlarını görüyorum. Avuç içim büyüklüğünde ve siyah ile mor karışımı bir renge boyanmış. Beni irkiltiyor. Düello maçından mı? Eğer öyleyse, neden iyileşmemiş? Üzerinde başka iz yok.

Kapı aralığından kımıldamıyorum. Kokusu havada ağır ağır asılı duruyor.

Odasına adım atmak bir kaplanın inine adım atmak gibi olurdu.

"Olduğum yerde iyiyim, teşekkürler." Yatağa doğru bakıyorum. Bir yerlerde tüm o sayısız kızı baştan çıkarıyor olmalı. Midem

bükölüyor ve ortak salonda o kızla olan anısı zihnimde canlanıyor. "Fişimi alabilir miyim lütfen?"

Duruyor, sonra ayak parmaklarının üzerinde dönüyor, bileğimden tutup beni odasına götürüyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Kendime verdiğim sözü tutamadığım için öfkeli bir of çektim.

Onun odasında olmak mahrem ve tehlikeli hissettiriyor. Onun bölgesi. Bu katta başka kimse bile yok ve yapılmamış yatağı dev pencerenin yanında, yapılmamış ve buruşuk bir şekilde duruyor.

Her zamanki sıkılmış duruşunu benimsemesini, yatağa uzanmasını ya da bir sandalyeye çökmesini bekliyorum. Bunun yerine, odanın ortasında durup bana doğru bakıyor. Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Odanın o kadar çıplak olduğunu fark ettim ki, gerçekten dolu olduğuna inanmak zor. Masasının üzerinde duran bir aile fotoğrafı ya da rafta duran bir kupa bile yok. Aslında, odanın dolu o l d u ğ u n a dair tek ipucu dağınık yatak ve sandalyenin üzerine asılmış düello forması.

Odasının onun kim olduğunu gösteren gösterişli bir yer olacağını düşünmüştüm. Tüm o ödüllerle dolup taşacak, pahalı eşyalarla dolup taşacak. Duvarların altınla kaplanmasını ve güzel yüzünün resimleriyle süslenmesini bekliyordum.

"Summer Clutton-Brock'a kafa attın, burnunu kırdın." Hayal mi görüyorum yoksa bunu hayranlık dolu bir ifadeyle mi söylüyor?

Omuz silkiyorum.

"Arkanı kollaman gerekecek, küçük domuzcuk. Şimdi sahip olduğu her şeyle sana saldıracak."

"Onun gibi bir kabadayıdan korkmuyorum." Beni yakalamaya çalışan çok daha tehditkâr düşmanlarım ve hayatıma musallat olan çok daha tehlikeli komplikasyonlar varken olmaz.

"Belki de bu kadar çok düşman edinmemen akıllıca olur," diyor, belli ki benimle aynı şeyi düşünüyor.

"Bana doğal geliyor," diyorum düz bir şekilde gülümseyerek ve bakışlarını tutarak. Her zamanki sıkılmış halinden sıyrıldı. Gözleri bugün tıpkı o kaplanınki gibi. Zeki, yırtıcı, meydan okuyan.

"Neden Los Magicos'a gitmek istiyorsun?" diye soruyor çenesini sallayarak, elleri eşofmanının ceplerinde.

"Aslında bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum, Tristan."

Belirgin bir tedirginlikle odanın içinde adım atmaya başlıyor, o hareket ettikçe benim bağlarım da onun peşinden sürükleniyor. Bu çok açık. Bu konuda yanılıyor olamam. Bana hissettirdikleri konusunda yanılıyor olamam. Benim isteğim dışında. Onun hakkında böyle hissetmek istemiyorum. Ondandır nefret etmek istiyorum.

"Fişi istiyorsun, o zaman bana nedenini söyle."

Tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Ne kadar çok kavga edersem, bu o kadar uzun sürecektir. Uyum sağlarsam, buradan daha çabuk çıkarım. Ve ben buradan çıkmak istiyorum. İçimdeki hisler dayanılmaz ve bunun gerçek olduğuna inanmak istemiyorum. Ondandır olabildiğince uzak durmak ve kendimi bunun gerçek olmadığına ikna etmek istiyorum.

"Azlan'ı görmeye gidiyorum," diyorum ona.

Bana kaşlarını çatmadan önce bir an tereddüt ediyor, bakışlarımızın kilitlendiği andaki yoğunluk beni ondan uzaklaştırıyor.

"Neden gelip seni burada göremiyorsun?"

"İnfaz memurunun maçtan bu kadar kısa bir süre sonra tekrar akademide görülmesi tuhaf olurdu."

"Azlan bu saçmalığı umursamıyor."

"O beni önemsiyor," diyorum.

Tristan'ın gözleri yüzümde geziniyor. "Seni almaya mı geliyor?"

"Otobüse bineceğim."

Alay ediyor. "Otobüs mü? Güvenli değil."

"Hiç sorun değil." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sana nereye ve neden gittiğimi söyledim. Şimdi fişimi alabilir miyim?"

"Seni almaya geliyor olmalı," diye homurdanıyor.

"Otobüsten iner inmez benimle buluşacak."

"Renzo Barone'a sahiptin-"

"Farkındayım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Güvenli değil. Talebinizi reddetme eğilimindeyim."

"Azlan-"

"Azlan aptalın teki," diye tersliyor, benden uzaklaşıyor, böylece geniş sırtını ve sırtındaki çürüğü bir kez daha görebiliyorum.

omuz. "Komik, eskiden hiç böyle değildi. Senin etkinden olmalı."

"Benimle bir ilgisi yok. Ailevi bir özellik olmalı," diye karşılık veriyorum.

İkimiz de bir an sessiz kalıyoruz ve gözlerim yine o morluğa takılıyor, altın sarısı tenine karşı çok koyu.

"Başhemşire sırtındaki bir çürüğü gözden kaçırmış," diye ağzımdan kaçırmadan edemiyorum. Çok acı verici, çok acımasız görünüyor. Mükemmel vücudundaki tek kusur.

"Ne?" diyor, zihnindeki düşüncelerden kurtulmaya çalışır gibi başını sallıyor.

"Sırtınızda oldukça kötü bir çürük var. Maçtan sonra başhemşirenin gözünden kaçtığını tahmin ediyorum."

Odasının uzak tarafındaki gardırop kapağında asılı boy aynasına doğru yürür ve omzunun üzerinden bakar. Boynundaki tendonlar geriliyor ve omzundaki kaslar dalgalanıyor. Dudağımı ısıyorum.

"Matron bunu kaçırmadı," diyor. "Maçtan değil."

Tristan Kennedy'nin en son ne zaman dövülmüş gibi görüldüğünü hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum.

Yukarı.

Kolunu omzunun üzerinden geçirmeye ve çürük ama ona ulaşamıyor.

"Lanet olsun," diyor.

Tereddüt ediyorum, seçeneklerimi hesaplıyorum. "Eğer... eğer onu senin için iyileştirirsem, bana o aptal izin belgesini verir misin?"

Gözleri benimkilere kayıyor, tüm o elektrik göz bebeklerinde yeniden dans ediyor. Alt dudağını yalıyor.

"Büyüyü gerçekten biliyor musun, küçük domuzcuk?"

Bakışlarını tutuyorum. "Birkaç gün önce arkadaşımın hayatını kurtardım," diye fısıldıyorum.

Gözlerinde ilgi kıvılcımları çakıyor. "Wence kızı mı?"

Başımı salladım.

"Ona ne oldu?"

Ona neden söylediğimi bilmiyorum ama söylüyorum. İçimden bir ses, ona karşı dürüst olursam, sırlarımı paylaşırsam, bana istediğimi vermeye daha istekli olacağını söylüyor.

"Saldırıya uğradık. Bir grup asker tarafından."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil, küçük domuzcuk. Hikaye mi uyduruyorsun?"

"Eve dönmüşlerdi. Onlar Batı'dan gelen askerlerdi."

Kaşlarını çattı. "Batı'dan gelen askerler bizim bölgemizde. Bu hiç mantıklı değil. Savunmamızı nasıl aşabilirler ki?"

"Azlan birkaç sızma olduğunu söylüyor."

Bu bilgiyi alırken gözleri yüzümde geziniyor. "Arkadaşın yaralandı mı?"

"Evet, kaçmaya çalıştığımızda. Onu kurtardım." Vücudumda bir gurur duygusu filizleniyor ve Tristan Kennedy ilk kez karşılığında iğneleyici bir şey söylemiyor. Bunun yerine bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor.

"Tamam," diyor sonunda. "Çürüğü iyileştir, ben de seni bırakayım." Bileğimi tekrar tutarak bana doğru yaklaşıyor. "Ama seni uyarıyorum Piggie, bundan birine bahsedersen seni pişman ederim."

Merakla dolu yüzünü inceliyorum. Neden önemli olsun ki? Bu çürük de nereden çıktı? Neden iyileşmedi? Ve bu neden büyük bir sır?

"Arkanı dön," diyorum ona. Bana sert bir bakış attı, sonra dediğimi yaptı.

Omzuna kadar uzanıyorum ama düzgünce uzanabilmek için parmak uçlarımda durmam gerekiyor ve karmaşık bir büyü örerken dengede durmak çok zor olacak.

"Oturmanı istiyorum."

En yakındaki sandalyeyi kendisine doğru sürüklüyor, üzerinde değerli forması olan sandalyeyi ve yere çöküyor. Elimi sertçe omzuna koyuyorum, onu ileri itmek istiyorum ama avucum etine değdiğinde elektrik kıvılcımlarla patlıyor.

Sandalyesinden sıçırıyor ve ben ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Beni zaptladın mı, Domuz Kız?"

"Hayır," diyorum elimi sallayarak, elektrik parmak uçlarımdan koluma doğru hızla yayılıyor. "Özür dilerim," diye ekliyorum, "lütfen, tekrar denememe izin verin."

Bana ters ters bakıyor ama tekrar yere yatıyor, bu sefer dizlerinin üzerine çöküyor, böylece kürek kemiğine ulaşabiliyorum.

Şimdi ona daha da yaklaştığımda kokusunu daha net alabiliyorum ve teninden yayılan ısıyı, havada dönen büyüsunü hissedebiliyorum. Bu sefer dikkatimi dağıtmamaya çalışarak avucumu teninin üzerinde gezdiriyorum.

Orada dalgalanan kas çizgileri ya da bana dik dik bakan kaplan.

Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum ve nefesimin altında kelimeleri fısıldıyorum, yüzeyin altında birikmiş kanı hissediyorum, dağılması için cesaretlendiriyorum, yaralı dokuyu iyileşmesi için cesaretlendiriyorum.

Bunu yaparken, eski çürüklerin, uzun süre önce iyileşmiş kemiklerin, yırtılmış ve onarılmış etin izlerini hissediyorum. Eski düello yaraları mı? Okuldaki yumruk kavgaları mı? Hayır, onlar çok daha eski. Çok, çok daha eski. Kendi bedenimi düşünüyorum, uzun zaman önceki yara izlerinin kalıntılarıyla dolu. Nasıl oluştuklarını.

Gözlerimi açıyorum ve önümdeki çocuğun altın kafasına bakıyorum, hayatının her zaman inandığım kadar altın olup olmadığını merak ediyorum.

Azlan
Öğleden sonraki şehir trafiğini tanıyorum, ilk işaretleri arıyorum. kampüs otobüsü, geçen her araba, kamyon ve bisikletle daha da sabırsızlanıyor.

Bu aptalca bir fikirdi. Ya otobüsün önü kesilirse? Ya yoldan çıkmaya zorlanırsa? Ya bu köhne şey o ıssız köy yollarında bozulursa?

Ama aptallık ediyorum. Yaralı olsaydı bilirdim. Tehlikede olsaydı bilirdim. Bunu hissederdim. İçimdeki bağ bir gün öncesine göre garip bir şekilde daha güçlü. Bir şey oldu ve sanırım benimle konuşmak için bu kadar çaresiz olduğu şey de bu.

Şimdi ona olan bağımı hissediyorum ve sanki bağım onu daha da yakınlaştırıyormuş gibi, otobüs o anda görüş alanıma giriyor.

Vücudum rahatlayarak sarkıyor ve sabırsızlıkla bisikletimden inip pelerininin kapüşonunu başıma geçiriyorum ve kaldırıma doğru yürüyorum. Otobüsün cadde boyunca ilerlemesi uzun sürüyor, her kırmızı ışığa yakalanıyor ama sonunda yanıma yanaşıyor,

Kapılar geri sallanıyor ve Rhianna kapı aralığında duruyor, onu görmek kalbimin göğsümde canlı bir şekilde ağrmasına neden oluyor.

Beni gördü ve kaldırıma atladı. Otobüsün gitmesini bekliyoruz ve sonra ona elimi uzatıyorum. Elimi tutuyor, avuç içi sıcak ve davetkâr, onu bir ara sokağa çekip kollarıma alıyorum, caddede trafik akarken ve kaldırımlar insanlarla dolup taşarken onu öpüyorum.

Nihayet ağzını benimkinden ayırabildiğim için mutlu olduğumda ona "Benim evime döneceğiz," diyorum. "Tanışmanı istediğim biri var."

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve bisikletime kadar beni takip ediyor. Sonra şehrin içinde yolumuza devam ediyoruz, kolları vücuduma sıkıca sarılmış, tam da istediğim gibi. Bu anların sonsuza dek sürmesini diliyorum. Sadece o. Sadece ben. Bisiklet ve yol.

Evime vardığımızda, gözlerinde hala merak parlıyor.

"Bu kişiyle tanışmaktan mutlu olacak mıyım?" diye soruyor, biraz da kuşkuyla.

"Umarım öyledir," diyorum elini elime alarak. "Arkadaş olacağınızı umuyorum."

"Lucinda ya da diğer eski kız arkadaşlarından biri olmadığı sürece," diye mırıldanıyor.

"Değil," diyorum kararlılıkla, sonra mırıldanarak ekliyorum, "ve sanki bir sürü eski kız arkadaşım varmış gibi konuşuyorsun."

Bana daha da şüpheyile bakıyor ve kapıyı açtığımda kız kardeşimi koridorda bizi beklerken buluyorum, her bir gözeneğinden heves fışkırıyor. Bana çok benziyor: saçları koyu renk ve omuzlarına dökülüyor; gözleri de koyu renk ve heyecandan parlıyor. O da benim gibi uzun boylu, çok daha ince olmasına rağmen Rhi'den neredeyse yarım ayak daha uzun. Bana sorarsanız fazla ince. Amcamın kontrolü altında yaşamanın getirdiği stresin bir sonucu.

Bugün başında rengarenk parlak bir eşarp var; kulaklarından ve boynundan boncuk zinciri sarkıyor ve elbisesi de eşarbı kadar parlak ve renkli. Amcamın önünde giymeye cesaret edebileceği bir kıyafet değil.

"Rhianna," diye ışıldıyor ve eşimin ellerini kendi elleriyle sıkarak için öne atılıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Rhianna, bu Eleanor - Ellie, kız kardeşim."

"Evet, biliyorum." Rhi kardeşime gülümsüyor. "Dünkü maçta seni Kennedy locasında gördüm. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kız kardeşim hevesle başını sallıyor, gülümsemesi genişliyor. "İyi bir maçtı. Tristan çok iyi oynadı. İzlemeye kalmalıydın, Az."

Rhi'nin kaşı seğiriyor ve eğlenerek bana bakıyor. Sanırım daha önce bana böyle seslenildiğini hiç duymamıştı.

Homurdanıyorum. "Tristan'ın orada ona tezahürat yapacak yeterince dalkavuk hayranı vardı. Ayrıca, şu anda aile locasında pek hoş karşılanmıyorum."

Ellie'nin yüzündeki gülümseme yerini daha üzgün bir ifadeye bırakıyor, bu günlerde çok sık gördüğüm bir ifade. Ona milyonlarca kez gelip benimle yaşamasını, ailesinden uzakta yaşamasını söyledim - lanet olsun, ona yalvardım. Ama o bunu yapmıyor. İnsanların içindeki iyiliği görme konusunda şaşmaz bir yeteneği var - neredeyse görecektir hiçbir şey olmasa bile - ve ailemizi bir arada tutma, onların davranışları üzerinde bir tür olumlu etkiye sahip olma ihtiyacına umutsuzca sarılıyor.

"Amcamızla konuşsaydınız, Rhianna'yı onunla tanışmaya götürseydiniz-" "Rhianna'yı onun yanına yaklaştırmam," diyorum kararlı bir şekilde. "Gel

ikiniz birbirinizi tanıyabilirsiniz. Hepimize birer kahve yapayım."

"Benim için bitki çayı," diye hatırlatıyor

Ellie. "Evet, hanımefendi."

"Ve bir kurabiye," diye ekliyor. Ona gözlerimi deviriyorum. "Ah, evet, özür dilerim, Bay Kas Adam'ın sadece çiğ yumurta, ızgara tavuk ve buharda pişmiş sebze yediğini unutmuşum."

Rhi kıkırdıyor, belli ki Ellie'nin benimle dalga geçmesinden hoşlanıyor.

"Size kek ve kurabiye ikram etmekten mutluluk duyarım. İkiniz de biraz şişmanlayabilirsiniz."

Bu ikisini de susturuyor ve beni salona kadar takip ediyorlar. Onları karşılıklı kanepelere tünemiş, birbirlerine biraz gergin bir şekilde sırtarak bırakıyorum ve dolaplarda belli belirsiz tatlı bir şeyler aramaya gidiyorum, Rhi'nin hastanede kaldıktan sonra burada bıraktığını düşündüğüm bir parça çikolata buluyorum. Kurabiye değil ama umarım iş görür.

Yanlarına döndüğümde Ellie'nin sandaletlerini çıkarıp ayaklarını altına soktuğunu ve Rhi'nin çok hoşuna gidecek şekilde çocukluğumuza dair hikayeler anlattığını görüyorum. Kız kardeşim çok daha genç

Tristan'a yaşça benden daha yakındı ama biz hep yakındık. Annenizi bu kadar genç yaşta kaybetmek size bunu yapar. Ailemizden kopmak istememesinin bir diğer nedeni de bu. Bir ebeveynini kaybetti, bir başkasını kaybetmeye dayanamaz. Bu onun kalbini kırar. O kalbe her gün eziyet etmesinin bir önemi yok gibi görünüyor.

Rhi'ye bir fincan çiçek kokulu çay uzatırken küçük kız kardeşime sevgiyle gülümseyerek, "Söylediği tek bir kelimeye bile inanma," diyorum. "Çok canlı bir hayal gücü ve berbat bir hafızası var."

"Yalan." Gülüyor, ben yanındaki kanepeye çökerken omzuma vuruyor.

Rhi uzattığım elimden kendi fincanını alıyor ve kenarından bir yudum alıyor. "Çok yazık oldu. Senin hakkındaki düşüncelerim ciddi bir yükseliş gösteriyordu. Eleanor bana senin ne kadar sadık ve koruyucu bir ağabey olduğunu anlatıyordu. Ama eğer hepsi yalansa..."

"Değil," diyor Ellie, başını omzuma yaslayarak. "Daha iyi bir kardeş isteyemezdim. Onun kader arkadaşına sahip olduğun için çok şanslısın."

"Rhianna'ya sahip olduğum için benim kadar şanslı değilsin," diyorum Rhi'nin bakışlarıyla buluşarak. Zevkten yüzü kızarıyor, bu duygu bağında açıkça görülüyor. Bunu bir kenara not ediyorum. Kız iltifatlardan hoşlanıyor ve ben de onu iltifat yağmuruna tutmaya niyetliyim. Onu yeterince şımartmadım.

Ellie'nin gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşuyor. "İkiniz için de çok mutluyum," diyor yüzünü silerken. "Onun tek başına kalması beni çok endişelendiriyordu. O bunun için yaratılmamış. Sevgiyi, aileyi, arkadaşlığı hak ediyor."

Rhi sessizce, "Sanırım hepimiz öyle düşünüyoruz," diyor.

"Evet, sanırım öyle." Ellie burnunu çekiyor, dudaklarında bir başka ıslak gülümseme oluşuyor. "Nasıl tanıştınız?"

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Tekrar açıyorum. Ellie bakışlarını benden Rhianna'ya çevirdi.

"Beni yakalamak için gönderilmişti. Ben kaçak bir kayıtsızdım," diyor Rhianna, açık ve net. Kim olduğundan utanmıyor. Hiçbir zaman da olmadı ve bu kızda sevdiğim şeylerden biri de bu - ateşli, sarsılmaz inatçılığı ve dayanıklılığı.

"O kısmı biliyorum," diyor Ellie, hafifçe kızarak ve ayaklarını daha da altına sokarak. "Ama ben, bilirsin işte, bütün kanlı detayları öğrenmek istedim. Bana hiçbir şey anlatmıyor," diye fısıltıyla ekliyor.

"Sana her şeyi anlattım," diye ısrar ediyorum.

Ellie tsks. "Evet, tüm gerçekler. Tarih, hava durumu, GPS konumu, vesaire, vesaire, vesaire. Rhianna, bana gerçekte ne olduğunu söyle? İlk görüşte aşk mıydı? Anlık bir bağ mı vardı?" Avuçlarını birbirine vuruyor ve göğsüne götürüyor.

Rhi'nin suratını asmasını ve kız kardeşime ona nasıl büyülü oklar fırlattığını anlatmasını bekliyorum.

Onun yerine pencereye doğru bakıyor, ışık camın diğer tarafında yetişen parlak yeşil bitkilere vuruyor.

"Muhtemelen aptalca gelecek ama... ilk görüşte aşk değildi... ama onunla göz göze geldiğim o ilk anda, onu zaten tanıyormuşum, başka bir zamanda ve başka bir yerde ortaya çıkan sahneyi daha önce görmüşüm gibi hissettim. Bana tanıdık geliyordu, *deja vu* gibi."

"Muhtemelen yüzümü görmüşsünüzdür.

Posterlerde ve-" "Hayır," diye ısrar ediyor. "Öyle bir şey değildi."

"Belki onu daha önce görmüşsünüzdür," diyor kız kardeşim. "Daha önce hiç karşılaşmadık," diye ısrar ediyorum.

"Bu hayatta değil," diye karşı çıkıyor, "ama belki başka bir hayatta."

Alay ediyorum, başımı sallıyorum ve bir sonraki sözlerimi Rhianna'ya yöneltiyorum. "Kız kardeşim her türlü woo woo saçmalığına inanır."

"Kader arkadaşlığının ciddi bir woo woo saçmalığı olduğunu düşünmüyor musun?" Ellie öyle diyor.

Daha önce yaptığım gibi ağzımı açıyorum ama bunun için herhangi bir argümanım yok.

"Önceki hayatında' derken ne demek istiyorsun?" Rhi soruyor. "Bazı insanların inandığı şey-"

"Hippiler ve-"

"Pek çok bilgin," diye ısrar ediyor Ellie. "Kader eşlerinin birçok yaşam boyunca, birçok farklı zaman ve mekânda tekrar tekrar birbirlerine yazıldıklarına inanıyorlar. Siz kader arkadaşısınız. Belki de hep öyleydiniz."

Rhi ona bakıyor, zihnindeki çarklar açıkça hareket ediyor. "Buna inanmıyor musun?" diye soruyor bana.

"Bilmiyorum," diyorum basitçe.

"Beni ilk gördüğünde ne hissettin?"

Gözlerimi kapatıyorum, karanlık açıklıktaki o anı hatırlıyorum, hava mis gibi kokuyor, gökyüzü yıldız ışıklarıyla dolu. "Senin şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olduğunu düşünmüştüm."

Bu kez alay ediyor ama ben de bağ aracılığıyla o zevki yeniden hissediyorum ve umarım karşılığında dürüstlüğümü ve duygularımı hisseder. Umarım ne kadar ciddi olduğumu biliyordur.

Eleanor'un gözleri benim yüzümden Rhianna'nınkine kayıyor.

"Bana kendinden biraz daha bahset Rhianna," diyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Rhi güler. "Bilinecek pek bir şey yok. Arrow Hart'ta okuyorum." Omuz silkiyor.

"Evcil bir domuzu var," diyorum Ellie'ye.

Ellie onunla dalga geçip geçmediğime karar verememiş gibi Rhi'ye bakıyor. "Domuz mu?"

"Evet, Pip. O benim bebeğim ve en eski arkadaşım." Rhi yine güldü. "Şimdi herhalde kardeşinin deli bir kadına bağlandığından endişeleniyorsundur." Ellie başını sertçe sallar. "Ama ağabeyin domuz sahibi olduğum için deli olduğumu düşünüyor. Pip'ten nefret ediyor."

"Ondan nefret etmiyorum," diye mırıldandım.

"Çocukken evcil bir tavşanımız vardı. Ailemizin olması gerekiyordu. Ama aslında Az'a aitti. Birbirlerinden ayrılmazlardı. O yarattığı yatağına götürürdü. Onu sadece Bibkins'in öldüğü gün ağlarken gördüm. Sonra ve ..." Elllerine bakıyor ve ben yutkunuyorum.

Bu kez bakışlarını yüzlerimizde gezdirme sırası Rhi'de ama Ellie'yi devam etmesi için zorlamıyor. Belki de bu konunun ne kadar acı verici olduğunu hissediyordur. Kız kardeşim ve benim için.

Ellie çayından bir yudum alır ve tekrar sakinleşerek gülümsemeyi başarır.

"Kolyeni beğendim," diyor ve Rhi'nin köprücük kemiğine yaslanmış bir madalyonu işaret ediyor. Daha önce görmediğim bir kolye. "Az'dan bir hediye miydi?"

"Eee... hayır." Rhi gümüş tılsımla oynar.

Ellie gözlerini kısar. "Kardeşim sana hiç hediye verdi mi? Çiçek, parfüm, çikolata?"

"Hayır," diye tekrarlıyor Rhi, zinciri parmaklarının etrafında döndürüyor ve bana bakmayı reddediyor.

Bir suçluluk dalgası bedenime çarpıyor ve ardından koluma şiddetli bir şaplak iniyor.

"Azlan Kennedy!" Ellie öfkeyle söylüyor. "Rhianna senin kader arkadaşın ve sen ona hiç hediye almadın mı?"

"Hayır, Los Magicos'a seyahat ederken bana birkaç tampon yemek almıştı-"

"Yeterince iyi değil." Ellie bana bir tokat daha attı. "Rhi, kaba olmak istemem - lütfen bunu yanlış anlama - ama çok paran var mı? Yani, çoğu öğrencinin yok. Akademiye katılmak için para almıyorsun ki."

Rhi, "Yetkililer bana harçlık veriyor," diyor.

"Ne kadar?" Soruyorum, kendime duyduğum öfke utancıma ekleniyor.

Tereddüt ediyor ama benim sert bakışımla bilgiyi döküyor.

"Hepsi bu kadar!" Ellie bana daha da sert vurmadan önce daha da öfkeyle söylüyor. "Bir kadının ihtiyacı olan tüm kızsal şeyleri almak için yeterli değil."

"Ne gibi?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bir sürü şey." Ellie parmağını bana doğru sallıyor. "Giysiler, tuvalet malzemeleri, makyaj malzemeleri-"

"Rhianna'nın makyaja ihtiyacı yok. O olduğu gibi güzel-"

"Buna ihtiyacı yok. Ama belki de istiyordur."

Rhi gülümsüyor, kız kardeşimin beni azarlamasından daha çok keyif alıyor gibi görünüyor.

"Onu alışverişe götürmelisin. Ben yapardım ama

..." "Ama?" Rhi sorar.

"Ellie bugün buraya gelerek zaten büyük bir risk aldı."

"Kolay olmadı," diyor Ellie, boncuklu kolyesini parmaklarının arasından geçirirken o tedirginlik yeniden bedenime yayılıyor. "Amcamızın her yerde casusları var, her hareketimizi rapor ediyorlar. Ayrıntılı bir hikâye uydurmak, dolambaçlı yollardan gitmek zorunda kaldım." Çay bardağı elinde sallanmaya başlayınca avucumu omzuna yaslıyorum.

"Geri dönme, Ellie. Burada benimle kal."

Ellie başını sallıyor, alt dudağını sıkıyor.

"Neden olmasın?" Rhi öyle diyor. "Burada güvende olacaksın. Azlan seni güvende tutacak." Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Gurur. Buna inanıyor mu? Ellie'yi güvende tutmak için ne kadar çok çalıştığımı görüyor mu? Onu güvende tutmak için ne kadar çok çalıştığımı?

Ellie ikinci kez başını sallar. "Ailemi seviyorum. Elimde değil. Amcam zalim, acımasız bir adam olabilir - bazen babam da öyle olabiliyor - ama onlar bizim iyiliğimizi düşünüyorlar. Onlardan ayrı kalamam."

"Amcamızı gerçekten özleyecek misin?"

Ellie'nin ağzının kenarı seğiriyor. "Belki de değil," diye itiraf ediyor. "Ama teyzemizi özlerdim. Tristan'ı özlerdim."

Homurdanıyorum ve Rhi gözüme çarpıyor. "Herkes amcan hakkında konuşuyor - Tristan'ın babası?" Başımı sallıyorum, "sanki şeytanın ta kendisiymiş gibi."

"Çünkü öyle."

Rhi'nin kaşları çatılır. "Onun nesi bu kadar kötü?"

Ellerine bakan Ellie'ye bakıyorum. "Çıkarıcı, zalim, hesapçı biri."

"Los Magicos'ta tanıştığım pek çok insan öyle," diye mırıldanıyor

Rhi. Şimdi benim kaşlarım çatılıyor. "Kimler?" Karanlık bir şekilde söylüyorum.

"Önemli değil."

Öyle. Ellie gittikten sonra onu bu konuda sorgulamak niyetindeyim. "Güven bana," diye mırıldandı Ellie. "Hiçbiri amcamız gibi değil." "Şansölye bile mi?"

Başımı salladım. "Amcam kendisinin dünyadaki en güçlü büyücü olduğuna inanıyor."

"Öyle mi?"

Bakışlarını tutuyorum. "Bilmiyorum," diyorum. Bir süredir daha güçlü olduğumdan şüpheleniyordum. Tristan'ın da öyle olabileceğinden şüpheleniyordum. Ama ona hiç meydan okumadık, kendimizi onunla hiç karşı karşıya getirmedik. Yanılıyor olabilirim. Belki amcam da bizim ondan sakladığımız kadar çok sır saklıyordur. Hayır, öyle olduğuna hiç şüphe yok. "Amcam sahip olduğu gücün kendisine bu ülkeyi yönetme hakkı verdiğini düşünüyor - tıpkı eski çağlardaki krallar gibi. Eğer şansölye olarak atanırsa, bunu gerçekleştirecektir. Bu ülkeyi

onun. Şu anki şansölye onun önünde duran tek adam. Mükemmel değil ama amcamdan daha iyi."

"Amcan Şansölye'den daha güçlüyse, Şansölye onun yönetimi ele geçirmesini nasıl engelliyor?"

"Amcam güçlü olabilir ama o sadece bir kişi ve halk başbakanı destekliyor."

"Yani konsey başbakanı destekliyor," diye mırıldandı. "Benim gibi sıradan insanların söz hakkı yok."

"Böylesi daha güvenli."

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldandı Ellie, koltuğunda ayaklarını sürüyerek.

Bakışlarım onun yüzüne kayıyor. "Bununla ne demek istiyorsun, Ellie?"

"Oh," diyor, biraz daha kırırdanarak. "Sadece içimde kötü bir his var. Woo woo bok." Gönülsüzce gülümsüyor.

"Ellie," diye bastırıyorum.

Başına bağladığı eşarbi düzeltiyor. "Muhtemelen hiçbir şey ..."

"Neymiş o?"

"Amcamız, babamız."

"Neyin peşindeler?" Diyorum, omurgam sertleşiyor, içimden bir arzu dostum neredeyse ezici bir şekilde yaklaştı.

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama toplantılar, haberciler oldu." "Her zaman vardı." Amcamın ve babamın sahip olduğu bir şey gizlemek için çok çalıştı ama onlarla birlikte yaşadığınızda kaçırılmayacak bir şey.

"Evet, sadece, bilmiyorum, daha fazlası var gibi görünüyor."

Bir an sessiz kaldık, hepimiz düşünüyorduk. Ellie'nin bu konuda yanıldığından şüpheliyim. Normalde bu Tristan'a soracağım bir şey olurdu ama şu anda konuşmuyoruz. Aileye göz kulak olmam ve kız kardeşimle yakın temasta kalmam gerekecek.

Rhianna bana sert bir bakış attıktan sonra kolyesine bakıyor. "Bu bir pelerin," diyor Ellie'ye, parmaklarını kolyenin tasarımında gezdirerek ve konuyu değiştiriyor. "Annemindi."

"Görünmezlik güçlü bir tılsımdır," diyorum. "Seni güvende tutmaya yardımcı olacak bir şey, Rhi."

"Evet, ama nasıl kullanacağımı bilmiyorum." "Öğrenmen gerek."

"Arrow Hart'tayım - bana sürekli olabileceğim en güvenli yer olduğunu söylüyorsun. Bana göz kulak olan sen varsın - artı Stone. Ve eğer fark etmediysen, kendi başımın çaresine bakma konusunda oldukça iyiyimdir."

"Alabilir miyim?" Ellie elini uzatarak soruyor.

Rhi kolyeyi boynundan çıkarır ve avucunun içinde tutar. Ellie kolyeyi Rhi'nin elinden alıp karmaşık tasarımı inceliyor. "Çok güzelmiş." Parmaklarını kolyenin etrafında kapatır ve gözlerini yumar. "Bunun sihirli olduğunu hissedebiliyorum."

"Nasıl çalıştırılacağını biliyor musun?" Rhi sorar.

"Hayır, ama öğreneceğim," diyor Ellie.

"Ellie tam bir kitap kurdu ve inek."

Ellie parmağını bana doğru salladı. "Sırf çok çalıştığım ve akademide senden daha fazla kredi aldığım için."

"Saçmalık," diyorum. "Ne kadar zeki olduğunu hepimiz biliyoruz. O çok yetenekli bir simyacı. Gizleyicinin nasıl çalışacağını keşfedebilecek biri varsa o da Ellie'dir."

Kız kardeşim gülümsüyor, sonra Rhi'ye dönüyor. "Bu işi bana bırak."

R merhaba

"TESEKKÜR EDERİM," diyor siyahlı adam, sevgilisini görmekten döndüğünde.

kız kardeşini arabasına götürdü. "Sizi kız kardeşimle tanıştırmama izin verdiğiniz için."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Onunla tanışmak istedim."

"Evet," dedi. "Ama benimle konuşmak istediğini biliyorum ve beklemek zorunda kaldığın için özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum, aniden gerginleşiyorum, gülümsemem dudaklarımda titriyor. Ya bu konuda mutlu değilse? Ya başka bir şeyse?

Ya onu incitirse? Onu incitmek istemiyorum.

"Rhi, ne oldu?" diye soruyor, kaşları çatılmış bir halde. Aramızdaki bağ sayesinde tüm girdaplı duygularımı hissedebiliyor.

İri elini kendi elime alıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Stone," diyorum, sinirlerimi yatıştırmak için duraklayarak. Bakışlarını tutacak kadar cesur değilim, onun yerine birleşen ellerimize odaklanıyorum. "Dün gece Stone ve ben birlikte uyuduk. Dün gece aramızdaki bağı mühürledik."

Elimi sıkıyor, başparmağının kaba kısmını parmak eklemlerime sürtüyor. Yüzüne bakmaya çok korkuyorum.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Sorun mu var?" Bakışlarım sonunda onun endişeli bakışlarına yöneliyor.

"Mutsuz görünüyorsun. Yaptıklarından pişman mısın? O-" "Hayır, hayır, bunların hiçbiri değil. Bu karardan memnunum, Azlan. Gerçekten Mutluyum. Belki de inanılmaz derecede saf ve aptalım ve-"

"Sen bunların hiçbiri değilsin, Rhi."

Başımı salladım. "Belki de bu çılgınca bir durum, hepimizin başını belaya sokacak bir durum. Ama siz ikiniz - bu doğru geliyor. Belki aramızdaki bağ olmasaydı bile doğru hissettirirdi."

"Peki bu tedirginlik neden?"

"Sen," diyorum.

"Ben mi?" Omuzları gerildi.

"Ben de senin mutlu olmanı istiyorum Azlan. Seni incitmek istemiyorum."

Yüzü kocaman, geniş bir sırıtışa bürünüyor ve bu sırıtış yüzündeki tüm gölgeleri kaldırıyor gibi görünüyor. "Rhi, bu konuda mutluyum."

"Gerçekten mi?" Aramızdaki bağdan duyduğum memnuniyete rağmen emin olamıyorum. "Çünkü senin başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek beni parçalıyor."

"Ama bu başka bir adam değildi, Rhi. Bu Phoenix'ti. Bu senin kader arkadaşındı."

"Ve bu bir fark yaratır mı?"

"Evet," diyor kararlılıkla. "Kader bunu bizim için istiyor."

"Ve eğer başka bir kader arkadaşı varsa..." Kıkırdıyor. "Ben ciddiym Azlan. Bunun nasıl çalıştığını anlamam gerekiyor. Sadece Stone mu yoksa..."

Hoşgörüyü başını sallar. "O duruma düşene kadar emin olamam Rhi. Ama kader sana başka bir eş verirse, bunu kabul edeceğime inanıyorum."

"Pisliğin teki olsa bile mi?"

"Phoenix gibi mi demek istiyorsun?"

"Phoenix'ten daha mı kötü?"

"O zaman ben de onu senin için kırbaçlardım. Kader bana seni verdi Rhi ve benim kaderimde de seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edip geri dönmek ve kader önümüze ne çıkarırsa çıkarsın onunla yüzleşmek var."

"Kulağa woo woo gibi geliyor, Bay Enforcer."

"Belki de Ellie'ye itiraf etmeye hazır olduğumdan daha fazla woo woo şeyine inanıyorum. Belki de tüm bu woo woo saçmalıklarının gücünü deneyimlediğim için bunlara daha çok inanıyorum. Sadece kız kardeşime söyleme."

"İkinizi birlikte görmek hoşuma gitti. Bu bana sizin yumuşak tarafınızı gösterdi."

"Yumuşak tarafımı çok görmedin mi?" diye soruyor, beni sert gövdesine doğru çekerek.

"Biraz, ara sıra."

İç çekiyor. "Haklısın. Ellie haklı. Olmam gereken gibi bir eş olamadım. Sana göz kulak oldum ama sana gerektiği gibi değer vermedim. Bunu telafi edeceğim. Şu andan itibaren seni şımartmak niyetindeyim, küçük dostum. Ne istersen, sana vereceğim. Arzu ettiğin her şeyi senin için satın alacağım."

"Gerçekten mi?" Alay ederek söylüyorum. "Kulağa pahalı geliyor."

"Rhi, uzun zamandır kışımı yırtarak çalışan bekâr bir adamım. Kasamda biriktirdiğim çok fazla param var." Yüzümü inceliyor. "Aklında ne var?"

"Yeni bir bisiklet." Ona arsızca sırtıyorum. "Hayır," diyor kararlı bir şekilde.

"Neden olmasın?" Gerçekten bir tane istemiyorum. Bu bir yalan. Yeni bir bisikleti çok isterdim. Eskisinin bana verdiği özgürlüğü özlüyorum. Ona binmeyi özlüyorum. Ama bisikletler çok pahalı ve böyle bir hediye asla kabul edemem.

"Benimle birlikte benimkine binmeni seviyorum."

"Evet," diye iç geçirerek itiraf ediyorum, "bunu ben de seviyorum."

"Sana bakman için kendi bisikletini alacağım ama binmen için değil. Benimle birlikte bisikletime binmeni istiyorum," diyor öyle güçlü bir şekilde ki neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. "Ama sana başka şeyler de alacağım, Rhi."

"Öyle mi?"

"Öyle yapıyorum. Yeni kıyafetlerle başlıyorum. En boktan odadan en iyisine geçmen çok şüpheli görünmese sana tüm akademideki en iyi odayı alırdım."

"Hepsi yeni şeker babam hakkında sorular soruyor olacaktı." Sırtıyorum. "Biliyorsun, eğer yürümeye başlarsam gerçekten şüpheli görünecek

bir sürü tasarımcı kıyafeti içinde. Ayrıca, bu pek bana göre değil."

"Sana kesinlikle alacağım tek şey yeni bir kot pantolon!" Parmağını pantolonumun ilmeğinden geçiriyor ve beni daha da yaklaştırıyor. "Bunlar gülünç derecede daraldı."

"Onları bu şekilde sevmiyor musun?"

"Onları bu şekilde çok seviyorum. Tek yapmak istediğim senin bu kışını sıkmak." Avucunu yanağıma doğru kaydırıyor ve tam da bunu yapıyor. Sonra diğer yanağıma da kavıyor, beni kaldırıyor ve yatak odasına götürüyor.

Yatakta, vahşi çaresiz insanlar gibi birbirimizin kıyafetlerini karıştırıyoruz ve beni iç çamaşırlarıma kadar indirdiğinde, bana "Sana yeni külotlar da alıyorum" demek için duraklıyor. Bir sürü saçma sapan, minik ve pahalı külot. Benden başka kimse görmeyecek, o yüzden fark etmeyecek."

"Ve Stone," diye hatırlatıyorum ona. Boğazıma doğru hırlıyor.

"Ayrıca böyle külotlar kulağa pek rahat gelmiyor," diye takılıyorum.

"Fark etmez," diyor, düz pamuklu külotumu aşağı kaydırarak uylukları. "Onları uzun süre giymeyeceksin."

Onun için çıplak kaldığımda, kalçalarımı açıyor, aralarına yerleşiyor ve derin derin içine çekiyor. "Onun kokusunu içinde hissedebiliyorum," diye fısıldıyor. "Sen de onunla yapış yapış mısın?" Parmaklarını ıslak kıvrımlarımda gezdiriyor.

İnliyorum, dokunuşuna karşı kıvranıyorum. Sonra kalın bir parmağını içime sokuyor.

"Siktir, öylesin," diyor. "Tamamen yapışkan... onunla dolu." Hırlıyor. "Şimdi seni de becereceğim, seni tohumlarımla dolduracağım."

Stone'un bugün bu konuda ne kadar takıntılı olduğunu hatırlıyorum. Kader arkadaşı olayının bir parçası mı? Beni kendi döleriyle doldurma takıntısı. Ve bu neden bu kadar ateşli?

İçimdeki noktaya masaj yaparken, elinin topuğunu klitorisime sürterken ve diğer eliyle kışımı sıkarken parmaklarına karşı öğütüyorum. Sonra parmakları kış yanaklarımin arasında sürünüyor, dar deliğimin etrafında okşuyor.

"Bu nasıl, tatlım?" diye sorar.

İyi, garip bir şekilde iyi. Ama kelimeleri çıkaramıyorum, vücudumu gittikçe daha yükseğe sarma şekliyle değil. Coşkulu bir mırıltı çıkarıyorum ve sonra parmaklarının etrafından dolanıp yatakta sallanırken, içime bir parmağını daha kaydırıyor. Ama bu sefer amıma değil. Arka tarafıma. Haykırıyorum, yıldızlar kapalı göz kapaklarıma çarpıyor.

Kulağımın dibinde homurdanıyor, "Seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

Birlikte mi?

Stone'un kulübesinde üçümüz birlikteyken ne kadar yoğun olduğumuzu hatırlıyorum. Her yerimi nasıl keşfettiklerini, öpüştüklerini ve dokunduklarını, duyularımı tamamen ele geçirdiklerini.

Ama siyahlı adam daha fazlasını ifade ediyor.

Beni karnımın üzerine çevirip kalçalarımı yukarı kaldırırken ve eli örgümün etrafındayken içime girerken bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Kalçaları arka tarafıma çarpıyor. Aynı anda iki arkadaşı birden alabilir miydim?

İstiyor muyum?

Beni sertçe, yatağın derinliklerine doğru becerirken, saçlarımı çekiştirirken, kafa derim amımdaki zevkli hislerle keskin bir tezat oluşturacak şekilde acıyor, biliyorum.

Bunu gerçekten çok istiyorum.

DAHA SONRA, şehirdeki tüm restoranların menülerini yatağın üzerine sererek paket servis siparişi vermekte ısrar ediyor.

"Ne isterseniz seçin, istediğiniz kadar sipariş verin," diye homurdanıyor. "Bir ziyafet vereceğiz. Geçen sefer buraya geldiğinde sana yeterince iyi davranmamıştım. Ve şimdi bunu telafi ediyorum."

"Benim için yemek yapmanı seviyorum," diye itiraf ediyorum, ilk menüyü alıp listeyi tarıyorum.

Beni kucağına çekti ve boğazımı okşadı. "Öyle mi?" "Uh huh."

"Hmmm," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Ama bu gece değil, küçük dostum. Bu gece Los Magicos'un sunduğu en iyi yemeklerle şımartılacaksın."

Gülümsüyorum. Şımartılmak tuhaf bir duygu ama sanırım bundan hoşlanmaya başlayabilirim.

"Ama ne seçeceğimi bilmiyorum. Bu yiyeceklerin yarısını hiç denemedim."

"O zaman senin yerine ben seçerim." Broşürlerden bir avuç dolusu alıyor ve yatak odasından çıkıp gözden kayboluyor. Hemen dönmeyince tişörtlerinden birini başıma geçirip araştırmaya koyuluyorum. Onu yemek odasında buluyorum - nadiren kullanılmış gibi görünen bir oda. Masayı hazırlamakla meşgul, çatal bıçak ve tabak takımlarını diziyor, masanın üzerinde birkaç mum yanıp sönüyor ve bir soğutucuda bekleyen tıpasız bir şişe şarap var.

"Bu oldukça lüks görünüyor," diyorum ona, kapı aralığından çalışmasını izlerken.

"Seni şımartıyorum," diyor basitçe, bir tabağın yanına beyaz bir peçete koyuyor ve sonra bana doğru yürüyüp beni kollarıyla sarıyor.

"Sanırım az giyinmişim. Gidip üstümü değiştireyim mi?" Üstümü değiştirecek bir şeyim olmadığından alay ediyorum. Kot pantolonum ve kapüşonlu tişörtümle geldim.

"Hayır, seni gömleğimin içinde seviyorum," diyor, elleri etek ucunun altında kayboluyor. İç çekiyorum, akşam yemeğini tamamen unuttuğum için oldukça mutluyum, ama sonra kapı ziliyle bölünüyoruz.

"Bu yemek olacak," dedi bana. "Hiçbir yere gitme."

Oturuyorum, gevrek peçeteyi dizlerimin üzerine seriyorum ve onun dönmelerini bekliyorum. Döndüğünde elinde tabaklarla dolu bir tepsi vardı - görünürde plastik paket servis kutuları yoktu. Her bir tabağı masaya yerleştirirken bana içinde ne olduğunu söylüyor ve tabağıma her şeyden biraz koymam için beni cesaretlendiriyor. Cumhuriyetin dört bir yanından yemekler var - kuzeyden güveçler, güneyden kızarmış tavuk, okyanusun ötesinden baharatlı çörekler ve adalardan hamur işine sarılmış sıkı küçük et demetleri.

Benimkinin yanındaki koltuğa oturuyor ve ikimizin kadehine de altın şarap dolduruyor. Ben dişlerimi paketlerden birine geçirip inlerken, gözlerim yuvalarında yuvarlanırken o da kendi kadehinden bir yudum alıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, kendi tabağı boşken beni izliyor.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tattığımı sanmıyorum.
o." Denemelisin

"Geleceğim. Bir dakika içinde." Ona bakıyorum. "Ne?" dedi.

"Öylece oturup yemek yememi mi izleyeceksin?"

"Seni yemek yerken izlemeyi seviyorum - özellikle de şu lezzetli küçük zevk iniltileri," diye kulağımın dibinde homurdanıyor.

"Hmmm," diyorum lokmamı bitirip yutkunurken. "Besleyici misin?"

"Besleyici mi?"

"Başka birini beslemekten cinsel zevk alan biri. Sadece, Los Magicos'a giderken beni o kadar yemekle besledin ve şimdi de bu." Elimi masanın üzerinde gezdiriyorum.

"Beni bir sapığa dönüştürüyorsun, küçük dostum, çünkü seni hemen her şeyi yaparken izlemekten cinsel zevk alıyorum."

Bağlarım zevkle dönüyor. Onu tahrik etmem hoşuma gidiyor. Güçlü hissettiriyor. Tabaktaki paketlerden birini daha alıp ağzına uzatıyorum. Gözlerime bakıyor, sonra bir ısırık alıyor, parmaklarımı dudaklarının arasına alıp emiyor.

"Kesinlikle bir sapık." Kıkırdıyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor.

Yemeği bir kenara itip masanın üzerine uzanmak ve siyahlı adamı benimle ziyafet çekmesi için cesaretlendirmek istiyorum ama bu yemek çok lezzetli ve bütün gün bir şey yemedim.

Sonra güveçten biraz deniyorum ve onu da aynısını yapması için cesaretlendiriyorum.

"Teyzem de kışın böyle bir şey yapardı," diyorum ona. "Ama bu kadar güzel değildi."

"Yemek yemeyi en sevdiğim şeydir," diyor, bir çatal dolusunu ağzına götürüyor, sonra duraklıyor, "yani, seninle tanışana kadar."

"Evet, sen bir sapıksın." Ona sıırıyorum. "Ama gerçekten, en sevdiğin bu mu? Koli değil mi? Ya da, bilirsin, çikolatalı ve kremalı bir şey?"

"Hayır, annem bize bunu yapardı. Bana onu hatırlatıyor." Bir lokma daha almadan önce tabağına bakıyor.

"O..." Tereddüt ediyorum. Daha önce ondan hiç bahsetmemişti.

"Ölü, evet," diyor, kadehini kaldırıp şaraptan bir yudum alıyor.

Elimi kalçasına koyuyorum ve o da daha büyük olan kendi avucuyla elimi kapatıyor.

"Ne kadar zaman önce?"

"Ben 15 yaşındaydım. Kız kardeşim 8 yaşındaydı. Bir araba kazasında öldü." "Üzgünüm," diyorum ve elimi sıkıyor. "Onu özlüyor musun?"

"Elbette," diyor başını çevirip bakışlarımı karşılayarak. "O iyi bir kadındı. Nazik ve eğlenceli biriydi. O öldükten sonra evimiz asla eskisi gibi olmadı. Daha soğuk, daha karanlık hissettirdi. Eskisi kadar kahkaha ya da güneş ışığı yoktu."

Teyzem öldükten sonra nasıl olduğunu düşünüyorum. Gecelerin nasıl daha uzun, gündüzlerin daha donuk, bulutların daha ağır, rüzgarın daha soğuk hissettirdiğini.

"Seni severdi," diye devam ediyor. "Ailenin geri kalanının aksine," diye mırıldanıyorum.

"Annemin babam üzerinde iyi bir etkisi vardı. Amcamdan nefret ederdi ve o hayattayken amcamla pek işimiz olmazdı. Sonra öldü ve... her şey değişti. Eğer hala burada olsaydı, her şey farklı olurdu. Sana bu yahniyi pişirirdi ve biz de onu ailemin evinde yerdik."

Yanağından öpüyorum, parmaklarımı siyah saçlarında gezdiriyorum. Sessiz, düşünüyor, ağır göğsü inip kalkıyor.

Ona yaklaşıyorum, onu üzüntüsünden kurtarmak istiyorum. "Tabii ki tatlı o kadar iyi olmazdı."

"Tatlı mı?" diye soruyor, daldığı hayallerden sıyrılarak. "Hı hı, tatlı."

Kucağına tırmanıp ona sarılıyorum.

"Tatlı olarak *beni* yiyeceksin, değil mi?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, ben ona sürtünürken elleri kığımında. "Sence ana yemeğe ara verip tatlımızı şimdi yiyebilir miyiz?"

Ona gülümsüyorum, sonra dişlerimi boğazına geçirmek için eğiliyorum. Bunu evet olarak kabul ediyor, zaten sert olan sikini pantolonundan kurtarıyor ve beni sıraya diziyor. Külot giymiyorum ve doğruca onun üzerine kayıyorum, bunu yaparken geniş omuzlarını kavriyorum. Yemek güzeldi, ama bunun gibisi yok, onun içimde dolu ve derin olduğunu hissetmek, bağlarımın zevkle uğuldaması. Neden yemekle uğraştığımızı, neden sadece yatakta kalmadığımızı merak ediyorum.

Kendimi onun kucağına bırakıyorum ve tişörtünü başımın üzerinden çekiştiriyor, böylece kucağında tamamen çıplak kalıyorum, ben onun sikinin üzerinde yükselip alçalırken memelerim zıplıyor. Sonra parmakları klitorisimde, ikimizi de nefes nefese bırakan bir ritim bulduğumda beni boşaltıyor.

"Çok güzelsin Rhianna," diyor, bacaklarım titremeye başlayıp kontrolümü kaybettiğimde. "O kadar güzelsin ki." Boşalıyorum, sikinin etrafında sıkışıp kasılıyorum ve beni kaldırıp masaya çarpıyor, tabakları ve bardakları yuvarlıyor. Göğüslerimi emiyor ve sonra tekrar içime giriyor, orgazmım boyunca beni beceriyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ve ben sana doyamıyorum."

Spencer

Zarfa vardığımda masaüstümde beni bekleyen bir zarf var.

Pazar akşamı koşumdan döndüm.

Mektubun kimden geldiğini anlamak için lambayı yakmama, el yazısını incelememe, yırtıp açmama gerek yok.

Annem.

Bana yazan tek kişi o. Gerçekten iletişim kurmasının tek yolu.

Aylardır böyle bir mektup almamıştım. Neredeyse en küçük oğlunun varlığını unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.

Yerden atılmış bir havlu alıp ıslak alınma, boynuma ve omuzlarıma siliyorum, sanki her an fırlayıp beni ısıracakmış gibi zarfa bakıyorum.

Sonra havluyu yere atıyorum, telefonumu ve kulaklıklarımı yatağıma fırlatıyorum ve masaya doğru ilerliyorum.

Şimdi el yazısını inceliyorum, ismim zarif elleriyle bembeyaz kâğıda yazılmış.

O ele gözlerimi kısarak bakıyorum, zevkle mi yoksa öfkeyle mi yazıldığını anlamaya çalışıyorum. Büyük olasılıkla tarafsız. Annem duygusal bir kadın değildir.

Belki de bu bizim gibi çocuklar yetiştirmekten kaynaklanıyordur.

Zarfı kaldırıp ters çeviriyorum ve her zamanki aile mührü ile kapatılmış olduğunu görüyorum. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum - güçlü bir kurdun taslağı - sonra yırtarak açıyorum ve içindeki tek sayfa kâğıdı sallıyorum.

Gözlerimi kelimelerin üzerinde gezdiriyorum. Düello takımının galibiyetinden, başarılı kaptanlığımdan ve güçlü gösterimden dolayı beni tebrik eden kısa bir not.

Babamın gururunu anlatan sözlerle bitiriyor. Yüksek sesle gülüyorum, odamın sessizliğinde alaycı, içi boş bir ses.

Babam bugünlerde insan olarak geçirdiği zamandan daha fazlasını canavar olarak geçiriyor, ailemizin yerleşkesinin arazisinde saklanıyor. Eşleşmem hakkında bir şey bildiğinden şüpheliyim. Bunu neden yazdığını merak ediyorum. Paylaşırsam diye mi?

Elimi çeneme götürüyorum, gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor.

Annem yıllar boyunca dişıyla tırnağıyla aileyi bir arada tuttu. Gerçek doğamızı sakladı, sıkıntılarımızı yönetti, pazarlık yaptı ve ihtiyacı olanlara rüşvet verdi.

Bunu benim için şimdi düzeltebilir miydi? Bu huzursuz enerjiyi, içimdeki canavarın sürekli kıpırdanışını, durmak bilmeyen kıpırdanışını durdurabilir mi?

Bir zamanlar tavsiye isteyeceğim başka biri daha vardı. Farklılıklarımıza rağmen bana yardım edecek biri. Belki de dünyada bunu anlayabilecek tek kişi. Ama o gitti ve bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok.

Mektubu masama geri koyuyorum ve hizmetçinin kapımın önüne bıraktığı yıkanmış çamaşır yığınının yeni bir havlu alarak duşa giriyorum. Suyun altında, domuz kız dışında her şeye odaklanmaya çalışıyorum, çünkü her iki maçı da zihnimde yeniden yaşıyorum - hem resmi hem de gayri resmi olanı - sonra performansımı gözden geçiriyorum, zihnimde bir dahaki sefere neyi farklı yapacağımı tartışıyorum.

Ama bu dikkat dağıtıcı şeyler işe yaramaz. Geçici. Kıza odaklanan tek şey bedenim ve içindeki yaratık değil. Zihnim de öyle. Tekrar tekrar ona dönüp duruyor. Resim

zihnimin gözünde kıpırdamayı reddediyor. Stadyumdaki tribünlerden beni izlerken. Venüs ortak salonunun dışındaki yerden bana bakıyor.

Vücudumu ovuyorum. Normalde olacağından çok daha fazla ağrıyor.

Bacaklarım ağırlaştı, kaslarım ağrıyor. Soğuk algınlığına yakalanmış gibi hissediyorum. Ben hiç hasta olmam. Neyim var benim böyle?

Duş perdesini arkaya çarpıp, havluyu tamamen unutarak ve arkamda bir su birikintisi bırakarak kabinden çıkıyorum. Mektuba tekrar bakıyorum, çenemden kağıda su damlıyor, gri bir nokta yüzeyini lekeliyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, siyah mürekkebi lekeliyor.

Yüzümdeki suyu silkeliyorum, masamın üzerine eğilip kendi kâğıdımı çıkarıyorum. Cevabım üzerinde fazla düşünmeden, fikrimi değiştirmeden önce yüzeydeki satırları hızlıca karalıyorum. İşim bittiğinde kâğıdı bir zarfa koyuyorum, üzerine kendi aile mührümü yapıştırıyorum ve ön yüzüne annemin adını karalıyorum.

Sonra doğruluyorum ve elimi zarfın üzerinde gezdiriyorum. Tamamen gözden kaybolmadan önce tam bir dakika boyunca titriyor.

Boş masaya bakıyorum. Artık geri dönüş yok.

Ertesi sabah tam 9.55'te, tam da söylendiği gibi konağın merdivenlerinde duruyorum. Saat tam 10'da, ağır tekerleklerin altındaki çakılların çıtırtısını duyuyorum ve şık gümüş arabasının süzülerek durmasını izliyorum. Bir dakika sonra şoför şoför koltuğundan çıkıyor, başındaki kasketi düzeltiyor ve arka yolcu kapısına yöneliyor.

Elinin kolu kavradığını ve çekiştirdiğini, kapının açıldığını ve annemin formunun karanlıktan çıktığını izliyorum.

Geleceğini biliyordum. Kalabalıktan kaçıyor, maçlardan uzak duruyor. Ama bugün kampüs sessiz, misafir takım çoktan gitmiş.

ve seyirciler ayrıldı ve mektubum onu gölgelerden çıkarmaya yetti.

Şoför ona elini uzatıyor ve o da elini tutup koyu deri koltuktan kalkıyor ve üzerindeki saten-siyah ceketini düzeltiyor. Aynı renkte saten bir etek, siyah çoraplar ve siyah topuklu botlar giyiyor. Kendimi bildim bileli giydiğini bildiğim aynı kıyafet.

Yukarı doğru bakıyor, uyanık kehribar gözleri önce beni sonra da yanımdaki müdürü inceliyor.

Profesör York bunu bir işaret olarak alıyor, merdivenlerden iniyor ve ellerini anneme doğru uzatıyor.

"Bayan Moreau, sizi görmek ne güzel. Sizi beklemiyordum." Anneme soğukkanlılıkla gülümsüyor. "Bu zevki neye borçluyuz?"

"Oğlumla konuşmaya geldim," diyor annem her zamanki kesik ses tonuyla, York'un uzattığı elleri görmezden gelip bana doğru yürürken.

Son görüştüğümüzden daha yaşlı görünüyor. Jet gibi saçlarına daha fazla beyaz düşmüş, kaşlarının üzerinde daha fazla çizgi belirmiş. Yine de o köşeli, korkutucu haliyle garip bir şekilde güzel.

Müdür arkamızdan geliyor. "Ofisime gelmek ister misiniz? Bizim için biraz yiyecek içecek gönderebilirim ve-"

"Hayır, mezunların ortak salonuna gideceğiz. Anahtarım yanımda."

"Ve Spencer'ın dersleri var," diyor müdür, biraz daha az dostça.

Annem başını çevirip omzunun üzerinden müdüre bakıyor. "Cumartesi günü oynadı. Bugün dinleniyor, toparlanıyor ve iyileşiyor olmasını beklerdim. Yoksa bir sakatlık geçirmesini mi istiyorsunuz?"

Müdür anneme bakıyor, belli ki onunla tartışıp tartışmayacağını tartışıyor. Müdür başını eğip kabul edene kadar annem gözlerini kırpmadan ona bakıyor. "Bir anne en iyisini bilir, Bayan Moreau. Eğer Spencer'ın bir gün fazladan dinlenmesinin faydalı olacağını düşünüyorsanız, bunu onaylarım."

Annem ona teşekkür etmek yerine canlı bakışlarını bana çeviriyor, basamakları tırmanarak yanımda duruyor ve elini koluma doluyor.

O da hatırladığımdan daha küçük, otoriter kişiliğine rağmen daha zayıf.

"Hadi biraz dolaşalım, Spencer," diyor, "yolculuktan sonra bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım var."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum, konağın önünden uzaklaşıp genişliği boyunca kampüs arazisine giden patikalara doğru yürüdüğümüzde.

"Beni daha önce çağırmalıydın," diyor.

Ben sessizim. Yolda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Birkaç öğrenci acele ediyor, derslerine geç kalmışlar. Kulak misafiri olmalarını istemiyorum. Göz ucuyla bize nasıl baktıklarını şimdiden görüyorum. Sırtları sınıf sıralarına değer değmez bu dedikoduyu yayacaklar. Bayan Moreau açıkta görüldü. Yıllardır bilinmiyordu. Umurumda değil.

Annem açık açık konuşmaktaki isteksizliği hissediyor ve o da sessiz, ben patikalar boyunca bizi örerken beni takip ediyor. Gün kapalı, hava nem ve yaklaşan sonbaharla yoğun. Açık gri.

Tırnakları kolumun derisini çimdikliyor ve topukları ayağımın altındaki çakılları çıtırdatıyor. Sürdüğü parfümün altında onun kokusunu alıyorum - çiçeksi tonlara karşı keskin.

Bugün son derece sessiz olan spor salonunun ve düello sahasının etrafından dolaşıp, yüksek bacaları alçak bulutların arasında kaybolan pratik sihir laboratuvarının önünden geçiyoruz.

Kapının önünden geçerken, arkamızdaki patikada aceleyle yürüyen bir öğrencinin sessizlikte yüksek sesle nefes alıp verdiğini duyuyorum.

Yürümeye devam ediyorum, gözlerim tam önümde, o tarafa bakmayı reddediyorum, karnımdaki kanca ona doğru geriliyor olsa da, bakmayı çok merak etsem de.

Ama annem sertleşiyor.

Aniden yanımda durdu, başı omzunun üzerinden geçti ve kehribar gözleri parladı.

Domuz Kız'ın binanın kapısını açıp içeride kayboluşunu izlerken ben de göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Annem kapanan kapıya bakıyor.

"Kim bu kız Spencer?" diyor, gözleri normal rengine dönerken.

"Hiç kimse," diye mırıldanıyorum, kolunu hafifçe
çekiştirerek. "Kimse mi?" diyor. "Onu
tanımıyorum."

"O yeni. Okula birkaç ay önce katıldı." "Nereden?"
Duraksıyorum. "Çorak topraklar."

Annem kafasını bana doğru çevirdi. "Kayıtsız mı?"
Başımı salladım.

"O çok güçlü." Kapiya doğru bakıyorum. "Hadi," diyor, "yeterince
yürüdüm. Konuşalım."

Mezunların ortak odası, Büyük Salon'un yanında yer alan, zemini biz
içeri girdikçe gıcırdayan eski ahşap tahtalardan oluşan, duvarlarına
yıpranmış deri koltukların yayıldığı, duvarları eski öğrencilerin resimlerinin
süslediği uzun ve eski bir oda. Mevcut öğrencilerin girmesine izin
verilmeyen bir oda. Sadece okulun onurlu mezunlarının odayı
kullanmasına izin veriliyor, her birine kendi anahtarı ve istedikleri zaman
girme izni veriliyor.

Annem doğruca en yakın pencereye yürüyor ve donuk ışığı
engelleyen ağır panjurları açıyor. Sonra bana dönüp elini en yakındaki
sandalyenin arkasına dayıyor.

Odanın diğer tarafında ona dönük duruyorum. Aramızdaki mesafe her
zamanki gibi uçsuz bucaksız.

"Haplar artık işe yaramıyor," diyor.

"Hayır, değil" diyorum, "Eminim Müdür York size söylemiştir."

Annem sinirli bir şekilde elini havada sallıyor. "Evet, evet, ama bunun
çocukça bir şaka olduğunu sanmıştım. Eğer bir sorun varsa - eğer
hâlâ varsa - benimle daha önce iletişime geçmeliydin, Spencer."

Bir sorun mu var? Hiçbir fikri yok.

Birdenbire, bunun ağırlığı. Bu yük - bu zalim aptal yük - çok fazla.
Hem de çok fazla.

En yakın sandalyeye çöküyorum ve yüzümü ellerimin arasına
gömüyorum.

"Bunu kendim çözebileceğimi düşünmüştüm," diyorum, sesim boğazımda düğümleniyor. "Bunu kontrol edebileceğimi, kontrol altına alabileceğimi düşündüm."

Daha da sinirlenerek ofluyor.

"Bu değişikliğe neden olan bir şey var mı? Haplar geçmişte hep işe yaramıştı."

Yüzümü ellerimin arasına saklıyorum. "Hayır, aklıma gelen bir şey yok." diye mırıldandığımda yüzümdeki yalanı okumasını istemiyorum. Bana daha güçlü haplar yapamaz mısınız?"

"Onları yapmaya hazır olduğum kadar güçlüler, Spencer. Daha güçlüsü tehlikeli olur." Ona bakıyorum. Almam gerekenin iki ya da üç katı hap alıyorum ama bunu da itiraf etmeyeceğim. "Başka bir yol bulmalıyız. Belki bir kız." Homurdanıyorum. "Ya da bir oğlan. Tüm o bastırılmış enerjinin gidebileceği bir yer."

"Bu durumdan kurtulmak için kendimi becermemi mi söylüyorsun anne?" Sinirlenerek söylüyorum.

Çok fazla sikiştim. Tamam, belki son zamanlarda o kadar çok değil - son zamanlarda hiç değil - ama ondan önce öyleydim ve yarattığı kontrol altına almak için hiçbir şey yapmadım.

Annem kötü konuşmama sinirleniyor. Gözleri derinleşiyor. "İstediğin kadar alay edebilirsin ama babanı ne sakinleştirdi sanıyorsun? Beni. Bir eş. Bir eş. Bir ortak."

Sandalyeme yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Saçmalık! Babam bugünlerde yerleşkeden nadiren ayrılıyor. Zamanının çoğunu canavar olarak geçiriyor. O benden bile daha az yerleşik.

Bana sunabileceği tek gelecek bu mu? Yüceltilmiş bir hayvanat bahçesinde vahşi bir hayvan gibi yaşamak.

Yine de anneme karşı alaycılığım konusunda temkinliyim. Kışkırtmaya hiç niyetim olmayan soğuk bir öfkesi var.

"Babam günlerini böyle yaşamak zorunda değil-" "Peki ya şu kız?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve ona inanamayarak bakıyorum. O bunu bilemez. Kurnaz, zeki ve çoğu büyücüden çok daha fazlasını görebilen annem bile bunu göremezdi. Bu mümkün değil.

Bedenimi gevşemeye zorluyorum. Sıcak bakışları beni inceliyor. "Hangi kız?"

"Yoldaki kişi. Güçlü olan."

"O güçlü değil," diye alay ediyorum.

Annem bana doğru yürüyor, önümde durup manikürlü bir parmağını çenemin altına sokuyor ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorluyor.

"Öyle ve eminim sen de onun gücünü en az benim kadar net hissediyorsundur, Spencer. Onun gibi bir eş sana arzuladığın istikrarı sağlayacaktır. Ailenin arzuladığı şeyi."

Evet, küçük bir Moreau canavarının ortalıkta dolaşmasına, kargaşaya neden olmasına, iyi aile adımızı yok etmesine, özenle korunan tüm sırlarımızı ifşa etmesine izin veremeyiz.

"O bir kayıtsız. Vasıfsız. Eğitimsiz. Ailesi yok, bağlantıları yok."

"Onun iradesini kendi iradene boyun eğdirmek çok daha kolay. Onu manipüle etmek. Kızla evlenmen gerektiğini söylemiyorum, Spencer." Yanağımı tutup hafifçe okşuyor, gözlerinde sıcaklığa en yakın ifade belirliyor. "Sadece onu kendi amaçların için kullan."

"Kardeşıme de verdiğin tavsiye bu muydu? Git bir kızı becer?"

"Ağabeyinin kontrol konusunda hiç sorunu olmadı, Spencer."

Utanç ve keder bedenimde yüzüyor.

"Beni geri istiyor olmalı," diyorum huysuzca.

"Ne kadar modern fikirler!" Annem gülüyor. "Canavarın ne istiyor?"

Pencereye doğru bakıyorum.

Bilmesi mümkün değil. Bilemez.

R merhaba

Akşam yemeğinden sonra Pip'i yürüyüşe çıkarıyormuş gibi yapıyorum ve dışarı çıkıyorum.

karanlık akşamın içine. Onu bu şekilde kullandığım için kendimi suçlu hissediyorum ama insanlar ne kadar dudak bükerse büksün, o benim için önemli - çok önemli - ve bu arkadaşlarımın onu daha iyi tanımasının zamanı geldi.

Pip'in bir çalının arasında dolaşmasına izin vermek için iki kez duraklayarak rotadan sapıyorum ve sonra geri dönüp çayır boyunca Stone'un kulübesine doğru ilerliyorum, iz sürme duyum açık ve yakındaki herhangi birini tarıyor.

Stone'un bu gece evde olduğunu biliyorum, yeni mühürlenmiş bağımız onun varlığıyla uğulduyor ve ona ulaşmak için neredeyse ayaklarıma takılıyorum.

Ben daha kulübesinin en alt basamağına ulaşmadan kapı açılıyor ve bakışlarını çayırda gezdirerek koşar adımlarla aşağı iniyor.

Onu görmeye habersiz geldiğim için beni azarlamasını bekliyordum. Tam olarak planımız bu değildi, ama sürpriz bir şekilde beni

Kollarıyla beni yüzlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde kaldırıyor ve sanki beni saatlerdir değil de aylardır görmemiş gibi sıcak ve tutkulu bir şekilde öpüyor.

"Kahretsin, yıllar geçmiş gibi geliyor," diyor. "Bu bağ olayı... Seni benden daha fazla istemenin mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Ona sıırttım ve ben de onu öptüm, ama sonra Pip ayaklarımızın dibinde mutsuzca homurdanmaya bağlayınca profesörün kollarından sıyrıldım ve Pip'in bağıını okşamak için eğildim.

"Domuzu mu getirdin?" Stone bariz bir tiksintiyle söylüyor.

"Evet, resmi olarak tanıştırılmadınız ve bunun zamanının geldiğini düşündüm."

Pip önündeki adama yüksek sesle homurdandı.

"Sanırım sonunda onu mahzenden kurtardığım için bana teşekkür ediyor."

"Hayır, birinden nefret ettiğinde çıkardığı ses bu." "Biraz adaletsiz görünüyor."

"Eğer hepimiz iyi geçineceksek onu kazanmalısın."

"Sen benim kader arkadaşısın," dedi biraz somurarak, "domuzun değil." Elimi tutup beni yukarı çekmeye çalışıyor ama Pip önce davranıp kollarıma atılıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Stone. "Azlan'dan hoşlanıyor mu?" "Birbirlerinden hoşlanmaya başladılar."

Stone başını sallar, ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve kulübenin merdivenlerinden yukarı tırmanır.

"Haydi. Kimse bizi görmeden içeri girelim." Pip'i kollarıma aldım ve Stone'u içeri kadar takip ettim.

Hayal mi görüyorum yoksa bahar temizliği mi yapmış? Bir gün öncesine göre daha düzenli görünüyor. Muhtemelen daha da temiz, havadaki narenciye kokusu ve bir köşeye yığılmış kitap ve makale yığınları. Yerler bile süpürülmüş ve rafların tozu alınmış görünüyor.

Pip'i yere bırakıyorum ve o da hemen koşuşturmaya başlıyor. "Şimdi ne yapıyor?" Stone Güpheyile sordu.

"Keşif yapıyor."

"Yemek istiyor mu?"

"O bir domuz. Her zaman yemek ister."

Stone mutfak dolabına doğru yürür ve kapağını açar. "Mısır gevreği sever mi?"

"Ne tür?"

Stone omzunun üzerinden bakıyor ve bana sırtıyor. "Gökkuşağı şekeri."

"Şaka mı yapıyorsun? O şeyi yiyor musun?" Stone başını sallar. "Dişlerini çürütür."

"Yaklaşık otuz yıldır yıyorum Bayan Blackwaters ve dişlerim gayet iyi."

"Kahretsin, seni tanıdığımı sanıyordum, Stone." "Bilmediğin çok şey var."

Floresan görünümlü mısır patlaklarını bir kâsede sallayıp yere bırakırken mutfak tezgâhının üzerine sıçrayıp bacaklarımı sallıyorum.

Pip Güpheyile bakar, bir tanesini diliyle yalamadan önce dikkatli bir Gekilde koklar.

"Ne gibi?" Ona soruyorum. "Bilmediğim ne var?"

Ateşli bakışları vücudumda gezinerek beni tezgâhın üzerinde kıvrandırıyor.

"Hayır, dikkatimi dağıtma," diyorum parmağımı ona doğru sallayarak. "Buraya bunun için gelmedim." Pip'i yanımda getirmemin diğer nedeni de buydu.

"Bundan emin misin?" diyor, bana doğru y a k l a ş ı p kalçalarımın arasında durarak.

"Şey, hayır, ama sen dikkatimi dağıtmadan önce seninle konuşmam gerek, tamam mı?"

"Sen konuştuğun için Azlan dün?" o sorar, onun ton ciddileşiyor.

"Evet, ve o iyi. Mutlu, garip bir şekilde mutlu."

"Garip bir şekilde mutlu, garip bir şekilde üzgün, adam sadece garip." "O senin en iyi arkadaşın olmalı."

"İşte bu yüzden ona tuhaf diyebiliyorum."

"Tuhaf olduğunu düşünmüyorum," diyorum biraz oflayarak. Profesör bana sırtıyor. "Çok tatlısın."

Tezgahın üzerinde doğruluyorum. "Ben sevimli değilim."

"İnanılmaz derecede tatlısın, özellikle de bana surat asarken." Boynuma sokuluyor.

"Surat asmıyorum." Kesinlikle surat asıyorum.

"Tabii ki değilsin, tatlım."

Omzunu itiyorum. "Yine yapıyorsun," diyorum, onu itme girişimimi görmezden gelip boynuma daha da sokuluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor üstümün boynuna doğru. "Dikkat dağıtıcı bir şey. Konuşma konusunda ciddiylim."

Öpüşmenin ortasında duraklıyor ve başını kaldırıp benden bir adım uzaklaşıyor ve ellerini kaldırıyor. Başını eğip göz hizama geliyor ve bana en içten bakışını atıyor. "Özür dilerim. Tüm dikkatim ve ilgim sizde."

"Güzel," diyorum, "ama bu kadar uzakta durmana gerek yok." Gömleğinden bir avuç tutuyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

"Daha iyi misin?" diyor, tam önümde durarak.

"Hmm," diyorum, onu düşündükten sonra iki elini de avuçlarımla içine alıp kalçalarımla üstüne koyuyorum. "Daha iyi."

"Bunun benim için de büyük bir dikkat dağıtıcı olduğunu biliyorsun."

Şımarık bir şekilde başımı sallıyorum. Şımarık olmanın profesörü tam da doğru şekilde sinirlendirdiğini öğrenmeye başlıyorum.

"Konuş Blackwaters, seni omzuma atıp yatak odasına götürmeden önce."

"Sözler, sözler," diye mırıldanıyorum.

Karşılığında hırlıyor ve onu daha fazla kızdırırsam ateşle oynadığımı fark ediyorum.

"Anılar. Annem."

"Azlan'la bu konu hakkında konuştun mu? Yaşlı adamdan öğrendiklerini onunla paylaştın mı?"

"Hayır... başka şeylerle meşguldük."

Stone bana sert bir bakış attı. "Şimdiden torpil mi yapıyorsunuz Bayan Blackwaters? O seninle meşgul oluyor ve ben de konuşmakla yetiniyorum."

"Kız kardeşi ziyarete geldi."

"Ahhh," diyor Stone, onu şimdiye kadar gördüğüm en utangaç haliyle.

"Bu bir kıskançlık patlaması mıydı Profesör, çünkü siz-"

"İkinizin birlikte geçirdiği zamanı kıskanmıyorum."

Elimde olmadan uzanıp elimi yanağında gezdiriyorum. "Nasıl kıskanç olamadığını anlamıyorum. İkinizin başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek bile içimi çalkalıyor. Sana dokunmaya çalışan her kadını öldürecekimden eminim."

"Ve Ben belirli I olur öldürmek herhangi bir adam kim dokundu Sen, tatlım. Azlan dışında. O farklı. O da benim gibi senin arkadaşın. Açıklaması zor ama aynı hissettirmiyor. Doğal geliyor." Bu iki adama karşı aynı anda hisler geliştirmek kadar doğal mı?

Bana ne söylerlerse söylesinler, bunun olağandışı olduğunu biliyorum. Çoğu insanın tek bir partneri vardır. Tek bir aşk. Yine de öyle doğru geliyor ki, yanlış olmasına imkan yok.

"Annen hakkında neyi merak ediyorsun, Rhi?" diye soruyor bana.

"Henüz işim bitmedi, Phoenix. Anneme ne olduğunu bilmem gerek. onu. Babama ne olduğunu." "Tabii ki biliyorsun."

"Bu yüzden kafamdaki o anıları tekrar keşfetmek istiyorum - ancak bu sefer daha derine inmek, teyzemin bana herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını görmek istiyorum."

"Hayır, Rhianna, kesinlikle olmaz. Asla olmaz."

"Ne?" İnanamayarak kekeliyorum. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın?! Sana verdiği acı. O acı. Bunu tekrar yaşamana izin vermeyeceğim."

"O kadar da kötü değildi."

"Öyleydi, Blackwaters. Daha kötüydü. Seni sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldım. Orada seninleydim. Sana neye mal olduğunu gördüm ve bir daha o anıların yakınından bile geçmeyeceğiz."

"Bu benim seçimim!"

"Başka bir yol bulacağız."

"Daha iyi bir yol yok."

"Blackwaters, hayır dedim."

"Bunlar benim anıları. Bu benim kafam!"

"O zaman sana yardım edecek başka birini bul. Çünkü ben etmeyeceğim." "Hepsi bu kadar mı? Hayır diyorsun ve bu son."

"Evet."

"Bu adil değil. Bu benim kararım."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım."

"Yani şimdi bu konuda konuşamaz mıyız?"

"Bunun bir anlamı yok. Fikrimi değiştiremezsin."

Ona ters ters bakıyorum. Ama büyük bir şaşkınlıkla dilimden daha fazla öfkeli kelimeler dökölmüyor. Onun yerine, lanet olası gözyaşlarına boğuldum. Yanaklarımdan aşağı süzülen koca koca gözyaşları.

"Rhi," diyor Stone, başparmağıyla uzanıp onları siliyor.

Başımı onun ulaşamayacağı bir yere eğdim. "Sana çok kızgınım. Çok kızgınım... ve hüsrana uğradım. Kim olduğunu biliyor musun Stone? Azlan ve Winnie de öyle. Kahretsin, Pip bile ailesini tanıyor." Pip yüzünü mısır gevreği kasesine gömdüğü yerden başını kaldırdı ve ciyakladı. "Ve sen bunu inkar ediyorsun."

"Rhi," der usulca. "Lütfen benden bunu yapmamı isteme. Daha önce yeterince kötüydü, şimdi benim eşimsin, yapamam. Seni bu kadar kötü incitecek bir şeyi yapmana iyi niyetle izin veremem. Bu şekilde acı çekmeni izleyemem."

"Bu nasıl olabilir, Phoenix?!" Başımı çılgınca sallayarak söylüyorum, gözyaşlarıım hâlâ güçlü bir şekilde akıyor. "Tek yaptığımız savaşmak."

Gölömsüyor. "Aramızdaki bağ oldukça güçlü bir büyü, ama masallarda anlatıldığı gibi bir şey değil. Hâlâ kavga edeceğiz, anlaşamayacağız ve bazen birbirimizden gerçekten nefret edeceğiz."

"Benden nefret mi ediyorsun, Phoenix?" Islak kirpiklerimin arasından ona soruyorum. "Senden nefret mi ediyorum? Rhi, hayır, ben-"

"Çünkü bana yaptığın bazı şeyler, bana davranış şeklin."

Elini saçlarında gezdiriyor.

"Bunun için üzgün olduğumu biliyorsun Rhi, gerçekten çok üzgünüm. Zamanı geri alabilseydim ve tüm bu olanları geri alabilseydim, yapardım."

"Ama yapamazsın. Ve şimdi senden bir şey yapmanı istediğimde-"

"Rhi, senin için doğru olanı yapmaya, yaptığım yanlışı telafi etmeye çalışıyorum. O tek şeyi yapamam. Yapamam işte. Sana zarar veremem."

"O zaman ne yapabilirsin, Phoenix?" şak diye söyledim.

Havayı içine çekiyor ve elimi eline alıp parmaklarımdaki yüzüklerle oynuyor. "Ben de bunu düşünüyordum. Sana sunabileceğim pek bir şey yok, Rhi. Para ya da bağlantılar içinde yüzmüyorum. Ama biliyor musun, istediğim zaman çok iyi bir öğretmen olabiliyorum."

"Gerçekten mi?" Bir kaşımı kaldırarak söylüyorum.

Yine mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Evet, öğrenmek, diğerlerine yetişmek için ne kadar çaresiz olduğumu biliyorum, bu yüzden sana yardım edebileceğimi, sana bire bir eğitim verebileceğimi düşünüyordum."

"Bu cidden şüpheli görünmez mi Profesör? Birlikte daha fazla zaman geçirmemiz?"

"Bu bize birlikte vakit geçirmek için mükemmel bir neden verir. Ve" diye ekliyor ben sözümü kesmeden önce, "York'la çoktan anlaştım. Eğer istersen ilk ders yarın akşam yemeğinden hemen sonra gerçekleşebilir."

Teklifini düşünerek burnumu çektim. Ona hâlâ kızgınım, ayrıca o anıları keşfetmeyi reddetmesi beni hayal kırıklığına uğrattı ama bu teklifin iyi bir teklif olduğunu kabul etmeliyim. Hâlâ öğrenmek istediğim çok şey var. Sihrimi test etmek, zorlamak, esnetmek istiyorum ama bunu denemekten neredeyse korkuyordum. Stone ile korkmayacağım; onun yardımı ve rehberliğiyle her şeyi denemeye hazır olacağım.

"Tamam," diyorum sonunda.

"Biraz daha hevesli olacağınızı düşünmüştüm, Bayan Blackwaters," diyor biraz somurtkan bir şekilde.

"Hmmm," diyorum.

Yüzümü inceliyor, sonra elimi tutup beni tezgahıtan çekerek ayağa kaldırıyor.

"Yeterince tatmin olmadın mı? Kendimi kurtarmak için yeterince şey yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek ve kafamın karıştığını hissederek. Onunla tekrar yatağa girmek istiyorum. Onun kollarında olmak istiyorum. Beni tekrar öpmesini istiyorum. Ama kalbimde onu tamamen affettiğimden emin değilim. "Bana çok kötü şeyler yaptın, Stone."

Beni daha yakına çekti. "Yaptığımı biliyorum ve bunu telafi etmek için her şeyi yaparım, Rhi. Eğer beni cezalandırmak istiyorsan, hiç durma."

"Seni cezalandırmak mı?" Tıslıyorum. "Ne? Kafana jambonlu sandviç mi atayım? Yüzüne bok mu dökeyim? Seni yatağa zincirlemek mi?"

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse. Eğer bu beni affedeceğin anlamına geliyorsa." Kollarını belime doluyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bayan Blackwaters, eğer beni yatağa zincirlemek isterseniz yapabilirsiniz."

"Baştan çıkarıcı," diyorum boğazımı emerken.

Kıkırdıyor. "Eminim öyledir."

S tonu

Bu öneriyi yaptığımda, şaka olsun diye yapmıştım. Onu beklemiyordum. ama bu kızın hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım. Ayrıca istediği zaman çok kararlı olabiliyor. Şu anda bana kızgın, o anıların kilidini daha fazla açmayacağım için kızgın, ona nasıl davrandığıma kızgın. Bana bunu ödetmek istiyor ve eğer ödetmek için elimi tutup beni yatak odama götürmesi gerekiyorsa, şikayet etmeyeceğim. Aslında, bu fikir beni çok heyecanlandırıyor, küçük şey sikimin üzerinde zıplarken ya da bana sakso çekerken yatağa zincirlenmiş bir şekilde sırtüstü uzandığımı hayal ettiğimde sikim pantolonumun içinde çoktan sertleşti. Evet, bu benim de kabul edebileceğim bir ceza.

Yatak odasına girdiğimizde pencereye doğru ilerliyor ve perdeleri çekip kapatıyor, sonra dönüp bana bakıyor, alnında o ateşli bakışlardan biri var.

"Beni nerede istiyorsunuz, Bayan Blackwaters?" Sırıtiyorum. "Emrinize amadeyim."

"Buna söz veriyor musunuz Profesör? Dediğimi yapacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Scout'un onuru," diyorum ve ona küçük bir selam veriyorum.

"Sen hiç izci olmadın," diyor küçümseyerek. "Hayır, ama olmak istedim."

"Sadece bana söz ver," diyor.

Onunla göz göze geldim. "Rhi, seninle aramı düzeltmeye çalışıyorum ve bunun gerçekleşmesi için istediğin her şeyi yaparım. Bu yüzden sana söz veriyorum. Burada yetki sende. Komuta sende." Ben bir pislik miyim? Çünkü bu çok kolay, çok eğlenceli görünüyor. Küçük şımarık şeyin dizginleri ele alması, bana ne istediğini göstermesi fikri hoşuma gidiyor.

"Tamam, o zaman Profesör, kıyafetlerinizi çıkarın."

"Bir lütfen bile yok, Tanrım," diyorum göz kırparak, gömleğimin düğmelerini açıyorum, üzerimdekileri çıkarırken gözlerinin kararmasının tadını çıkarıyorum. "Bütün kıyafetlerim mi?" Gömleği ayaklarına doğru fırlatırken soruyorum.

"Hepsi," diye onaylıyor.

Kemerimi çözüp pantolonumu ve boxerımı birlikte çıkarıyorum, onları da yığının üzerine atıyorum ve önünde duruyorum, sikim tam ona doğru bakıyor. Elime almak için uzandım ama o başını salladı.

"Onun yerine gelip bana dokunmak ister misin?" Ona soruyorum.

"Henüz değil," diyor, "zincirleme kısmına gelmedik."

Kıkırdıyorum. O kısmı neredeyse unutmuştum.

"Peki beni nerede istiyorsunuz, Bayan Blackwaters?" Beni kalçalarının arasında istediğini umarak ona doğru bir adım atıyorum.

"Yatağa sırt üstü uzan." Olacakların görüntüsü zihnimde canlanırken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Aletim inanılmaz derecede sertleşiyor, ucundan salyalar akıyor.

Yatağın üzerine yığılıyorum, ortasına uzanana kadar yer değiştiriyorum. Sonra yumruklarımı kaldırıp bileklerimi uzatıyorum. "Hepsi sizin için hazır, Bayan Blackwaters."

"Ellerinizi iki yanınıza koyun Profesör." Dediğini yapıyorum ve elini havada sallıyor, soğuk metal zincirler yatağın üzerinden geçip ayak bileklerime ve bileklerime dolanıyor. Tıpkı o gece motelde benimkilerin yaptığı gibi. Onlara karşı çekiştiriyorum, kısıtlamayı test ediyorum. Sıkı ve güçlüler. Gerçi gerekirse patlatıp geçemeyeceğim bir şey değil.

"Tatmin oldun mu?" Ben soruyorum.

Bir dizini şiltenin üzerine koyup üzerime eğiliyor, saçları tenimi gıdıklıyor, kokusu da burun deliklerimde aynı şeyi yapıyor. Zincirleri çekiştiriyor, gücünü kontrol ediyor ve sikim onun yakınlığıyla seğiriyor. Ama kalmıyor, eğiliyor ve yatağın kenarındaki yerine geri dönüyor.

"Burada bana katılmayı düşünmüyor musunuz, Bayan Blackwaters?"

Nazlı nazlı gülümsüyor ve kanım onlarca derece ısınıyor. Sonra elleri bluzunun boynunda, ilk düğmeyi yavaşça ilikliyor. Bu aptal üniforma ona her zaman günahkâr gibi görünmüştür. Pek çok kez bluzunu yırtıp açmayı, yüzümü göğüslerinin arasına gömmeyi, o küçücük eteğini kaldırıp altındaki ıslak ve sıcak her şeyi keşfetmeyi hayal ettim.

Hırlıyorum, daha fazla düğme açmasını izliyorum, bluz açılıyor ve sütyeni ortaya çıkıyor, göğüsleri neredeyse dar şeyden dökülüyor.

"Bunu sizin için çıkarmamı ister misiniz, Bayan Blackwaters?" Bluzunu kollarından aşağı indirirken göğüslerinin sallanmasına bayıldığım için soruyorum.

"Ellerinizi bağlı, Profesör." "Dişlerimi kullanabilirim."

Bana nazlı bir gülümseme daha gönderiyor ve sonra ayakkabılarını çıkarıp bana sırtını dönüyor. İkiye eğildi, eteği kalçalarının arkasına kadar sıyrıldı ve bana külotunu gösterdi. Sonra başparmaklarını çoraplarının üst kısmına sokuyor, oradaki yumuşak sütlü teni okşuyor ve bacaklarından aşağı yuvarlıyor. Kahretsin, bunu yapmak istiyorum. Onları aşağı yuvarlamak ve dilimle takip etmek, onu ayak parmağının ucuna kadar yalamak ve tekrar amına geri dönmek istiyorum.

Çoraplarını tekmeleyip atıyor ve şimdi sadece sütyeni ve eteğiyle duruyor. Saçları gevşekçe örülmüş, gözleri koyu, dudakları pembe ve ayırık, inanılmaz görünüyor.

"Külotunuzu çıkarın ve gelip sikimin üzerine oturun, Bayan Blackwaters. İyi bir kız gibi."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Yetkili benim, sen değilsin, hatırladın mı Profesör?"

Daha önceki düşüncelerimi geri alarak inliyorum. Bu uygun bir ceza. Aslında, bu bir işkence. Bağım onun için geriliyor, sikim onun amı için ağrıyor ve taşaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum. Ama aramızdaki bağ sayesinde onu ne kadar arzuladığımı hissetmesine rağmen, bu işkenceli striptiz şovuna devam etmeye kararlı, bu kez eteğinin belindeki düğmeyi açıyor ve dışarı çıkıyor. Şimdi üzerinde sadece iç çamaşırı var.

Benden ikinci kez uzaklaşıp sütyenini açmak için uzandığında açlıkla bekliyorum. Askıların kollarından aşağı düşmesine ve giysinin yere yuvarlanmasına izin veriyor. Bakışlarım onun güzel sırtında geziniyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Göğüslerini daha önce görmüştüm. Ne kadar çarpıcı olduklarını biliyorum. Dolgun ve yuvarlak, pembe, küçük meme uçlarını ağızma almak istiyorum. Yine de nabzım hala hızlı atıyor, başka bir bakış için bekliyor.

"Bayan Blackwaters," diye inliyorum. Ama o henüz arkasını dönmüyor, bunun yerine başparmaklarını külotunun bel bandına sokmadan önce göğüslerini iki eliyle sıkıyor ve bacaklarından aşağıya acı verici bir şekilde yavaşça kaydırıyor. Bu sefer kıcının muhteşem görüntüsüyle ödüllendirildim - şu anda tokatlamak için her şeyimi verebileceğim bir şey. Doğrulduğunda küçük bir kıpırdama yaparak kış yanaklarının sallanmasını sağlıyor.

Nefesimi tutup arkasını dönmesini ve bana doğru yürümesini bekliyorum. Bir kez daha beni şaşırttı. Olduğu yerde kalıyor, bir adım ötede. Bunun yerine, burada uzanmak ve sağ elini vücudundan aşağı ve sonra vücudunun önüne doğru kaydırmasını izlemek zorunda kalıyorum. İnliyor ve elinin tam olarak nereye gittiğini tahmin edebiliyorum - tam da olmak istediğim yere.

"Kendine mi dokunuyorsun, tatlım?" Sesimdeki çaresizliği belli ederek soruyorum.

Cevap vermiyor ama elinin hareketinden ve boğazından çıkan küçük seslerden cevap verdiğini anlayabiliyorum.

"Siktir," diye mırıldandım. "Lanet olsun, Bayan Blackwaters, arkanızı dönün de göreyim."

Beni görmezden gelmeye devam ediyor, sesler daha da yükseliyor, elinin hareketi daha da çılgınlaşıyor. Yemin ederim, elinin sesini bile duyabiliyorum.

Islak amının sesini. Kahretsin, ne kadar ıslak olduğunu hayal edebiliyorum, neredeyse dilimin ucunda tadını alabiliyorum.

İnliyorum ve hayal kırıklığıyla başımı geriye atıyorum.

"Bayan Blackwaters, o şeftali gibi kışınizi hemen buraya getirin!"

"Hayır!" diye inliyor, bacakları titremeye başlıyor, rengi atıyor

Vücudunun üzerinde, büyüü havada kıvılcımlanıyor, zevk onun bağında dolaşıyor.

Zincirleri çekiştiriyorum, kendine ne yaptığını, kendine tam olarak nasıl dokunduğunu görmek için çaresizce, bunu tam yüzümün üzerinde yapmasını istiyorum, dilimi ve ağzımı onun zevkine katmak istiyorum.

"Oh Stars," diye haykırıyor ve ben tekrar homurdanıyorum, bu sefer sihrimi zincirlerin arasından geçirmeye çalışıyorum. Ama çok sinirliyim, çok tahrik oldum ve her şeyi berbat ettim, sıkı zincirleri beni yerimde kilitli tutuyor.

Dudaklarından uzun bir iç çekiş dökülür, eli durur ve ardından vücudu mutluluk dalgalarıyla sarsılır.

"Blackwaters," diye yalvarıyorum, "lütfe, lütfe buraya gel. Lütfe seni görmeme, sana dokunmama, seni becermeme izin ver."

Sihrimi tekrar deniyorum ama onunkiyle çarpışıyor.

"Sen söz verdim." o inliyor olarak o devam ediyor için bacaklarının arasına masaj yaptı. "Söz vermiştin."

"Siktir, siktir! Ama sen çok ... ben çok ... çok sertim. Buraya gel ve sana ne kadar sert olduğunu göstereyim."

"Hmmm," diyor ellerini vücudunda gezdirirken, teni zevkten kızarmış.

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Ne?!" İnanamadığımı söyledim. "Sence öyle değil mi?"

"Hayır, Profesör," diyor, kıyafetlerini almak için uzanıyor, sırtı hala bana dönük. "Sanırım seni olduğun yerde bırakıp yurt odama geri döneceğim."

Omzunun üstünden bana bakıyor ve şımarık bir gülümseme takınıyor - beni çılgına çevirmeyi başardığı bir gülümseme.

"Beni böyle bırakamazsın!" Sızlanıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, sanırım yanabilirim, bu yatağı ve bu kulübeyi ateşe verip yakabilirim. "Sanırım yapabilirim." Bana bir öpücük gönderdi.

"Dershanemizde görüşürüz.

Yarınki oturum Profesör."

Kalçaları son derece kışkırtıcı bir şekilde sallanarak odadan çıkıyor. Bunu yapmayı nasıl öğrendi? Kapıyı arkasından kapatıyor. İnce duvarların arasından giysilerin hışırtısını duyuyorum, sonra domuza sesleniyor ve her ikisinin de ayakları kapıya doğru ilerliyor.

"Fikrinizi değiştirmek için çok geç değil," diye sesleniyorum. "Hoşça kalın Profesör," diyor ve kapıyı çarparak çıkıyor.

Bir dizi küfür savurduktan sonra başımı yastıklara yaslıyorum. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve kıkırdamadan edemiyorum.

Ne velet ama!

Ama sanırım bunu hak etmiş olabilirim.

R merhaba

"DÜ GECE GEÇ MI GELDİN?" Winnie, arabamıza tırmanırken ertesi sabah üniformaları.

"Öyle mi yaptım?" Olabildiğince masum bir şekilde söylüyorum.

Winnie aynada yanıma gelip kolunu benimkine çarpıyor.

"Sen yaptın. Boynundaki de başka bir aşk ısırığı mı?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, daha iyi bakmak için aynaya yaklaşıyorum.

Winnie yine omzuma vurdu. "Tanrım, Rhi. Şaka yapıyordum.

Aşk ısırığı yok. Ama varsayıyorum ki..."

"İstediğin kadar varsayımda bulun, Winnifred Wence. Sana aşk hayatımızın en küçük detaylarını bile anlatmamam konusunda kesin talimat aldım."

"Hmmm," diyor Winnie, sesi etkilenmemiş gibi çıkıyor. "Erkekler kadınların işlerine karışamaz ve bu işlerin temellerinden biri de şudur: En yakın arkadaşınıza aşk hayatınızla ilgili her şeyi aşırı ve şehvet uyandırıcı detaylarla anlatmalısınız. Bu erkekler yetkililerin uygulayıcısı ve akademinin en ateşli öğretmenlerinden biri olsa bile."

"En seksi öğretmen," diye düzeltiyorum sırtarak.

"Ne kadar sıcak olduğunu söylemek ister misin?" diyor üçüncü bir yumruğuyla.

Ama ben söyleyemedim kapımız çalındı.

İkimiz de birbirimize baktık. Ne zaman biri kapımızı çalsa, bunun iyi bir şey olmadığını artık biliyoruz.

"Ben bakarım," diyorum beremi başımın üstüne yerleştirerek.

Kapıyı geri salladığımda, kollarında devasa bir paket tutan görevli tarafından karşılandım.

"Bu senin için," diyor huysuzca, belli ki o şeyi kapıma teslim etmek zorunda kaldığı için mutsuz. "Nereye istiyorsun?"

"İçeride, sanırım," diyorum, onu içeri almak için bir kenarda duruyorum.

"Lanetli değil, değil mi?" Winnie pakete şüpheyile bakarak soruyor. "Biri kontrol etti mi?"

"Tabii ki yaptılar," diye homurdanan yer görevlisi yükünü bırakıp hızla uzaklaştı.

Kapıyı kapatırken Winnie, "Bu içeride uğursuz bir şey olmadığı anlamına gelmez," diyor. "Şu jambonu hatırlıyor musun?"

Kusmamaya çalışarak, "Kusmamayı tercih ederim," diyorum.

İkimiz de pakete doğru yaklaşıp a ş a ğ ı y a bakıyoruz. Sonra Winnie ciyaklıyor, elleri ağzına gidiyor.

"Ne?" Dedim.

"*Colette'in* evinden."

Elimi kalçama koyuyorum ve arkadaşşıma sert bir bakış atıyorum. Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini biliyor.

"Tüm zengin büyücülerin alışveriş yaptığı süper göz alıcı bir mağaza. Summer, Aysha ve diğerlerinin giydiği neredeyse her şey oradan geliyor - külotlarına kadar."

"Ona tasarımcı olmadığını söyledim," diyorum. "Kim?"

Siyahlı adam mı?"

Başımı salladım.

"Saçmalama, sana bir şey almasının zamanı gelmişti. O bir Kennedy-"

"-Yabancılaşmış bir Kennedy."

"Bahse girerim hâlâ ikimizin toplamından daha fazla parası vardır."

"Bu zor değil."

"Sadece aç."

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Winnie'ye kayıtsız bir gösteri yapıyor olabilirim ama içten içe çok heyecanlıyım. Hiç bu kadar paramız olmamıştı.

evde hediyeler. Doğum günü hediyeleri teyzemin takas ettiği, topladığı ya da yaptığı şeylerden oluşurdu. Hayatım boyunca yeni bir alışveriş yaptığımı hiç sanmıyorum.

Kahverengi kâğıdı yırtarak açıyorum ve altından *Colette* logosu işlenmiş, lüks görünümlü kadife bir çanta çıkıyor.

"Tanrım, ambalajları bile çok güzel," diye bayılıyor Winnie.

Altın rengi fermuarı dikkatlice çekerek açıyorum ve altında kağıt mendil katmanları buluyorum. Bunları da soyuyorum ve yumuşak, tozlu pembe kâğıtların arasından koyu mücevher renklerinde ipekler çıkıyor.

"Oooo," diyor Winnie, dizlerinin üzerine çöküp paketten birkaç çift külot çıkarmamı izliyor - her biri dantelli heyecanlar veya güzel kurdelelerle güzelce hazırlanmış. "Bunlar bir sanat galerisine aitmiş gibi görünüyor."

"Kesinlikle, onları asla giyemeyeceğim. Çok güzeller."

"Oh, onları giyiyorsun, Rhianna Blackwaters, ve sahip olduğun diğer tüm iğrenç külotları çöpe atıyorsun."

"Benim külotum kirli değil," diyorum, gücenerek.

"Bu kadar güzeller mi peki?" diye soruyor paketten üç çift daha çıkarırken.

"Bana sadece külot mu gönderdi?" diye mırıldanıyorum. "Hayır, bak," diyor, "uyumlu sütyenler."

Sütyenler nedense külotlardan bile daha güzel. Winnie'nin elinden bir tane alıyorum ve parmaklarımı yumuşak ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

Tasarımı beni neredeyse büyülüyor ama sonra Winnie gülüyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Ne?"

"Sana birkaç spor sütyeni ve külot da gönderdi - bak." Birkaç çifti kafama fırlattı. "Artık zıplayan tavşanlara katılmamak için hiçbir bahanen kalmayacak."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum, güzel iç çamaşırından çok, bol destekli, doyurucu görünümlü şey için minnettar hissediyorum.

"Ve çoraplar var."

Dikkatim tekrar pakete yöneldi. Kalan son ürünler o kadar güzel ya da pahalı görünmüyor - birkaç düz tişört,

yeni bir kot pantolon ve birkaç yoga pantolonu. Mevcut kıyafet dolabımdan çok da farklı görünmüyorlar - yepyeni olmaları ve parçalanmamaları dışında.

Tişıörtlerden birini göğsüme doğru kaldırarak, "İşte bu işe yarar," diyorum. Yine de bunun altına o güzel sütyenlerden birini giyerek kurtulabilir miyim? Kimse fark eder mi?

"Burada son bir şey daha var, Rhi," diyor Winnie. Kolinin dibine gömülmüş küçük pembe bir kutuyu işaret ediyor.

Onu kaldırıp şüpheyle inceliyorum, parmaklarımın arasında bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

"Hells Bells, Rhi, aç şunu!" Winnie ağlıyor. "Burada meraktan ölüyorum."

Kapağı dikkatlice tabanından kaldırıyorum, kalbim aniden kulaklarımda çınlıyor. Kıyafetler bir yana, pratikti, gerçekten gerekliydi ve belki de Winnie'nin sandığı kadar romantik değildi. Eminim ne Azlan ne de Stone çoğu gün karanlıkta giyinmiş gibi görünen bir eşten hoşlanmıyordur. Muhtemelen bana daha saygın bir şeyler giydirmek için can atıyorlardı.

Ama bu ...

İçinde daha fazla pembe kağıt mendil var ve Winnie hayal kırıklığı içinde inliyor.

Onu arkaya katlıyorum ve orada pembe kadife bir yastığın içinde birbirine kenetlenmiş minik yıldızlardan oluşan gümüş bir bileklik var.

"Vay canına, Rhi bu çok güzel," diyor Winnie. "Ve sen de öyle."

Dikkatle narin zinciri kutudan çıkarıp parmaklarımın arasında aşağı sarkıtıyorum. Çok güzel ve şaşkınlıkla ona bakıyorum, bırakın Azlan gibi bir adamı, birinin bana böyle bir şey alacağına inanamıyorum. Kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum. Çünkü bu bir rüya olmalı, değil mi?

"Bir de not var," diyor Winnie, paketi açarken. "Ne yazıyor?"

"Okumam senin için sorun değil mi?"

Bileziği sağ bileğime takıyorum, elim zincirin üzerinde kalıyor.

"Winnie, az önce kızlar arasında sır olmaz dedin."

"Doğru." Kâğıdı açıyor ve boğazını temizliyor.

"'Küçük dostuma' ..." Winnie bana bakıyor. "Tanrım, bu çok sevimli."

"Okumaya devam et."

"Beni hayatınıza ve kalbinize kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Lütfen bu küçük hediyeği sana olan sevgimin bir göstergesi olarak kabul et. Sen şu anda hayatımdaki yol gösterici ışıksın - tek Kuzey yıldızısın. Belki bu bilekliği takar ve benim seni düşündüğüm gibi sen de beni düşünürsün."

"Tüm sevgim, kalbim ve dünyam," "Azlan."

"Öpücük öpücük öpücük."

Winnie elini yüzünün önünde salladı. Sonra bana baktı. "Bunu o yazmadı mı?"

Omuz silkiyorum.

"Ama bu çok ..."

"Klişe," diye girişimde bulunuyorum, her ne kadar içim parlıyor, kalbim dolup taşıyor ve bağlarım uğulduyor olsa da.

"Romantik." Başını sallıyor. "Ülkenin sonu geldi," diye dramatik bir şekilde ekliyor.

"Neden?" Gülüyorum, notu elinden alıp dikkatlice katlıyorum. Onu saklamak için güvenli bir yer bulmalıyım.

"Çünkü yetkililerin infazcısını -dışarıdaki tüm kötü adamlara karşı en önemli silahımızı- yumuşattınız. Bir dahaki sefere onu yakalamaya gönderdiklerinde muhtemelen onlara şiir okuyacaktır."

"Düşündüğünüzden daha tatlı biri."

Winnie mektubu masama götürürken ve üst çekmecemde ona özel bir yer bulurken beni izliyor.

"Güzel," diyor sonunda. "Seksi olduğu kadar tatlıyı da hak ediyorsun, Rhi." Sonra odanın öbür ucuna atılıyor ve beni beklenmedik bir şekilde kucaklıyor. "Senin adına çok mutluyum, her şey yolunda gittiği için çok mutluyum."

"Tahtaya dokun," diyorum, kafasına vurmak için uzanıyorum. "Uğursuzluk getirmeyelim, tamam mı?"

Diğer adamların bana hissettirdiklerinden dolayı hala huzursuzum ve Winnie'nin açıklamasına inanmak istesem de

zor buluyorum. Ancak Winnie, iki kader arkadaşımı bulduğuma ve artık sonsuza dek mutlu yaşayacağıma tamamen ikna olmuş görünüyor.

Yıldızlar, ben de buna inanmak istiyorum. Ama Stone burada çalışmak zorunda kaldı, yasadışı ilişkimizi yeraltına itti, Azlan başka bir göreve gönderildi ve er ya da geç bu akademiden mezun olup diğerleriyle birlikte Batı'daki sınır bölgelerini korumaya gideceğim.

Yakın zamanda birlikte mutlu yaşayacağımızı sanmıyorum.

R merhaba

"AŞK HAYATIM seni gerçekten iyi bir ruh haline soktu," diyorum Winnie'ye. Dr. Johnson'ın sınıfına giden yolda yürürken kendi kendine neşeyle mırıldanıyor.

"Bilmiyorum. Sadece bugün içimde iyi bir his var."

"Dün gece ne yaptığınla hiçbir ilgisi olmayan iyi bir his sanırım." Winnie benim karmaşık aşk hayatımdan etkilenmiş olabilir ama onunki de aynı derecede başarılı ve çok daha açık sözlü. Aslında, Winnie ve Trent ayrılmaz bir ikili olmaya başladılar. Onun adına mutluyum. Trent çok tatlı biri.

"Bunun kesinlikle yardımı oldu," diye itiraf ediyor.

Ancak, Dr. Johnson'ın sınıfına vardığımızda ve onu yine dışarıda beklerken bulduğumuzda Winnie'nin iyi ruh hali ciddi bir darbe alır ve sihri birleştirmeyeyle ilgili başka bir ders için onu çayıra kadar takip etme talimatı alır.

Diğerlerini takip ederken Winnie kolumu tutuyor.

"Sence yine aynı kişilerle mi eşleşeceğiz?" diye soruyor endişeyle.

"Bilmiyorum. Neden? Dane ile bir sorunun mu var?"

"O aşağılık hain Andrew ile arkadaş olması dışında, hayır. Ama geçen sefer sen-"

"Tristan," diyorum, bakışlarım altın sarısı başının arkasına doğru kayıyor.

"İyi olacak mısın?"

"Tristan Kennedy'den korkmuyorum," diyorum biraz fazla yüksek sesle, önümüzdeki kızlar omuzlarının üzerinden bana bakıp kaşlarını çatıyorlar.

"Ondan korkman beni ilgilendirmiyor," diye tıslıyor Winnie.

"Diğerlerinin aksine, ben onun ateşli kıcına aşık değilim." Kızlar bana tekrar bakıyor, sonra hızlarını artırıyorlar.

"Güzel," diyor Winnie, cesaretlendirmek için kolumu sıkarak. "Umarım bu sefer partnerin o olmaz. Umarım partnerlerimizi seçmemize izin verilir."

Dr. Johnson'ın seslenmesiyle bu umut hemen yok olur.

"Geçen seferki ortaklarınızı bulun ve kaldığınız yerden devam edin."

Grubun kenarındaki Spencer'a fısıldayan ve öğretmenimizi görmezden gelen Tristan'a bakıyorum. Kaldığımız yerden devam etmek gibi bir arzum yok, özellikle de beni dizlerimin üzerinde bıraktığında. Bu kez Summer'ın partnerimi protesto etmesini beklemiyorum, kendim yapıyorum.

"Dr. Johnson," diyorum, dağılan öğrenci grubunun arasından ona doğru yürürken.

Bugün saçları parlak pembe, boynunda gümüş bir zincirle asılı duran büyük turuncu gözlükleriyle hafifçe çatışıyor.

"Bayan Blackwaters," diyor ve kendisine hitap edenin ben olduğumu fark edince hafifçe kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var?"

"Evet, eş değiştirmek istiyorum."

"Hayır," diyor sert bir ses tam arkamdan ve kim olduğunu görmek için dönmeme gerek yok. Karnımdaki hissiyattan anlayabiliyorum. Kahretsin!

Onu görmezden geliyorum.

"Geçen sefer Tristan Kennedy ile çalışamadım. Uyumsuzduk."

Summer bir kenarda durmuş konuşmayı dinliyor; Ayş'a bir adım ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sinirli görünüyor.

"Tabii ki uyumsuzlar," diye araya giriyor Summer. "Birbirlerine hiç uygun değiller. Tristan akademideki en güçlü öğrencilerden biri, oysa Domuz Kız..." Homurdanıyor. "Tristan'la ortak olmaktan mutluluk duyarım. Biz çok daha uygunuz. Ben onun yeteneklerine ve güçlerine çok daha yakınlım." Kendini tutup ona göz kırpmamasına ve bir öpücük kondurmamasına şaşırdım.

Öğretmenimiz bu sabah bitkin ve yenilmiş görünüyor ve son dersimizin aksine Summer'a karşı mücadele etmeye hazır görünmüyor.

"Sanırım son ders için ikisi eşleşti. Eminim bu sefer yer değiştirmelerinin bir zararı olmaz."

Summer olumlu bir şekilde gülümserken, Ayş'a beni, Summer'ı ya da muhtemelen ikimizi birden mutlu bir şekilde öldürecekmiş gibi görünüyor.

Ancak Tristan kendini tam boyuna çekerek dördümüzün de üzerinde yükseldi.

"Hayır," diyor tekrar, bu sefer daha zehirli bir şekilde. "Müdür, Rhianna ve beni ortak olarak seçti. Kendince sebepleri olmalı."

Summer onun yüzüne bakıyor ve sonra bana kaşlarını çatıyor.

"Ama Dr. Johnson haklı," diyorum. "Müdürün istediği gibi ortaklık kurmayı zaten denedik ve başarısız oldu."

"O zaman tekrar deneyelim. Bizler Arrow Hart akademisinin seçkin öğrencileriyiz. Öylece pes etmeyiz. Denemeye, denemeye ve denemeye devam ederiz. Yenilgiyi kabul etmeyiz. Bu senin lanet armanda yazıyor, Domuz Kız."

Tam göğsümü işaret ediyor ve ben de ceketimin üzerindeki kalp ve ok işlemeli armaya bakmaktan kendimi alamıyorum. Tekrar Dr. Johnson'a bakıyorum ve Tristan'ı bana küfür ettiği için azarlamasını bekliyorum. Tabii ki azarlamıyor. Onun yerine bakışlarını Summer ve Tristan arasında gezdirdi. Belli ki kimin tarafında olacağına karar veriyor. Tristan'ın yakın tehdit olduğuna karar vererek, "Bay Kennedy ve Bayan Blackwaters partner olarak kalacaklar. Değiştirmek yok."

Summer kollarını göğsünde kavuşturarak homurdanır ve profesör sinerek aceleyle uzaklaşır. Diğer yandan Tristan,

yüzünde kendinden memnun bir sırıtışla çayırdaki eski yerimize doğru ilerliyor.

Bir nefes alıyorum ve peşinden gidiyorum. Ama daha iki adım atmamıştım ki Summer yolumu kesti, kolumu tuttu ve tırnaklarını etime geçirdi.

"Seninle işim bitmedi, Domuz Kız. Geçen geceyi unuttuğumu sanma. Şu andan itibaren hayatını cehenneme çevireceğim ve o yüzünü tamamen yok edeceğim."

"Yani benim seninkini yaptığım gibi mi?" Soğukkanlılıkla söylüyorum. "Burnunu düzeltmediğini biliyorsun, değil mi? Yamuk yumuk."

"Ne?" Summer yüzünü kapatmak için ellerini kavuşturarak ağlıyor.

Beni tekrar yakalamasını beklemeden ayaklarımı kaldırıp Tristan'ın peşinden koşuyorum.

Bu kez onu ayakta, ceketini yere atmış, kollarını sıvamış halde buluyorum.

"Bunu bir daha yapma," diyor kollarını kaslı kollarına doğru iterek.

"Ne yapacağım?" Summer'a karşı kullandığım aynı sıkılmış ses tonuyla söylüyorum.

"Bu ortaklığın ne zaman biteceğine sen karar veremezsin. Sona ermesinin tek yolu benim söylememdir."

"Neden? Sen benimle ortak olmak istemiyorsun, ben de seninle ortak olmak istemediğimden eminim."

"Büyünün söylediği bu değil domuzcuk," diyor ellerimi avuçlarının içine alarak.

Nefesim kesiliyor, bedenimdeki bağ anında kıvılcımlanıyor ve sihrim hayata geçiyor. Ellerimi hemen onun elinden çekip almalıyım ama bu his inanılmaz, sanki damarlarıma doğru bir ecstasy atışı gibi.

"Sakin bırakma," diye mırıldanıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, yüzü şimdiye kadar gördüğüm en dikkatli yüz - zeki, kurnaz - her zaman yansıtmak için çok uğraştığı o sıkılmış zengin çocuk değil.

Ama istesem de bırakamazdım. Büyülerimiz şimdiden birbiriyle dalga geçiyor; benimki onunkinin etrafında dönüp duruyor, o da benimkinin peşinden sıçrayıp kovalıyor. Sanki benim sihrimin kendine ait bir zihni var - Tristan'inkiyle oynaşmaya kararlı bir zihin. Oynamak isteyen iki köpek yavrusu gibi.

Onun büyüü benimkini yakalamaya çalışıyor, ama o uzaklaşıyor ve sonra büyümüz birlikte dans ediyor, baş döndürücü bir topaç gibi üzerimde dönüp dururken kontrolümden çıkıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum, renkler çok parlak, çok mükemmel, berrak sonbahar gökyüzüne karşı çizgiler halinde.

Ellerimi daha sıkı kavırıyor. Ama önceki gibi değil, şiddetli ya da kontrolcü değil. Bu sefer sanki **k o p m a m ı** istemiyor, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

"Daha güçlü," diye fısıldıyor. "Öncekinden daha güçlü."

Ve sanırım öyle. Stone'la aramızdaki bağı mühürlediğimden beri günlerdir ilk kez sihrimi açığa çıkarıyorum ve bundan şüphelenmeme rağmen emin değildim. Şimdi gerçekten ne kadar canlı ve güçlü olduğunu hissediyorum. Onunla neler yapabileceğimi, ne kadar ileri gidebileceğimi, ne kadar çok şey yapabileceğimi merak ediyorum.

Sihrimiz, çayırın bu tarafını kaplayan uzun çam ağaçlarının üzerinde dans ederek uzaklaşıyor. Bir dakika boyunca havai fişeklerin havada süzülmesi gibi ağaçların tepesinde uçuşmasını izliyoruz. Sonra ellerim onun ellerinde, ayaklarımı kaldırıp sihrimizin peşinden gidiyorum.

"Hadi," diyorum ona nefes nefese, etrafımızdaki çimler kadar derin ve gür olan zümrüt gözlerini bir an için yakalıyorum.

Bana gülümsüyor ve büyümüzü takip ederek ağaçların arasından, çayırın dışına, diğerlerinden uzaklaşıp tepenin ardına doğru ilerliyoruz.

Şimdi nefes nefeseyiz, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve benim sihrim yaydan fırlayan bir ok gibi havaya fırlarken, o da benimkinin hemen ardından fırlarken beni tekrar ona doğru döndürüyor. Saçlarım esintide dans ederken, başımı arkaya atıp büyülerimizin yükselişini izliyorum, ta ki başım o kadar geriye düşene kadar, dengemi kaybediyorum, Tristan da benimle birlikte aşağıdaki yumuşak zemine yuvarlanıyor.

Sonra yokuştan aşağı yuvarlanıyoruz, birbirimizin üzerinden geçiyoruz, sihrimiz o kadar hızlı dönüyor ki renkler birbirine karışıyor, yüzünün resmiyle, gözlerinin yeşiliyle, saçlarının altınıyla birleşiyor. Ve ben gülüyorum, bu duygu çok özgürleştirici, çok saf, çok güzel. Çok büyüü.

Sonsuza kadar yuvarlanıyormuşuz gibi geliyor, ta ki daha fazla eğim, gidecek başka bir yer kalmayana ve tepenin dibine inene kadar, onun ağır

benimkinin üstüne bastırdı.

Sihir dönmeyi bırakır. Etrafımızdaki havada cızırdayarak asılı kalır.
Sanki bekliyormuş gibi. Sanki nefesini tutuyormuş gibi.

Kalbim güm güm atıyor. Bağlarım parılıyor. Bedenim titriyor.

Zaman durur.

Tristan Kennedy gözlerimin içine bakıyor ve sonra beni öpüyor.

Spencer

Gözümün ucuyla onları izliyorum. Yapamıyorum.
kendime yardım edeceğim.

Birlikte eşleştirildiler. Müdür tarafından. Neden? Ve
neden ben değildim?

Peki Tristan neden bu konuda bu kadar memnun görünüyor?

Kızdan nefret ediyor. Ya da öyle diyor. Ayrıca onu hiçbir şeye ya
da hiç kimseye kıza olduğu kadar takıntılı görmedim. Bu okuldaki
öğrencilerin ya da öğretmenlerin çoğunun fark edeceğinden değil. İlgisiz
davranmayı çok iyi beceriyor. Ama ben bunu görüyorum, kendi
davranışlarımı da fark ediyorum.

"Spencer," diyor Dan, parmaklarını bana doğru şaklatarak. Dayak mı
istiyor? "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Omuzlarımı kıvrıp başımı sallıyorum ama elimi tuttuğunda geri
çekiyorum.

Bu o gülüş. Kulağa gün ışığı gibi gelen. Onu öpmek istememe neden
olan.

O da duyuyor, içimde huzursuz.

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımla kulaklarımı kapatma isteği duyuyorum. O lanet bir siren mi? Bu o mu?

Güçlü bir siren. Annemin benden yapmamı istediği bir şey.

Bakışlarım tekrar onlara doğru kayıyor ve ağaçların arasındaki boşluktan el ele, aşık bir çift çocuk gibi koşarak geçip gittiklerini görüyorum.

Canavar içimde hırlıyor.

Ama hırlayan o değil. Bendim.

"Ne oluyor lan?" Dan benden birkaç adım uzaklaşarak şöyle diyor.

Ve evet, bu saçmalıkla işim bitti. Bitti!

Uzaklaşmaya başladım. Onlardan uzağa. Ondan uzağa. Her şeyden, içimde çılgına dönen canavardan, kafatasımdaki basınçtan, kafamın patlayacağını düşündüğümünden.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Dan arkamdan sesleniyor. "Uzağa," diye homurdanıyorum.

"Gidiyor musun? Johnson kriz geçirecek."

Johnson'ın ayrılmamla ilgili bir sorunu varsa, gelip benimle konuşabilir. Ya da müdüre söyleyebilir ve o da gelip benimle konuşabilir. Sonra ikisi birlikte annemle konuşurlar. Umurumda değil.

Burayla işim bitti. Bitti!

Maçı ben yaptım. Onlar için kazandım. Onlara kupayı verdim. Kalacak daha ne var?

Hiçbir şey.

Düşündüğümde, bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Bu akademideki öğrencilerin %99'undan on kat daha güçlüyüm. Ve öğretmenlerden de. Kahretsin, York bile bana karşı mücadele ederdi.

Öyleyse burada kalıp altı ay daha oyalanmanın ne anlamı var? Dışarıda kardeşim gibi bir fark yaratabilecekken bu sadece bir gösteriş.

Sadece işkenceyken kalmanın ne anlamı var? Canavar her geçen gün içimde daha da huzursuzlaşırken? Onu her gün görmek zorundayken? Burnumun dibinde sallanıp duruyor. Bu kadarı da fazla.

Ona tekrar yazacağım, kararımı söyleyeceğim. Canavarı sakinleştirmek için ihtiyacım olan şey bu, bir kız değil. O kıza değil.

Akademi bahçesinde bir yerde, uzun bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış, kabuğu avucumun altında pürüzlü, kokusu burnumda güçlü bir şekilde duraksıyorum.

Annemin istediğini yapamam. Bunu hiçbir kıza yapamam, hele ona hiç yapamam.

O yüksek düğmeli gömleğin altında anneme ne yaptığını gördüm. Tüm o yara izlerini. Yaptığı fedakarlıkları biliyorum.

Bunu yapmayacağım. Kız benden daha iyisini hak ediyor. Canavar ne düşünürse düşünsün, annem ne derse desin, kader neyi takdir ederse etsin, bunu yapmayacağım. Başka bir hayatı asla kendiminkine bağlamayacağım. Ona bu şekilde acı çektirmeyeceğim. Onun incindiğini göremem.

Ayrıca, kızın kader arkadaşı var. İnfazcı. Ve belki de akademinin altın çocuğu Tristan Kennedy'ye de sahip olacak.

Onu istediğimi ve ona sahip olamayacağımı bile bile bu saçmalığı izleyemem.

Hayır. Kaskları, güvenlik yeleklerini, kuralları ve hakemi çıkardığınızda gerçekten neler yapabileceğimi tüm dünyaya göstereceğim. Hepsine göstereceğim.

Tristan

RHIANNA BLACKWATERS ÖPÜCÜKLER beni bir dakika boyunca dudaklarıyla dili ağzımda, parmakları benimkilerle oynuyor, vücudu altımda sıcacık, kalbi kulaklarımda çınlıyor.

Sihrimiz o kadar elektrikli, o kadar şiddetli dönüyor ki göz kamaştırıcı, baş döndürücü.

Nane ve çiçeklerin tadını alıyor. Teni yumuşak, dudakları daha da yumuşak ve tatlı inilti boğazında fokurduyor.

Karnımdaki his - beni dikkatimi dağıtmaya iten his - o kadar yükseliyor ki lanet olası bir orgazm gibi.

Onu öpmek lanet bir orgazm gibi.

Bu beni daha da acıktırıyor ve onu daha sert öpüyorum, onu yere bastırıyorum, ona sürtünüyorum, onun her parçasını istiyorum, benim olmasını istiyorum. Her şeyiyle. Tüm kısıtlamalarım ortadan kalkıyor, beni bu kızdan alıkoyan her şey yok oluyor. Bu anda, her şeye teslim oluyorum.

Beni öperken, sihrimiz etrafımızda vahşi ve bağısız bir şekilde parıldarken, tüm çekincelerimi, tüm şüphelerimi unutuyorum. Onlar anlamsız. Anlamsız. Önemsiz. Artık hiçbir umurumda değil. Tek istediğim o.

Ama bir anda beni kendinden uzaklaştırdı.

Bir rüyadan, büyüleyici bir büyüden çekip çıkarılmış gibi gözlerimi kırıştıtararak uyandım ve yüzüne baktım; dudakları öpücükle şişmiş, yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüştü. Kaşlarının arasına sıkışmış derin bir kaş çatma.

"Ortak odaya dönmek ister misin?" Mırıldanıyorum. Hareket etmek istemiyorum. Onu tam burada, büyülerimiz havada dans ederken, etrafımızdaki çimenler hışırdarken, üzerimizdeki sonsuz gökyüzüyle birlikte yere yatırmak istiyorum.

"Siktir git!" diyor ve bedenimi sertçe itiyor. Bir işe yaradığından değil. Olduğum yerde kalmaya devam ediyorum. "Bırak beni!" diye bağılıyor, daha da sert itiyor ve kurtulmaya çalışıyor.

"Bulunduğum yerden oldukça memnunum," diye itiraf ediyorum.

Beni itmeyi bıraktı ve bana baktı, ağzı şaşkınlıktan bir karış açıktı. "Gerçekten ciddi misin?"

"Öpüyorum. Seni tekrar öpmek istiyorum. Senin bana kızgınmışsın gibi yaptığın, benim de özür dileyip pişman görüldüğüm küçük oyunu oynayabiliriz ya da bu kısmı atlayıp öpüşmeye geri dönebiliriz." Öpüşme ve sevişme. Çünkü onu becereceğim.

Kuzenime ait olması umurumda değil. Çünkü o da bana ait. Ve ona sahip olacağım.

Diğer her şeyin canı cehenneme. Her endişeyi, her kaygıyı, beni geride tutan her şeyi. Hiçbiri umurumda değil. Hiçbiri. Ben onu istiyorum.

"Aklını mı kaçırdın sen?!" diyor.

"Gerçekten mi? Bunu yapıyoruz," diyorum, beş saniye önce hissettiğim tüm o muhteşem duygular yerini bu kıza karşı her zamanki hayal kırıklığıma bırakıyor.

Neden ondan beklediğim şeyi hiç ama hiç yapmıyor?

"Bırak beni, Tristan. Bırak beni hemen!"

Hareket etmiyorum. Dediğim gibi, onun vücudu benimkinin altında sıkışmış, elleri yere sabitlenmişken olduğum yerde gayet mutluyum. Bu beni tahrik ediyor.

Bana ters ters bakıyor, sonra ellerimi öyle sıkı kavıyor ki kendi parmak eklemlerini çatlatıyor olmalı ve beni çarpıyor.

"Siktir," diyorum, ellerimi onunkilerden çekip isteksizce üzerinden yuvarlanıyorum. Oyun oynamayacak. O an geçti.

Ve ben bir pislik olabilirim, ama o tür bir pislik değil. Geliyorsa, isteyerek, hevesle, adımları haykırarak gelmesini istiyorum.

O scurries Geriye doğru, yuvarlanıyor yukarı üzerine onu arka taraf ve bana kaşlarını çatıyordu.

"Buna karşı koyamazsın," diyorum kızgın bakışlarını karşılayarak.

"Neyle savaşıyım? Güzel yüzünle, karşı konulmaz cazibenle, efsanevi karizmanla mı? Evet, hiç sanmıyorum."

"Kader bağı."

Sarsılıyor, rengi boynundan yanaklarına doğru süzülüyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Senin zaten bir kader arkadaşın var Piggie, bence var."

Bana bir şey söyleyecekmiş gibi tereddüt ediyor, sonra fikrini değiştiriyor. Keşke Stone olsaydım, onun düşünceleri okuma yeteneğine sahip olsaydım. Ne düşündüğünü bilmek isterdim. Her *zaman* ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Uyurken bile. Zihninin içini görmek ve onunla ilgili her şeyi anlamak istiyorum.

Ama şu anda o kadar büyük bir çaresizlikle görmek istiyorum ki kendimi zor tutuyorum.

Çünkü bunu hissetmeli. İçimde bu kadar güçlü bir his varken onun da bunu hissetmemesine imkan yok.

B u n u n ne olduğunu, gerçek olduğunu bilmek için aptal bir kan testine ihtiyacım yok. Aklımda hiç şüphe yok.

Domuz kız benim kader arkadaşım.

"Burada neler döndüğünü sandığınızı bilmiyorum - hangi sanrılar altında olduğunuzu bilmiyorum-"

"Kandırılmıyorum. Olmadığımı biliyorsun. Ve aramızdaki bu çekime benden daha fazla karşı koyamayacağını da biliyorsun. Büyümüzün ne kadar birleşmek istediğini, *bizi birleştirmek* istediğini kendi gözlerinle gördün."

"Direnmek mi?" diyor, kelimeyi dişlerinin arasından tükürüyor ve dizlerinin üzerine doğru sallanarak tam önümde diz çöküyor. "Diyelim ki seni burada bir anlığına şakaya vurdum, Tristan. Diyelim ki kader bizi bir araya getiriyor." Elleri otomatik olarak yumuşak karnının üzerine düşüyor, benimkine yansıyan noktada ona doğru sürüklendiğini hissedebiliyorum. Her zaman orada. Her zaman. O kadar şiddetli ki kaçınılmaz. "O zaman

Direnmek tam olarak yaptığınız şey. Onu kucaklamak için her türlü olası girişime direniyordunuz. Her fırsatta kaderi engelledin. Ve..." sesi bir an için titriyor, sonra kendini toparlıyor, "bana bok gibi davrandın. Boktan da beter. Ayakkabının altına yapışmaya değmeyecek bir şey gibi. Ve şimdi, aynen böyle," parmaklarını şıklatıyor, başımızın üzerinde sihir patlıyor, "fikrini değiştirdin ve seni kollarımı açarak karşılamamı bekliyorsun."

"Beş dakikadan daha kısa bir süre önce beni yerde oldukça coşkulu bir şekilde karşılıyordun," diyorum yeri göstererek.

"Senden nefret ediyorum, Tristan Kennedy. Senden teyzemi bayıltana kadar döven adamlardan, bize işkence eden adamlardan, beni öldürmeye çalışan adamdan, Winnie'yi neredeyse öldüren askerlerden daha fazla nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum" diye bağırıyor, gözlerinde hüsrana dolu yaşlarla. "Senden o kadar nefret ediyorum ki!"

Ayağa fırlıyor ve ben ona doğru hamle yapıyorum ama ben onu durduramadan kaçmaya başlıyor, tepeye ve ağaçların arasına geri dönüyor, büyüü arkasında havada süzülüyor. Kaotik, vahşi, eğitimsiz. Tıpkı onun gibi.

Ellerim titremeye başlıyor ve çok geçmeden tüm vücudum sarsılıyor, kemiklerim rüzgâr çanları gibi birbirine çarpıyor.

Az önce boşalttığı alana bakıyorum. Bedenlerimizin birlikte oluşturduğu düzleşmiş çimenlere.

Sanırım bunu daha iyi halledebilirdim.

Çok, çok daha iyi.

Dr. Johnson'ın sınıfına tekrar gitmeyi düşünmüyorum. Ne anlamı var ki? Sadece Summer ve ekibinin bitmek bilmeyen sorularıyla uğraşacağım.

Bu gürültüye dayanamıyorum, sürekli cırlayan seslerine. Huzura ve sessizliğe ihtiyacım var. Herkesten uzakta.

Kendimi odama kilitledim, perdeyi indirdim ve yere uzandım.

Bu yeni, farklı.

Daha önce hiç reddedilmedim. Hiç hayır denmemiştir. Ne akranlarım tarafından, ne de akademideki herhangi biri tarafından.

Yine de istediğimi alabilirdim. O güçlü ama benim kadar güçlü değil - hem sihirsel hem de fiziksel olarak - ve ayrıca sahip olduğu sihir eğitimsiz. Çalışıyor, pratik yapıyor olsa da, benim gibi kullanabilmesi için önünde uzun bir yol var.

Ama ben babam değilim. Beni ne kadar kendi suretinde yaratmaya çalışmış olursa olsun. Kaç kez kalbimi onunki gibi katılaştırmaya çalıştıysam da yapamadım.

"Sevilmek istiyorsun, evlat." Bana böyle tıslamıştı. "Bu senin çöküşün olacak."

Haklı mı?

Bir elimi kalbimin, diğerini karnımın üzerine koyuyorum. Kaslarım ağrıyor, vücudum hala grip olmuş gibi titriyor, alnım soğuk terle ıslanıyor.

Lanet olsun, acıyor. Sanki en keskin bıçağı alıp kaburgalarımın arasına saplamış gibi içimin derinliklerine batıyor.

Reddedilmek böyle bir şey mi? Bir kenara atılmak? Bir kenara atılmak? Onun gibi olmak böyle mi hissettiriyor?

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama bir yolunu bulmalıyım.

Zihnimin dolaşmasına izin veriyorum, bedenimin çözülmesine ve kimsenin beni bulamayacağı, kimsenin b a n a zarar veremeyeceği halının içinde kaybolmasına izin veriyorum.

Telefonum ancak bir saat sonra bip sesi çıkarıyor. Önce bir, sonra iki, ardından bir dizi bildirim telefonumun ışığının yanmasına ve yerde kaymasına neden oluyor.

İlk aklıma gelen Rhianna oldu. Fikrini mi değiştirdi? Beni affetmesi için yalvarıyor mu?

Ama bu umut görüldüğü kadar çabuk kayboluyor. Beni affetmeyecek.

Kendimi geri getiriyorum, vücudumun her yeri ağrıyla oturmak için yuvarlanıyorum ve telefonumu elime alıyorum. İlk mesaja bir göz attım, sonra

Bir sonraki ve bir sonraki, ayaklarıma sığıyorum. Sonra koşarak odamdan çıkıyorum, merdivenlerden iniyorum ve yumruğumu kapıya vuruyorum.

Hemen cevap vermiyor ama ben kapıyı yumruklamaya ve adını bağırmaya devam ediyorum, sonunda kapı açılıyor ve geri çekilen sırtını görüyorum. Onu içeriye kadar takip ediyorum, odasının içinde yığılmış olan kutulara dikkat ediyorum.

"Gidiyor musun?" Ben de diyorum. Bu bir söylenti, değil mi? Gerçek olamaz.

"Evet, gidiyorum," diyor, masasına uğruyor ve orada duran kutunun içine bir şeyler atıyor.

"Gidemezsiniz. Henüz mezun olmadık."

"Yeterince kredi kazandım. Annem bir saat önce müdüre ricada bulundu ve o da kabul etti. Akademiden ayrılmak ve derhal Batı'daki güçlere katılmak için iznim var."

"Ne?" Söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyor, hiçbiri mantıklı gelmiyor.

"Sanırım beni ilk seferinde duydunuz."

"Yaptım, ama hiç mantıklı gelmedi. Neden ayrılalım ki? Önümüzde bir buçuk yıl daha var."

"Kalmak sadece bir gösteriş. Bilmemiz gereken her şeyi zaten biliyoruz. Tristan, sen ve ben buradaki diğer tüm eziklerden yüz kat daha iyiyiz. Bu beleşçilerle oturmaktansa dışarıda savaşmayı, bir fark yaratmayı tercih ederim."

"Yanılıyorsun," diyorum ona. "Öğrenecek daha çok şey var. Faydalı olacak daha çok şey." Buradan emmek istediğim tüm bilgilerin yarısını bile bitirmedim. Her küçük bilgi parçası, her külçe, en iyi olmaya, ondan daha iyi olmaya bir adım daha yaklaştırıyor.

Spencer başını sallıyor. "Bu yerden bıktım artık."

Ona doğru bir adım atıyorum. Ellerimi omuzlarına koyup onu sarsmak istiyorum ama içinde canavar dolaşırken dokunulmaya dayanamayacağını biliyorum.

"Dışarısı düello sahası gibi değil, Spencer. Lanet olsun, Depo gibi bile değil."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye tersliyor. "Gitmemin nedeninin yarısı bu. Rol yapmaktan, rol kesmekten bıktım. Gerçek bir şeyler yapmak istiyorum. Sınırlarımı zorlamak için. Senin yaptığın da bu değil mi?"

Sen de ister misin, Tris?" diye soruyor, sonunda bana dönüyor, gözleri tepkimi merak ediyor.

Kahretsin, ama cazip geliyor. Her şeyi bir kenara atmak. Babama parmağımı verip cepheye gitmek. Herkese ne kadar güçlü olduğumu, neler yapabileceğimi göstermek için.

Ancak beni geride tutan, buraya bağlı kalmamı sağlayan şey bilgi ve enformasyondan, büyüme ve öğrenme fırsatından çok daha fazlası.

Rhianna.

"Zaten onlara hayatımızın beş yılını vereceğiz. Neden daha fazlasını verelim?" Ben de diyorum ki.

Spencer acı acı güler. "Hizmette geçirdiğim zamanın ötesinde bir hayatım varmış gibi davranmayalım. Ben neysem, Tristan, içimdeki canavar... Benim için bir hayat yok. Ne konseyde bir pozisyon, ne güzel bir eş, ne de bir aile."

İşte sebep bu, *gerçek* sebep. Hastalığı yüzünden arkadaşımı hiç kötülemedim. Kahretsin, gençken ve bana kimseye söylememem için yemin ettirdiğinde, bunun şimdiye kadarki en havalı şey olduğunu düşünmüştüm. Şimdi yaşlandık, şimdi daha iyi anlıyorum, bunun bir yük olduğunu görüyorum. Hapishane için. Bunun havalı bir tarafı yok.

"O şeyler babanda var," diyorum ona usulca.

"Babam şanslı olanlardan biri." Gözlerini benden kaçırıyor. "Bak Tobias'a ne oldu."

Kalbim arkadaşım için acıyor ve göğsüme bakıyorum. Bu organı uzun zaman önce vücudumdan söküp attığımı sanıyordum. Görünüşe göre yanılmışım.

Görünüşe göre pek çok şey hakkında yanılmışım. Ama o da öyle.

"İstediğin hayata sahip olabilirsin." Başını sallıyor. "Olabilirsin. Çünkü söz veriyorum, ben senin yanında olacağım."

Kestane rengi gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve ilk kez bana inanmadığını görüyorum. Artık bana güvenmiyor ve nedenini bilmiyorum.

R merhaba

Çayırdan uzaklaşıp karaya doğru koşarken hâlâ titriyorum.

Taşra. Bağ sayesinde hem Azlan'ın hem de Stone'un endişeli, kaygılı ve neden bu kadar üzgün olduğumu bilmek isteyen bir şekilde orada gezindiklerini hissedebiliyorum.

Ama onlara ne söyleyebilirim? Ne söyleyebilirim ki?

Onları sır saklamakla, gerçeği benden gizlemekle suçladım ama ben de en az onlar kadar suçluyum. Bu hissin ne anlama geldiğini anladığım anda, ilk şüphelendiğim anda onlara söylemeliydim.

Şimdi hayal edebiliyorum, gözlerindeki acıyı. Bana her yalan söylediklerinde hissettiğim acının aynısı.

Bu tam bir karmaşa. Çok aptalca berbat. Çünkü diğer sorun da bu, değil mi? Ya Tristan'la aynı fikirdeyseler? Ya bana kaderden kaçamayacağımı söylerlerse? Ya bana başka seçeneğim olmadığını söylerlerse?

Çünkü Tristan'ı istemiyorum. Spencer'ı istemiyorum. Onları yakınımda istemiyorum.

Ve ...

Hayır, onlar geceleri bize dehşet saçan, rüyalarım giren o adamlardan daha iyi değiller. Bana zarar verecekler, beni ezecekler, beni yok edecekler. Ve ben bunca zaman hayatta kalmak için savaşmadım, sadece bir adamın suç ortağı olmak için. Kendi kişisel kum torbası. Nefret edilen ve hor görülen.

Gözlerimdeki suyu siliyorum, ayaklarım yavaşlıyor. Nefesim kesildi, ciğerlerim yanıyor. Duruyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Manzaraya bakıyorum, şimdi altın rengine dönüyor, hasat zamanı hızla yaklaşıyor, uzaktaki meyve bahçesindeki ağaçlar meyvelerle dolu.

O kadar güzel ki. Gökyüzü üzerimde hiç bitmiyor, güneş ışınları tenimi ısıtıyor.

Belki de hepsi buydu. Belki de sadece o anın içindeydik, sihrimizi birleştirme pratiği bizi alt etti, sahte bir duygu dalgasıyla bizi alıp götürdü. Tristan muhtemelen gün bitmeden her şeyi unutacak. Muhtemelen cahil ya da beyin sarsıntısı geçirmiş gibi davranacak ya da onu baştan çıkardığımı iddia edecek.

Homurdanıyorum. Azlan'ın bana hediye ettiği ipeksi iç çamaşırını bile giymiyorum. Baştan çıkarma gücüm berbat.

Dengeleyici bir nefes daha alıyorum ve bu nefes hem bağda gezinen iki endişeli adamı hem de kendimi sakinleştiriyor gibi görünüyor.

Sonra ayaklarımı toplayıp kampüse doğru geri koşuyorum. Sırada beden eğitimi dersi var ve zaten yorgun olan bacaklarıma rağmen bugün sprint koşacağımızı ve Spencer'dan bir ders almayacağımı - sonuncusu gerçekten faydalı olsa bile - her parmağımı ve ayak parmağımı çaprazlıyorum.

Ancak spor salonuna vardığımda, soyunma odalarının dışında fısıldaşan bir öğrenci kalabalığı buluyorum. Zıplayan tavşanlardan birkaçı birbirlerinin omuzlarında ağlıyor ve Summer volta atıyor. Kalabalığın arasından ilerleyip Winnie'yi Trent ve Dane ile konuşurken buluyorum.

"Ne oldu?" Trent ve Dane'in harap olmuş yüzlerine bakarak soruyorum.

"Ben Spencer," diyor Winnie, beni bir tarafa çekerek.

Dünya kendi ekseninde dönüyor, etrafımdaki gevezelik sesleri ölümcül bir sessizliğe bürünüyor, görüşüm bir odaklanıp bir uzaklaşıyor. I

ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Spencer mı?

Winnie kolumu tutuyor. "Rhi? Rhi? İyi misin?"

İ kuvvet kendim için konsantre üzerinde onu yüz, üzerinde onu Ağz. "Spencer?" Sesimin mesafeli çıktığını söyledim.

"O..."

"Gidiyor. Rhi? Beni duydun mu? Gidiyor." Etrafımdaki gürültü ölümcül bir kükremeyle geri dönüyor. "Gidiyor mu? Nereye gitmek için?"

"Ön taraf. Görünüşe göre erken mezun olmak için yeterli kredisi var, o yüzden gidiyor."

Trent kolunu Winnie'nin beline doluyor ve alnını onun omzuna yaslıyor. "En iyi oyuncumuzu kaybettiğimize inanamıyorum."

"Cross-lantic Kupası'nı çoktan kazandık. Sanırım ayrılmadan önce bunu bekliyordu."

"Erken mezun olabileceğimizi bile bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, içimde anlam veremediğim bir duygu karmaşası var.

Trent, "Yeterli krediyi aldıysan mezun olabilirsin," diyor. "Eski oda arkadaşın erken mezun olmamış mıydı?" diye soruyor Winnie'ye.

"Evet," diyor Winnie. "Ama bu son derece nadir bir durum. Biz ölümlülerin çoğu en az bir ya da iki derste zorlanır ve yeterli puanı almak için tam üç yıla ihtiyaç duyarız."

Arkadaşıma gözlerimi deviriyorum. Sanki Winnie herhangi bir konuda zorlanıyormuş gibi?

Kolundan tutup onu Trent'in elinden çekiştiriyorum.

"Winnifred Wence, mezun olmana kaç puan kaldı? Buradan kaçıp beni tek başıma bırakmayacaksın, değil mi?"

"Öyle misin?" Trent'in sesi telaşlı geliyordu.

"Hayır!" Winnie diyor ki. "Yeterli kredim olsa bile - ki olduğunu söylemiyorum - eve dönmek için acelem yok." Trent de ben de ona gülümsüyoruz. "Kız kardeşlerim beni deli ediyor."

"Hey," diyorum parmağımı ona doğru sallayarak. "Sen de beni özlersin, değil mi?"

Ve belki o da?" Parmağımı Trent'e doğru uzatıyorum.

"Beni burada tutan Pip," deyince Trent kolunu onun boynuna doladı ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Kıkırdıyor ama spor salonunun kapıları hızla açılıp Koç hışımla içeri girdiğinde dudaklarındaki kıkırdama çabucak sönüyor.

"Siz hanımlar burada dedikodu yaparak ne yapıyorsunuz? Gidip üstünüzü değiştirin.

Bugün öldürücü devreler yapıyoruz."

Koç bize ters ters bakana kadar herkes inliyor ve sonra hepimiz soyunma odasına gitmek için mücadele ediyoruz.

İçeride, zıplayan tavşanlardan birçoğunun kitlerine dönüşmek için enerji ya da irade bulamayacak kadar harap olduğu açıktır. Bunun yerine, bankın üzerine tünneyerek Spencer'ı ne kadar özleyeceklerini ve akademinin onsuz nasıl aynı olmayacağını anlatıyorlar.

Summer o kadar hızlı bir şekilde bir aşağı bir yukarı volta atıyor ki, yerde bir oyuk açmadığına ve diğer herkesin onun göz hizasından kaçtığına şaşıyorum.

Winnie ve ben köşeye çekiliyoruz, dolap kapılarımızı açıyoruz ve üniformalarımızı çıkarırken arkalarında sohbetimize devam ediyoruz, Winnie yeni spor sutyenimi onaylarcasına başını sallıyor.

"Her şey çok ani oldu, sence de öyle değil mi?" Ona fısıldıyorum. "Tüm arkadaşları gerçekten şok olmuş görünüyor. Dan sanki gerçek bir hayalet görmüş gibiydi."

"Sanırım daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Saskia geçen dönem ailevi durumu nedeniyle, ondan önceki yıl da bir çocuk benzer nedenlerle ayrıldı. Ama daha önce hiç erken mezun olup da doğrudan gönüllü olarak orduya katılan birini tanımamıştım."

"Farklı olmayı seviyor," diye hayıflanıyorum.

Winnie omuz silkiyor. "Burada her zaman en iyi hayatını yaşıyor gibiydi. Düello takımının yıldızı - her erkeğin ıslak rüyası." Üstünü başının üzerine çekmek için duraklıyor ve vücudundan aşağıya doğru sürükleyerek, "Yarın ayrılacağını mı söylüyorlar?" diye soruyor.

"Çok yakında!" Midemde hastalıklı bir his dolaşıyor ve Winnie bana dikkatle bakıyor.

"Spencer gibi birinin bunu sonuna kadar kullanacağını düşünürsünüz. Bir veda partisi, hatta bir veda geçit töreni." Winnie çığlık atar ve eli ağzına gider. "Baloyu kaçıracak!"

"Umursadığından şüpheliyim."

"Tristan'ın da orada olmadığını fark ettin mi?"

"Öyle değil miydi?" Yüzümün kızarmamasını isteyerek masumca söylüyorum. "Onun da gideceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Midemdeki o hastalık hissi daha da kötüleşiyor ve safrayı boğazımdan aşağı itiyorum. Winnie yüzümü incelemeye devam ediyor ve ben de soğukkanlı bir gülümsemeye zorluyorum. "Sadece umut edebiliriz!"

Spencer ve Tristan beden eğitimi dersinde yoklar ve Koç'un kötü ruh hali daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. Hepimize o kadar kötü bir parkur yaptırıyor ki, bir kız gerçekten bayılıyor ve başka bir çocuk şiddetli krampla yere yığılıyor ve revire götürülmek zorunda kalıyor.

Soyunma odasına döndüğümüzde, bırakın bir cümle kurmayı, tek bir kelime bile edemiyorum ama bu, zıplayan tavşanların kendi aralarında dedikodu yapmasını engellemiyor. Ortalıkta başka bir dedikodunun dolaştığı açık. Spor salonunun dışındaki patikada karşılaştığımızda Trent bizi bu söylentiden haberdar ediyor.

"Spencer gitmeden önce bu gece Warehouse'da son bir dövüş yapacak."

Gözlerimi deviriyorum. Görünüşe göre Winnie haklıydı. Spencer büyük bir veda etmeden öylece çekip gidemezdi. Gerçi Depo'da kavga etmek ondan beklediğim katil partisi değildi.

"Bunun bir söylenti olmadığına emin misin?" Söylüyorum.

"Hayır, biz soyunma odasında üstümüzü değiştirirken Dan, Tristan ve ondan bir mesaj aldı." Trent ensesini kaşıyor. "Sanırım ben gideceğim. Onu hiç böyle düello yaparken görmemiştim ve bu benim son şansım olabilir."

"Tehlikeli değil mi?" Winnie onun elini tutarak şöyle der.

"Sadece savaşıyorsanız, izliyorsanız değil. Geliyor musun?"

"Bilmiyorum." Başını sallıyor, onu yanağından öpüyor ve bir bilgisayar kulübüne doğru yola çıkıyor.

"Gitmek istemiyor musun?" O gittiğinde Winnie'ye soruyorum.

Winnie kıkırdıyor. "Bu okula adım attığım andan beri birinin beni Depo'ya davet etmesini istiyordum ama çok tehlikeli."

"Trent öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

"Rhi," diyor Winnie, patikada durarak. "Bu çok tehlikeli gitmen gerekiyor ve ben sensiz gitmiyorum."

"Neden benim için çok tehlikeli?" Winnie bana sert bir bakış attı.

"Renzo Barone," diyor.

"İnsanlarla dolu bir depoda bir şey denemezdi."

Winnie, "Depo *onun* adamlarıyla dolu," diye belirtiyor. "Ayrıca o bir deli. Ne yapacağını kim bilebilir?"

"O zaman bensiz git," diyorum. Erkeklerin dövüş oyunlarını izlemenin cazibesini hiç anlamadım. Onları gerçekten dövüşürken görmek gibi bir arzum da yok. Hayatımda yeterince şiddet, yeterince acı ve incinme gördüm. Bunu bir spor olarak izleme arzusunu anlamıyorum. "Gitmeme gerek yok."

"Uh uh, seni yalnız bırakmayacağım."

"Kalmayı seçiyorum, Winnie. Beni terk etmiyorsun. Sen Trent'le git - bunu bir randevu haline getir."

Ama Winnie'nin buna hiç tahammülü yok ve öğle yemeği için Büyük Salon'a vardığımızda hala bu konuda tartışıyoruz.

İçeride neredeyse hiç kimse yok ve ilk kez en iyi öğle yemeği seçeneklerinden birini seçerek sıranın en önünde yerimizi alıyoruz. Gerçekten taze görünen ve ikiden fazla sebze içeren bir salata seçiyorum ve boş orta masalara şüpheyle bakıyorum.

"Sanırım hepsi yemek için fazla üzgün," diye mırıldanıyorum, büyük bir lokma gerçek avokadonun tadını çıkarırken.

"Bilmiyorum." Winnie başını sallayarak en yakınımızda oturan bir grup öğrenciyi işaret ediyor. Hepsi birbirine sokulmuş, heyecanla konuşuyor. "Görünüşe göre Spencer'ın dövüşme ihtimali hepsine onun gideceğini unutturmuş. Haftalarca herkesin konuştuğu tek şey bu olacak."

İç çekiyorum ve çatalımı bırakıyorum.

"O zaman gitmeliyiz, Winnie." Zaten yeterince dışlanmış durumdayız. Eğer bu gece Warehouse'a gelmeyen tek kişi Winnie ve ben olursak, şu anda olduğumuzdan daha da dışlanmış olacağız ve bu beni rahatsız etmese de, en iyi arkadaşıma bunu yaşatmayacağım.

"Sana daha önce de söyledim, güvenli değil."

"Şey," diyorum, "belki de bunun bir yolu vardır."

Azlan'ın kız kardeşinin Spencer Moreau'nun şehirdeki bir depoda yasadışı bir düello yapmasını izlemeye gitmemi onaylayıp onaylamayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ona sorduğum gerçeği doğrudan Azlan'a bildirip bildirmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama Winnie bensiz gitmiyor ve dürüst olmak gerekirse, etrafımdaki dövüşle ilgili dedikoduları duydukça merakım daha da artıyor. Tüm bu yaygaranın nedenini görmekten zarar gelmez, değil mi? Görünüşe göre tüm okul gidecek, telefonlarımıza gelen mesajlarda ev başkanlarımızın bu gece okuldan ayrılmak isteyen herkese otomatik izin verdiği bilgisi de bunu doğruluyor.

Winnie umursamıyormuş gibi davranarak mesajı okur ve dikkatini masasında yazdığı makaleye geri verir.

Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim.

Odamızın dışına çıkıyorum, Pip de beni takip edip çim alanımızda dolaşıyor ve Ellie'nin numarasını çeviriyor.

Arama iki kez çaldıktan sonra doğrudan telesekretere bağlanıyor ve beş dakika içinde beni arayacağını söyleyen bir mesaj alıyorum. Yere çöküp Pip'in kucağıma tırmanmasına izin veriyorum ve Ellie'nin aramasını beklerken onun kulaklarını okşuyorum. Neredeyse on beş dakika sonra aradı.

"Çok üzgünüm, Rhi," diyor, telefonda sesi nefes nefese geliyor. "Konuşmak için özel bir yer bulmam gerekiyordu. Her şey yolunda mı? Azlan iyi mi?"

"Hayır, ben iyiyim, Azlan da öyle," diyorum, onu telaşlandırdığım için birden kendimi suçlu hissediyor ve bu fikrin iyi bir fikir olup olmadığından şüphe ediyorum. "Aslında sormak için aramıştım... gizleyicimi - nasıl çalıştığını çözebildin mi?"

"Bir şey için mi lazım?"

Burada dürüst olup olmama konusunda tartışıyorum ama nedense Ellie'ye yalan söyleme fikri hoşuma gitmiyor.

"Okuldaki herkes bu gece izlemek için Depo'ya gidiyor-"

"Spencer Moreau düellosu. Evet, duydum. Tristan söyledi. Aslında beni o davet etti."

Ağzım bir karış açık kaldı, "Baban gitmene izin verecek mi?"

Ellie güler. "Hiç şansın yok. Ama eğer beni dışarı çıkaran Tristan ise, bana hiç soru sorulmuyor, ona da sorulmuyor."

"Güvenli mi?" Benden çok onun için endişelendiğimi hissederek soruyorum.

"Şey," diye tereddüt ediyor, "eğer öğrenirse başım belaya girer, ama daha önce de riske girdim. Sen de geliyor musun? Tristan okulun çoğunun orada olacağını söylüyor."

"Bunu düşünüyorum, sadece..."

"Sadece ne?"

"Benim için de güvenli olmayabilir." Siyahlı adamın kız kardeşine başıma konan ödülden bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum. Ama ona söylemeye karar verdim.

"Hmmm," diye düşünüyor. "Az'ın senin gidişinden pek memnun olmayacağını tahmin edebiliyorum."

"Evet," diyorum, "ama gizleyicim var. Eğer onu çalıştırabilirsem, kimse orada olduğumu anlamayacak. Ben de merak ediyordum-"

"Nasıl kullanacağımı bulsaydım mı?"

"Evet."

"Şanslısın, çünkü ben buldum." Cep telefonuma gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Öğrendiklerimi sana ileteceğim, tamam mı? Sonra orada görüşürüz. Ya da seni görmemi isteyip istemediğine bağlı olarak görmeyeceğim." Gülüyor.

"Azlan'ın muhtemelen mutlu olmayacağını bile bile bunu yapmakta bir sakınca görmüyor musun?"

"Ona söylemeyecek misin?"

"Bence izin istemek yerine af dilemek daha iyi olabilir."

"Anlıyorum. Endişeleniyor ve bu biraz boğucu olabiliyor."

"Öyle değil ama-"

"Rhi," diyor Ellie, "kesinlikle gelmelisin. Warehouse'a gitmek akademide bir geçiş töreni. Herkes bir noktada gider. Ve bu şekilde, birlikte gidebileceğiz."

"Birlikte görünemeyiz Ellie," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama görünmezlik giyiyor olacaksın. Kimse seni görmeyecek. Sen istemediğin sürece."

R merhaba

Winnie'nin planı kabul etmesi için biraz ikna edilmesi gerekir. Buna rağmen gitmeye can atıyor ama gizleyici ve işe yarayıp yaramayacağı konusunda temkinli, özellikle de onu ilk kez kullandığımız için. Eğer Winnie benim Depo'ya gitmem konusunda endişeliyse, siyahlı adam ve Stone'un da tam anlamıyla nevrotik olacaklarını fark ettim. Gitmeme izin vermelerine imkan yok. Ama Ellie'nin dediği gibi, bu bir geçiş töreni. Şansölye ve Renzo Barone gibi pisliklerin hayatımı yaşamama engel olmasına izin vermeyeceğim.

Ellie'nin bana cep telefonumdan gönderdiği talimatları inceliyorum ve Winnie'yle birlikte gizleyiciyi kullanma pratiği yapıyoruz. Tılsımı ateşleyen büyüü yapmak için birkaç deneme yapmamız gerekiyor ama bir kez yaptığımızda ne kadar güçlü olduğunu görüyoruz, Winnie gözlerimin önünde kayboluyor, yine de nefes alışını duyabiliyorum - ve kolumu çimdiklediğinde onu kesinlikle hissediyorum.

"Hey," dedim.

Kıkırdıyor, kolyeyi çıkarıp boynuma asarken tekrar ortaya çıkıyor.

"Acaba ormanda bana saldıran, canavarla dövüşen kişi bunlardan birini takıyor muydu?" diyorum madalyonla oynayarak.

"Belki," diyor Winnie.

Ona bakıyorum. "Yani gitmemizden memnun musun?"

Dudağını çığnıyor. "Bu konuda hala içimde kötü bir his var..." "En kötü ne olabilir ki?" Sırıtarak söylüyorum.

Bana sert bir bakış attı. "Sakin... ama evet, hadi gidelim. Merakım ihtiyatımın önüne geçiyor."

"Benimki de," diyorum.

Sonraki birkaç dakikayı hazırlanarak geçiriyoruz, ancak Winnie, Trent ve muhtemelen Ellie dışında kimse beni görmeyeceği için saçım ve makyajım için inanılmaz bir çaba sarf etmiyorum. Saçımı omzumun üzerinden örüyorum, biraz rimel sürüyorum ve siyahlı adamdan aldığım yeni kıyafetleri giyiyorum.

Trent kısa süre sonra kapıyı çalıyor ve biz de ona gizleyiciyi ve nasıl çalıştığını anlatıyoruz.

"Yani diğer herkese," diyor beresinin üzerinden başını kaşıyarak, "sadece ben ve Winnie bir randevuya çıkmışız gibi görünecek. Rhi'yi göremeyecekler."

"Bu doğru."

"Çok kalabalık olacağının farkında mısın?" diyor. "Üstüne basılabilir, ezilebilir ya da başka bir şey olabilir."

"İyi olacağım."

Trent omuz silkiyor ve kampüs boyunca yürüyüp otobüs durağında binmek için bekliyoruz. Zaten uzun bir kuyruk var ve ilk otobüse binemiyoruz, bir sonrakini beklemek zorunda kalıyoruz.

"Dövüş ne zaman?" Bir sonraki otobüse sıkışıp Winnie ve Trent yer kaparken Winnie'nin kulağına fısıldıyorum. Bu otobüs de bir önceki kadar kalabalık ve görünmez bir şekilde durunca herkes bana saldırıyor. Kendimi ezilmekten kurtarmak için Winnie'nin kucağına oturuyorum.

"Öyle değil," diyor Trent'le konuşuyormuş gibi. "Sabit bir zaman yok."

Şehre giden otobüs yolculuğu inanılmaz derecede rahatsız edici, gerçi benden çok zavallı Winnie için öyle ve acaba Trent haklı mıydı?

bunun pratikliği hakkında. Otobüse binip akademiye dönmeyi düşünüyorum ama etrafımdaki sohbetin uğultusu bulaşıcı. Heyecanlanmaya ve daha da meraklanmaya başladım. Spencer'ın düello sahasında ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu gördüm. Orada kurallar ve düzenlemelerle kısıtlanmıştı. Tamamen serbest kaldığında nasıl biri olacak? İsteddiği gibi dövüşmekte özgür mü?

Ancak otobüs rıhtıma yanaştığında ve herkes indiğinde ilk ciddi sinir krizimi geçirdim. Burası Andrew'un beni götürdüğü yerdi. Barone'un beni neredeyse öldürdüğü yer. Neredeyse öldüğüm yer. Etrafım gevezelik eden, gülen ve bağırان insanlarla çevrili olsa bile, burada ürkütücü bir his var - kaldırımın üzerinde gezinen deniz sisi ve suyun üzerinde inleyen uzak gemiler.

Winnie'nin elini tutuyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum, burada olmaz.

"İyi misin, Rhi?" diye fısıldıyor, muhtemelen kolumun nasıl titrediğini hissediyor.

"Evet, burası tüylerimi ürpertiyor." "Gerçekten mi? Bayıldım."

Bunun nedeni, Winnie'nin izlemekten hoşlandığı tüm o duygusal romantik komedilerin yanı sıra, korkulara karşı da tuhaf bir tutkusu olmasıdır.

Kalabalığı takip ederek şehrin ışıltısına karşı simsiyah duran büyük bir deponun önüne geliyoruz. İçeri girmek için bir sıra var ve ben insanları tarayıp Ellie'yi arıyorum. Orada değil, Spencer, Tristan ya da zıplayan tavşanlardan herhangi biri de yok. Ya erken gelmişler ya da VIP statüleri sırayı atlamalarına izin veriyor. Muhtemelen ikincisi. Oflayıp pufluyorum ve ceketimi daha sıkı sarıyorum. Hava iyice soğudu, özellikle de burada suyun kenarında, tuzlu hava yüzüme soğuk geliyor. Winnie Trent'in kucağına eğiliyor ve sıra ilerledikçe biz de bekliyoruz.

Girişte Winnie ve Trent'e ters ters bakan ve ısrarla üstlerini arayıp isimlerini soran iri yarı, silahlı beş adam var. Nefesimi tutuyorum, özellikle de adamlardan biri bana doğru bakıp kaşlarını çatınca. Bir adım öne çıkıyor, gözleri benim yönümü tarıyor ve başım dönmeye başlıyor.

Sonra başını sallayıp geri adım atıyor ve loş koridora geçiyoruz. Nefes nefese kaldım.

"İçeri girmeyi başardık," diyor Winnie ve tekrar elini tutup beni Depo'nun ana boşluğuna çekmesine izin veriyorum, gürültü bunaltıcı.

Sanırım bu gece burada Cross-lantic maçındakinden daha fazla insan var. Neredeyse okuldaki herkes, ayrıca tanımadığım birçok yaşlı insan: bazıları varlıklı takımlar giymiş; diğerleri yıpranmış botlar ve yırtık kotlar giymiş. Sahne yok, yükseltilmiş bir platform yok, sadece insanlar spot ışıkların altında bir halka oluşturuyor.

Kalabalık en az on kişi ve dövüşün herhangi bir kısmını nasıl göreceğimizi bilmiyorum. Hayal kırıklığıyla midem bulanıyor.

Onu bu kadar çok mu dövüşürken görmek istiyordum? Ve neden? Neden umurumda olsun ki?

Çünkü bu onu son görüşüm olabilir, onu görmek için son şansım olabilir ve bana davranış şekline rağmen, beni yere çarptığı onca zamandan kalan tüm çürüklerime rağmen, hissettiğim bu garip üzüntüye engel olamıyorum.

"Şurada bir bar var," diyor Trent, derme çatma bir masanın arkasındaki bir adamı işaret ederek, arkasına kutular yığılmış ve önündeki masanın üzerinde bira şişeleri duruyor.

Trent üç tane sipariş ediyor, sonra kendini düzeltiyor, iki tane alıyor ve ben de onları insan çemberine kadar takip ediyorum.

"Ben bir şey göremiyorum, sen görebiliyor musun?" Winnie'ye soruyorum. Başını sallıyor ve kalabalığı ikinci kez tarıyorum. Tristan'ın altın başını kalabalığın üzerinde, ön tarafa yakın bir yerde sallanırken görüyorum. Spencer yok.

Sonra büyük bir tezahürat kopuyor, o kadar yüksek ki ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor. Winnie bana işaret ediyor ve kalabalığın içine doğru ilerliyoruz, sonunda Spencer'ı görüyorum, o parlak ışıklardan birine yakalanmış. Geçmesine izin veren kalabalığın arasından adım adım ilerliyor. Sonra ortada duruyor, üzerinde sadece bir şort var, göğsü çıplak ve ilk kez onun gerçekten ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu anlıyorum. Herkes onun adını söylüyor, bağırıyor, ilahiler söylüyor. Ama o fark etmemiş gibi görünüyor. Boş gözlerle önüne bakıyor, yüzü duygusuz.

"Birini öldürecekmiş gibi görünüyor," diyor Winnie biraz kuşkuyla ve ben ne demek istediğini anlıyorum. Benden nefret ettiğinde bile Spencer enerji, güç ve hayat doluydu, hepsi yankılanıyordu

onun etrafında. Neredeyse havadaki uğultuyu duyabilir, havanın parıldadığını görebilirdiniz. Ama şimdi hareketsiz. O enerji sessiz. Bu sinir bozucu. Hiç onun gibi değil.

Gözlerimi ondan alamıyorum ve bağlarım o kadar güçlü bir şekilde çekiliyor ki, kalabalığın içinde görünmeden yolumu buluyorum, ön tarafta, Ellie'nin hemen yanında duruyorum.

"Selam Ellie," diye fısıldadım. "Benim, Rhi."

Gülümsüyor, sonra gözlerini bana ve tekrar Spencer'a çeviriyor. "Seni görebiliyorum," diye fısıldıyor. "Gizleyici çalışıyor mu?"

"Evet, sadece sen ve arkadaşlarım beni görebilirsiniz."

"O da ne?" Tristan kuzenine sorar, gözleri arkadaşının üzerinde sabitlenmiştir.

"Yok bir şey," diyor Ellie, kolumu bulup sıkarak.

Ona tekrar fısıldamaya gidiyorum, ama başka bir yaşlı adam çembere giriyor, siyah bir gömlek giymiş, boynunda ağır bir zincir var. Ellerini havaya kaldırıyor ve kalabalık sessizliğe gömülüyor.

"Sevgili Sevgililer," diye kıkırdar, "bu akşam burada, bu büyük salonda sevgili dostumuz Kurt'un son dövüşüne tanıklık etmek için toplandık. Adını gücü, çevikliği ve büyüü kurnazca kullanmasından almıştır. Yirmi iki dövüştür yenilmiyor. Bunu yirmi üçe çıkarabilir mi, bizi bırakıp topraklarımızı savunmaya gidebilir mi?" Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor, kalabalığın ön tarafına yakın zıplayan tavşanlardan bazıları burnunu çekiyor, "galibiyet serisine devam edebilir mi?" Sırıtarak kalabalığa bakıyor. "Belki de değil, bayanlar ve baylar, çünkü bu geceki kurdumuz için zorlu bir rakibim var."

Dönüyor ve kolunu uzatıyor. Kalabalık bir kez daha dağılır ve bu kez bir adam öne çıkar: zeytin tenli, koyu renk saçlı, vücudunu boydan boya kaplayan dövmeler, kulaklarının loblarında halkalar.

Nefesim kesildi.

"Bu Katil, millet."

Ellie'ye dönüp kolunu tutuyorum.

Ama Hayır bir tepki verir ile korku veya dehşet. İçinde gerçek, Tezahürat yapıyorlar, kalabalıktaki bazı yaşlılar onun adını sayıklıyor.

Kimse onu indirmek için öne çıkmıyor. Tristan ya da Spencer bile ve o anda nedenini anlıyorum.

Hepsi Gecenin Kurtları'nın kötü şöhretli suikastçısını duymuştur. Yaptığı şeylerin hikayelerini duymuşlardır. Hepsi onun adını biliyor.

Ama kimse onun yüzünü bilmiyor. Çok azı onu gördü ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadı. Yüzlerce insanla dolu bu depoda sadece Winnie ve ben Katil'in kim olduğunu biliyor olabiliriz: Renzo Barone.

Etrafımda dönüp Winnie'yi arıyorum ama artık onu göremiyorum. Onu görüp görmediğini bile bilmiyorum.

Spiker yine konuşuyor, kalabalık gülüyor ve tezahürat yapıyor ama ben kelimeleri duymuyorum. Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş, ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyorum.

"Neyin var?" Ellie fısıldıyor, duygularımı okuyan yüzü endişe dolu. Konuşmadan başımı sallıyorum, ne halt edeceğimi bilemiyorum.

Eğer Spencer bu gece karşısına çıkan adamın gerçekte kim olduğunu bilseydi, onu öldürmeye çalışacağından hiç şüphem yok. Ama Spencer ne kadar güçlü olursa olsun, Renzo da bir o kadar güçlü ve açıkça deli. Eğer Spencer onu öldürmeye çalışırsa, o da bu iyiliğe on katıyla karşılık verecektir.

Midem çalkalanıyor. Spencer'ın yaralanmasını istemiyorum. Ölmesini istemiyorum. Ama Renzo'nun kaçmasını istiyor muyum? Kaçmasını? Bu onu yakalamak için mükemmel bir fırsat değil mi? O zaman artık beni takip ettiği, izlediği korkusuyla yaşamak zorunda kalmam. Özgür olurdum - ya da en azından daha özgür.

Gözlerimi kaçırıyorum. Çünkü aklımın bir köşesinde başka bir düşünce var. Kabul etmek istemediğim bir düşünce. Düşünmek istemediğim. Böyle hissetmek benim için çılgınca, aptalca bir çılgınlık. Ama bu düşüncenin bilincime sıçramasını engellemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yine de sıçırıyor.

Renzo'nun ölmesini istemiyorum. Yaralanmasını bile istemiyorum. Benim neyim var böyle?

Bir büyü sesi beni sarsıyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor; çoktan savaşmaya başlamışlar. Çoktan başladı. Kalıp izleyebileceğimi sanmıyorum ama yine de ayaklarım yere basıyor. Hareket edemiyorum. Birbirlerine büyülerini savururken, bükülürken, hamle yaparken ve dönerken bakmaktan kendimi alamıyorum. Bazı büyüler vücutlarına çarpıyor ve yanık et kokusuna rağmen, neredeyse hiç irkilmiyorlar, devam ediyorlar

Dövüş. Diğer büyüler başlarının üzerinde spiraller çiziyor ya da zeminde kayıyor, kalabalık bundan kaçınmak için geriye doğru kaçıyor.

Mükemmel bir koreografiyle hazırlanmış vahşi bir bale gibi hareket etmeleri büyüleyici, neredeyse güzel.

"Haydi, Spencer!" Tristan, Ellie'nin diğer tarafından sesleniyor.

Bana sıkıca sarılmış, onunla ya da belki benimle ya da belki de hiç kimseyle konuşmadan şöyle diyor: "Diğer adam gerçekten güçlü. Bu çok denk bir dövüş. Bu adamı daha önce hiç dövüşürken gördün mü Tris?"

"Hayır, asla," diye tıslıyor Tristan, bir büyü Spencer'ın bacağına çarpınca irkiliyor. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Ne zaman bitecek?" Büyü Renzo'nun yüzünü keserken ve kan yanağından aşağı süzülürken Ellie'ye mırıldanıyorum.

"İçlerinden biri kabul ettiğinde," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Biri kabul ettiğinde mi?! Bu iki adamı da tanıyorum ve pes etmenin ikisinin de yapacağı bir şey olmadığını biliyorum. Asla yapmazlar. Pes etmektense sonuna kadar savaşmayı tercih ederler. Ve ben durup bunu izleyemem. Birbirlerini parçalamalarını izleyemem, yaptıkları her darbeye bağlarım acıyla sızlıyor, ta ki ben kamburlaşmış karnımı tutana kadar.

Uzaklaşmam lazım.

Dönüyorum, tökezleyerek bir adım atıyorum ve sonra kıyamet kopuyor.

Işıklar kesildi. Biri "Polisler!" diye bağırır ve uzaktan sirenler çalar.

İnsanlar birbirlerini iterek ve çarparak kaçıyor, hepsi de umutsuzca Deponun uzak tarafındaki çıkışa ulaşmaya çalışıyor. Bazı insanlar yere yığıldı. Bazıları izdihamda ezildi. İnsanlar bağırıyor ve çığlık atıyor. Başımızın üzerinde sihirli çizgiler beliriyor ve yer binlerce botun gümbürtüsüyle yeniden sallanıyor.

Ben de koşmaya çalışıyorum ama insanların baskısıyla savrulup yere düşüyorum. İnsanlar bana takılıyor, ayakları vücuduma takılıyor. Bir şekilde kendimi ayağa kaldırıyorum, başım dönüyor ve kafam karışıyor, kaburgalarım bir ayağın tekmelediği yerde ağrıyor. Daha fazla insan bana çarpıyor ve nefesim kesiliyor.

Şimdi sirenler çalıyor ve dönen mavi ışık tepe pencerelerinden içeri giriyor. Daha fazla bağırış var. İnsanlar arkadaşları için ıǵlık atıyor. Hangi yöne gideceğimi bilmiyorum. İkinci kez yere savrulduğumda paniklemeye başlıyorum.

Sonra güçlü bir el omzuma konuyor ve beni ayağa sürüklüyor.

S pencer

"DOMUZ KIZIM," diye bağıyorum yüzüne doğru. "Sen ne halt ediyorsun ne yapıyorsun?"

İnsanlar etrafına üşüşürken o da bana bakıyor, yüzündeki dehşet ve şaşkınlık açıkça belli oluyor.

Elleri boynunda asılı duran madalyona gidiyor. "Beni görebiliyor musun?" diye soruyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum. "Tabii ki seni görebiliyorum." Sanki delirmiş gibi başımı sallıyorum. "Etrafta dikilmiş ne halt ediyorsun? Duymadın mı? Polisler geliyor - buradan gitmemiz gerek."

Beni silkelemeye çalışmasına aldırmadan üst kolunu kavıyorum ve insan kalabalığının arasından geçip uzak çıkışa doğru ilerlerken onu da peşimden sürüklüyorum.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdanarak kolumu çekiştiriyor. "Ve kesinlikle istemiyorum."

"O zaman ezilmek mi istiyorsun? Ya da belki tutuklanmak?"

"Ya tutuklanırsak ne olacak?" diye bağıyor bana, sonunda yumuşuyor ve onu sürüklememe izin veriyor. İnsanları önümüzden itiyorum

şekilde. Bir iki tanesi dönüp bana bok atmaya hazırlanıyor. Ama ben olduğumu gördüklerinde fikirleri hemen değişiyor.

"Eğer tutuklanırsam, siktir et. Benim olduğumu görürler, ailemle konuşurlar. Gitmeme izin verdiler. Eğer *tutuklanırsan* ..."

Kapıya ulaşıyorum ve onu kapıdan çekip nemli geceye doğru sürüklüyorum. Üzerimde sadece şort var ve sonbahar akşamı serin. Yine de hissetmiyorum. Adrenalin hala damarlarımda pompalanıyor ve şimdi, o bu kadar yakinken, ellerim vücudunu kavrarken, daha da vahşi. Canavar a d e t a içimde mırıldanıyor, ona dokunmak için yanıp tutuşuyor.

Onu burada bırakıp bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmasını sağlayabilirim. Ama istemiyorum.

"Beni tutuklarsa ne olacak, göt herif?" diye tıslıyor ve biz koşarken kolunu tekrar sallıyor.

İçimdeki canavar bu hakareti yadırgıyor, ama ben buna izin veriyorum.

"Bu senin ilk suçun mu?" Deponun arkasındaki yamaçtan aşağı kayıyoruz, su tam önümüzde, siyah ve uğursuz. Bundan sonra nereye gideceğimi düşünüyorum. Tristan ve kuzeniyle birlikte onun arabasıyla geldim ama araba ön taraftaki otoparka park edilmişti. Tam olarak polislerin olacağı yere.

"Depo'da olmak nasıl bir suç oluyor?" diye soruyor. Alay ettim. Ciddi mi bu kız?

"O dövüş yasa dışıydı. Bunu izleyen herkes yasaları çiğniyordu. Muhtemelen seni bir uyarı ve para cezasıyla salıverirler. Ama bu siciline işlenir ve akademide neden olduğun onca sorun düşünüldüğünde York muhtemelen seni okuldan atar."

"Peki ya *gerçekten* savaşılan insanlar?"

"Diğer adam hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ona bakarak. Bakışları yere düşüyor. Bana bakmaya bile tahammül edemiyor. "Ama sana söylediğim gibi, soyadım bana koruma sağlıyor."

"Bu hiç adil değil." Omuz silkiyorum. Hâlâ koşuyoruz, ikimiz de nefes nefese kalmış durumdayız, liman bölgesinin sokaklarında ilerlerken etrafımızdaki insanlar azalıyor. "Ve" diye devam ediyor, "akademide hiçbir soruna neden olmadım."

Kıkırdıyorum, duruyorum. "Summer'ın burnunu kırdın."

"Bunu sorun olarak görmüyorum. Ben bunu adalet olarak görüyorum."

"Sanırım iyiyiz," diyorum omzumun üzerinden, sıkışık gri binaların üzerinden görünen uzaktaki Depo'ya bakarak.

Ben yere tükürüp kalçamdaki yarayı ve yan tarafımdaki sıyrığı incelerken o dizlerinin üzerine çöküp nefesini tutuyor. Çok derin değiller. Kendi sihrimle kolayca iyileştirebileceğim bir şey. Elimi bacağımın üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimi kapatarak sihrimin işini yapmasına izin veriyorum. Bu benim hayal gücüm mü yoksa daha canlı, daha diri mi hissediyorum? Ona bu kadar yakın olmanın etkisi mi?

Canavar içimde kasılıyor, serbest kalmak istiyor, onun da yanında olma şansını istiyor ve elimi yanıma bırakıp her şeyimi onu kontrol altında tutmaya yoğunlaştırıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor. Gözlerim telaşla açılıyor ve onu merakla bana bakarken buluyorum. "Kavgada yaralanmadın değil mi?"

"Yaralı mı görünüyorum?"

Ceketini vücuduna doluyor ve yırtılmış olduğunu ancak şimdi görebiliyorum. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Diğer dövüşçü?"

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

Bana söylemek için ağzını açıyor ama birisinin ona seslenmesiyle sözümüz kesiliyor.

"Rhi! Rhi!"

Yolun sonuna doğru adım atıyor ve ben onu durdurmaya gidiyorum.

"Bu Winnie," diye tıslıyor. "Winnie!" diye bağıyor, ağzını kapatıyor ve sesini gürleştirmek için büyüsünü kullanıyor. "Bu tarafa!"

Bir dakika sonra iki arkadaşı köşeden kayarak gelir. Domuz kızı fark ettiklerinde ona doğru koşarlar ve uzun boylu, siyah saçlı kız kollarını arkadaşına dolayıp ona sıkıca sarılır.

"Aman Tanrım, Rhi! Senin için çok endişelendim! Kim olduğunu gördün mü? Diğer dövüşçünün kim olduğunu gördün mü?"

Domuz kızın sözleri arkadaşının omzunda boğuklaşıyor.

"Hadi gidelim! Daha önce buradan çıkalım..." diyor arkadaş, domuz kızı bırakıyor ama elini bırakmıyor. "Trent bize bir taksi buldu." Arkadaşı bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "O..."

"Onun kığını kurtardım," diye mırıldanıyorum.

"Kendini övme," diye mırıldanıyor Domuz Kız.

"Hmmm," diyor arkadaş, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, sonra bir şeye karar vermiş gibi görünüyor. "Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

Bizimle mi?" diye soruyor bana.

Bakışlarım yere düşüyor. Bu iyi bir fikir olmazdı. Domuz kızı tehlikedeyken güvenli bir yere sürüklemek bir şeydi. Onu bir aracın içine hapsetmek başka bir şeydi - özellikle de canavar kurtulmak için mücadele ederken.

"Hayır, geri yürüyeceğim."

"Yürümek mi?!" Domuz Kız ağlıyor. "Bütün geceni alır."

"Spencer," diyor arkadaşı ciddi bir şekilde, "bizimle gelersen minnettar oluruz." Ağzım açık kaldı. "Dövüştüğün adam Renzo Barone'ydu."

Akademiye geri dönerken sessizdik, üçü arkada bir araya toplanmıştı, ben de şoförle birlikte önde, kır yollarına bakıyordum.

Renzo Barone.

Lanet olası Renzo Barone.

Onu tam önümde, avucumun içinde tutuyordum. İşini bitirebilirdim, onu öldürebilirdim. Sadece bir iki adım ötemdeydi. Onu yok edebilir ve bir daha asla onun için gelmemesini sağlayabilirdim. Onun güvenliğini sağlayabilirdim, onu güvende tutabilirdim. Bu tehlikeyi yok edebilirdim. Bunun yerine, sanki bir oyunmuş gibi, hiç önemi yokmuş gibi onunla dövüştüm.

Kahretsin, sayılırdı. Hem de çok önemli.

Eğer bilseydim...

"Bana söylemeliydin," diyorum.

"Pardon?" diyor şoför, gözlerini yoldan bana çevirerek.

Dikiz aynasından Domuz Kız'ın karamel gözlerini yakalayarak onu görmezden geliyorum. "Bana onun Renzo Barone olduğunu söylemeliydin."

"Renzo Barone!" diye bağırarak sürücü, kontrolü yeniden ele geçirip hızla karşıya geçmeden önce neredeyse yoldan çıkıyordu. "Renzo Barone ile başın belada mı?" Endişeyle bana bakıyor ve eğer ona yanlış bir cevap verirsem, sanırım bizi arabadan atabilir.

"Hayır," diyorum parmak eklemlerimi çıtırdatarak. "Bu gece Depo'da onunla dövüşüyordum."

Şoför ikinci kez istavroz çıkarmadan ve ayağını gaza basmadan önce ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Belli ki bizi mümkün olduğunca çabuk akademiye götürmeye karar vermiş.

"Orada olduğumu bilmesini istemedim," diye açıklıyor Domuz Kız. "Eğer sana seslenseydim, sana haber vermeye çalışsaydım..."

"En başta gelmemeliydin," diyorum hışımla, gözlerimi onun bakışlarından kaçırarak. "Orada işin yoktu."

"Herkes oradaydı dostum," diyor yanında oturan adam. "Herkes seni dövüşürken görmek istedi."

Homurdanıyorum. Evet, bu insanlar için ben buyum. Lanet bir eğlence kaynağı. Ne kadar dayak yediğim, ne kadar yaralandığım ya da zarar gördüğüm önemli değil, yeter ki bir gösteri sergileyeyim.

Parmak eklemlerimi tekrar çıtlatıyorum. Yan tarafımdaki sıyrık iyileşmedi ve zonkluyor.

"Barone seni ararken akademiden dışarı adım atman için aptal olman gerekir," diye mırıldandım.

"Barone bu kızı mı arıyor?" diye soruyor şoför, elleri direksiyonu o kadar sıkı kavriyor ki eklemlerini deriden görebiliyorum.

"Sürmeye devam et," diye homurdandım. Barone'un birini aradığını bilen varsa, o kişinin başına ödül konmuştur ve bu adamın aklına bir şey gelmesini istemiyorum. "Onu indirebilirdim," diye mırıldanıyorum, arabanın arkasındaki üç kişiden çok kendime.

Domuz kız "Oldukça denk bir maçı," diyor ve ben de kaşlarımı çatmak için yerimde dönmekten kendimi alamıyorum. Diğerlerinin aksine, kaşlarımı çatmamdan ürkmüyor, sadece bana bakıyor ve midemdeki şeyi bir kargaşaya gönderiyor.

Akademi görüş alanıma girdiğinde kendime geliyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Artık yolda başka araçlar da var, Tristan'ın arabası ileride bir yerde ve kampüs otobüsü, herkes kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış eve dönüyor.

Herkesin beklediği bir gece değildi ama yine de halk efsanelerine geçeceğine bahse girerim, herkes haftalarca bundan bahsedecek.

Gel. Ama ben o konuşmalar için burada olmayacağım. Bakışlarım kucağıma düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum,

Arkamda onun nefesinin ıslığını duyabiliyorum, diğerlerinininkinden daha yüksek bir sesle. Onun tatlı kokusunu alabiliyorum. Kahretsin, onun küçük bedeninden yayılan sıcaklığı ve büyüğü hissedebiliyorum.

Canavar içimde çırpınıyor, tırmalıyor ve kopuyor, kurtulmak için çaresiz. Onu sahiplenmek için çaresiz.

Tüm dikkatimi ona tekrar direnmeye odaklıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Efendim?" Gözlerimi açıyorum, dünya bir odaklanıp bir kayboluyor. "Buradayız."

"Teşekkür ederim," diye kekelıyorum, diğerlerinin çoktan arabadan indiğinin farkındayım.

Ben de aynısını yapıyorum, bacaklarımı dengesiz buluyorum, kemiklerimin çatırdamaya başladığını hissediyorum.

"Şimdi olmaz," diye kendi kendime homurdanıyorum, ayaklarımı kaldırıp akademide olabildiğince hızlı koşuyorum, diğer öğrencilerin yanından geçerken tüm tezahüratları ve bağırışları duymazdan geliyorum. Odama girdiğimde kapıyı arkamdan çarpıyorum ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Onunla her şeyimle savaşırken bedenim sarsılıyor ve sarsılıyor. Yatağımın başucuna uzanıp annemin haplarının olduğu şişeye uzanıyorum. Kapağı açıyorum, kolum titrerken hapların yarısı yere düşüyor. Bir şekilde kalan hapları boğazımdan aşağı indirmeyi başarıyorum. Kaç tane olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil.

Benimle mücadele etmeye devam ediyor ve ben yere kayıyorum, vücudum seğiriyor ve titriyor, sonunda her şey bitiyor ve ben orada nefes nefese yere bakarken kalıyorum.

Ben de onun için en az o psikopat Renzo Barone kadar tehlikeliyim. Siktir, belki daha da fazla.

Doğru kararı verdim. Artık bundan eminim. Gitmek zorundayım.

Renzo

Dengesiz insan kalabalığının içinde DURUYORUM.

lemmings. Birbirlerine takılıp çarpıyorlar. Birbirlerini itip çekiyorlar.

Esniyorum ve başımı kaşıyarak küçük tavşanımı bulmak için kalabalığı tarıyorum. O küçük şey şimdi nereye kaçtı?

Ringe adımımı attığım anda onu hissettim - neredeyse yerimde duramıyordum. Benim küçük tavşanımın böyle bir yerde ne işi var? Geçen sefer dersini almamış mıydı? Burası onun gibiler için güvenli değil. Onu yakalamakla görevlendirilen kişi ben olabilirim, ama kellesine ödül konmuş durumda ve eğer o lanet olası paraya konmak anlamına gelecekse benim yerime bu işi yapacak bir sürü puşt var.

Ama sonra kurtla yüzleşmek için ringe çekildim. Adı çok gülünç. İnsanların bu kadar kör olabilmesi daha da gülünç. İsmi kurt, doğası kurt. Bunu göremiyorlar mı?

Onunla savaşacağımı bana söylemediler. Telefonu yeni aldım ve şehri ziyaret etme şansı - burada, ona daha yakın olmak için bir bahane - karşı konulmazdı. Ayrıca kavgayı kim sevmez ki? Ben sevmem.

Bu her zaman benim için en eğlenceli şey olmuştur. Her zaman öyleydi. Kendi ayaklarımın üzerinde durup yumruklarımı sallayabildiğimden beri. Gecenin Kurtları beni böyle buldu - arka sokaklarda dövüşerek, hayatta kalmak için para kazanarak. Ve şimdi bile bunu seviyorum - buradaki piçler rakibimi öldürmeme çoğu zaman engel olsalar bile. Yani, bunun ne anlamı var ki?

Nerede o? Kalabalığın içinde, etrafında dönen büyüğü bir sis bulutu içinde ayakta durduğunu hayal meyal görebiliyordum. Gözleri kocaman açılmış ve korkmuştu. Ama onu korkutan neydi? Ben mi? İçimdeki şey dönüyor. Onu korkutmam hoşuma gidiyor. Bu beni sertleştiriyor. Aynı zamanda hoşuma da gitmiyor. Onunla tekrar konuşmak istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Ve küçük tavşan korkarsa kaçır.

Belki de korktuğu ben değildim. Belki de bu gece buraya gelmenin ne kadar aptalca olduğunu fark etmiştir.

Nefes nefese kaldım. Mavi ışıklar Depo'da dönüyor ve polisler uzaktan talimatlar yağıdırıyor. Her an burada olabilirler. Eminim beni yakalamak için can atıyorlardır. Parmak eklemlerimi kırıyorum. Kavgı bu gece çok erken bitti, daha başlamadan. Ama belki biraz eğlenmek için hâlâ zaman vardır.

Başımı salladım. Hayır! Hayır! Eğlence için zaman yok, Renzo. Kız için. Bu gece burada dövüşü izleyen ve onu yakalarsa öldürecek en az bir adam vardı. Lowsky'nin uşaklarından biri.

Parmaklarımdaki yüzükleri döndürüyorum. Belki de her şeye rağmen eğlenilebilir. Tabii ki Lowsky çok kızacak -oyuncaklarından birini öldürmemden hiç hoşlanmaz- ama bunu bir kaza gibi gösterebilirim. Benim yaptığımı asla bilmek zorunda kalmaz.

Geride kalanların arasından geçip soğuk geceye çıkıyorum, sis boğucu bir battaniye gibi sudan kıvrılıyor. Karanlıkta gözlerimi kısarak bakıyorum, lambanın ışığı düşük.

Onu çoktan kaçırdı mı? Küçük tavşanımı çoktan boğazından yakaladı mı? Hiç sanmıyorum. Sanırım bilirdim. Sanırım bunu içimde hissedirdim.

İnsanlar her yöne doğru koşuyor. Motorlar kükrüyor ve arkamda sirenler çalmaya devam ediyor. Hızla yürüyorum, ellerim ceplerimde, bıçağı parmaklıyorum, kendi kendime ısılık çalışıyorum. İnsanlar uzaklaşıyor, bana yol veriyor ve ben her zaman bakıyorum, arıyorum.

Onu gördüm. İri yarı, havalı. Bunun onu yenilmez yaptığını sanıyor. Kimsenin ona dokunamayacağını düşünüyor, özellikle de lanet polislerin. Ama cüssesi onu yavaşlatıyor. Onu kolaylıkla yakaladım. Neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. İki saniye sonra onun üzerindeyim. Omzuna dokunuyorum, dönüyor, yüzünde tanıma ifadesi beliriyor, sonra korku. O biliyor. Ne yapacağımı biliyor. Her zaman bilirler. Nasıl oluyor bu? Gözlerimde bir şey mi var? Elini kaldırmaya başladı, ama sonra - şak diye - öldü.

Kahretsin, bu sesi seviyorum. Bir omuriliğin bu kadar kolay kırılmasına bayılıyorum. Lanet bir ekmek çubuğunu ikiye ayırmak gibi.

Bıçağını onun boynuna saplamak isterdim. Ama bu pek tesadüfi görünmezdi. Adam aptaldı ama bıçağı boynuna saplayacak kadar aptal değildi. Şimdi kırık olan bir boyun.

"Artık sana zarar veremez," diyorum sisin içinde. Keşke burada olsaydı. Keşke görebilseydi. Keşke onu güvende tutmak için ne kadar çok çalıştığımı bilseydi.

Ama o burada değil. Sesi rüzgarda bana cevap vermiyor. Sadece kara okyanusun betona vuran sesi var.

Adamın vücudunu tekmeleyerek onu sırtından önüne ve tekrar sırtına doğru yuvarlıyorum.

"Roly poly, hadi bakalım," diyorum, onu tekrar tekmeliyorum ve bedeninin dünyanın kenarından okyanusun bekleyen kucağına düşüşünü izliyorum.

Cesedi yüzeye çarptığında bir sıçrama oluyor, su havaya sıçrıyor ve botlarımın üzerine düşüyor. Ceset bir an oyalanıyor, sürüklenip gidiyor, sonra yavaşça karanlığa gömülüyor. O artık balık yemi.

Sol botumun burnunu önce bacağımın arkasına, sonra da sağ botuma sürüyorum.

Küçük tavşanımı artık hissedemiyorum. O gitti. Artık güvende. Ama bu sadece geçici ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

R merhaba

Önümde duruyorum, uyuyamıyorum. Adrenalin hala içimde kayıyor. Akşamki olaylardan kaynaklanan damarlar ve aynı zamanda Spencer'la ilgili huzursuzluk. O adamı sevmiyorum. Asla yapmadım. Bana kaba davranıyor, iğrenç,

Beni o lanet dolabın içine itti. Beni defalarca mindere çarptı. Summer bana saldırdığında araya girip onu durdurmadı. Aslında, sadece durdu ve izledi. Yine de her zaman, her zaman o da bunu hissetmiş olmalı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve tıpkı diğerleri gibi bunu görmezden gelmeyi seçti. Görmezden geldi ve bana bok gibi davrandı.

Gittiği için seviniyor olmalıydım. Kutlama yapmalıyım. Ama bu konuda mutlu hissetmiyorum. Sarsılmaz bir huzursuzluk hissediyorum. Beni öptüğü zamanı düşünmeden edemiyorum. Onu büyümle patlattığımda bana söylemediğini düşünmeden edemiyorum. Beni Depo'da nasıl yerden kaldırıp güvenli bir yere çıkardığını düşünmeden edemiyorum.

Bu kafa karıştırıcı. Belki de gitmesi en iyisidir. Ama hala neden gittiğini anlamıyorum.

Sabah Winnie'nin alarmı çaldığında, Winnie daha yorganın altından çıkmadan ben duşumu almış, giyinmiş ve kapıdan çıkmış oluyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Spor salonu," diyorum ona. Winnie bana bir soru daha sormak için ağzını açtı, açıklamamın yetersiz olduğu belliydi ama kapıyı kapatıp aceleyle binadan çıkarken Pip'i kapıdan uzaklaştırdım bile.

Dünkü heyecan buharlaşmış ve daha önceki hüzün patika yollarda dolaşan birkaç erken kalkanın üzerinde asılı kalmış gibi görünüyor. Onları görmezden geliyorum, spor salonuna ulaşıyorum ve burada ne işim olduğunu merak ediyorum.

Daha yeni başlayan bir anlaşmamız vardı. Ama bugün gidiyor, burada olma ihtimali çok zayıf, çok zayıf ve yine de

...

Karnıma bakıyorum ve kapıları iterek açıyorum. Belki cevaplar istiyorum, belki onu son bir kez görmek istiyorum, belki de cidden kafayı yemiş durumdayım.

Minderlerin ortasında oturuyor, ön kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koyuyor.

Kapının sesiyle başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda midemde bir bağ oluşuyor.

"Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum," diyor, minderlere doğru geçip önüne oturduğumda.

"Her Salı sabah 8'de, değil mi? Anlaşmamız böyleydi."

"Ben gidiyorum," dedi bana. "Bu sabah."

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. "Evet, bunu duydum. İyi haber çabuk yayılır, bilirsin."

Homurdanıyor. "Haberler iyi mi? O zaman üzülmedin mi?"

"Son birkaç aydır bana zorbalık yapan çocuk gidiyor diye üzülüyor musun? Hayır, hiç sanmıyorum."

"Ben-" diyor huysuzca, kaşlarını çatarak bana.

"Artık bir önemi yok," diye mırıldanıyorum. Neden burada olduğumu bilmiyorum ama onunla tartışamayacak kadar yorgun olduğumu biliyorum.

"Sana kendini savunmayı öğretecek başka birini bulman gerekecek." Bakışlarımı tutuyor. "Tristan Kennedy, belki?"

Kaşlarımı çattım. "Henüz yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun? Geliştirdiğin öğretim tekniklerine rağmen."

Tüm tavrı bozguna uğramış ve her nasılsa normalde olduğundan daha küçük ve daha az korkutucu görünüyor. Umutsuzca kucaklanmaya ihtiyacı olan biri gibi.

Bunun için amigo kızlardan oluşan bir birliği var!

"Biraz ilerleme kaydettin, Blackwaters, ama hâlâ kat etmen gereken uzun bir yol var. Ve başını belaya sokma eğilimin var."

Bakışlarını ellerine indiriyor. Parmak eklemlerini kaşıyor.

"Neden gidiyorsun, Spencer?" Kendime engel olamayarak ona soruyorum. Benim yüzümden mi? Benden nefret ediyor. Bazı davranışları kafa karıştırıcı olsa da bunu en başından beri açıkça belirtti. Çoğunluğu nefret dolu ve zalimceydi. Bu kadarı ona yetti mi? Artık yanımda olmaya dayanamıyor mu?

Ona bakıyorum. Bana gerçeği söyleyecek mi?

Derin bir nefes alıyor, omuzları titriyor. "Vakit geldi." "Ne zamanı?"

"Burada başarmak istediğim her şeyi başardım. Faydalı olabileceğim bir yere gitmek istiyorum."

Başımı yana eğip onu inceledim. Onunla ilk tanıştığımda bana beyinsiz, kibirli bir sporcu gibi görünmüştü. Ülkesine gerçekten hizmet etme, halkına yardım etme arzusu olan biri değil. Onu tamamen yanlış mı anlamışım? Yoksa bana yalan mı söylüyor? Neden ayrılıyorsun? Akademide herkes onun bastığı yere tapıyor - tüm akademi dün gece onun dövüşünü görmek için canını tehlikeye atmadı mı? Ne kadar iyi bir dövüşçü olursa olsun, koruma kuvvetlerinde aynı övgüyü alacağından şüpheliyim. Cephede işlerin böyle yürüdüğünden şüpheliyim.

"Bütün okul seni özleyecek," diyorum. Yüzünde gevşek bir gülümseme belirliyor. "Sen özleyecek misin?"

Alay ediyorum. "Beni ne kadar özleyeceksen o kadar," diyorum ve gözleri benimkilere dikiliyor. Bunların yoğunluğu bağlarımın daha da hızlı dönmesine ve bilincimi dürtten bir şeyin farkındalığına neden oluyor. "Pekala," diyorum ayağa kalkarak, "eminim daha çok özleyeceğin şey vardır."

Bu sabah bana öğretmekten daha önemli şeyler yapmalısın." Tereddüt ettim. "Sadece... Sadece veda etmek istedim."

Neden? Neden onu bir kez daha görmek istedim? Hissettiklerimi hissetmediğime kendimi ikna etmek için mi? Kafamı masallarla ve aptalca fikirlerle doldurduğuma kendimi ikna etmek için mi? Onun gidişini izleyebileceğime ve hiçbir şey hissetmeyeceğime kendimi ikna etmek için mi?

Çünkü eğer planım buysa, tamamen başarısız oldum. Bunu her zamankinden daha fazla hissediyorum. Gitmesinin sebebi bu mu? Gerçek sebep. Benden olabildiğince uzakta olmak için mi?

Güzel.

O benim arkadaşım değil. Dün gece kıcımlı kurtarmasına rağmen, beni ne kadar hor gördüğünü defalarca gösterdi ve midemdeki aptalca duyguya rağmen, bu his karşılıklı.

Spencer da ayağa kalkıyor ve her zaman yaptığı gibi üzerimde yükseliyor.

"Dikkatli ol," dedi bana.

"Eğer beni Summer hakkında uyaracaksan-" "Ben ciddiğim. Şansa bırakma. Renzo Barone-"

"Dikkatli olması gereken sensin," diye haykırıyorum, bağlarım içimde deli gibi çalkalanıyor. "Cepheye gidecek olan sensin." Bunu düşünemiyorum. Onu orada hayatını riske atarken düşünemiyorum. Bu çok... bu çok...

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Belli ki patlamam onu da benim kadar şaşırtmış.

"Birbirimize bir söz vermeye ne dersin?" diye fısıldıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "İkimiz de kendimize bakacağız." Bana elini uzatıyor.

Kaşlarımı daha sert çatıyorum. "Eğer bunu sallarsam, beni omzunun üzerinden atar mısın?"

Kıkırdıyor. Bu gerçek. Onu hiç böyle kıkırdatmamıştım ve aramızdaki bağ daha da güçleniyor. "Baştan çıkarıcı olurdu."

Tereddüt ediyorum, sonra tekrar yüzüne bakıyorum ve elini tutmak için uzanıyorum. Elektrik avuçlarımızda çatırdıyor, avuçlarımız birleşirken parmaklarımızda ve bileklerimizde dolaşıyor. Ama o bunu görmezden geliyor, ben de öyle. O da her zaman benim kadar inatçı olmuştur.

Ayaktayız, ellerimiz bağlı, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, bunun bir son olduğunu biliyoruz. Son kez.

Belki de kader istiyor Biz birlikte. Ama Spencer var seçilmiş
farklı bir yol ve bu benim için kesinlikle iyi.

Azlan

Mesajı aldığım da motorumu paketlemeyi henüz bitirmiştim.

Şansölye beni görmek istiyor. Geçmişte bu celplerden binlercesi elime geçti ve neredeyse hiç kayda geçmedi, kesinlikle kan basıncımın yükselmesine ve kalbimin çarpmasına neden olmadı.

Çünkü artık her çağrı bir kumar, bir risk gibi geliyor. Bana meydan okuma zamanı mı? Her şeyi bildiğini mi açıklayacak? Baltayı kafama mı indirecek? Rhianna'nın ve Stone'un da mı?

Bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Kader eşi çiftleri bugünlerde nadir. Bazıları her yıl sadece bir tane oluştuğunu söylüyor. Diğerleri o kadar çok olmadığını söylüyor. Her on yılda bir. Yetkililer bu konuda sessiz kaldı. Resmi bir rapor yok. Bazıları kader arkadaşlarının azalmasının zamanın bir işareti, güçlerimizin zayıfladığının bir işareti olduğunu söylüyor.

Ama kader arkadaşı üçlüsü? Hayatım boyunca hiç duymadım. Şansölye bizi bir tehdit olarak görür, pozisyonuna bir meydan okuma olarak. Bizim için gelirdi. İsimlerimiz, hatıralarımız, kimse bilmeden Dünya'dan silinirdi.

Rhianna'nın annesi gibi mi? Babası gibi mi? Onlara olan bu mu?
Ama ne yapabilirim ki? Onu görmeyi red mi edeyim? Görevimi terk mi edeyim?

Zamana ihtiyacımız var, Rhianna'nın güçlerini ve becerilerini geliştirmesi, Stone ve benim Gece Kurtları'ndan gelen tehdidi yok etmemiz ve bir plan üzerinde karar kılmamız için daha fazla zamana. Aropia'ya yelken açabilir miyiz? Buradan uzağa. Her şeyden uzağa. Rhianna'nın yaşadığı gibi yaşarız, kaçarak, saklanarak, insanlarımızdan uzakta. Ve ailemizden.

Ellie'yi düşünmemeye çalışıyorum. Onu bırakabilir miyim?

Rhianna için, evet. Belki onu bizimle gelmesi için ikna edebilirim.

Şimdilik bunlar boş düşünceler. Kapana kısıldık, birlikte oynamaya zorlandık.

Ve böylece Konsey binasına gidiyorum, yüzüm pasif bir maskeyle sabitlenmiş, emirlerimi almaya hazır, hiçbir şeyi ele vermemeye kararlı, baltanın bu sefer düşmemesi için dua ediyorum.

Eğer olursa, savaşırım. Sahip olduğum her şeyle savaşacağım, ikisine kaçmaları için zaman vereceğim.

Odanın dışında beni bekliyor, bugün ağır tören giysilerini giymiş, tören zinciri boynunda ağır ağır sallanıyor, yakut gözleriyle cam ejderha başının üzerindeki tavanda süzülüyor.

Bu manzara kanımı donduruyor. Adam bugün olduğu gibi uğursuz bir politikacıya benziyor.

Ancak, hiç muhafız yok. Yanında beni tutuklamaya hazır muhafızlar yok.

"Azlan," diyor yaklaştığımı duyunca, gri gözlerini gözlerime kaldırarak. "Konsey seninle konuşmak için bekliyor."

"Konsey mi?" Kanım o kadar soğuk akıyor ki bir ürperti bastırıyorum.

Şansölye onu takip etmemi işaret ediyor ve büyük odaya doğru ilerliyoruz, cam kubbe bugün canlı güneş ışığıyla canlanıyor ve beni saldırıya karşı gözlerimi kısımaya zorluyor. Gözlerimi kırıştıtararak Şansölye'nin cumhuriyetin büyük büyücüleri arasındaki yerini alışını izliyorum; babam ve amcam da buna dahil.

Çenemi kaldırıyorum ve ellerimi bir asker gibi arkamda tutuyorum, olmak için eğitildiğim asker gibi.

Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum - babam ve amcam konseye kader arkadaşımından bahsettiyse - ama bana atacakları her şeyle yüzleşmeye hazırım.

"Enforcer," diyor Şansölye, "Konsey sizden Batı'daki karışıklıklar hakkında bir rapor istedi..." tereddüt ediyor, "Batı'daki karışıklıklar."

"Rahatsızlık mı?" diye alay ediyor amcam. "Bunlara sadece rahatsızlık diyemezsiniz, Şansölye."

Şansölye amcamın çıkışını görmezden geliyor - amcamın öfkeden kudurduğundan eminim - hatta diğer konsey üyeleri de aynı fikirde olduklarını mırıldanıyorlar.

Şansölye bana "Ne öğrendin?" diye sordu.

"Batı'daki güçler daha organize hale geliyor." Konsey üyeleri arasında birkaç soluk sesi duyuldu.

Siyah bir tören kıyafeti giymiş olan amcam, yüksek arkalıklı sandalyesinin koluna vuruyor. "Bunun olmasına nasıl izin verildi? Bize - bu cumhuriyetin insanlarına, Şansölye - Batı'nın kanunsuz ve karanlık güçlerine karşı güvende olduğumuza dair güvence vermiştiniz."

Saçları ağarmış yaşlı bir kadın - Darlian ailesinden tanıdığım biri - başıyla onaylıyor. "Kara büyücüler son savaşta yeni cumhuriyetten Batı'ya sürüldüler. Kalan güçleri yirmi yıl önce harap edildi ve yok edildi. Ülkemize gerçek bir tehdit oluşturamayacaklarına ya da gerçek bir saldırı yapamayacaklarına inandırıldık."

"Her zaman bir tehdit vardı," diye homurdanmaktan kendimi alamıyorum. "Her zaman saldırılar olmuştur."

Bu yaşlı, yüksek doğumlu büyücüler cepheye yaklaşmayalı uzun yıllar oldu. Oradaki dehşeti unuttular. Ama ben unutmadım. Ben hatırlıyorum.

"Evet, sınırda," diye ısrar ediyor kadın. "Bizim ülkemize asla. Onları kovduk. Onları uzaklaştırdık. Onları yok ettik."

"Bu uzun zaman önceydi," diyorum sessizce. Batı, çok az kaynağı ve çok az zenginliği olan çorak bir arazi. Uzun zaman önce oraya sürülenler sonsuza dek orada kalmaktan asla memnun olmayacaklardı. Geri dönecekleri tehdidi her zaman gerçekti.

Şansölye, "Sınırdaki güçlerimizi iki katına çıkaracağız - yedeklerimizi çağıracağız" dedi. "Hepinize güvence veriyorum, güvendedeyiz."

"Güvenli mi?" diyor amcam belli belirsiz bir eğlenceyle. Şansölye ona kaşlarını çatıyor ama amcam sadece gülümsüyor. "Kaynaklarım bana Batı'nın eskisi kadar donanımsız ya da kötü organize olmadığını söylüyor. Güçleri yeniden toparlandı ve silahlandı."

Odanın etrafında daha fazla soluma ve fısıltı var.

"O zaman onlara saldırmalıyız," diyor kadın, "onlar bize saldırmadan önce biz onlara saldırmalıyız. Daha fazla güçlenmelerine izin vermeden önce."

Şansölye konuşmaya başladı ama amcam sözünü kesti. "Şimdi, şimdi, Dorothea, telaşlanmana gerek yok. Saldırıya gerek yok. Şansölye'nin her şeyi kontrol altına aldığından eminim - ya da zaman verdiğinde alacaktır." Şansölye'ye nezaket gösteriyormuş gibi başını sallıyor.

Şansölye homurdanıyor.

"Ama bu nasıl oldu?" diye tekrar soruyor kadın. "Onları kim yönetiyor? Biliyor muyuz?"

Başımı sallıyorum. Sınıra en yakın kaynaklardan, ele geçirdiğimiz batılı askerlerden edindiğim bilgiler çok az. Eğer Batı'daki güçleri yöneten ve organize eden bir kişi varsa, kendini çok iyi gizliyor.

"Öğrenmeye niyetliyim." Odadaki her bir konsey üyesi kadın ve erkeğin bakışlarını üzerinde tutar. "Ve yine hepinizi temin ederim ki endişelenmenize ya da kaygılanmanıza gerek yok. Yüksek eğitimli büyücülerden oluşan gücümüz sınırdaki konuşlanmış durumda ve bu cumhuriyeti koruyorlar. Batılı güçler onları geçemez ve geçmeyecektir," diye bağırarak Şansölye, konsey oturumunu bileğinin bir hareketiyle sonlandırarak kapıya doğru yürüdü ve onu takip etmemi işaret etti. "Konuşmak için daha özel bir yere gidelim," diyor tehditkâr ejderhanın altından geçerken bana alçak sesle.

Başımı sallayarak onu takip ediyorum ve geniş merdivenlerden çıkıp ofisine giriyorum, büyükbabamın yüzü masadan bana bakıyor.

Bana oturmayı teklif etmedi. Ayakta durmaya devam ediyoruz, onun elleri arkasında, benimkiler yanlarımda.

"Tehdidin ciddi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

"Ben... Ben bilmiyorum. Batı hakkında bilgi edinmek her zaman zor olmuştur. Batı'daki çeteler ve tüccarlar arasında yasadışı anlaşmalar olur. Bazen bu şekilde bilgi edinebiliyorum. Ama bu sefer ..."

Şansölye tehditkâr bir tavırla, "Daha iyisini yapmalısın," diyor. Amcamın onu mecliste küçük düşürme şeklinden hoşlanmıyor. Benim bunu görmemden hoşlanmıyor.

"Sizinle konuşmak istediğim iki konu daha var."

Tekrar başımı sallıyorum. Kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. Bunu duyması gerektiğinden eminim ama bir şekilde yüzümü boş tutuyorum.

"Talimat verildiği gibi bu gece yine batı sınırına mı gidiyorsunuz?"

"Evet, efendim."

"O halde Moreau ailesinin en küçük oğlunu da yanınıza almanızı istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Çünkü mü?"

"Oradaki güçlerimize katılacak."

"Arrow Hart Akademisi'ne kayıtlı değil mi?"

"Öyleydi ama akademiden erken mezun olmak için yeterli krediyi kazandı ve dün ailesinden güçlere hemen katılması için özel izin verilmesi talebini aldım. Yetenekleri göz önüne alındığında," kaşlarımı çatıyorum, "orada işe yarayacağını düşünüyorum."

"Anlıyorum," diyorum. Moreau ailesi her ne kadar gizemli olsa da aynı zamanda güçlü bir ailedir ve farklı kuşaklar her zaman teşkilatta isim yapmışlardır. Güçlü oğullarından birini daha alma fırsatı Şansölye'ye uygun görünmüş olmalı. Özellikle de mevcut koşullar göz önüne alındığında. "Yeni takviye kuvvetlerle birlikte seyahat etmesi daha olağan olmaz mıydı?"

"Hafta sonuna kadar yola çıkacak kimse yok ve çocuğu bekletmek için bir neden göremiyorum, özellikle de siz zaten o tarafa doğru giderken."

Üçüncü kez başımı sallıyorum. Bu düzenleme bana pek de ideal gelmiyor. Çocuk kendini prens sanıyor ve muhtemelen öyle muamele görmeyi de bekliyor. Cephedeki güçlere katıldığında kaba bir uyanış yaşayacak.

"Başka bir şey mi vardı?" Gerginliğe dayanamayarak soruyorum.

"Ahhh, evet, Blackwaters kızı."

Kalbim göğsümde bir davul kadar şiddetli çarpmasına rağmen gözlerimi onunkilere kilitlemeye ve yüz hatlarımı nötr kalmaya zorluyorum.

"Blackwaters kızı mı?" Ben soruyorum.

"Mmmm," diyor masasının etrafında dolaşıp sandalyesine çökerek. "Onun hakkında sana söylemediğim bir şey var."

Bu sefer bocalıyorum. Vücudum şaşkınlıkla irkiliyor ama Şansölye fark etmiyor, masasındaki kâğıtları karıştırmakla meşgul.

"Annesi," diye devam ediyor, "benim tanıdığım biriydi."

Bu bir tuzak olsa da, büyük olasılıkla öyle olsa da, istemsiz bir adım atıyorum.

"Kızın sıradan bir kayıtsız olduğunu sanıyordum. Önemli biri değil. Onun kim olduğunu bildiğinizi hiç bilmiyordum."

"Ve anladığım kadarıyla kızın kendisi de ailesi hakkında çok az şey biliyor." Başımı salladım.

"Bu bilgiyi kendime saklamak için nedenlerim vardı. Aslında sadece müdür biliyor ve o da her şeyi bilmiyor. Kızı benim için izliyor ve olağandışı yetenek ya da özelliklerine dair her türlü belirtiyi rapor ediyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Müdür Rhianna'yı ne kadar yakından izliyordu ve gerçekten de başbakana rapor veriyor muydu?

"Anlamıyorum," diyorum.

"Annesi ilginç bir yeteneği olan bir büyücüydü." Daha fazla açıklama yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. "Yetkililerin özellikle yararlı bulunduğu bir yetenek."

"Hangi yetenekler?"

Gülümsüyor. "Ne yazık ki düşmanlarımızın da aynı derecede çekici, aynı derecede cazip bulunduğu yetenekler. O öldükten sonra, bir çocuğu olduğuna dair söylentiler çıktı ama tüm araştırmalar boş çıktı." Gülümsüyor ve o soğuk gülümseme bana amcamı hatırlatıyor. "Ve sonra onu sen buldun - ya da daha doğrusu çorak topraklardaki o çete buldu."

Bir hırıltıyı bastırıyorum, eşime ne yapacaklarını hayal etmemeye çalışıyorum.

"Tabii ki," diye devam ediyor, "kızın kim olduğunu bildiğimi söyleyemezdim. Düşmanlarımızın çocuğu bulduğumuzu bilmesini istemiyorum."

"Sence annesiyle aynı yeteneğe mi sahip?" Ona dikkatlice sordum.

"Öyle olmasını umuyorum. Bu özellikle yararlı bir yetenektir - aslında Batı'daki güçler üzerindeki hakimiyetimizi güvence altına aldı, onları uzakta tuttu. Ancak şu ana kadar York'un bana söylediğine göre kızda herhangi bir sıra dışı yetenek belirtisi yok. Hayal kırıklığı yaratan bir şekilde, baş belasından başka bir şey değil gibi görünüyor."

Şansölyeye bakıyorum. Amcam kadar kurnaz değil ama uzun süre şansölye olarak hayatta kaldı. Gerçekten de yetenekli bir politikacı.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Ona soruyorum.

Şansölye gözlüklerini çıkararak, "Ahh," diyor. "York, eğer annesinin yeteneğine sahipse kızın ne kadar güçlü olabileceğini anlamıyor. Onu gerçekten ne kadar yakından izlediğini merak ediyorum."

"Sanırım tüm öğrencilerini yakından izliyordur."

"Ama öğrencilerin birbirlerini daha yakından izlediklerini tahmin ediyorum. Batı'ya giderken Moreau'lu çocukla konuşmanı, kız hakkında bir şey bilip bilmediğini, olağandışı bir şey fark edip etmediğini öğrenmeni istiyorum."

"Ya öyleyse?" Sormadan edemiyorum.

Şansölye gözlüklerini tekrar burnunun üzerine yerleştirirken bana bakıyor. "O halde bilgileri bana rapor edeceksiniz ve ben de sonraki adımlarımı değerlendireceğim."

Rhianna'nın olağandışı yetenekleri varsa ona ne yapmayı planladığını sormak istiyorum ama bunun bir anlamı yok. Bana söylemeyecek ve bu sadece onun şüphelerini uyandırabilir. Ayrıca, o pis ellerini eşimin üzerine sürmesine izin vermem mümkün değil.

Konsej binasından çıkar çıkmaz bisikletimi en yakın köşeye sürüp park ediyorum. Şansölye'nin aramalarımı izleme ihtimali var ama gizli kalmasını istediğim aramaların gizli kalmasını sağlamanın yolları var.

"Phoenix," diyorum telefona cevap verdiğinde. Dersler bitmiş olacak ve onu ofisinde kitaplarına gömülmüş olarak hayal ediyorum. Ya da belki de Rhianna ile kulübesindedir.

Bunu bilmesini istiyor muyum?

Yanağımdaki kirli sakalı kaşıyorum. Artık sır saklamayacağıma, ona karşı dürüst ve açık olacağıma söz verdim.

"Şimdiye kadar sınırı yarılamışsındır diye düşünmüştüm," diyor arkadaşım.

"Şansölye beni çağırttı."

Arkadaşım uzun b i r süre sessiz kaldı, sonra sesi gerginleşerek sordu: "Her şey yolunda mı Azlan?"

Şansölye ile aramızda geçen konuşmayı, bana söylediği her şeyi anlatıyorum. Phoenix yine sessiz.

"Bu çok tehlikeli."

"Seni neden aradığımı sanıyorsun?"

"Ne yapacaksın? Moreau hakkında mı?"

"Onu sorulduğu gibi sorgulayacağım ve umarım Rhianna'da olağandışı bir şey fark etmemiştir."

"Azlan, kuzeninle çok iyi arkadaş. Aranızdaki bağı biliyor olabilir."

Gözlerimi kapatıyorum. Lanet olsun. Lanet olsun. Eğer çocuk akademideki diğer aptal zengin çocuklar gibi dikkatsiz olsaydı, bu çok kolay olurdu. O zaman emrimi yerine getirebilir ve her şeyi unutabilirdim. Şansölye işimi kontrol etmeye karar verirse, Moreau'lu çocuk ona kız hakkında bazı sorular sorduğumu söyleyecek ve şansölyeyi telaşlandıracak hiçbir şey olmayacaktı.

Bana söyleyecek bir şeyi varsa, her şey daha karmaşık hale gelir.

Stone'a "Bunu halletmenin bir yolunu bulacağım," diyorum, "sadece... Rhi'nin haberdar olduğundan emin ol."

"Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Artık sır yok, Phoenix. Şansölye'nin annesi hakkında söylediklerini ona da anlat. En ufak bir bilgi kırıntısı için bile can atıyor."

"Biliyorum. Kafasındaki anıları yeniden keşfetmek istiyor." Keskin bir nefes alıyorum. "Ona izin veremezsin-"

"Ben de ona öyle söyledim."

İkimiz de yine sessiziz, nefesi ahizeden kulağıma doğru ılık çalıyor.

"Kampa vardığımda sizi tekrar arayacağım."

Phoenix, "Moreau ile geçirdiğin zamanın tadını çıkar," der ve telefonu kapatır.

Telefonumu bir kenara koyup bisikleti çalıştırıyorum. Çocukla akademinin dışında buluşmam söylendi, üniversite yolculuk için ona kendi bisikletini ödünç vermişti.

Çocukla buluşmadan önce gizlice Rhi'yi görüp göremeyeceğimi düşünüyorum ama bu çok büyük bir risk ve onun içeride bir yerlerde olduğunu bilerek kampüs yönünde özlemle bakmakla yetinmek zorundayım.

Arabayı çektiğimde beni bekleyen büyük bir kalabalık vardı. Müdür, bir avuç öğretmen, düello takımına benzeyenlerin çoğu ve birkaç amigo kız.

Moreau'lu çocuk, beni şaşırtacak şekilde, diğerlerinden uzakta duruyor, müdür onun yanında, onunla yumuşak bir şekilde konuşuyor.

Ağabeyi gibi esmer, sadece biraz daha iri - ve ağabeyi bir devdi. Koyu renk bir kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyiyor, sırt çantası bacaklarının yanında duruyor.

Motosikletini park etmişti bile, yanına yanaşıp ayağımın ucuna kadar kayıyorum, kalabalık beni izliyor, kızlardan biri ya da ikisi hıçkırarak ağlıyor.

"Spencer Moreau?" Çocuğun ve müdürün önünde durarak sordum.

"Evet," diyor ve çantasını alıp omzuna atıyor.

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Bana doğru adım atıyor ve aniden yükselen hıçkırık seslerine aldırış etmiyor.

"Gitmeden önce birkaç şey söylemek ister misiniz?" Müdür York ona sorar.

Omzunun üzerinden ona bakıyor ve başını sallıyor.

"En azından senin adına bir şeyler söylememe izin ver. Bu akademi için büyük bir değer oldun, bu üniversitenin göreceğinden emin olduğum en iyi düello oyuncularından birisin. Mükemmel bir asker olacağını biliyorum.

...."

Müdürün sözleri kulaklarımda kayboluyor. Çocuğu incelemekle meşgulüm; omuzlarında hafif bir sarkma var. Yüzünde sırıtış yok. Onu nasıl bulmayı bekliyordum ki? Sevinçli mi? Heyecanlı mı? Tüm küçük arkadaşlarına hava mı atıyordu?

Ama o öyle değil. Sessiz, boyun eğmiş. Akademiye Cross-lantic kupasını kazandıran oyuncu gibi görünmüyor.

Müdür küçük konuşmasını bitirir ve etrafındakiler alkışlar, ardından takım arkadaşları omzuna vurmak ve ona şans dilemek için öne çıkar, sıradaki kızlar kollarını boynuna atar ve gitmemesi için yalvarır.

Diğerleri uzaklaştıktan sonra en son kuzenim öne çıktı, bir kız o kadar çok ağlıyordu ki iki arkadaşı tarafından dik durması için desteklenmesi gerekiyordu.

Elini arkadaşının omzuna koyuyor ve onunla göz göze geliyor. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Moreau'lu çocuk yarım bir gülümsemeyi başarır. "Hep öyle yaparım, dostum." "Görüşürüz o zaman."

"Evet."

Tristan arkasını dönüyor, bir an göz göze geliyoruz ve sonra Moreau'lu çocuğa beni takip etmesi için başımla işaret ediyorum.

Motosikletine yerleşiyor ve ben de motoru çalıştırıp onun da aynı şeyi yapmasını bekliyorum. Veda etmek isteyen kalabalığı selamlamak için elini kaldırıyor ve birkaç el sallıyor. Sonra yola koyuluyoruz, çocuk yanımda sürüyor, takım arkadaşlarından birkaçı ve o kızlar bizi kovalıyor, ta ki iyice uzaklaşıp ıssız kır yollarında kaybolana kadar.

S

encer

IDE THROUGH MOST of the day, the towns we pass through Los Magicos'tan uzaklaştıkça daha kirli ve daha köhne hale geliyor; ana caddelerdeki dükkanların hepsi tahtalarla kapatılmış; yol kenarında yıkılmakta olan yarı inşa edilmiş kule blokları; tarlalarda terk edilmiş paslı makineler. Güneş uzakta batarken, infaz memuru bizi pencerelerinde perde asılı olmayan, ampulleri çıplak bir pansiyonun önüne çekiyor. Domuz kızın kaldığı yurt binasından daha köhne görünüyor.

Onun düşüncesi bu öğleden sonra en az bir milyonuncu kez aklıma gelirken elime bakıyorum. Bana dokunduğu yerde tenimde karıncalanan elektrik izlerini hâlâ hissedebiliyorum.

Gelmesini beklemiyordum. Geleceğini düşünmemiştim. Ama geldi. Ve gitmeme izin verdi. Veda etti ve gitmeme izin verdi.

Tüm şüphelerim doğrulandı.

Siyahlı adam kapıda yaşlı bir kadınla konuşuyor, sonra kadın bizi yetersiz stoklarına ve temel ekipmanlarına rağmen tertemiz bir mutfığa götürürken bana tıslıyor.

"Bu her zamanki standartlarınıza uymayabilir ama kibarsınız, tamam ve minnettarsınız."

Yaşlı kadının işaret ettiği koltuğa çökerken tek kelime etmeden ona bakıyorum ve önüme koyduğu bir bardak bulanık su için teşekkür ediyorum.

Bize köpek mamasından daha kötü görünen ama tadı oldukça iyi olan bir güveç servis ediyor ve sonra bizi yalnız bırakıyor. İnfazcı benimle konuşmuyor, telefonunda gezinirken sessizce yemeğini yiyor.

Yapmamaya çalışıyorum ama bakışlarımı onun yüzünden çekemiyorum.

Kız ona ait. Bana söylediği buydu. Onun kader arkadaşı ve Tristan Kennedy ne haltlar karıştırıyorsa karıştırsın, hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez.

Onları birlikte hayal etmeye çalışıyorum - infazcı ve domuz kızı. Kocaman elleri kızın minik belinde, süt gibi kalçaları onun için açık, kaba ağzı kızın hassas ...

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diyor infazcı, telefonundan başını kaldırmadan.

Neredeyse alarmla çatalımı düşürecektim.

"Hayır," diyorum sertçe, dikkatimi tekrar tanımlanamayan yiyecek parçalarına vermeye zorlayarak.

Bir odayı paylaşıyoruz. Tek telli iki karyola yan yana serilmiş. İnfazcı soyunmuyor, sadece botlarıyla uzanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini kapatıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, karanlığın içinden ona bakıyorum, elektrik hala tenimde dans ediyor, onu her öptüğünde o elektriğin dudaklarında dans edip etmediğini, onu becerdiğinde ruhunda dans edip etmediğini hayal ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Canavar garip bir şekilde sessiz. Artık sinsice dolaşmıyor, kaçmak için uğraşmıyor. Bunu anlamakta zorlanıyorum. Annem bu sorunu çözmenin yolunun onunla birlikte olmak olduğunu söylemişti. Ama belki de bir kez olsun haklıydım. Belki de ondan uzaklaşmak her zaman çözümdü.

Ertesi gün yine durmaksızın yol alıyoruz. Gerçi artık kasabalar kayboluyor, yerlerini kirli köyler alıyor, hatta sınıra doğru yaklaştıkça bu köylerin sayısı da azalıyor. Sınıra yaklaştıkça

Güneş tekrar batmaya başladığında medeniyetten eser kalmamıştı ve infaz memuru bizi ana yoldan çıkarıp ağaçların altına götürdü.

"Bu gece burada yatacağız," diyor bana, çizmeli ayağıyla orman zeminindeki döküntüleri süpürmeye başlamış bile. "Sen git ateş için çıra getir."

Yarım saat sonra kollarım sopalarla dolu olarak döndüğümde, hatırı sayılır bir alanı süpürmüş, yere iki uyku tulumu sermiş ve sırt çantasından birkaç teneke yiyecek çıkarmıştı.

Eliyle yere işaret ediyor ve ben de çubukları bırakıyorum, bir kısmını eline alıp ikiye ayırmasını ve uyku tulumlarının arasında ateş yakmasını izliyorum.

"Büyümüzle ateş yakamaz mıyız?" diye sordum.

"Ve yakındakilere burada olduğumuzu işaret edemez miyiz?"

"Tehlikede miyiz?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Güçlerimizin konuşlandığı sınırdaki kamptan arabayla hâlâ yarım günlük mesafedeyiz.

"Gecenin Kurtları ve Ölüm Prensleri var. İkisi de beni ölü görmek istiyor." Duraksıyor. "Ve sen de, ailenin kim olduğunu düşünürsek."

Belli ki o kadar da rahatsız değil, çünkü parmaklarını şıklatıyor, çırayı bir kıvılcımla yakıyor ve sonra ateş kükreyene kadar çubukları besliyor.

Bana bir kutu uzattı. "Al," dedi. "Umarım fasulye seversin."

Omuz silkiyorum, kapağı açıyorum ve içindeki kırmızı sos fokurdayana kadar tenekeyi ateşin yanında dinlendiriyorum.

İlk fasulyeyi ağızıma götürdüğümde dilimi yakıyor, ama şikayet etmiyorum, üç lokmada mideye indiriyorum ve sonra kendi çantamı karıştırıp yanıma almayı akıl ettiğim enerji barlarını çıkarıyorum.

"Bir tane ister misin?" İnfazcıya soruyorum. Fasulye konservesinden başını kaldırıyor, belli ki düşüncelerinde kaybolmuş. "Enerji barı ister misin?" Tekrar soruyorum.

"Hayır," diyor.

Omuz silkiyorum, ambalajı yırtarak açıyorum ve büyük bir ısırık alıyorum, şey dişlerime yapışıyor.

İnfazcı fasulyelerini yere bırakır ve ellerini ateşe tutar. Artık sonbahar gelmiş ve geceler serinlemeye başlamıştır,

Özellikle de rüzgarın dondurucu etkisiyle bilinen Batı'da.

"Yarın kampa varacağız ve seni doğruca komutanın yanına götüreceğim."

Başımı sallıyorum, bana bunu neden yaptığımı sormasını bekliyorum. Diğer herkes sordu. Onun yerine bana tamamen farklı bir şey sordu.

"Kardeşin orada görevliydi."

Ağızımdaki lokmayı yutuyorum, çubuk boğazımı tırmalıyor. "Evet," diyorum.

"O zaman ne bekleyeceğini biliyorsun."

"Pek sayılmaz. Onu uzun zamandır görmedim." Bunu düşünmek istemediğim için bir ısırik daha alıyorum. "Ne beklemeliyim?"

İnfazcı ateşten başını kaldırıp bakıyor. "İnsanı değiştiriyor," diyor gizemli bir şekilde.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu da ne demek şimdi? "Nasıl?"

"İnsanlar değişmiş, farklı olarak geri dönüyor. Yaşadıklarınız, gördükleriniz sizi değiştiriyor. Ön taraftaki koşullar çok ağır."

"Endişelenmiyorum."

"Düello yapmak gerçek dövüşle aynı şey değildir. Birini öldürmek, bir can almak ruhunuzu değiştirir. Birinin ölümünü izlemek, gözlerinizin önünde solup gitmek, sizi sonsuza dek değiştirir." Duraklıyor. "Arkadaşlarınızın öldüğünü görmek..."

"Ama bu nadiren olur. Batılı güçlerle çatışmalar çok az oluyor."

İnfazcı homurdanıyor, tenekesini tekrar eline alıyor ve kalan fasulyeleri çatalıyla dürtüklüyor. "Yetkililer sizi buna inandırmak istiyor. Sürekli kavga, sürekli savaş, sürekli kan dökme var."

Paketi elime alıp infazcıya bakıyorum, benimle kafa mı buluyor, beni, yeni acemiye korkutmaya mı çalışıyor anlamaya çalışıyorum. "Eğer durum böyleyse, neden saklıyorsun?"

"Yetkililer meseleleri kontrol altında tuttukları yanılsamasına kapılmak istiyorlar. Ama sizce tehdit bu kadar az olsaydı bizi eğitmek, göreve göndermek için bu kadar zahmete girerler miydi?"

"Her şeyden çok caydırıcı olduğumuzu düşünüyordum."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, güç orada halkımızı, topraklarımızı koruyor."

"Güzel," diyorum. Yararlı olmak istiyorum. Hizmet etmek, bir fark yaratmak istiyorum.

İnfazcı sanki aptalmışım gibi başını sallıyor. "Ne kadar zaman önce hizmet ettin?" Ona soruyorum.

İnfazcı çatalını tenekenin etrafında gezdirerek son fasulye kalıntılarını da temizliyor. Sonra tenekeyi yere atıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Çok uzun zaman önceydi. On yıldan fazla." Gözlerini ateşe dikeyor. "İnsanları öldürmekte çok iyi olduğum ortaya çıktı. Onları bulup öldürmekte." Sanki onlarla aldığı tüm canları görebiliyormuş gibi ellerine bakıyor. "Beni infazcı olarak işe almalarından önce altı aydan daha az bir süredir birlikteydim."

"Biri mi olmak istiyordun?"

"Bu da diğer seçenekler kadar iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Lanet olası ailem ne isterse onu yapmaya tercih ederim."

Tristan'ın biz çocukken bana bunu anlattığını, kuzeninin ailesinin isteklerine nasıl karşı geldiğini bir tür hürmetle fısıldadığını hatırlıyorum.

"Hâlâ doğru karar olduğunu düşünüyor musun?" İnfazcı olmak heyecan verici ve maceralı olabilir ama aynı zamanda tehlikeli ve yalnız olduğunu da tahmin ediyorum. Bir infazcı iyi bir evlilik adayı değildir. Hep uzakta, hep tehlikede. Artık kaderinde bir eş var, domuz kızı var. Keşke politik bir pozisyon alsaydım diyor mu? Onu sosyete karısı yapsaydı da şehirdeki büyük bir malikanede birlikte yaşasalardı?

"Sanırım kader benim için bu yolu seçti. Bence bu kaçınılmazdı," diyor yine o sinir bozucu şifreli üslubuyla.

Ona başka bir soru sormaya gidiyorum ama uzaktan gelen bir ses ikimizin de dikkatini çekiyor. Zayıf bir ses. Bir gümbürtü mü? Hayır, sert toprağa vuran botlar.

"Biri geliyor," diyorum, içimdeki canavar aniden uyanıyor, dinliyor.

Siyahlı adam ayağa fırlıyor ve ateşin üzerine toprak atıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Alevler boğuldu, bizi karanlığa gömdü.

"Sence bizim için mi geliyorlar?" diye soruyorum. "Bilmiyorum," diyor başını eğerek.

"Bu tarafa geliyorlar," diyorum, canavarın kulakları benimkilerden çok daha iyi işitiyor.

Bir sonraki anda, ağaçların arasından geçtiklerini görüyoruz. İki ... üç ... beş ... sekiz ... sayamayacağım kadar çoklar. Büyü havada bize doğru gürlüyor.

Siyahlı adam bana "Koş," diyor ve bize doğru koşan adamlarla yüzleşmek için dönüyor.

"Hayır," diyorum, ayağımın dibinde yerde bir büyü patlıyor.

Ben kaçmıyorum. Bunun için geldim. Bu yüzden buradayım.

Ayaklarımı toparlayıp ağaçların arasından geçerek o şerefsizlere doğru büyülü bir şekilde ilerliyorum.

"Moreau!" diye sesleniyor siyahlı adam arkamdan.

Ama artık çok geç. Artık hiçbir sınır, hiçbir kural, hiçbir sınırlama yok. Büyü omzumu ve kalçamı yakarken öfkeyle kükrüyorum ve sonra canavar kontrolü ele alıyor. Koşarken vücudum şekil değiştiriyor, kemiklerim kırılıyor, kaslarım geriliyor, ta ki yere ayaklarım değil pençelerim değene kadar ve birlikte adamlara saldırıp onları dişlerimiz ve pençelerimizle paramparça ediyoruz.

Kan tadı alıyorum, metalik ve sonra her şey karanlığa gömülüyor.

R merhaba

Yan yana otururken Winnie'ye "SANKİ BİRİSİ GERÇEKTEN ÖLMÜŞ GİBİ" diye mırıldandım.

Büyük Salon'da vıcık vıcık spagettiye çatallarımızın etrafında döndürmeye çalışıyorduk.

Salon, burnunu çekme ve ağlama sesleri ve perişan görünen öğrencilerin gözyaşı lekeli yüzleriyle doldu.

Trent masanın diğer tarafından, "Sanki biri yapmış gibi geliyor," diyor ve masanın etrafında toplanan diğer birçok öğrenci gibi onun da yemeğine neredeyse hiç dokunmadığını fark ediyorum.

"O çok büyük bir varlıktı," diye ekliyor Winnie.

"Evet, Andrew'la ilgili duyuru yapıldığında kimsenin bu kadar üzgün olduğunu hatırlamıyorum."

Winnie çatalını bana doğru sallayarak, "Andrew başına gelen her şeyi hak etti," diyor.

Trent, "Hatırlat da benden ayrılanın sen olmasını sağlayayım, tersi değil," diye mırıldanıyor.

"Benden ayrılmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır," diyor Trent. "Her iki testisime de oldukça düşkünüm."

Ben gülerken Winnie dilini ona doğru uzatıyor. "Duyduğuma göre senin testislerine de bayılıyormuş!" Diyorum.

Trent sırtıyor ama Winnie çatalını köftelerden birine saplayınca yüzündeki ifade kayboluyor.

Tekrar gülüyorum ve birkaç kişi bize kötü kötü bakıyor, hatta biri parmağını dudaklarına götürüp bana susmamı söylüyor.

"Tanrım, cenazede değiliz," diye mırıldandım.

Akşam yemeğinden sonra yurt odamıza doğru ilerlerken kampüs de bir o kadar kasvetli. Düello antrenmanlarının ya da amigo kızların provalarının olağan sesleri havada süzülüyor ve kimse müzik çalmıyor.

Aslında yurt binamıza geri dönmek içimi rahatlattı. Dışarı çok yoğun, tüm okul garip bir yas büyüüne kapılmış durumda.

Kapımızın önünde bizi bekleyen başka bir paket buluyoruz. Bu çok daha küçük.

"Vay canına, seni gerçekten şımartıyor," diyor Winnie.

Saatime bakıyorum - Stone ile dersime yarım saat var. Sonra paketi yerden alıyorum ve etiketine bakıyorum.

"Bu senin için Winnie. Benim için değil."

"Belki de eşinin oda arkadaşını da eşinin kendisi gibi şımartması gerektiğini fark etmiştir," diyor ama etiketi inceleyip gülümsüyor. "Bu Nonny'den."

"Öyle mi?" Winnie'yi takip ederek odamıza girdiğimizde Pip'i başını paçalarının üzerine koymuş halde buldum. Başını okşamaya gidiyorum, girişimize verdiği cansız tepkiye şaşıyorum. "Sakin bana Spencer'ın gidişine üzülmediğini söyleme. O adamdan nefret ediyoruz, unuttun mu?"

Pip başını hafifçe kaldırdı, sonra dramatik bir iç çekikle tekrar paçalarına indirdi.

"Spencer'la bir ilgisi yok," diyor Winnie, sandalyesine çöküp paketini açarken. "Nonny'ye gittiğimizden beri böyle."

Pip'in başını öperken, "Herhalde senin araba kullanmandan korkmuştur," diye mırıldandım.

"Araba kullanmamda hiçbir sorun yok, Rhianna. Sanırım başka bir şey var," diyor gizemli bir şekilde.

Evcil hayvanıma endişeyle bakıyorum. "Sence iyi değil mi?" Elimin tersini alnına koyuyorum ve homurdanıyor.

"İyi değil, hayır. Hasta, evet."

"Ha?" Dedim. Ateşi olduğunu sanmıyorum, ama şimdi düşünüyorum da, bu sabah kahvaltısını çok daha az hevesle yedi.

"O aşk hastası, Rhi. Cliff için yanıp tutuşuyor."

Pip bu ismi duyunca başını kaldırdı ve yine homurdandı.

"Cliff kim?"

"Nonny'nin yavrusu."

En eski arkadaşşıma bakıyorum. "Ciddi misin?" Pip yine iç geçiriyor ve vücudu sarkıyor. "Tanrım," diye mırıldandım.

"Ah ha!" Winnie sesleniyor. "Onu buldu!"

"Neyi bulmuş?"

"Eski masal kitabı." Bana kapağını göstermek için kitabı kaldırıyor - deri ve yıpranmış, soluk yaldızlı bir başlığı var. "Bu tarihçi, Grace Emilie, geçen yüzyılda hepsini bir araya topladı. Annelerin kızlarına, babaların oğullarına, büyükanne ve büyükbabaların torunlarına anlattıkları hikâyeleri dinlemek için ülkeyi baştan başa dolaştığını ve hepsini bu kitapta yazdığını söylüyorlar." Winnie elini kitabın kapağında gezdiriyor. "Bu nüsha yıllardır ailemizde. Nonny, kendi annesi çocukken, annesinin ona bu kitabı okuduğunu söylüyor."

Sayfaları karıştırıyor ve renkli çizimler gözlerimin önünden geçiyor.

"Bunu sana neden gönderdi?" Daha iyi görebilmek için Winnie'nin masasına yaslanarak soruyorum.

"Çünkü ondan ben istedim. Burada bir hikaye var..." Sayfaları karıştırmaya devam ediyor. "Adının ne olduğunu tam olarak hatırlayamadım... Ahh, işte!" Kitap kucağına düşüyor ve parmaklarını kitabın başlığındaki girdaplı yazının üzerinde gezdiriyor. "Kraliçe Æðelflæd ve beş şövalyesi."

"Doğru," diyorum, gözlerim sayfanın geri kalanında geziniyor. "Ve neden-"

"Geçen gün bana kader arkadaşları hakkında soru sorarken, birden fazla kader arkadaşı olan büyücü vakası olup olmadığını sormuştun ve bu da onlardan biri. Kraliçe Æðelflæd'in beş kader arkadaşı vardı."

"Hikayeyi bilmiyorum."

"Sen bilmiyor musun?" Winnie sırtarak söylüyor. Masamdaki sandalyeyi işaret ediyor ve ben de sandalyeyi çekip yanına oturuyorum. Sayfayı çevirip çift taraflı bir illüstrasyona bakıyor. "Bu, küçükken kitaptaki en sevdiğim resimlerden biriydi. Saatlerce bakardım." Winnie sayfanın ortasındaki zarif görünümlü kadını işaret ediyor. "Bu Kraliçe Æðelflæd. Nasıl da süslü bir balo elbisesi değil de zırh giymiş. Çünkü o savaşçı bir kraliçeydi. Beş şövalyesinin yardımıyla tüm canavarları ülkeden kovdu ve insanları karanlıktan kurtardı."

Kadının yüzüne bakıyorum. Ressam ona güzel bir yüz vermiş, yüz hatları yumuşak ve narin, ama altın gözlerinde çelik gibi bir bakış var ve iki elinde de bir kılıç tutuyor.

"Arkadaşları kimdi?" Kadın figürünün etrafında dönen beş adamın yüzlerini inceleyerek soruyorum.

Winnie parmağını sayfaya vurarak, "Şimdi bir bakayım," diyor. "Prens vardı - bunu görüyor musun?" Saçları başına taktığı taç gibi altın sarısı olan genç görünümlü bir adamı işaret ediyor. "Bilgin." Elinde kitap olan bir adamı işaret ediyor. "O benim favorimdi. Sonra... avcı ve şekil değiştiren."

"Şekil değiştiren mi? İşte böyle. Hepsi uydurma. Şekil değiştiren diye bir şey yok."

"Yine de canavarlar var, değil mi?" Winnie başını sayfadan kaldırmadan söylüyor.

Tekrar resme bakıyorum. "Peki o kim? Sonuncusu." Koyu kahverengi bir cübbe giymiş, kapüşonunu başına geçirmiş.

"Keşiş. Æðelflæd'i kurtaran kişi o." "Onu kurtaran mı?"

"Hikayeye göre o zamanlar büyücüler çok azmış ve köy Æðelflæd'in sıradışı bir büyücü olduğunu keşfettiğinde

güçleri ve yetenekleri olduğu için ona cadı dediler ve kazığa bağlayıp yakmaya mahkûm ettiler." Nefesim kesildi, gözlerim kadına döndü. "Onu kurtaran ve götüren keşiş oldu."

"Onun bir kraliçe olduğunu söylemiştin." "Kraliçe olmak için yükseldi."

Kadına ve beş adama bakıyorum, kulaklarımdaki kan çınlıyor. "Bir tekerlek," diyorum. "O onların çekirdeği. Stone ve Azlan böyle mi açıkladı?"

Winnie tsks. "İşte bu yüzden erkek çocukların da masal okuması gerekiyor, Rhi. Bu bir tekerlek değil. Bu bir yıldız. Gördün mü?" Parmağını resmin üzerinde gezdirerek havada renkli çizgiler çiziyor, kraliçeyi beş şövalyesine ve onları da her birine bağlıyor. "Bir yıldız."

Çizgiler kaybolana kadar şekle bakıyorum. "Bunun bana benzediğini mi düşünüyorsun?"

Winnie elini tekrar sayfanın üzerine koyar. "Hayır, değilim... Belki de bu sadece bir hikâyedir. Belki de gerçekten yaşanmıştır. Belki de özel birinin birden fazla, ikiden fazla kader arkadaşı olması mümkündür."

Bu fikre burun kıvrıdım. "Ben özel biri değilim. Ve bu sadece bir peri masalı, Winnie. Gerçek değil."

"Kim demiş? Grace Emilie bu hikâyeleri toplardı - çoğu zaman aynı hikâyenin ülkenin her yerinde anlatıldığını söylerdi. Bazen ziyaret ettiği her kasabada biraz değişiyordu. Bazen de neredeyse aynıydı. Bunların bir nesilden diğerine aktarılan öyküler olmadığını kim söylüyor? Ama bunların uydurma hikayeler olduğunu kim söylüyor?"

R merhaba

Bu akşam Stone'u göreceğim için biraz endişeliyim. Ne de olsa, Onu son gördüğümde yatağına zincirlenmişti. Benim tarafımdan zincirlenmişti. Profesörün bana çok kızmış olma ihtimali çok yüksek.

Ancak sınıf kapısını çaldığımda heyecanla kapıyı açıyor ve beni odaya çekiyor.

"Ahh, iyi ki buradasın. Artık başlayabiliriz." Kravatını ve ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış ve sınıf sıralarının üzerine birkaç eser yerleştirmiş. Görünüşe göre bunu gerçekten yapacağız. Tüm bu harç olayının bir oyun olmasını bekliyordum.

"Sana karşı iyi olmaya çalışıyorum, Rhi," diye açıklıyor. Beni becermenin tam olarak kötü olduğundan emin değilim ama-

"Rhi," diyor yüzünü buruşturarak. "Ellerimi kendime saklamak zor olacak ama sana bunun için söz verdim."

Başımı bir tarafa eğiyorum. "Yaptın."

"Ayrıca müdürün bizi kontrol etmeye gelme ihtimali de var."

Gözlerimi deviriyorum. Demek ellerini kendine saklamasının gerçek sebebi buymuş.

"Bu sebeplerden biri. Asıl sebep bu değil," diye açıklıyor. "Doğru." Belirgin bir coşkuyla ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Daha fazla büyümlü parmak iziyle başlayabileceğimizi düşünmüştüm-"

"Aslında," diyorum dudağımı
çığneyerek. "Evet mi?"

"Bana gerçekten öğretmeni istediğim şey, seni kafamdan nasıl uzak tutacağım."

Biraz şaşırmlş görünüyor, ellerini ceplerine daldırıyor. Sonra soğukkanlılığını geri kazanıyor ve sırtıyor. "Eğer bana bu kadar takıntılıysan, beni düşünmeden edemiyorsan, o zaman-"

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Doğru, beni kafanın içinde istemiyorsun?" Başını sallıyor, yüz hatlarına acı yayılıyor. "İtiraf etmeliyim ki, kafanızın içinde olmak hoşuma gidiyor Bayan Blackwaters. Her şeye tanıdığım herkesten çok farklı bakıyorsunuz. Bu büyüleyici bir şey. Hayır, bundan daha fazlası, çok güzel."

"Zihnimin bir kanalizasyondan daha iyi olmadığını
söylemiştin." Omuz silkiyor. "Pisliğin tekiydim."

"Bunun bir seçim olmasını istiyorum," diye açıklıyorum. "Zihnime ne zaman girip girmeyeceğin konusunda kontrol sahibi olmak istiyorum. Yani, muhtemelen hiçbir zaman seni dışarıda tutacak kadar yetenekli olamayacağımı biliyorum-"

"Rhi, bence olabilirsin. Eğer istersen beni aklından çıkarabilecek kadar güçlü olabilirsin. Ve eğer istediğin buysa, elbette sana öğreteceğim."

Ona gülümsüyorum. "Öyle."

Bana doğru bir adım attı ve elimi tuttu. "Gözlerini kapat." Dediğini yapıyorum ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Çok üzgünüm Rhi," diye fısıldıyor, "Kurucular Gecesi için çok üzgünüm."

Bunu sana bir daha asla yapmayacağımı biliyorsun."

Dudağımı ısıriyorum. Sanırım anlıyorum. Sanırım ona güvenmeye başlıyorum, hatta onu affediyorum. Mutlu olmamızı istiyorum. Hayatımın geri kalanında bu ağır kini omuzlarımda taşımak istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak için özgür olmak istiyorum. Belki onu sevmek için bile.

Acaba řu anda dűřüncelerimi okuyor mu? Kendine engel olamıyorsa. Eęer öyleyse, hiçbir řey söylemiyor.

"Zihnınızı boşaltın, Bayan Blackwaters."

Tek gözümü açıp bakıyorum. "İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum. Bu imkânsız. Dener denemez, nasıl yapacağımı düşünüyorum."

Kıkırdıyor. "Evet, çok meşğul ve kaotik bir zihnin var." "Güzel ya da lağım, profesör, kararınızı verin."

"Dağınık ve kaotik - onu bu kadar güzel yapan da bu."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Bana sadece ne yapacağımı söyle."

"Beni engellemek için büyüü kullanmalısın. Büyün çok güçlü. Eskisinden bile daha güçlü."

"Yine büyüdü. Bağlandığımızdan beri."

"Evet," diye fısıldıyor. "Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Büyünüzün zihninizde, girintilerde gezindiğinden, biri davetsiz girdiğinde saldırmak için orada olduğundan emin olmalısınız."

"Nasıl?" Hayal kırıklığıyla söylüyorum.

"Oraya odaklanın, zihninize sızmasına izin verin."

Sihrimi parmak uçlarımdan, sınırlarımdan ve zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken onun parmaklarına tutunmaya çalışıyorum. Ama inatçı ve doğuştan gelmiyor, pek çok sihir gibi doğal değil.

"Bunu yapamam," diye homurdanıyorum hayal kırıklığı içinde.

"Yapabilirsin," diye fısıldıyor ve ona zihnimde orta parmağımın çok net bir görüntüsünü veriyorum.

"Bayan Blackwaters," diye uyarıyor. "Biraz daha az zeki, biraz daha sabırlı."

"Büyüm bunu yapmak istemiyor."

"Rhi," diye fısıldıyor nazikçe, başparmaklarını parmaklarımdan üzerinde gezdirerek beni yatıştırıyor. "Bu zorlamam gereken bir şey değil."

"Ama-"

"Rhi," diye devam eder, "büyü çok uzun zamandır başkalarından sakladığın bir şeydi, zihninde bir bariyer inşa ettin. Tek yapman gereken o bariyeri bulup serbest bırakmak; o zaman nefes almak kadar kolay ve doğal olacak."

Gözlerimi kapatıyorum ve sihrimi engelleyen şeyi, o bariyeri, o kilidi arıyorum. Tekrar hırlamaya başlıyorum, pes etmeye hazırım, tüm bunların saçmalık olduğundan eminim, bir şey koptuğunda, bir şey

güçlü ve sağlam, ve büyü zihnime öyle güçlü akıyor ki, Stone'u kafamdan dışarı fırlatıyor, onu sınıfın diğer ucuna fırlatıyor, orada kış üstü bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Stone!" Gözlerimi açıp ona doğru koşarak ağlıyorum.

İnliyor, tökezleyerek ayağa kalkıyor ve pantolonundaki tozu temizliyor. "Önce zincirler, sonra bu."

"Öyle demek istemedim."

Kıkırdıyor. "Yapmadığını biliyorum, tatlım. Çoğu zaman ne kadar güçlü olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"İşe yaradı mı peki? Zihnime girebilir misin?" Büyümün şakaklarımın arkasında karıncalanmasına izin verdim, saldırmaya hazırdım.

"Beni yine sınıfın ortasından mı vuracaksın?" Stone temkinli bir şekilde sorar.

Gülümseyerek omuz silkiyorum ve o bakışlarımı tutarak küfrediyor. İttiğini, savunmamı test ettiğini hissediyorum ama geçemiyor. Kaşları çatılıyor ve dişlerini sıkıyor. Baskı artıyor ama ben onu kolaylıkla geri çekiyorum.

"Eee?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diye kabul ediyor, nefesini bırakıyor.

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Peki ya şimdi?" Büyünün zihnimden sızmasına izin verdim, onu içeri davet ettim, onu ne kadar, nasıl ve nerede istediğimi gösterdim.

"Evet," diyor sırtarak. "Evet, şimdi görebiliyorum."

Ancak, kafamdaki erotik sahnelerle onu ne kadar baştan çıkarsam da, profesör kararlı. Bu gece bana dokunmayacak, müdür her an habersizce içeri girebilecekken olmaz.

Yeni bir şey öğrendiğim için şükrederek ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğrayarak odama geri dönmek zorunda kaldım.

Döndüğümde Winnie bir kompozisyon yazmaya dalmıştı, ben de atılmış kitabı yerden alıp kucağıma kaldırdım.

Winnie kompozisyonunu bitirirken ben de Kraliçe Æðelflæd'in hikâyesini okuyorum, arada bir kafamı kaldırıp bana bakıyorum. Bu hikâyeyi bitirdiğimde, kitapla birlikte yatağa girip diğerlerini de okuyorum. Bazıları gülünç - açıkça tamamen hayal ürünü. Diğerleri sanki daha dün tanıdığım birinin başına gelmiş gibi geliyor. Hala okuyorum

Winnie pijamalarını giyip dişlerini fırçaladığında, tepe lambasını kapatırken sayfaları çevirmeye devam eder.

Bitirdiğimde sabahın erken saatleriydi, kitabı dikkatlice yere bıraktım ve soyunmaya zahmet etmeden yorganın altına kıvrıldım.

Uyanık yatıyorum, yavaşça uykuya dalıyorum, hikayeler kafamda dolanıyor, o beş şövalyenin yüzleri zihnimde dönüp duruyor.

Azlan
BİR AN İÇİN, herkes devasa canavarın çarpışını izlemek için donakalır. ağaçların arasından. Yarı kurt, yarı insan, gözleri karanlıkta vahşice parlıyordu.

Benden bir karış daha uzun ve cüssesi benim iki katım, gücü her hareketinden belli.

İlk adamın tepki vermesine bile fırsat vermeden tepesine biniyor ve bir kan seliyle boğazını parçalıyor. Sonra bir sonrakinin üzerine atlıyor ve diğerleri ağaçların arasından kaçıyor, canavar ise yarı boyutundaki bir yaratığın mahareti ve hızıyla onların peşinden savruluyor.

Etrafımdaki adamlar bir iki saniye kararsızlık içinde canavarın gidişini izliyorlar.

Fırsatı değerlendirip büyümü onlara doğru ateşliyorum. Bu onları tekrar harekete geçiriyor ve bana doğru geliyorlar. Onlar bana büyülerini geri fırlatırken eğilip dalıyorum. Sayıları çok fazla ama iyi eğitilmemişler, büyülerini zayıf ve etkisiz ve ağaçların arasından geçmeyi başaramadan yarısı ölmüş oluyor.

Daha yakından bakınca genç olduklarını görebiliyorum - Moreau'lu çocukla, Rhi'yle aynı yaşta. Tereddüt ediyorum ve bir şimşek omzumu yakıyor, yanık et kokusu burnumu yakıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyorum, büyülerini kendi büyülerimle savuşturarak daha fazla darbeden kaçıyorum.

"Teslim mi oluyorsunuz?" diye soruyor biri alaycı bir ifadeyle, "çünkü bize esir almamamız söylendi."

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye homurdanıyorum.

Adam gülüyor. "Sayıca azsınız."

"Evet," diye mırıldandım. Karnına bir büyü gönderiyorum ve ağaçların arasından uçarak bir ağaç gövdesine çarpıyor ve baygın bir şekilde yere yığılıyor. Onun işini bitirmeliydim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Bunun yanı sıra, anaokulu sihirlerini bana doğru savuran diğer beş adamla uğraşıyorum. İkisine büyüyle vuruyorum, yere yığılmalarını izliyorum ve sonra kalan üçü üzerime geliyor, yumrukluyor, tekmeliyor ve vuruyor. Neyse ki dövüş becerileri de büyü becerileri kadar umutsuz ve ikisini birkaç dakika içinde bayıltıyorum.

Sonuncusu yüzüme yumruk atmak için yumruğunu geri savuruyor ama ben tam çenesine aparkat atıyorum. Boynunun kırıldığını duyunca irkildim ve ışıkların sönmesini izledim. Öldü. Bir ölü daha.

Başka seçeneğim yoktu. Ya onlar ya da ben. Ve benim bir eşim var. Kalbi kırık bırakmaya hazır olmadığım bir kader arkadaşım.

Bu adamların da sevdikleri var mı? Anneleri, babaları, kız arkadaşları, erkek arkadaşları? Geri dönmediklerinde yıkıma uğrayacak insanlar. Başımı sallıyorum. Ne büyük kayıp. Sonra çömelip onları inceliyorum. Bunlar Gecenin Kurtları mı? Yoksa başka bir çeteden mi? Ya da belki Batı'dan sızanlar? Bunu söylemek zor. Kaçakçı olabilirler. İşlerini bozmamızı hoş karşılamayanlar. Onlara daha yakından bakıyorum. Birinin kolunda boylu boyunca uzanan canlı bir yanık var. Bir diğerinin sol yanağında bir yanık izi var. Üçüncüsünün elleri bandajla sarılmış. Bunlara ne sebep olmuş olabilir? Büyü mü? Kaçakçılık yaptıkları bir şey mi?

Cesetlerden uzaklaşıyorum ve karanlıkta gözlerimi kısıyorum. Büyünün uzaktan gelen parıltısını, canavarın kükremesini ve

Sonra sessizlik.

Bekliyorum, nefesimi tutuyorum, nefes bulutları yüzümün önünde havaya karışıyor.

Daha önce hiç bir canavarla karşılaşmadım, ama bir dahaki sefere benim için gelirse, hazır olacağım. Sahip olduğum her şeyi vereceğim. O adamların aksine, ben sevdiğime döneceğim. Rhianna'ma.

Sonra yumuşak bir ayak sesi duyuyorum. Ağaçlara bakarak ileriye doğru adım atıyorum. Hazır.

Ama Moreau'nun oğlu çıplak, vücudu hırpalanmış, elleri kanlı bir halde sendeleyerek öne çıkar.

"Sen!" Kükreyerek ona saldırıyorum.

Telaşla başını kaldırıyor, kendini savunmak için ellerini kaldırıyor ama sonra benim olduğumu görüyor ve elleri yana düşüyor. Yüzü utançla doldu.

Bir dakika içinde üzerine atıldım ve yumruğumu elmacık kemiğine indirdim. Geriye doğru tökezledi ve ben ona tekrar vurdum.

"Sen lanet olası canavarsın. Sen!" Ona tekrar tekrar vurdum. Kendini savunmak, yüzünü korumak için hiçbir hareket yapmıyor, elleri yanında gevşek duruyor. "Ona saldırdın!" Ona bir kez daha vuruyorum ve bu kez ayaklarının üzerinde sallanarak dizlerinin üzerine çöküyor. "Rhianna! Eşim! Benim! Eşim!"

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Onu öldürmek istiyorum. Ellerime bulaşacak kan umurumda değil. Ruhumda bir iz daha kalması umurumda değil. Yas tutmuş bir aile daha. O benim eşimi öldürmeye çalıştı ve şimdi ben onu öldüreceğim.

Bana bakıyor, ağzında kan var, kaşının altındaki deriyi ikiye ayıran bir kesik var.

"Ona zarar vermeyecekti." Homurdanıyorum, ellerim daha da sıkı yumruklar oluşturuyor. "Zarar vermeyecekti." Şişman bir gözyaşı yanağından aşağı kayarak kanda bir yol açıyor. "Ona zarar vermeyecekti. O... onu istiyor. Onu kendine ait kılmak istiyor." Alt dudağı titriyor. "Bu yüzden gitmek zorundaydım."

Ellerinin üzerine düşüyor, başı öne eğik, kan ve gözyaşları çenesinden alttaki kurumuş yapraklara damlıyor.

Öfkem akıp gidiyor, parmaklarım çözülüyor, omuzlarım gevşiyor.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bunu nasıl görmedim? "Onu seviyorsun..." Ben de diyorum ki.

Cevap vermiyor ama vermesine de gerek yok. Bunu daha önce görmemiş miydim? Stone'da? Kendimde?

Moreau denen çocuk arkadaşıma aşık.

Renzo

Plan konusunda iyi değilimdir.

Sıkılıyorum. Unutuyorum. Talimatlar zihnimde dönüp duruyor, birbirine karışıyor.

Planlar berbattır. İçgüdülerime göre hareket etmek her zaman daha iyi olmuştur.

Görünüşe göre bu beni tahmin edilemez yapıyor. Görünüşe göre bu iyi bir şey.

Ama şimdi bir plana ihtiyacım var. İyi bir plana.

Ormanda oturuyorum. Sadece ben ve bisikletim. İnsanlardan ve gürültülerinden uzakta.

Benim Bacaklar Çalkala ve I çiğnemek üzerinde Sakız. Düşünüyorum. Deniyorum. zihnimdeki tüm kaosu çözüp düşünmek için.

Ne yapmam gerekiyor?

Küçük tavşanımı koru ve onu benim yap.

Ama Lowsky onun ölmesini istiyor. İş tamamlamazsam yapacak başka birini bulacağını söylüyor.

Bunun olmasına izin veremem. Peki bu konuda ne yapacağım? Lowsky'yi öldürmek mi?

Bacağım daha sert sallanıyor. Aileme en yakın olan şey o. Beni sokaklardan kurtaran kişi. Ama yapardım. Onun için yapardım. Lowsky umurumda değil. Küçük tavşanım dışında kimse umurumda değil.

Yine de onu öldürmek riskli. Önce beni öldürebilir ve sonra onu koruyacak kimse kalmaz. Sadece o korkaklar.

Başımı sallıyorum. Hayır, çözüm bu değil.

Düşünmeye devam etmeliyim.

Yumruğumu alnıma vurarak düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Onu öldüremem ve onu da öldüremem.

Yumruğumu daha sert vuruyorum ve lanet olsun, işe yarıyor. Fikir gevşiyor ve kendini gösteriyor.

Onun öldüğünü düşünmesini sağlamalıyım. Onu buna inandırmalıyım. Lowsky'nin daha büyük sorunları var. Eğer onun öldüğünü düşünürse, onu unutacaktır. Bu kalıcı bir çözüm değil, eninde sonunda halledecektir. Ama şu anda daha büyük girişimleri var, dikkatini dağıtacak şeyler. Bu bana bir sonraki adımda ne yapacağıma karar vermem için zaman kazandıracak.

Sakızımı yere tükürdüm.

"Ahh kahretsin," diyorum yüksek sesle. Eninde sonunda onu öldürmek zorunda kalacağım.

Onu güvende tutmak için bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Ama şimdilik onu benim öldürdüğüme inandıracacağım.

Bu da demek oluyor ki onu tekrar görmem gerekecek.

Bacağımın sallanması duruyor ve yanaklarımın yukarı doğru çekildiğini hissediyorum.

Evet, onu tekrar görmek istiyorum. Ve bu sefer gerçekten ona dokunmak da istiyorum.

Görünüşe göre küçük tavşanımı görmek sandığım kadar zor olmayacak. Görünüşe göre infazcı ve canavar şehir dışındaymış. Tabii ki küçük tavşanımı izleyen iki kişi daha var ama bu şekilde şansım daha yüksek görünüyor.

Akademi her türlü etkileyici büyüyle korunuyor; benim gibi insanları dışarıda tutmak için tasarlanmış büyüler.

Yine de söylemek zorundayım - birçoğu eski görünüyor, kenarları gıcırıyor, yüzeylerinde çatlaklar var. Değiştirilmeleri, onarılmaları gerekiyor. Bunu ona söylemeliyim. Onun güvende olmasını istiyorum.

Her iki şekilde de fark etmez. O taraftan gitmeyeceğim. Ormanın içinden geçeceğim. Ormana normal yollardan girmek imkânsız, yani buranın geri kalanı gibi büyülerle korunmuyor.

İstersem girebilirim. Biraz çabayla.

Duş almak, dişlerimi fırçalamak, saçlarımı taramak ve temiz bir tişört giymek için Lowsky'nin yerleşkesine dönüyorum.

Sevgilime iyi görünmek istiyorum.

Aynaya bir göz attım. Büyük bir çocuk bir keresinde güzel bir yüzüm olduğunu söylemişti. Ellerini pantolonumun içine sokmaya çalıştı. Çenesini ve elini kırdım ve kendisi gibi sapık bir çocuğa asla babalık yapamayacağından emin oldum.

O zamandan beri bir sürü yara izi edindim. Artık yüzümün güzel olduğundan şüpheliyim. Parmaklarımı yara izleri boyunca gezdiriyorum. Umursayacak mı? Önemi var mı?

Işığı kapatıyorum, etrafımdaki tüm meşgul küçük arıları görmezden gelerek ağaçların arasından geri adım atarken bıçağının yanımda olduğundan emin olmak için cebimi yokluyorum.

Ağaçların arasında kaybolduğumda derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Gürültü orada, kafamın içinde gevezelik ediyor, ama çok iyi dinlersem - gerçekten çok iyi - o uğultuyu duyabiliyorum. Zaman. Uzay. Kendine has bir sesi var, piyanodaki bir nota gibi.

Tek yapmam gereken uzanmak ve o teli bükmek, notayı daha yükseğe veya daha alçağa çevirmek ve kaymak.

Gözlerimi tekrar açtığımda farklı bir ormandaydım. Daha karanlık, daha yoğun bir ormanda.

Bingo.

Bir dakika durup şakaklarımı ovuyorum. Acıyor, her zaman acır. Bu yüzden çok sık yapmıyorum. Çok fazla yaparsam acı daha da artıyor.

Yine de buna değerdı. Bir bakış için, bir dokunuş için, güvende olduğundan emin olmak için.

Orman sessiz. Esintide kıpırdayan bir yaprak bile yok. Tepemde bir dal bile gıcırdamıyor. Ağaçların arasında yılan gibi ilerliyorum, sınıra yaklaştıkça kalbim göğsümde dans ediyor. Evi ormanın hemen kenarında. Ağaçların güvenliğınden penceresini görebiliyorum.

Odası karanlık. Domuz dışarıda çimlerin üzerinde uyukluyor.

Dilimi tıkırdatıp parmaklarımı şıklatıyorum ve domuz başını kaldırıyor, kulakları seğıriyor. Tekrar yapıyorum.

"Hadi oğlum," diye fısıldıyorum. "Gel baba."

Domuz söyleneni yapıyor, küçük domuzcuk bacaklarının üzerine zıplıyor ve bana doğru tırıs tırıs geliyor.

Önümde durduğunda eğlenerek ofluyorum.

"Seni tekrar görmek güzel, küçük domuz," diyorum ve elimi cebime atıp bir çikolata çıkarıyorum.

Domuz bana kızgınlıkla homurdanıyor.

"Evet," dedim. "Her şeyi berbat ettim. Ama şimdi ona yardım etmek için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Domuz boncuk gibi küçük gözleriyle beni inceliyor.

"Gel bakalım. Sana ödöl falan getirdim." Ona uzatıyorum ve şüpheli bir şekilde kokluyor.

Sonra tekrar bana bakıyor, başını önce bir yana sonra diğer yana eğiyor ve bu sırada bana ciyaklıyor.

Elimi kalbimin olması gereken yere koyuyorum. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Domuz homurdanarak elimdeki ödölü kapıyor ve yere düşüyor. Ormanın sessizliğinde ona planımı anlatarak atıştırmasını izliyorum. İşini bitirdiğinde yanıma yerleşiyor ve birlikte bekliyoruz.

"Uzun süreceğini mi düşünüyorsun?"

Küçük domuz homurdanıyor. O da en az benim kadar onu beklemekten hoşlanıyor ama nerede olduğunu bilmiyor.

"Profesörle, öyle mi düşünüyorsun?" Uzakta, pencereleri fener gibi yanan konağı doğru bakarak söylüyorum.

Başka bir hayatta belki buraya gidebilirdim. Büyü çalışır, birkaç kitap okurdum. Belki zengin çocuklardan biri olabilirdim. O büyük evlerden birinde anne ve babamla yaşırdım. Ama hayat farklı bir yol izledi. Daha az titiz bir yol.

Domuz yine homurdanıyor.

"Evet, haklısın" diyorum. "Yine de beni buraya getirdi, değil mi?"

Bir saat geçti ve sonra onu hissettim. Karnımdaki o hissi. Daha dik oturuyorum ve domuz başını pençelerinden kaldırıyor. Bir an sonra, o gösterişli üniformasını giymiş, koyu renk saçları rüzgârda uçuşan, başparmağının tırnağını çiğneyen, düşüncelere dalmış kadın beliriyor.

Domuzu dürtüyorum.

"Gidip onu benim için getirir misin, küçük dostum?"

Küçük kıvrıkcık kuyruğu isteğimi düşünürken bir aşağı bir yukarı sallanıyor, sonra bir homurtu ile paçalarını sıvıyor ve ona doğru tırıs gidiyor.

Ben de ayağa kalkıyorum, pantolonumdaki kiri temizliyorum ve ağaçların arasına daha da gömülüyorum.

Küçük domuz yurt odasının dışında sahibiyile karşılaşır. Ona doğru ciyaklıyor ve burnunu ayak bileklerine çarpıyor. Kadın onu kucağına almak için eğiliyor ama domuz geri sığıyor. Kadın ona kaşlarını çatıyor, ağzı kıpırdıyor ama o mesafeden ne dediğini anlayamıyorum. Tekrar ayak bileklerine vuruyor, ondan biraz uzaklaşıyor ve sonra tekrar ona doğru koşuyor. Gülüyor, yüzünün mutlu bir şekilde aydınlanması içimin takla atmasına neden oluyor.

Küçük domuz, ipucunu anlayıp onu takip edene kadar dansını üç kez daha tekrarlar, ormanın kenarına vardıklarında biraz tereddüt eder ama peşinden gitmekten başka çaresi yoktur.

Domuz bana ulaşana kadar ağaçların arasında saklanıyorum, hızını yavaşlatıyor ve küçük tavşanımın ona yetişmesini bekliyorum.

Burnunu havaya kaldırıp homurdanıyor ve ben de saklandığım yerden çıkıyorum.

Karamel sosu gibi altın sarısı gözleri bana dikildi ve genişledi.

"Sen mi?" diyor, ellerini bana vurmaya hazır bir şekilde kaldırarak.

"Ben," dedim. "Beni özledin mi?"

"Hayır," diyor, o kadar güçlü bir şekilde ki, duygularım olsaydı incineceğime eminim.

"Buraya nasıl girdin?"

"Ee," diyorum ağzımın kenarlarındaki kaslar tekrar geriliyor, "büyü."

Benim küçük tavşanım gerçekten komik.

Ona doğru bir adım atıyorum. Onun güneş kokusunu buradan, ormanın nemli organik kokusunun üstünden bile alabiliyorum. Kahretsin, onu yalamak istiyorum. Lolipop gibi.

"Bir adım daha yaklaşırsan seni paramparça ederim."

"Siktir, evet," diyorum. "Beni parçalara ayır!" Eminim harika hissettirecektir.

Kaşlarını çatıyor. Yine yanlış yapıyorum. Kaş çatmak kötüdür. Eğer kaşlarını çatıyorsa, muhtemelen ona dokunmama izin vermeyecektir.

Ya da onu yala.

Domuza bakıyorum, ondan yardım istiyorum. Burnunu kırıstırıyor ve bir çalının altında kök salmak için tırıs gidiyor.

"Domuzuma ne yaptın? Onu büyüledin mi?"

"Bir anlaştığımız var." Bana deliymişim gibi bakıyor. Ama hey, domuzu olan o. Onunla nasıl konuştuğunu, ona nasıl bebek gibi davrandığını gördüm. "Seni güvende tutmak istediğimi biliyor."

"Güvende mi?!" diye tükürür. "Beni öldürmeye çalışıyordun!" İleri doğru agresif bir adım atıyor, kanca onu daha da yaklaştırıyor.

Elimi uzatıp sihrimi onun etrafına dolamak, onu kollarımın arasına almak istiyorum. Ama muhtemelen çılgılık atacak ve yaygara koparacak.

"Evet. Artık değil."

"Marcus Lowsky'nin beni ... ne ... affettiğine inanmamı mı bekliyorsun? Beni unuttuğuna mı?"

"Hayır, o hâlâ senin ölmeni istiyor."

Büyü, parmak uçlarında saldırmak üzere olan yılanlar gibi tıslıyor. Kızıl büyü. Onu tekrar görmek istiyorum, onu kullanışını görmek istiyorum.

Ben de hayatta kalmak istiyorum. En azından şimdilik. Onu yalayabilecek kadar uzun süre.

"Ama ben bilmiyorum," diye ekliyorum.

"Neden?" Ses tonunda merak var. Diğer insanları okumakta berbat olabilirim ama onda durum farklı. Çok açık.

Bakışlarıyla tanıştım. Diğerleri gibi ürküp kaçmıyor. Bakışlarımı tutuyor ve büyüü havada çatırdıyor.

Nabzının boğazında dans ettiğini görebiliyorum, nefesinin güzel dudaklarına değdiğini görebiliyorum, kalbinin atışını duyabiliyorum. Teni soluk, yarı saydam. Altından akan kan nehirlerini görebiliyorum. O kadar kırılgan ki. Çok güzel.

Bahse girerim bacaklarının arası da bir o kadar güzeldir. Bir o kadar da kırılgandır. Bahse girerim onu tamamen mahvedebilirim.

"Senden hoşlanıyorum, küçük tavşan. İnsanları sevmiyorum. İnsanlar lanet bilmece gibidir. Beynimi ağrıtıyorlar. Ama sen ..."

"Senden hoşlanmıyorum," diyor basitçe.

İnsanlar bazen benimle bu şekilde konuşuyor. Onlar gibi düşünmediğim için böyle düşünüyorlar. Aptal olduğumu. Bu yüzden bana çocukmuşum gibi davranıyorlar.

Aptal olduğumu düşünmüyorum. Bence akıllı olmak her zaman aynı görünmüyor.

Her zaman profesörler şık takım elbiseleri içinde, tozlu kitaplarla çevrili lanet olası ofislerinde oturmazlar.

"Sorun değil, küçük tavşan. Seni ikimize de yetecek kadar sevebilirim." Kaşları kırışıyor. Domuz homurdanarak bize doğru geri geliyor. Sadede gelmeliyim. "Lowsky senin ölmeni istiyor. Bunu benim yapmamı istiyor," kaşları daha da çatılıyor, "eğer yapmazsam, yapacak başka birini bulacaktır. Seni öldürmek istemiyorum ve başkasının da seni öldürmesini istemiyorum."

"Teşekkürler," diyor.

"Bir şey değil." Çatık kaşları o kadar ağır ki, *beni* öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Tam benim tarzım bir ön sevişme. "Yine de bir çözüm buldum," diyorum göğsümde gururla. "Onu seni öldürdüğüme *inandırmam* gerek."

"Ne?"

"Onu seni öldürdüğüme inandırmam gerek."

"Git ona beni öldürdüğünü söyle. Burada olup benimle konuşman için hiçbir sebep yok." Domuzuna ters ters bakıyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, Lowsky, o ç o k dramatik ve şüpheli biri. Kanıt isteyecektir."

"Kanıt," diyor, gözleri bana dönüyor ve içimdeki şeyin uğuldamasına neden oluyor. "Ne istiyorsun? Küçük parmağımı mı?"

Bunu düşündüm. "Evet, bu işe yarar."

Ama bunun yanlış bir tepki olduğunu tahmin ediyorum çünkü yüzü dehşete kapılıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor.

"Şaka yapıyordun," diye mırıldandım.

"Evet," diyor yüzümü inceleyerek. "Senin gerçek olduğunu nereden bileceğim? Doğruyu söylediğini nereden bileceğim? Bunun bir ... tuzak olmadığını."

Neden bana bunu soruyor? Bunun bir tuzak olduğunu düşünseydi - buna gerçekten inansaydı - şimdiye kadar beni bir sürü minik parçaya ayırırdı.

"Küçük parmağımı mı istiyorsun?" Onu tutarak soruyorum. "Hayır!" diyor. "Sen delirmişsin."

Omuz silkiyorum. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez duymamışım gibi.

Bir adım atıyorum, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Gelmemi izliyor, ama geri çekilmiyor, inatçı küçük tavşan gibi yerinde duruyor.

"Küçük tavşan, sana neden zarar vermeyeceğimi biliyorsun - sen istemedikçe değil - bu tür şeylerden hoşlanmıyorsan değil - bu durumda-"

"Beni öldürdüğüne onu nasıl ikna edeceksin?"

"Ona bir kalp vereceğim. Ona senin olduğunu söyleyeceğim."

Hayal kırıklığı yüzüne vuruyor. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Benim olmadığını anlayacak."

Elimi kaldırarak başımı sallıyorum.

Yanağı kar taneleri gibi yumuşak görünüyor. Parmak uçlarımı yüzüne yaklaştırıyorum. Çok hareketsiz. Ama bu sefer onu yerinde tutan benim sihrim değil, başka bir şey. Parmak uçlarım yaklaştıkça yüzümü izliyor. Ve sonra parmaklarımın ucu yanağına değiyor. Hatırladığımdan çok daha yumuşak. Benimkinden çok daha yumuşak. Ve kusursuz. Yara izi yok, iz yok. Mermer gibi berrak.

"Onu senin olduğuna inandırabilirim. Bir yolunu biliyorum. Ama senden bir şey istiyorum, değerli küçük tavşanım. Bu yüzden gelmek zorundaydım."

Hoşuna gitmediğini bilsem de seni görmeye geldim."

"Ne?" diye fısıldıyor, parmaklarımı yanağından çenesinin kıvrımına kadar takip etmeme izin veriyor. "Neye ihtiyacın var?"

Onun büyüü etrafımızdaki havada dönüyor ve benimki damarlarımda o kadar karanlık hissediyor ki uyuşturucu gibi.

Daha yakına eğilip kokusunu içime çekiyorum ve parmaklarım boğazına kadar iniyor. Nabzı parmak uçlarıma çarpıyor ve ağzımı kulağının kabuğuna doğru yaklaşıtıyorum, saçları yüzümü gıdıklıyor.

"Kanınız."

R merhaba

ŞAŞIRMAMALIYIM. Adam psikopatın teki. Ama sonra ben Burada, ormanda onunla baş başa durup boğazıma dokunmasına izin vermek.

Aklını kaçırın ben miyim?

Muhtemelen. Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca, en aptalca şey. Ve pek çok çılgınca ve aptalca şey yaptım. Ancak içimden bir ses onun artık bir tehdit olmadığını söylüyor. Bana zarar vermeyecek.

Kimi kandırıyorum ki? İçimdeki 'bir şeyin' ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Bir de Pip var. Birisi hakkındaki fikrini asla değiştirmez. Domuzuma düşman olursan, ömür boyu düşman olursun. Eve döndüğünde, özel bir nedeni olmadan nefret ettiği özel bir tavuk vardı. Bütün günlerini savaşıyorlar geçirirlerdi.

Yine de Pip beni buraya getirdi.

Belki de bu adam ikimizi de büyüledi.

"Benim kanım mı?" Ben diyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Küçük tavşan, bana hâlâ güvenmiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Yine de ikimiz de benden çok daha güçlü olduğuna biliyoruz. İstesen beni paramparça edebilirsin."

"Ben mi?"

"Sen."

"Ben-"

"Onu gördüm, küçük tavşan. Kızıl büyüü kullanabiliyorsun."

O bu sözleri söylediğinde sihir parmak uçlarımda çıtırdıyor, sanki ona sesleniyor.

Sırıttıyor ve kısa bir süreliğine daha az erkek, daha çok çocuk gibi görünüyor.

Parmaklarını boğazımdan uzaklaştırıyor ve içimdeki şey bundan memnun değil. Ellerini tenimde görmek istiyor. Ama sonra tişörtünü çekiştiriyor ve elimi avucunun içine alarak avucumu göğsünün sert kaslarına bastırıyor. Kalbi tam avucumun içinde atıyor ve ben onun tonlanmış karnının parıltısını görüyorum, mürekkepler teninin her santimini karalamış.

"İstersen beni öldürebilirsin," diyor. "Eğer bana güvenmiyorsan. Niyetimin kötü olduğuna düşünüyorsan. O zaman beni şimdi öldür."

Yüzüne bakıyorum. Gözleri uyumsuz olabilir ama aynı zamanda güzeller, her kızın uğruna cinayet işleyeceği uzun kirpiklerle çerçevelemişler. Bir katilin yüzüne ait değiller.

Elimi kalbine bastırmasına izin verdim, midemdeki his bununla birlikte çıldırdı.

Yutkunuyorum.

"Kanımın ne faydası olacak?" Ona sordum.

"Sihir," diyor başka bir sırıtışla. Ona etkilenmemiş bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben bir yol biliyorum." Akademiye doğru bakıyor. "Öğrenmenin tek yolu gösterişli bir okul değil."

Sanki bana söylenmesi gerekiyormuş gibi.

"Neden akademiye gitmedin? Her büyüü şey gereklidir-" "Gecenin Kurtları önce beni buldu, küçüğüm ve benim ...

Eğitim farklı bir yol izledi. Her neyse, annem bir iksir üreticisiydi. Saf büyücü olmayanlara her türlü saçmalığı satardı - bazıları işe yarardı. Sanırım o beni kovmadan önce bazı şeyler öğrendim."

"Seni kovdu mu? Kaç yaşındaydın?"

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Artık yüzünde hiçbir duygu yok. Cevap vermiyor.

"Annemi hiç tanımadım," diyorum, neden ona söylediğimden emin değilim. "Onun hakkında bildiğim tek şey adıydı."

"Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bunu nasıl bildiğini bilmeme gerek yok. Daha önce beni izlediğini söylemişti ve şimdi de domuzumla kanka gibi görünüyor.

"Adı neydi?" diye sorar.

"Bronwyn."

Bir an düşünüyor, kalbi hala çarpıyor, ritmi adamın kendisi gibi çılginca.

"Sadece birkaç damlaya ihtiyacım var. Daha fazlasına değil. Elini burada tutabilirsin," bakışları kolumun üzerinde geziniyor, "ve eğer seni öldürmeye çalışırsam, önce sen beni öldürebilirsin. Anlaştık mı?"

"Adil," diyorum ona. Boştaki eliyle cebine uzanıyor. "Ama Renzo?" Bakışları tekrar benimkilere kayıyor. "Seni uyarıyorum, bunu yapacağım."

"Yapacağını biliyorum, küçük tavşan," diyor parlak bir sesle, sanki onun hayatını sonlandırmakla tehdit etmiyormuşum gibi.

Cebinden bıçağını çıkarıyor ve ben ona boştaki elimi uzatırken bıçağı kaldırıyor. Sağ elinde tutuyor, avucumun içinden geçen çizgileri inceliyor ve sol işaret parmağıyla yumuşak bir şekilde çiziyor.

"Bir damla," diye hatırlatıyorum ona.

"Üç," diye karşı çıkıyor ve bıçağı avucumun üzerinde duracak şekilde çeviriyor.

"Babamındı," diyorum ona.

Bıçağın ucunu etime batırırken, "Bu sıradan bir bıçak değil," diye fısıldıyor. İrkiliyorum, derim yarılıyor ve parlak kırmızı kan bıçakla buluşmak için acele ediyor.

"Çok güzel," diyor ve bıçağı yere atıp ikinci kez cebine uzanıyor, bu sefer küçük bir şişe çıkarıyor. Mantar tıpasını dişleriyle çekip çıkarıyor. "Acıyabilir," diye fısıldıyor, elimi sıkıyor ve daha fazla kanın yüzeye çıkmasını teşvik ediyor. Elimini uzatıyor ve kanın avucumun üzerinden akıp bekleyen şişenin boynuna akmasına izin veriyor. Kıp kırmızı kanın bardaktan aşağı akıp dibinde birikmesini, kalbinin daha da hızlı çarpmasını izliyorum

düzensiz bir şekilde. Sonra şişeyi tıplar ve dikkatlice cebine geri koyar.

İşimiz bitti. İhtiyacı olanı aldı.

Ama elimi bırakmıyor, onun yerine ağzına götürüyor ve ben onu durduramadan dilini avucumun içinde yalıyor.

"Kahretsin, tadın çok güzel, küçük tavşan."

Emiyor, daha fazla kanımı ağzına çekiyor, bunu yaparken inliyor ve dehşete düşmem, midemin bulanması gerekiyor ama öyle olmuyor. Midemdeki bağ memnuniyetle mırıldanıyor ve büyüm bedenimde süzülüyor.

"Tadını alabiliyorum, senin sihrini," diye fısıldıyor avucuma, usulca öpüyor ve sonra ağzını çekiyor.

Kesik gitmiş, iyileşmiş - tek izi dudaklarındaki kırmızı leke. Onları yalıyor, bana tekrar sırtıyor.

Onu uyarmak için sihrimden küçük bir zap yapıyorum. "Bunu yapabileceğini söylemedim."

"Evet, ama yine de yaptım."

Bana aç gözlerle bakıyor, sanki başka yerlerimi de tatmak istiyormuş gibi, ve bir arzu ürpertisi bedenimi istemsizce sarıyor.

Bu iş çok ileri gitti. Tehlikeli, gerçekten tehlikeli ve inanılmaz derecede de aptalca.

"Kanını aldın," diyorum. "İhtiyacın olan şeye sahipsin."

"Kana sahibim," diye kabul ediyor, "ama ihtiyacım olan şeye sahip değilim."

Ondan kararlı bir adımla uzaklaşıyorum. "Birileri beni aramaya gelmeden, seni burada bulmadan önce gitmelisin."

Omuzları çökmüş. En sevdiği oyuncacı elinden alınmış bir çocuk gibi görünüyor. Midemdeki his ona doğru geriliyor.

"Seni tekrar görmeye gelebilir miyim, küçük tavşan?"

Elim hâlâ ona doğru uzanmış, gerekirse ona büyü yapmaya hazır. Yanımdaki elim yumruk olmuş, tırnaklarım derimin derinliklerine batıyor.

"Hayır. Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Başını sallıyor, bıçağını almak için eğiliyor. "O artık benim" diyor bana.

"Evet, biliyorum." Diyorum ama daha sözlerimi tamamlamadan gitmiş, gözlerimin önünde yok olmuş.

R merhaba

Pip ormandan geçip bizim eve dönerken yol boyunca bana Yurt.

Yatak odamızın kapısını açarken ona "Bana ne anlatmaya çalıştığını bilmiyorum ama az önce olanlar tamamen senin hatandı," diyorum. "Beni doğruca ona götürdün. Onun kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Pip'in içeri girmeden önce bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. "Siz ikiniz yine mi tartışıyorsunuz?" Winnie soruyor, başını kaldırıp

Yatağın üzerinde telefonunda geziniyor.

"Domuzlar ergenlik döneminden geçer mi, çünkü yemin ederim ..."

"Yine bir şeylerle mi uğrağıyordu?" Winnie Pip'e bağını sallayarak sordu.

"Bir şeylerle uğraşmak mı? Hayır! Ewww!" Winnie'nin yanındaki yatağa uzandım. "Bunu gerçekten yapıyor muydu?"

"Hayır, ama gençler böyle yapar."

Pip ikimize de vakur bir tavırla homurdanıyor ve yatağına uzanıyor.

"Tanrım," diyor Winnie başını sallayarak. "İnsanların Spencer hakkında paylaştığı onca şeyi gördün mü? Sanki gerçekten ölmüş gibi."

"Hayır," dedim.

Winnie başını sallıyor ve okumaya devam ediyor. Dudağımlı çğniyorum.

Daha fazla sır yok demiştim ama nedense beni öldürmeye çalışan suikastçıyla az önce yaşadığım karşılaşmayı ona anlatmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Stone ya da Azlan'a da söyleyebileceğimden emin değilim. Hepsi beni öldürecek - Barone'un öldürmediğini düşünürsek bu oldukça ironik.

Winnie'yi kaydırma işlemiyle baş başa bırakıp kendi telefonumu kontrol etmeye gidiyorum. Azlan'dan bugün erken saatlerde benimkine cevap olarak hediyeler için teşekkür eden bir mesaj var. Bana bu resimleri bond aracılığıyla ona gönderebileceğimi hatırlatıyor ve beni sevdiğini söylüyor.

Kelimeleri okudum ve tekrar okudum. Telefonumun ekranında çok masum görünüyorlar ama aynı zamanda çok önemli ve çok temeller. Azlan beni seviyor ve bir şekilde bu, Spencer, Tristan, Renzo Barone ve Gecenin Kurtları hakkında beslediğim diğer tüm endişeleri ortadan kaldırıyor.

Ertesi sabah derse gitmek üzere yatak odamızın kapısını açtığımda kapının diğer tarafında iri yarı bir adamın yükseldiğini görene kadar kaybolup gidiyor.

Kısa bir an için, bunun yine Renzo olduğunu, başka bir ziyaret için geri döndüğünü düşünüyorum, ama sonra gözlerim düzgün bir şekilde odaklanıyor ve neredeyse iki kez çekiyorum.

Tristan Kennedy. Burada. Yurt binamızda. Odamızın dışında. Güpegündüz.

"Ne oluyor be?" Winnie diyor, belli ki benim kadar şaşırmış.

İkimiz de ona bakıyoruz. Bu her neyse, iyi bir şey olamaz.

Tristan ise sadece bize bakıyor ve elini altın sarısı saçlarında gezdirerek eminim okulun yarısını kendinden geçiriyordur.

"Ne yapıyorsun... neden buradasın, Tristan?"

"Seninle sınıfa kadar yürümek için," diyor bana, ellerini uzatıp taşıdığım kitapları işaret ederek.

"Ne?" Müdür refakatçi istememde ısrar mı etti? Barone'un ziyaretinin haberi mi çıktı? Ya da arkadaşı gittiğine göre, Tristan kendini eğlendirmek için yeni yollar mı bulmayı umuyor? Büyük ihtimalle bana işkence ediyordur.

"Seninle sınıfa kadar yürümek ve kitaplarını taşımak için geldim." "Neden?" Winnie gözlerini kısarak söylüyor.

"Kibar olmaya çalışıyorum," diyor ve Tristan Kennedy'yi tanımasaydım, neredeyse biraz - birazcık - utangaç görüldüğüne inanacaktım.

Winnie ve ben birbirimize bakıyoruz. "Güzel mi?" diyoruz birlikte.

"Yalnız konuşabilir miyiz?" Tristan sinirli bir şekilde koluma girmeye çalışıyor.

"Hayır," diyorum kolumu onun elinden çekerek. "Bana iyi davranmana ihtiyacım yok. Beni yalnız bırakmana ihtiyacım var."

"Böyle bir şey olmayacak," diyor.

"Kibarlık konusunda başarısız oluyorsun," diyor Winnie ona. "Pislik gibi davranıyorsun."

"Sadece kitaplarını ver" dedi bana.

"Hayır," diyorum ona, sonra kolumu Winnie'ninkine dolayarak onu yataktan dışarı çekiyorum.

Büyük Salon'a giden yolda aceleyle ilerlerken Winnie, "Bu çok tuhaftı," diyor ve ben omzumun üzerinden Tristan'ın bizi takip edip etmediğine bakma isteğinden kaçınıyorum. "Sence Spencer'ın gitmesi onda ani bir vicdan dalgası mı yarattı?"

Başımı salladım. "O... biz..."

Winnie olduğu yerde durdu ve beni döndürerek ona bakmamı sağladı. Önce etrafımıza bakıyor, sonra eğiliyor. "Sen ne?"

Yutkunuyorum, yanaklarım ısınıyor. "Öpüştünüz mü?"

Winnie derin bir nefes alıyor ve okulun yarısının duyacağı kadar yüksek bir çığlık atacağını biliyorum. Elimle ağzını kapatıyorum. Gözleri şişiyor. "Mhen?" diye mırıldanıyor.

"Ne?"

Homurdanıyor ve elimi ağzından uzaklaştırıyor. "Ne zaman?"

"Çayırın dışında. Johnson'ın dersinde." "Ve bana sadece şimdi mi söylüyorsun?"

"Çok şey oldu," diyorum, daha da büyük o l a n sırrım birden göğsümde çok ağırlaşıyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil... Ben sadece senin aşk hayatına ayak uydurmakta zorlanıyorum, Rhi."

"Ee, bir de bana sor."

Winnie beni çimdikliyor. "Yapma bunu. Şu anda bu akademideki neredeyse herkesin fantezisini yaşıyorsun - muhtemelen müdür de dahil. Siyahlı adam. Stone. TRISTAN!"

"Tristan bir pislik. Bir pislik. Bana korkunç, korkunç şeyler yapan korkunç, korkunç bir insan."

"Seni öpmek gibi mi? Kötü öpüşüyor muydu? Tristan Kennedy'nin kötü öpüşüğünü hayal bile edemiyorum ama belki de sadece gösteriş yapıyordur."

"Öpüşmek gibi değil. Tüm akademi göğüslerimi görsün diye başımdan aşağı bir kova soğuk su dökmek gibi!"

"Aaahhh," diyor Winnie. "Ama bu onun gerçekten öyle olduğu anlamına mı geliyor-"

Winnie'nin kolunu sıkıyorum ve sesimi daha da alçaltıyorum. "Öyle düşünüyor gibi görünüyor ve sanırım bir tür fikir değişikliği yaşadı - en azından şimdilik - bunun uzun süreceğinden şüpheliyim."

"Tanrım, bu kadar zeki olması gereken bir büyücü için gerçekten de aptalın teki."

"Öyle. Ve ben ilgilenmiyorum."

"Gerçekten mi?" Winnie kararsız görünüyor. "Çünkü Stone hakkında söylediklerinin bu olduğundan oldukça eminim ve-"

"Winnie," diye bağırlıyorum, ayaklarımı kaldırıp hışımla konağa doğru gidiyorum.

Her zamanki gibi sıranın en arkasına geçiyoruz ve bol sulu yulaf lapası bekliyoruz. Ancak bugün sıranın önüne geldiğimizde, servis yapan kadın önce yüzüme, sonra da duvara **iliştirilmiş** bir kâğıda bakıyor ve "Rhianna Blackwaters siz misiniz?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, Winnie'ye tekrar bakarak. Sakın bana daha fazla mutfak görevi verildiğini söyleme.

"Size bunu saklamamız istendi." Uzanıp omlet, kruvasan, simit ve meyve dolu bir tabak çıkardı. "Neyi sevdiğini bilmiyordu, o yüzden her şeyden biraz ayırmamızı söyledi."

"Kim yaptı?" O güzelim yemeklere bakarken midem gurulduyor.

Kadın öne doğru eğilir. "Bay Kennedy," diye fısıldar.

Elimde değil. Bakışlarım otomatik olarak onun koridorun ortasındaki en sevdiği koltuğa kayıyor. Arkasına yaslanmış, her zaman yaptığı gibi telefonunu karıştırıyor.

Bugün ona neler oluyor böyle? "Sorun değil," diyorum. "Yulaf lapasına devam edeceğim."

"Yapmayacak," diyor Winnie ve ben onu durduramadan tabağı tezgahtan alıp koltuklarımıza doğru yürüyor.

"Winnie," diyorum sonunda ona yetiştiğimde. "Ondan hiçbir şey kabul etmek istemiyorum."

"Buraya geldiğinden beri sana sunulan ilk düzgün kahvaltıyı geri çevirmiyorsun." Tereyağı sızan kruvasanı eline alıyor ve ikiye bölüyor. "Ve ayrıca, bunu benimle paylaşıyorsun."

Koltuğuma yığıldım. "Onu cesaretlendirmek istemiyorum."

"Tristan Kennedy gibi birinin cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Winnie, sen benim tarafımda olmalısın."

Arkadaşıım kruvasanı ağızından indiriyor. Dudağına yapışmış büyük bir hamur parçası var ama henüz ona söylememeye karar veriyorum.

"Rhi, ben her zaman senin tarafındayım. Her zaman arkadayım. Tristan Kennedy ile hiçbir şey yapmak istemiyorsan benim için sorun yok. Sana katılıyorum, o bir pislik." Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. "Ama eğer o senin kader arkadaşlarından biriye o zaman-"

"Bunu duymak istemiyorum."

"Tamam, ama en azından sürdüğü sürece faydalarından yararlanabiliriz." Bana kruvasanın diğer yarısını uzatıyor ve ben de dişlerimi geçiriyorum. Tadı cennet gibi. Böyle yemeklere alışabilirim.

Alışamayacağımı düşündüğüm şey ise Tristan Kennedy'nin sağda, solda ve ortada belirmesi. Kahvaltıdan sonra Büyük Salon'un dışında ve her dersimin dışında beni bekliyor. Öğle yemeğinde, bir kez daha kantinin sunduğu en iyi şeylerle ağırlanıyorum ve sonra her beş dakikada bir kitaplarımı taşımayı teklif ediyor.

saniyeler. Günün çoğunu onu görmezden gelerek geçiriyorum. Mesajı alacağını umarak.

Gelmiyor. Ertesi gün ve bir sonraki gün, ona soğuk davranmama ve onunla konuşmak bir yana, varlığını bile kabul etmememe rağmen tekrar geri döndü.

Ne yazık ki, ben her ne kadar bu durumu görmezden gelmeye  alı sam da, diğer herkes için oldukça açık. İlk ba larda Tristan'a sadece tuhaf tuhaf bakılıyordu ama çok geçmeden koridorlar, pe imde Tristan'la birlikte y r d   m her seferde fısılda malarla dolmaya ba ladı. Ve eğer tüm okul fark ettiyse, bu aynı zamanda bir kişinin de fark etmeyeceği anlamına geliyor.

Ancak, her zaman yapt ı gibi bu konuda benimle yüzleşmek yerine, g zda ı verme kampanyasını hızlandırdı. Zıplayan tavşanlar sabahları odamızın önünden koşarak geçiyor ve özellikle yüksek sesle ne kadar çirkin, aptal ve sinir bozucu olduğum hakkında konuşuyorlar. Tristan'ın olmadığı zamanlarda koridorlarda yürürken bana çarpıyorlar ve iki kez biri bacağını önüme  ıkard ı ında t kezliyorum. Spor  antam kayboluyor, Koç'tan azar i itiyorum ve Pip'in yemekleri her zamanki gibi teslim edilmiyor.

Tristan bana her yerde eşlik ederek bana iyilik yapt ı ını düşünüyor olabilir ama vücudumdaki çürüklerin sayısı kesinlikle aksini gösteriyor.

Soyunma odasındaki zamanım kesinlikle en kötüsü. Summer, Tristan'ın neyin peşinde olduğunu bilmesini istemiyor gibi görünüyor ama Tristan beni içeride takip edemiyor - her ne kadar çok cazip olduğu izlenimini edinmiş olsam da - böylece Summer ve arkadaşları sonuçsuz bir şekilde saldıracakları. Artık su i kencesi ya da bana fiziksel olarak zarar verme girişimi yok. G r n  e göre burnunu kırd ı ımdan beri Summer bana karşı biraz daha temkinli davranıyor. Ya da belki de beni incitirse Tristan'a ağlayarak gidece imden korkuyor ve Summer kesinlikle ondan korkuyor.

Haftanın sonunda, spor salonundan ayrılmayı ciddi ciddi düşünmeye ba ladım ama Koç, akademide gerçekten sevdiğim birkaç öğretmenden biri ve hayal kırıklığına u ramı  başka biriyle ba a  ıkabilece imden emin değilim

Ondan bir ders. Tristan'ı görmezden gelerek, Summer'ın bu sabah beni beklediği şey için kendimi hazırlıyorum.

Kötü olduğunu tahmin ediyorum çünkü soyunma odasına girdiğimde ölümcül bir sessizlik vardı ve bir kız gerçekten titriyor gibiydi.

Müthiş. Geri dönmeyi düşünüyorum ama Summer çoktan yüzüme bakıyor.

Benden biraz daha uzun ve ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalmam hoşuma gitmiyor. Bu ona bir üstünlük hissi veriyor. Sanki daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi.

"Bu okulun sürtüğü değil mi?" diye tıslıyor bana.

Gözlerimi deviriyorum. Dürüstçe mi? Akademiye geldiğimden beri biraz cinsel deneyim kazanmış olabilirim - tamam, epeyce cinsel deneyim (neredeyse her gece Stone'un kamarasına gizlice girmekten kendimi alamadım ve dikkatli olma konusundaki protestolarına rağmen beni geri çevirmiyordu) - ama Summer bunu bilmiyor ve bu onun Meryem Ana olduğu anlamına gelmiyor.

"Merak ediyorum," diyor dudaklarında beni sinirlendiren bir gülümsemeyle, "yeni hayranın senin ne kadar büyük bir sürtük olduğunun farkında mı?" Omzunun üzerinden, hepsi de onaylarcasına başını sallayan zıplayan tavşanlar grubuna bakıyor. "Bence onu aldattığını ona söylemeliyiz."

Cehaletle hareket etmeye karar verdim. Çoğu zaman işime yaradı. Sayılır.

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. Onu kurnazca bir büyüyle parmağında oynattın ama gerçek seni tanıdığını sanmıyorum Domuz Kız. Senin gerçekte nasıl biri olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Dediğim gibi. Kimi kastettiğinizi bilmiyorum."

Ayşa, Summer'ın arkasından aptalmışım gibi sesleniyor.

"Bence ona Cindy'nin dün gece seni ne yaparken gördüğünü söylemeliyiz." Kanım dondu. Dün gece mi? Bizi görmüş olamaz, değil mi? Çok dikkatli davrandım. Ama eğer gördüyse...

"BEN... BEN..." Aklıma hiçbir mazeret gelmiyor. Kahretsin, neden bunun için hazırlanmadık. Kapak hikayelerimiz hazır olsun. Stone işini kaybedecek. Daha da kötüsü, yetkililerin önüne çıkarılacağız ve sonra ... Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Summer'ın gülümsemesi yırtıcı bir sırıtışa dönüşür.

"Kütüphanede o sporcuya sakso çekerken."

"Ne-ne?" Gözlerimi kırıştıtarak mırıldandım. Kütüphane mi? Bir sporcu mu?

"Ve Chloe aynı gece seni bir bilgisayar ineğinin yatak odasında kaybolurken görmüş."

Chloe, "En iyi arkadaşının erkek arkadaşı Sum olduğuna eminim," diye sesleniyor.

Summer sahte bir tiksintiyle başını sallar. "Gerçekten iğrençsin, Domuz Kız. Çünkü küçük arkadaşına tuvalette üçlü yaptık diye böbürlendiğini kesinlikle duydum."

"Bir de masasının üzerinde kendisini becermesine izin verdiği Andrew vardı," diye söze giriyor Aysha.

"Ve onu çayırda tiyatrocı çocuklardan biriyle gördüm - herkesin görebileceği açıklikta sevişiyorlardı."

Orada durdum ve bitirmelerini bekledim. Benim hakkımda ne söyledikleri ya da ne düşündükleri umurumda bile değil. Benim ve belirli bir öğretmen hakkında dedikodu yaymaya başlamadıkları sürece, istedikleri her şeyi uydurabilirler.

Ancak Winnie belli ki aynı fikirde değil ve benim adıma uygun bir şekilde öfkeli.

"Bu tam bir saçmalık Summer ve herkes bunu bilecek."

"Winnie Wence," diyor Summer tüm masumiyetiyle, ellerini göğsüne bastırarak. "Arkadaşın ve onun arkadan bıçaklayan, sürtük tavırları hakkında sana kötü haberi verdiğim için çok üzgünüm."

"Ona sürtük ayıbı mı yapıyorsun, Summer?"

Summer at kuyruğunu savuruyor ve çenesini kaldırıyor. "Domuz Kız istediği kişiyle yatabilir - eğer iğrenç bir domuz hastalığına yakalanmak isteyecek kadar aptallarsa bu onların sorunu. Ama aldatmak? İkili ilişki? İnsanların bunu bilmesinin adil olduğunu düşünüyorum. İnsanların incinmesini istemiyorum."

O gerçek mi? Tristan ve Spencer'la yattığını bana kendisi söylemedi mi?

"Kime istersen söyleyebilirsin," diyorum. "Umurumda değil. Aslında bana bir iyilik yapmış olursun."

Summer açıkça blöf yaptığını düşünüyor çünkü sırtışı yüzünde daha da sağlamlaşıyor. Ama blöf yapmıyorum. Belki de Tristan'a tüm bunları anlatırsa, bu onu benden soğutur. Ne de olsa kibirli bir ikiyüzlü. İlişkiler söz konusu olduğunda, çifte standart uygulamaktan mutlu olduğuna inanabilirim - kız arkadaşının sadık olduğu konusunda ısrar ederken, istediği kişiyi beceriyor.

Summer'ın yanından geçip dolabıma yöneliyorum ve bir kez daha formamın yerinde olmadığını, onun yerine domuz tulumuna benzeyen bir şey olduğunu görüyorum. "Onun yerine boynuna asması için dev bir A vermek istemediğine emin misin?" Winne Summer'a ters ters bakarak Baş amigo kıza doğru.

"Ne?" Summer kaşlarını çatarak, "Ne?" diyor.

Winnie başını sallıyor. "Bunun tekrar olabileceğini hissediyordum," diye fısıldıyor bana. "Bu sefer sana yedekleri paketledim. Bu benim eski takımım, o yüzden biraz yıpranmış ama-"

"Başka bir dersten daha iyi. Teşekkürler, Winnie. Bunu neden kendim düşünmedim bilmiyorum."

Winnie omzumu okşayarak, "Çünkü aklın başka şeylerdeydi," diyor.

Summer ve zıplayan tavşanlarının hakkını vermeliyim, dedikodu yayma becerileri oldukça etkili. Aslında, sihir kullanıp kullanmadıklarını merak ediyorum, çünkü spor salonuna adım attığımda, herkes cinsel istismarlarım hakkında konuşuyor gibi görünüyor ve Tristan bir tarafta durup cam gibi bakıyor.

Tamam, belki bu çok sinir bozucu ama belki de Tristan Kennedy ile olan tüm sorunlarıma cevap olacak.

R merhaba

ERİESİ SABAH, iğrenç bir şekilde suiistimal edilen Zıplayan tavşanlar değil, koridorlardaki heyecanlı konuşmalar. Yastığımın altından telefonumu çıkarıp yuvarlanıyorum ve saate bakıyorum.

"Kahretsin, saat 7.30 olmuş bile, Winnie!"

"Ne?" diyor, altımdaki yataktan esneyerek. "Bu sabah gerçekten de zıplayan tavşanların arasında mı uyuduk?"

"Belki," diyorum ranzamdan kayarak. Ama koridora çıktığımızda, bu sabah neden amigo kızların olmadığını tam olarak anlıyoruz. Kapımıza iliştirilmiş iki resmi zarf var, lüks görünümlü kalın kâğıtların üzerine yaldızlı yazılar basılmış.

"Bunlar balo davetiyelerimiz!" Winnie bağırarak davetiyeleri kapıdan aldı ve benimkileri bana uzattı.

"Ve bu heyecan verici çünkü ..." Zarfı yırtıp içindeki kart parçasını çıkararak soruyorum. "Tarihi zaten biliyoruz." Winnie kendi zarfını açarken çok daha dikkatli davranarak, "Bunda tüm ayrıntılar olacak," diyor. "Oh, Büyük Düğün'de olacak.

Salon. İçkiler ve dans, ardından ziyafet, konuşmalar, sunumlar ve daha sonra da dans."

Winnie davetiyei göğsüne bastırıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu harika olacak."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandım.

"Kurucular Gecesi için yapılan tüm süslemelerin ve sihirli gösterilerin ne kadar muhteşem olduğunu hatırlıyor musun, Rhi? Bunun nasıl olacağını yanında o hiçbir şeydi. Ölçeğin dışında olacak. Büyük olasılıkla hayatımız boyunca bir daha böyle bir partiye gidemeyeceğiz."

Kurucular Gecesi'nin o kadar da harika olduğunu hatırlamıyorum ve süslemeler ve büyü gösterilere gelince, benimkiler dışında Venüs Ortak Salonu'ndakilere bir göz attım, o kadar. Yine de ortak banyodaki başka hiç kimse benim kadar şüpheli ya da etkilenmiş görünmüyor. Yurt binamız top hakkındaki konuşmalarla çalkalanıyor. Aslında bu oldukça bulaşıcı ve herkesin benim hakkımda konuşmayı bırakıp top hakkında konuşmaya başladığı anlamına geliyor.

Aslında, kahvaltı ve pratik sihir boyunca bu konu hakkında konuştular ve dersimizin başlangıcında spor salonunda dururken hala tartışacak şeyleri var. Yine de koçun dedikoduya ayıracak vakti yok. Herkese kesin bir dille çenelerini kapamalarını söylüyor ve sonra bizi dövüş eğitimi için dışarı çıkarıyor.

Heyecanla Winnie'ye bakıyorum. Spencer artık burada olmadığı için bana bire bir seans verecek kimse yok ve aslında gruba katılmama izin veriliyor.

Koçun etrafında toplanıyoruz, o da bu seansta çalışmamızı istediği hareketleri açıklıyor ve ardından acele edip eşleşmemizi söylüyor.

"Domuz Kız ile eşleşirken dikkatli olun çocuklar. Söylentilere göre her türlü cinsel yolla bulaşan hastalıkla dolu."

"Clutton-Brock," diyor Koç sert bir şekilde, "bu seansı kaçırmak ve onun yerine dersi burpee yaparak geçirmek istemiyorsan çeneni kapat."

Summer başını sallıyor ve Aysha'nın kolunu tutar.

Winnie'ye bakıyorum. "Ortağın olabilir miyim?" diye sordum.

"Tanrım, evet," diyor Winnie kolumu tutarak. "Genelde kimsenin ortak olmak istemediği kocaman adamlardan biriyle kalıyorum."

"Demek ki minderlerin etrafında savrulmaya alışkın olan tek kişi ben değilim."

Winnie sırtarak, "Hayır, o sadece sensin," diyor. "Çünkü bu işte hiç de fena değilim, Blackwaters."

Dönüp bana bakıyor ve çömeliyor, açıkça saldırmaya hazır.

"Winnie?" Bana doğru eğilerek gelmeden önce biraz gergin bir şekilde "Winnie" diyorum.

İkimiz de diğerinin bacaklarını altından çekmeye çalışarak boğuşuyoruz ve çok geçmeden ben kıkırdayarak yere yığılıyorum, Winnie de üzerime atlıyor.

"Bunu ciddiye almıyorsun," diyor.

"Elimde değil," diyorum, edepsiz bir hareket yapıp koltuk altlarından gıdıklıyorum, ta ki o da kıkırdayana kadar.

Kısa süre sonra ikimiz de kahkaha krizleri içinde yuvarlanmaya başladık, ta ki başımızı kaldırıp Koç'un bize dik dik baktığını görene kadar.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır Koç," diyoruz hep bir ağızdan, ikimiz de gülmemek için elimizden geleni yapıyoruz. "Bu ciddi bir mesele kızlar. Gülünecek bir konu değil," diyor ve

Winnie bir homurtu çıkarır.

"Pekâlâ," diyor ellerini kalçalarına dayayarak, "eğer mantıklı davranamazsanız sizi ayırıyorum." İkimiz de itiraz etmek istiyoruz ama elini kaldırıp bizi susturuyor. "Wence, sen Malik'le git. Ve Blackwaters, Clutton-Brock ile gidebilirsin." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o ellerini birbirine vurmaya başlıyor. "Hadi, acele edin."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde sevinçli bir ifadeyle minderinde beni bekleyen Summer'a doğru yığılıyorum. Belli ki bunun beni pataklamak için bir fırsat olduğunu düşünüyor ki en son karşı karşıya geldiğimizde burnunu kıranın ben olduğumu düşününce bu komik geliyor.

"Hey Domuz Kız," diyor bana kötü kötü sırtarak. "Neyin olduğunu bana göstermek ister misin?" Parmaklarıyla bana işaret ediyor.

Ve aman Tanrım, ona doğru gitmek, onu yere sermek ve yumruklarımınla dövmek istiyorum. Ama benden tam olarak bunu yapmamı istediğini biliyorum. Eğer ona saldırırsam, o da bir yolunu bulup

Kendi momentumum bana karşı ve yerde hırpalanan ben olacağım.

Tristan Kennedy'nin kitabından ciddi bir yaprak alarak en iyi sıkılmış ifademi takınıyorum.

"Pek sayılmaz," diyorum.

"Oh," diyor dudağını büzerek. "Yalaka domuzcuk korktu mu? Hiç şaşırmadım, rüzgâr sert esse düşecek gibi görünüyorsun. Sende hiçbir şey yok." Demek istediğini vurgulamak istercesine etkileyici göğüslerini dışarı çıkarıyor.

Vücuduma bakmaktan kendimi alamıyorum. Belki onun bu değerlendirmesi birkaç ay önce doğru olabilirdi ama artık eskisi kadar sıksa değilim. Artık vücudumda daha fazla şey var ve bunların bir kısmı da spor dersleri sayesinde kaslardan oluşuyor.

"Burnun nasıl, Summer? Sonunda düzeltebildin mi?"

"Benim burnum gayet iyi. Ama seninkinin ciddi bir şekilde yeniden düzenlenmesi gerekiyor, bu yüzünü güzelleştirir. Aslında, sana verdiğim burnu neden değiştirme zahmetine girdiğinden emin değilim. Seninkinden çok daha iyi görünüyordu." Kendi şakasına kıs kıs gülüyor ve ben bu kızdan gerçekten nefret ediyorum.

"Kızlar!" Koç koridorun diğer tarafından bize bağılıyor. "Gevezeliği bırakın ve çalışmaya başlayın." Birbirimize ters ters bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmak istemiyoruz ve Koç bize doğru geliyor. "Blackwaters, bugün cidden sabrımı zorluyorsun." Summer sırtıyor. "Ve sen de Clutton-Brock," diye kırbaçlıyor. "Konuşmayı bırak ve dövüşmeye başla. Clutton-Brock bana bir omuz atışı göster."

Summer ışıltı ışıltı parlıyor ve bana doğru geliyor. Ondan bir adım uzaklaşıyorum. Bana bunu yapmasına asla izin vermeyeceğim. Bu kız beni birçok kez itip kaktı.

Koç bana kızgınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Birbirinizin çalışmasına izin vermezseniz, ikiniz de nasıl öğreneceksiniz?"

"Winnie'nin benim üzerimde pratik yapmasına izin vereceğim," diyorum ona doğru dönerek. Summer şansını deniyor, bana doğru hamle yapıyor, ayaklarımı altımdan çekmeye çalışıyor. Ama onun geldiğini görüyorum ve vücudumu döndürüyorum, çarpışıyoruz, her ikimiz de birbirimizin gömleklerine tutunarak diğerini yere çekmeye çalışıyoruz.

"Yeter!" Koç bağılıyor. "Dışarı, ikiniz de dışarı." İkimizi de kollarımızdan tutup spor salonunun kapısından çıkardı ve düello sahasına götürdü. "Pekâlâ, akademi alanında üç tur atmanızı istiyorum."

"Üç!" Summer sızlanıyor.

"Üç. Kursu düzgün bir şekilde tamamlamazsanız anlamayacağımı sanmayın." İkimizi de serbest bırakıyor ve başının yan tarafına vuruyor. "Bilmek için yöntemlerim var. Şimdi gidin! Nefes nefese kalana, terden sıırılsıklam olana ve benden af dileyene kadar ikinizi de bir daha görmek istemiyorum. Gidin!"

Şaşırtıcı bir şekilde Summer her zamanki gibi tartışmıyor. Belki de Koç'u bir anlamı olmadığını bilecek kadar iyi anlıyor. Ben farkına varmadan topuklarını tekmeleyip koşarak uzaklaşıyor.

"Blackwaters!" Koç homurdanıyor ve ben de isteksizce Summer'ın peşinden koşuyorum. Summer'ın herhangi bir konuda benden daha iyi olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama konu koşmaya gelince öyle. Benden çok daha uzun boylu, bacakları kilometrelerce uzuyor ve çok daha hızlı koşabiliyor. Sırf kendi gururum yüzünden ona ayak uydurmaya çalışıyorum ama çok geçmeden uzaktaki ağaçların arasında kayboluyor ve bana sadece ayaklarımın gümbürtüsü ve kalbimin çarpıntısı eşlik ediyor.

Gün bulutlu, hava şimdi değişiyor, dallardan tek tük kıpkırmızı yapraklar dökülüyor ve tepede gri gökyüzünde sırayla uçan kazlar. Bana evimi hatırlatıyor. Değişen mevsimi. Şu anda, bir ay önce topladığımız sebze ve meyveleri turşuluyor ve konserve yapıyor olacaktık.

Yüreğimi bir sıra özlemi kaplıyor ve böyle bir acıyı yaşamayalı günler, belki de haftalar olduğunu fark ediyorum. Akademi giderek daha fazla evim gibi görünüyor. Ya da belki akademi değil ama insanlar - Winnie, Trent, Stone, Azlan.

Belki de özlediğim şey evim değil, belki de teyzemdir. Onunla ilgili duygularım karmakarışık hale geldi. Geçmişimi, annemi öğrendikçe teyzeme karşı daha fazla kızgınlık hissediyorum. Neden bana bunları hiç anlatmadı? Neden beni bu kadar cahil ve savunmasız bıraktı? Ama bu duyguları her zaman suçluluk takip ediyor. O elinden geleni yaptı. Beni güvende tutmak için her gün çok çalıştı.

Onu özliyorum. Winnie'yi çok seviyorum. Kısa ziyaretimizde büyükannesinin bana verdiği tavsiyeleri bile takdir ettim. Ama bu benim

Teyze. Acaba benim durumum hakkında ne düşünürdü? Arkadaşım olan iki adam hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Acaba diğer erkekler hakkında da ne düşünürdü? Hayatında hiç özel bir insan olduğunu hatırlamıyorum - bir erkek ya da bir kadın. Benim için yaptığı bir fedakârlık daha.

Değişen ağaçların altında ve gölgede koşarken, düşüncelerimin içinde kaybolurken, dökülen yapraklar tabanlarımın altında çıtırdıyor.

O kadar kayıp ki benim için geldiğini göremiyorum.

Rmerhaba

BU ZAMAN ayaklarımı yerden kesmeyi başardı, bir ve altımdan bacaklarıma vuruyor. Kendimi savunmak için ellerimi kaldırıyorum, üzerime atlamasına hazırım. Ama bu hatayı tekrar yapacak kadar aptal değil. Sanırım burnuna çok fazla değer veriyor.

Onun yerine kolyemin zincirinin boynuma takıldığını hissediyorum. Tutmaya çalışıyorum ama kopuyor ve madalyonum boynumdan uçup Summer'ın bekleyen ellerine düşüyor.

Arkamı dönüp ona kaşlarımı çatıyorum. Çok aşağılık biri. Bunu gerçekten yapacağımıza inanamıyorum. Ama yine de yapabilirim. Summer'ın umutsuzca istediği bir şeye sahibim. Tristan Kennedy'nin ilgisi.

"Eğer bu Tristan'la ilgiliyse..." Ben de diyorum ki.

"Değil," diyor, sesi biraz tiz çıkıyor. Kız harika bir amigo olabilir ama gerçekten boktan bir oyuncu.

"Bir çocuk için kavga etmek istemiyorum. O tamamen senin ve ona hoş geldin diyebilirsin."

"Bu Tristan Kennedy ile ilgili değil," diye tersliyor.

"O zaman cidden Summer, senin sorunun ne?" Kolyemi parmaklarının arasında döndürmesini izliyorum. Onu ikna etmeye çalışacağım ve eğer bu işe yaramazsa ona hak ettiğini vereceğim. Bu kızdan bıktım usandım.

"Benim sorunun ne?" diye alay ediyor, kolyemi tutuyor ve madalyonun bir o yana bir bu yana dönmesine izin veriyor. "Sen. Benim sorunun sensin, Domuz Kız."

"Ama neden?" İçimde öfke ve kızgınlığın kaynadığını hissederek soruyorum. "Ben sana gerçekten ne yaptım ki?"

Gözleri parlıyor. "Burnumu kırmak dışında."

"Summer, burnumu burna çevirdin!" Burna karşılık burun. Oldukça adil görünüyor.

"Ama mesele sadece bu değil. Bu senin varlığın. Varlığın. Görünüşünden ya da davranışlarından hoşlanmıyorum ve kokundan da kesinlikle hoşlanmıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, beni yakaladı. Kampüsün yarısını koşarak dolaştım. Ter yüzümden aşağı akıyor ve üstüme siniyor. Eminim çok kötü kokuyorumdur.

Ayağa kalkıyorum, vücudumdaki ölü yaprakları fırçalıyorum.

"Tamam, demek benden hoşlanmıyorsun. Bu yüzden lütfen buna bir son verebilir miyiz?"

Eğer sen de aynısını yapmayı kabul edersen, seni görmezden gelmekten, sana bakmamaktan ve seninle bir daha konuşmamaktan mutluluk duyarım." Elimi uzattım. "Sadece kolyemi geri ver." Eminim Koç turlarımızı zamanlıyordur. Birazdan spor salonunun önünden koşarak geçtiğimizi görmezse bizi aramaya gelecek ve zaten bugün bana karşı iki kez sabrını yitirdi. Beladan uzak durmaya çalışıyorum, doğrudan belanın içine girmeye değil.

Kolyemi parmaklarının etrafında döndürüyor ve madalyonu sıkıca kavıyor.

"En çok da herkesin dikkatini bu kadar çok üzerine çekmenden hoşlanmıyorum. İnsanların sana bakma, senin hakkında konuşma şeklini sevmiyorum-"

"Benim hakkımda konuşuyorlar çünkü o aptal hikayeleri sen yaydın."

Tatlı tatlı gülümsüyor, Dr. Johnson'a karşı sık sık kullandığını gördüğüm gülümseme. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bu söylentilerden önce çoğu insan benim varlığımdan bile haberdar değildi!"

"Ama o yaptı!" diye bağıyor. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yanakları renkten renge giriyor.

"Sana değil de bana bakıyorsa bu benim suçum değil Summer. Bunu onunla konuş."

"Bu senin hatan. Onu büyülemek için bir şey yaptığını biliyorum." Madalyonu bana doğru sallıyor. "Aşk tılsımı gibi bir şey. Bunun gibi bir şey." Gülüyor. "Çok zavallısın, Domuz Kız. Gerçekten bunu başaramayacağını mı düşündün?"

"Onu geri ver, Summer."

"Hayatta olmaz."

"Bu bir aşk tılsımı değil. Eğer onu gerçekten baştan çıkarmak isteseydim, onunla birlikte olmaz mıydım? Her fırsatta onu reddetmek yerine? Mantıklı düşünün, neden onun üzerinde bir aşk tılsımı kullanayım ki? Tristan Kennedy ile birlikte olmak istemiyorum. Hem de zerre kadar."

Sarsılıyor, bunu düşünüyor. Büyük ihtimalle haklı olduğumu anlıyor. Sonra başını sallıyor. "Elde edilmesi zoru oynuyorsun. Herkesin Tristan Kennedy için fazla iyi olduğuna inanmasını istiyorsun." Alay ediyor. "Kandırılıyorsun."

"Bu bir aşk tılsımı değil, Summer."

"Bunun sihirli olduğunu hissedebiliyorum, Domuz Kız. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu ona göstereceğim. Ona ne yaptığını anlatacağım." Madalyona bakıyor ve aklına bir düşünce geldiği anda gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum.

"Bu bir pelerin," diyorum. "Ve anneme aitti. Geri ver onu." "Hayır, bende kalacak." Bana sırtıyor ve zinciri ve hemen fikrini değiştirdiğini görüyorum. Tristan'a bu aşk tılsımıyla ilgili teorisini anlatmaya hiç niyeti yok. Hayır, onu kendisi için kullanmayı deneyecek.

Gülüyor olurdum. Ya da belki de arkasından kıs kıs gülerken yeni oyuncağıyla gitmesine izin verirdim. Ama o madalyon benim. Pip dışında, teyzemle, evimle, ailemle, annemle olan tek bağlantım. Onu geri istiyorum.

"Geri ver onu," diye homurdanıyorum, içimdeki kara büyü'nün kıvrıldığını hissederek. "Hayır," diyor basitçe, bana meydan okurcasına bakarak.

"Tanrı yardımcım olsun Summer, eğer yapmazsan-" Elimi kaldırıyorum, uğursuz büyü parmak uçlarımda cızırdıyor, bana karanlık, karanlık vaatler veriyor.

"Ne yapacaksın? Beni patlatacak mısın? Hadi o zaman, Domuz Kız. Her zaman bunu yapmakla tehdit ediyorsun ve ben bunca zamandır denemeni bekliyordum." Ve ben buna, ona daha fazla katlanamıyorum. Teyzemin kolyesini boynunda görmek çok fazla. Bana isimler takabilir, hakkımda dedikodular yayabilir, hatta beni itip kakabilir ama benim çok az şeyim var ve o istediği her şeye sahip. Yine de benim için değerli olan tek şeyi almak zorunda. Sonra aklıma bir şey geldi. Bu benim için değerli olan bir şeyi ilk kez alıştı değil. Boğazımın tam arkasından hırıltıyorum.

hiç o olmadı.

"Domuzumu aldın mı?"

"Domuzun mu?" Gözleri eğlenceyle dans ediyor ve gülüyor. "Almak mı? Ondan kurtulmaya çalışıyordum. Bu okul kokuşmuş bir domuza göre bir yer değil. Bunu sana tanıştığımız gün söylemiştim. O zaman sana ondan kurtulmanı söylemiştim."

"Seni kaltak!" Ağlıyorum ve ne yaptığımın farkına bile varmadan o kara büyüye ona fırlatıyorum.

Summer eğiliyor, büyü başının üzerinden fırlıyor ve arkasındaki ağacın gövdesine çarpıyor. Ağaç hemen kabuğunda sürünen bir karanlığa bürünüyor, onu canlı canlı yakıyormuş gibi tıslıyor ve ağaç gözlerimizin önünde büzüşüyor.

Şok içinde ona bakakalıyorum, Summer'ı ikinci kez patlatmayı deneyemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

"Ne oluyor lan?" Summer başını bana çevirerek "Ne oluyor?" dedi. "Çok ölüsün Domuz Kız, çok ölü."

Koşarak uzaklaşıyor, kolyem hala boynunda, ama gözlerim ağaca kilitlenmiş ve umursamayacak kadar şok olmuş durumdayım.

Büyümün ağacı gittikçe daha fazla sardığını, gövdesini ve dallarını kapladığını, her şeyi tüketen bir hastalık gibi çürüttüğünü izliyorum. Ağaç inliyor, sallanıyor ve geriye kalan tek şey bir kül yığını olana kadar kendi içine çöküp eriyip büzülürken geri çekiliyorum.

Parmak uçlarıma bakıyorum. Artık cızırdamıyor, taş gibi soğuk. Buz gibi bir korku ellerime ve vücuduma yayılıyor.

Bunu ben mi yaptım?

S tonu

"BLACKWATERS!" O sınıfıma girdiğinde ben de Sıra dışı bir şey olmuyor. "Bir kelime! Geri kalanlar, kitaplarınızı açın ve okumaya başlayın."

Diğer tüm öğrenciler ağız açık bizi izlerken sınıfın arkasındaki ofisime doğru yürüyorum. Evet, bu muhtemelen en iyi fikirlerimden biri değildi. Ama kahretsin...

Her nasılsa geçtiğimiz hafta boyunca ellerimi ondan uzak tutmayı başardım (en azından gündüzleri - küçük minx çoğu akşam kulübeme gizlice giriyor). Ama lanet olsun, hiç kolay olmadı. Çoğu derste yarı yarıya zorlandım, bağlarım o kadar şiddetli bir şekilde parıldadı ki, birkaç kez sırf onu masamın üzerine eğip becerebilmek için diğer tüm öğrencilere sınıftan çıkmalarını emretmeye bu kadar yaklaştığım oldu.

Ve şimdi bu ...

Beni ofise kadar takip etmesini bekliyorum, kalçaları sallanıyor ve kıcı neredeyse dizlerimin üzerine düşmeme neden olacak şekilde sallanıyor. Sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve kollarımı sallayarak ofisi zaptedilemez bir büyüyle mühürlüyorum.

"Bu akıllıca mı?" diye soruyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bakışlarını doğrudan bluzunun yakasına çekiyor. Yıldızlar! "Cinsel şöhretim hakkında zaten birçok söylenti dolaşıyor ve beni ofisinize davet etmeniz daha fazlasını tetikleyebilir. Gerçeğe çok daha yakın bir sürü dedikodu" diye ekliyor, ağzı seğirerek.

"Ne haltlar dönüyor? Neden insanlar senin hakkında bu saçmalıkları söylüyor?"

"Yani onlara inanmıyorsun, öyle mi?" Kolları gevşedi. "Burada seks hayatımla ilgili bir sorgulama bekliyordum."

"Blackwaters, kafanın içini gördüm. Seks hayatın hakkında her şeyi biliyorum."

"Belki de düşündüğünden daha zekiyimdir. Belki de seni tam olarak görmeni istediğim şeylerle besliyorumdur."

Ona sırtıyorum. "Değilsin ve seks hayatının önemli bir kısmına ben hükmediyorum. Şu anda Batı'da olan Azlan'dan başka kimsenin olmadığından oldukça eminim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o da gömleğimin yakasını tutuyor. "Kendinizden çok eminsiniz Profesör."

"Öyleyim ama..."

"Buna rağmen mi?"

"Tüm düello takımına sakso çektiğini duyduğumda biraz incindim ama henüz o onura erişemedim."

Küçük ellerini göğsümden aşağıya, pantolonumun bel bandına kadar takip ediyor ve şimdi tamamen sertleştim.

"Bir onur, ha?"

Saçlarını kulağından uzaklaştırıyorum ve fısıldamak için eğiliyorum. "O güzel ağzına boşalmak benim için bir onur olurdu, Blackwaters. Seni boğmak, hepsini yutmanı izlemek. Aslında, tam burada ve şimdi dizlerinin üzerine çöküp ağzını sikmeme izin vermenden daha çok istediğim bir şey yok."

O kadar çok titriyor ki, onu dizlerinin üzerine itmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bu kız aklımı başımdan aldı, tüm sağduyumu karıştırdı, iyi huyumu bozdu. Dışarıda bir sınıf dolusu öğrenci küçük dostum hakkında müstehcen dedikodular yaymaya başladı bile. İstiyor muyum

İşleri daha da kötüleştirmek için mi? İlişkimizin gün yüzüne çıkmasını ve başbakanın spot ışıklarının üzerimize çevrilmesini istiyor muyum? Hayır, bu çok tehlikeli. Çok tehlikeli.

Yutkunuyorum.

"Bu gece," diye fısıldıyorum, çünkü ona karşı çok zayıfım ve ona karşı koyamıyorum. "Bu gece gelecek misin?"

Biraz sızlanıyor ve beklemekte ne kadar zorlanacağını aramızdaki bağdan hissedebiliyorum. Evet, sadece o değil.

Ellerini gömleğimden çözdüm. "Bu saçmalık dalgasına ne sebep oldu?" diye soruyorum.

"Dedikodular mı?" Gözlerini deviriyor. "Sence kim? Summer."

Kaşlarımı çatıyorum. O küçük kaltakla nasıl başa çıkacağımı düşünüyordum. Bu konuda ince davranmak zorundayım çünkü bundan daha azı, kığımızdaki ağrının babasına masal anlatmasına neden olacak ve ihtiyacım olan son şey Clutton-Brock'ın ensemde nefes alması.

Rhi'nin ağzını öpüyorum ve sonra onu kapıya doğru itiyorum.

"Sonra," diyorum ona. Tereddüt ediyor. "Bayan Blackwaters..." Sonra zihnindeki endişeyi hissediyorum. "Neyin var?"

"Bir şey oldu."

Korkmuş görünüyor ve ellerini ellerimin arasına alıyorum, gözlerim yüzünde geziniyor.

"İyi misin? Yaralandın

mı?" "İyiyim."

Başımı salladım. "O zaman bu konuyu bu gece konuşuruz, tamam mı?" Alnından öperek söylüyorum.

Sınıfa döndüğümde, ileri simya konusundaki en zorlayıcı sorularımı doğrudan Summer'ın kendisine yöneltmekten biraz memnuniyet duyuyorum. Kız genellikle ilgi odağı olmaya bayılır, daha çok şey bildiğini ve herkesten daha iyi olduğunu düşündüğü için böbürlenir. Sorularıma cevap veremeyerek koltuğunda kıvranmasını izlemek oldukça eğlenceli.

Gözlerimi devirmekten ve ona dudak bükmekten, ne kadar aptal olduğunu düşündüğümü iletmekten daha da fazla zevk alıyorum.

"Gerçekten Bayan Clutton-Brock, bunlar oldukça basit şeyler." Winnie Wence kaşlarını çatır. Belli ki öyle olmadığını biliyor. "Bundan daha zeki olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyim. Sadece-"

"Belli ki değil." Yüzümde sahte bir sempati ifadesiyle başımı sallıyorum. Summer'ın yüzü dehşet içinde düşerken Rhi elinin arkasına bir gülümseme saklıyor. "Ama endişelenmeyin, arayı kapatmanıza yardımcı olacak bazı ek ödevler vereceğim."

Elimi sallıyorum ve masasına bir ödev düşüyor. Summer kitabı eline alıyor, gözleri üç sayfayı tarıyor. "Ama bu beni götürecektir-"

"Yarın sabaha kadar masamda olur." "Bu akşam amigo kız antrenmanım var!"

"O halde geceyi geç geçireceğinden şüpheleniyorum," diyorum ve ona öyle bir kinle bakıyorum ki sandalyesine çöküyor. Bu, iğrenç iş parçasını meşgul etmeli ve Rhi'yi gözetlemesini engellemeli.

Dersin sonunda Summer masama doğru yürüyor ve elindeki ödevi bana doğru sallıyor. Bir esnemeye ayağa kalkıyorum ve o sırada Tristan Kennedy'nin sınıf kapımın dışında dolaşıp arkadaşım ile konuşmaya çalıştığını fark ediyorum. Bu hafta beşinci kez oluyor.

Bakışlarımı tekrar Summer'a çeviriyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Clutton-Brock?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup masamın kenarına tüneyerek soruyorum.

"Bu hiç adil değil. Neden ödev verdiğin tek kişi benim?" "Çünkü ödev yapma konusunda belirgin bir eksiklik gösteren tek kişi sensin.

ve konuya yatkınlık." Kızın yüzü kızarır.

"Bu değil..."

Ona ciddiyetle bakıyorum. "Korkarım öyle. Geride kalıyorsun. Belki de amigo kızların lideri olman derslerine engel oluyordur. Belki de Müdür York ile konuşmalıyım."

"Hayır!" diye bağırıyor kız, kâğıdı göğsüne bastırarak. "Yetiştiririm. Bu ödevi yarına kadar bitirebilirim, söz veriyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsüyorum ve o da kâğıtları çantasına doldurmaya başlıyor. "Peki ya Bayan Clutton-Brock?"

Bana bakıyor. "Evet, Profesör?"

"Düello ve amigo kız takımlarının bazı üyelerinin, diğer öğrencilerden aşağıdaki taleplerde bulunmayı uygun gördüklerine dair söylentiler duyduğum

ödevlerini onlar için yapıyorum." Yanakları yanıyor ve artık göz göze gelemiyoruz. "Tabii ki sen o öğrencilerden biri olmazdın, değil mi?" Başını yavaşça sallıyor. "Çünkü ben bunu bilen öğretmenlerden biriyim."

Kız düşüncelerini gizlemekte oldukça başarılı ama kolayca atlatamayacağım bir şey değil. Bu genellikle yapmak istediğim bir şey değil. Kız kibirli, acımasız ve gerçekten çok sıkıcı. Zihninde gezinmek bana kendimi kirli hissettiriyor.

Bugün bir istisna yapıyorum. Bulduğum şey kıskançlık içinde kıvranan bir zihin.

R merhaba

Stone'a kızıl büyüden bahsetme şansını kullanmadığım için pişmanım.

şansım varken. Ürkek bir enkazım, ağır bir elin omzuma konmasını ve beni götürmesini bekliyorum. Summer böyle bir sırrı saklamayacak. Bunu kendi avantajına kullanacak ve amacı her zaman akademiye benden kurtarmak olduğu için, kızıl büyü hikâyeleriyle doğruca York'a gidecek. Ve bunu nasıl inkâr edebilirim ki, bir zamanlar o ağacın durduğu yerdeki kül yığını sağlam bir kanıt.

Hayır, Stone'a söylemeliydim. Eğer tutuklanırsam, içeri alınırsam ya da bana ne yaparlarsa yapsınlar, Stone'u ve siyahlı adamı da riske atmış olurum.

Öğle yemeğinde sersemlemiş bir halde sıranın en arkasına geçiyorum, ayaklarım farkında olmadan ilerliyor ve Winnie'nin söylediği sözler kafamın üzerinde uçuşuyor.

Dürüst olmak gerekirse, Phoenix'e neden söylemediğimi biliyorum. Çünkü korkuyorum. Hakkımdaki gerçeği, neler yapabileceğimi öğrenirse bana farklı gözle bakacağından korkuyorum. Bana bağlandığına pişman olacak.

Tekrar ellerime bakıyorum. Ne yapabilirim ki? Ben bile bilmiyorum. Ama bunun iyi olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle, Tristan,

Spencer ve şimdi Summer da bunun kötü olduğunu düşünüyor.

Sıranın en önünde, öğle yemeği görevlisi bana her zamanki gibi etkileyici öğle yemeği seçeneklerimden oluşan tabağımı uzatıyor, etrafımdaki herkes kendilerine berbat yemek artıkları servis edilirken ters ters bakıyor.

Tepsime bakıyorum ve içten içe inliyorum.

Summer'ın ana planının tüm okulun benim hakkımda dedikodu yapmasına neden olabileceği açık ama Tristan söz konusu olduğunda istediği etkiyi yaratmadı. İlk defa, muhtemelen ben de onun kadar hayal kırıklığına uğradım.

Tepsiyi geri uzatmaya çalışıyorum ama Winnie onu benden kapıyor ve her zamanki koltuğumuza taşıyor.

"Bunu alarak sadece daha fazla düşman kazanıyorum," diyorum ona. "Bütün o ölüm bakışlarını görmedin mi?"

"Popüler olduğumuzdan değil, Rhi. Kaybedecek tonlarca arkadaşımız yok. Birkaç aptal yemek saati ikramiyemizi kıskanıyorsa ne olmuş yani? Bunu okulla halletmeliler, bizimle değil."

Tabaktan bir sosis koparıyor ve büyük bir ısırik alıyor. Gözleri başımın arkasındaki bir şeye takılınca kısa sürede boğulacak gibi oluyor. Salondaki ilk kahvaltımı hatırlıyorum ve bir an için onun arkamda yükselen Stone olduğunu düşünüyorum. Belki de Summer'la olanları duymuştur ve benimle yüzleşmek için buradadır.

Bağlarım ona doğru geriliyor. Yanaklarım kendiliğinden ısınıyor. Sadece Stone ne zaman yanıma gelse içimdeki his çok daha güçlü oluyor, artık birbirimize bağlıyız. Ve bu... bu...

Yüzümü

buruşturuyoru

m. Bu Tristan.

"Rhianna."

Onu görmezden gelmeyi, sesini duymamış gibi davranmayı düşünüyorum ama Winnie'nin gözleri neredeyse kafasından fırlayacak gibi oluyor ve Büyük Salon'un ölüm sessizliğine büründüğünü fark ediyorum. O kadar sessiz ki, arkamdan nefesini duyabiliyorum ve ikinci kez, bu sefer daha yüksek sesle, ismim devasa, kavernöz alanda çınlarken, "Rhianna" dediğinde duymamış gibi davranmamın imkanı yok.

Kendimi toparlayarak koltuğumda dönüyorum ve ona bakıyorum. Neredeyse iki kez bakıyordum. Farklı görünüyor. Nedense normalde olduğundan daha yakışıklıydı. Saçları yüzünden geriye doğru taranmış,

yanakları tıraş edilmiş, kravatı düzgünce düğümlenmişti. Kahretsin, sanırım ayakkabıları bile cilalanmış olabilir.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Evet?" Salondaki herkesin bize baktığının farkında olarak fısıldıyorum. Hatta bazıları oturdukları yerden kalkmış, daha iyi görebilmek için boyunlarını bükmüşler. Onlar da aramızdaki her kelimeyi duymaya çalışıyorlar.

Onları elimden almaya fırsat bulamadan ellerimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Salonda bir mırıltı dalgalanıyor, insanlar birbirlerine fısıldıyor. Gerginlik hissediliyor.

Tristan Kennedy Büyük Salon'un bu bölümüne hiç yaklaşmaz. Yeri diğer popüler çocuklarla birlikte tam ortadayken neden girsin ki? Ama burada biz aptalların, salakların ve eziklerin arasında ve şimdi gerçekten biriyle el ele tutuşuyor. Ve herhangi biriyle değil. Domuz Kız'ın ta kendisi. Koridorda gözlerini bizden ayırabilecek tek bir kişinin bile olmamasına şaşmamalı.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum, aramızda kayan elektriğe rağmen ellerimi onunkilerden çekmeye çalışıyorum.

"Rhian Blackwaters," diyor bakışlarımı tutarak ve sesini salondaki herkesin duyabileceği şekilde yansıtarak. Sözlü ya da fiziksel her türlü darbenin bana doğru gelmesini bekleyerek irkiliyorum. Belki de Summer'ın planı işe yaramıştır. Belki de tüm okulun önünde bana sürtük diyecek ya da yeni bir dedikodu başlatacak. Ya da belki beni onu büyülemekle suçlayacak. "Gelecek Cuma zafer balosunda bana eşlik etme onurunu bana bahşeder misin? O gece benimle çıkma şerefine nail olur musun?"

Koridorun her yerinden duyulabilir nefes sesleri geliyor. Bir tanesinin doğrudan benim ağızımdan çıktığına eminim, bir tanesi de Winnie'ninkinden.

En iyi arkadaşıma baktım. O kadar şaşırmıştı ki, yediği sosis hâlâ ağzından sarkıyordu.

"Rhian?" Tristan söylüyor ve ben ona doğru bakıyorum. O gerçek mi?

Yoksa bu aptalca bir şaka mı?

Belli ki koridordan biri böyle düşünüyor çünkü fısıldaşmaları yüksek sesli bir kahkaha sesi kesiyor.

Yazın.

Oturduğu yerden tökezleyerek kalkıyor, karnını tutuyor ve olabildiğince yüksek sesle gülüyor. Çok geçmeden tüm zıplayan tavşanlar ve düello ekibinin yarısı da kıkırdamaya başlar, belli ki bunun bir tür şaka olduğuna ikna olmuşlardır.

Tristan kaşlarını çatıyor, kahkahalar koridorda dalgalandıkça yüzündeki ifade daha da sertleşiyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve ellerini sıkıca tutarak koridordan çıkıyorum, onu arkamdan sürüklüyorum, herkes gidişimizi izliyor.

Kapıdan geçerken Summer arkamızdan "Çok komikti!" diye bağırıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tüm meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta koridora çıkar çıkmaz ona tıslıyorum.

"Seni baloya davet ediyorum," diyor basitçe, sanki bu muhtemelen hayatı boyunca yaptığı en çılgınca şey değilmiş gibi. *Bana* çıkma teklif etmek mi? Tüm okulun önünde mi?

Öfkeyle ona bakıyorum. "Şunu keser misin artık - beni takip etmeyi, kitaplarımı taşımaya çalışmayı, yemeği ve şimdi de bunu! Hepsini kes Tristan."

"Bak ne diyeceğim. Eğer gerçekten durup benimle konuşursan keserim." "Hayır," dedim. "Olmaz. Hayatta olmaz." Ellerimi onunkilerden kurtardım ve ondan uzaklaşmaya başladım. Tristan Kennedy'ye hiçbir şey borçlu değilim, en azından dikkatimi, vücudum bu konuda farklı fikirlere sahip olsa ve dikkatimin her zerresini ona vermek istese bile.

"Bu konuda inat ediyorsun," diyor o çileden çıkarıcı sıkılmış sesiyle.

Arkamı döndüm, ona iki lanet namluyu da vermeye hazırdım. Ama birden koridor öğrencilerle dolup taşıyor - eminim çoğu bizi kasten buraya kadar takip etmiştir - sanki dövüşmeye başlayacakmışız gibi hevesle bize bakıyorlar. Dedikodu trenini bu hafta zaten körüklediğimden daha fazla körüklemek istemiyorum.

En yakındaki boş sınıfa doğru adım atıyorum ve Tristan'a beni takip etmesini işaret ediyorum. İçeri girince kapıyı kapatıp kilitliyor, kocaman gövdesiyle kapıyı kapatıyor ve bunun da aptalca fikirlerimden biri olduğuna karar veriyorum. Ona ters ters bakıp parmağımı ona doğru itiyorum.

"İnatçılık yapıyorum!" Ona tıslıyorum. "Tristan Kennedy, çok daha kötü bir şey yapmadığım için şükret çünkü açıkçası bunu hak ediyorsun!"

O kayıtsızlık maskesi titriyor ve gözlerinde kısa bir anlık öfke görüyorum. Sadece kısa bir an sürüyor ve sonra bana tembelce gülümsüyor.

"Neden? Neden bunu hak ediyorum?"

"Bana davranış şeklin için."

"Peki ben sana nasıl davrandım? Bu akademideki diğer kızlardan farklı davranmadım."

"Saçmalık!"

"Seni kollarımı açarak karşılamadığım için kızgınsın. Çünkü ayaklarına kapanıp ayak parmaklarını öpmedim. Çünkü seni ilk gördüğüm andan itibaren sana olan sonsuz aşkımı itiraf etmedim." Homurdanıyor. "Sana bir şey söyleyeyim, Blackwaters, çok fazla kız öpücüğü kitabı okumuşsun. Gerçek hayatta işler böyle yürümez."

"Hayır, o yüzden değil," diyorum. "Bana bok gibi davrandığın için."

"Bana daha iyi davrandın mı?"

"Bana bir şans verdin mi?"

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sırf kuzenim-"

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Yüzüne düşen saçlarını silkeliyor ve bana bakıyor. "Bundan memnun olabileceğimi mi düşündün Piggie? Kader arkadaşımın bir hiç, bir hiç kimse olmasından mutlu olacağımı mı sandın?" Kıkırdıyor. "Lanet olası bir *kayıtsız*. Ailemin Azlan'a nasıl tepki verdiğini gördün. O zaten ümitsiz bir vakaydı. O Kennedy'nin varisi değil. Bütün umutlarını bağladıkları kişi. Bu konuda ne kadar kızgın olacaklarını biliyor musun?"

Belki bu sözler haftalar önce beni incitti. Belki kalbimi sızlattılar. Ama bu sözleri etrafımdaki herkesten o kadar sık duydum ki, artık neredeyse hiç nüfuz etmiyorlar. Neredeyse hiç.

"Eğer durum buysa, o zaman bu hafta ne için Tristan? Neden beni baloya davet ediyorsun? Hiçbir şey

Değiştim. Ben hâlâ benim. Hala çorak topraklardan gelen kayıtsız bir kızım. Hala bir hiçim. Ailen bir aydınlanma yaşayıp tüm günahlarımı affetmedi. Hala seni evlatlıktan reddedecekler eğer sen ... eğer sen ..."

"Bağı mühürle," diyor o kadar alçak sesle ki dizlerim titriyor.

Gözleri parlıyor ve midemdeki bağ bu fikirle titriyor.

Acıyla kıvrana kadar tırnaklarımı avuç içlerimin derinliklerine batırıyorum ve bu fikri uzaklaştırıyorum. Az önce söylediğim her kelime doğru.

Doğruldu ve bana doğru bir adım attı, başını eğerek gözlerimizin aynı hizada olmasını sağladı.

"Piglet," diyor neredeyse şefkatli bir sesle, "bunun bir anlamı olduğunu söylemiyorum. Sana karşı hissettiklerimin değiştiğini söylüyorum. Artık tüm bu şeyler umurumda değil. Ailem, bu okul, tüm lanet ülke. Ne düşündükleri umurumda değil. Ben seni istiyorum. Seni benim yapmak istiyorum."

Başımı sallıyorum. Kafam çok karıştı. Sözleri beni düğüm düğüm ediyor. Bana yalan söylüyor olmalı. Söylediklerinin doğru olmasına imkan yok. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve onun eylemleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Lanet olsun bağa. Bacaklarımı titretmesine ve nabzımı çarptırmasına lanet olsun.

Spencer. Barone. Tristan. Yaptıkları şeyler. Bana davranış şekilleri. Onları yakınımda istememeliyim.

"Artık çok geç, Tristan-

" "Öyle değil-"

Elimi kaldırıyorum. "Öyle. Senden daha iyisini hak ediyorum. Kendi ayrıcalıklı burnunun ucundan öteye bakamayan ve beni sandığı gibi değil, gerçekten olduğum gibi göremeyen birinden daha iyisini. O yüzden beni rahat bırak, tamam mı?"

Doğruluyor, çenesi sertleşiyor. "Bunu yapamam."

"Yapmak zorundasın," diyorum ona, kapıya ulaşmak için yanından geçip giderken büyüsünün tenimde karıncalanmasına aldırmadan.

R merhaba

WINNIE SPOTS ben koridora doğru yürürken ve

Öğrenci kalabalığının arasından sıyrılarak yanıma ulaştı. "İyi misin?" diye soruyor, kolunu benimkine dolayarak.

"Oh, bilirsin, harika," diyorum ona.

Bir benim yüzüme bakıyor, bir de etrafımızda dolanan ve konuşmamızı dinlemek için can attıkları her hallerinden belli olan insanlara. "Sessiz bir yere gidip konuşmak ister misin?"

"Savaş stratejisi ve teorisi için geç mi kalayım?"

Winnie yüzünü buruşturuyor ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Summer da bizimle aynı sınıfta.

Tristan'ın bana olan ilgisi onu uçurumun kenarına sürükledi. Ama bu? Bu onu sonunda uçuruma itecek. Okuldaki herkes Tristan'ın ona teklif etmesi gerektiğini biliyor. Spencer gittiğine göre, düello takımının kaptanı o olacak. Danslar, balolar falan söz konusu olduğunda spor takımının kaptanı her zaman amigo kızların liderini alır. Bu bir çeşit seksi kız kanununda yazılı.

Ama ona sormadı, bana sordu. Herkesin nefret ettiği kızı. Herkesin hor gördüğü kız. Özellikle Summer Clutton-Brock.

Bu onun için yutması gereken çok acı bir hap. Boğulacak ve yüzüme tükürecek. Evet, hayatımı cehenneme çevirecek. Ve beni ispiyonlayarak başlayacak.

"Bunu atlayabiliriz," diye öneriyor Winnie biraz kararsızca, "ya da ikimize de kramp girdiğini iddia edebiliriz."

"İkimiz birden mi? Aynı anda mı?"

"Oda arkadaşlarının döngülerini senkronize ettikleri biliniyor."

"Evet, eminim yaşlı Profesör Browne bu konuda her şeyi biliyordur," diyorum gözlerimi devirerek. "Hayır, ben orada olsam da olmasam da dedikodu yapılacak. Utanmıyorum ya da utanmıyorum... ya da korkmuyorum," diye ekliyorum. Gerçi bunun doğru olduğundan emin değilim. Summer'dan korkmuyor olabilirim ama başıma geleceklerden korkuyorum. Bir an için Winnie'nin planının daha iyi bir plan olup olmadığını düşünüyorum. Kramp girdiğini iddia edip Stone'u bulmaya gitmeli miyim?

Winnie göz ucuyla bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" Midem bulanıyor, diyorum.

"Sen salondan çıktıktan sonra," diye fısıldıyor.

Omuz silkiyorum. "Beni baloya götürmek istiyor." "Çünkü..." diye soruyor.

"Ben Sıcakve muhteşem ve Karşı konulmaz,
Açıkçası," I Alaycı bir şekilde söyle.

"Belli ki," diyor Winnie sırtarak, "bunu sana haftalardır söylüyorum. Demek Tristan Kennedy sana aşık, vay canına, Rhi!"

"Gee whiz?" Gülüyorum.

"Peki ne dedin?"

"Ne dedim ben?! Hayır, tabii ki!"

"Hayır mı?!" Winnie haykırıyor, birkaç kafa bize doğru dönüyor.

"Sus," diye tısladım. "Tabii ki hayır. Bana bok gibi davrandı ve-" "O Tristan Kennedy ve seni baloya davet etti."

"Kim olduğu umurumda değil, Winnie. Benim yerimde olsan gerçekten evet der miydin?"

Winnie bunu düşünür. Sonra başını sallar. "Ben olsam ölesiye korkardım - Tristan gibi birinin bu tür şeylerden hoşlandığından şüpheliyim.

Hayır kelimesini duymak - ama onu geri çevirirdim."

"Kesinlikle," diyorum.

Eminim okuldakilerin çoğu beni daha önce düşündüklerinden daha da deli bulacaklardır ama bana göre bu verdiğim en mantıklı kararlardan biri. Ancak, Winnie haklı. Tristan'ın hayır kelimesini dikkate alması pek olası değil. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Onun bazı sözleri aklıma geliyor ve karnımdaki bağ huzursuzca ağrıyor. En iyi arkadaşımından sır saklamayı sevmiyorum ve bırakın onu, kendime bile itiraf edemeyecek kadar korktuğum bazı şeyler olsa da, bunu ona söylemem gerekiyor.

"Winnie," diyorum, sınıfa yaklaşırken ona doğru eğilerek, yolda bizi dinleyen diğer tüm öğrencilerin farkında olarak, "bana çıkma teklif etmesinin nedeni benim muhteşem ve harika olmam değil."

"Ha?"

"Beni baloya götürmek istemesinin nedeni." Winnie durdu ve gözlerimin içine bakmak için döndü. "O da bunu hissediyor." Sesimi o kadar alçaltıyorum ki kendi kelimelerimi bile zor duyuyorum. "Çekim."

İlk defa, verdiğim haber karşısında şok olmuş gibi görünmüyor. Ne göz kırptı, ne soldu, ne de ayakları titredi. Hatta sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Nasıl?" Dedim.

"Öpüşme. Davranışları. Tristan Kennedy daha önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye ilgi göstermemişti. Bu bir aşktan daha fazlası olmalı."

"Evet," diyorum, çünkü bunu kendisi söylememiş miydi? Tüm bunları kader yapıyor. *Onun* seçeceği kız ben değilim.

Tristan

BU İŞİ BATIRIYORUM. Asla çuvallamam. Hep A alan bir öğrenciydim, Yılın en iyisi, ödüllü atlet, hayatım boyunca. Hiçbir şeyde başarısız olmadım. Başarmayı hedeflediğim her şeyi başardım ve her zaman tam olarak istediğimi elde ettim.

Ve şu anda her şeyden çok istediğim şey Rhianna'nın Blackwaters'ı sikmesi.

En yakın masaya çöküp elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu kadar zor olmamalıydı. O benim eşim. Tamam, kuzenime bağlı ama bu duyulmamış bir şey değil. Bu onun ayaklarıma kapanmasını engellememeli. Kollarıma düşmesini. Yatağıma düşmesini. Tam da onu istediğim yere.

Elimi yüzümde daha sıkı gezdiriyorum, parmağımdaki aile yüzüğü tenime takılıyor. Elim ters çeviriyorum ve altın yüzeye oyulmuş aile armasına bakıyorum.

O haklı. Ne düşündükleri önemli olmamalıydı. Kimsenin ne düşündüğünü umursamamalıydım. Artık umurumda değil. Başıma gelecekleri biliyorum. Babamın, kıza olan ilgimi duyması ve beni mahkemeye çağırması an meselesi.

onunla konuşmak. Ve umurumda değil. Ona sahip olamamaktan, onunla yüzleşmekten daha çok korkuyorum.

Yüzüğü parmağımdan çıkarıyorum. Beni istediği kadar çağırabilir. Bana bağırp çağırabilir de. Kahretsin, beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilir. Bu hissettiklerimi değiştirmiyor.

Önemli olduğundan değil. Çünkü benim duygularım onun için önemli değil ve bu hafta gösterdiğim çabalar hiçbir şeyi değiştirmede. Aslında tek yaptıkları Summer'ı kız hakkında saçma sapan dedikodular yayması için kışkırtmak oldu. Okulun yarısıyla yattığına kim inanır ki?

Ayağımı yere vurarak alay ediyorum. Sanki okulun yarısıyla yatıyor da benimle yatmıyor.

Hayır, taktik değiştirmeliyim.

Koridora doğru bakıyorum. Bu okuldaki eziklere katlanamıyorum. Onun hakkında konuşmalarına katlanamıyorum. Her birini bir güzel dövmek istiyorum.

Nefes veriyorum. İşe yaramayacak.

Dışarı çıkıyorum, başım dik, yüzümde can sıkıntısı ve küçümseme ifadesi, sanki az önce olanlar umurumda değilmiş gibi, sanki hepsinin benim hakkımda konuştuklarından bihabermişim gibi.

Koridorun yarısına geldiğimde Summer'ın beni beklediğini görüyorum. İnliyorum, gözlerim ona doğru kayıyor ve sonra uzaklaşıyor. Dedikodu yapan aptalların arasından sıyrılıp kaybolabilirdim ama o beni çoktan gördü ve artık ondan kaçış yok.

Mükemmel makyajlı yüzüne yapmacık gülümsemelerinden birini yapıştırmış ve etrafı her zamanki kız arkadaş gruplarıyla çevrili.

Yürümeye devam ediyorum, başımı onlara doğru eğiyorum, yanlarından geçip gidebileceğimi umuyorum. Hiç şansım yok. Summer tam önüme dikiliyor ve şimdi o da gülüyor, diğer kızlar da onun işaretini alıyor ve onunla birlikte gülüyorlar. Bir an için bana güldüklerini düşündüm ve kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Sonra Summer avuçlarını göğsüme koyuyor ve şöyle diyor: "Aman Tanrım, Tristan, bu çok iyi bir şakaydı. Son derece komikti."

Yüksek sesle, çok yüksek sesle konuşuyor, koridordaki herkesin söylediği her kelimeyi duyduğundan emin oluyor.

Kaşlarımı daha nötr bir ifadeye dönüştürüyorum. Şu anda Summer'ın saçmalıklarıyla uğraşamam ama onunla tartışmaya girmekle de ilgilenmiyorum. Sadece uzaklaşmak, odamın sığınağına gitmek istiyorum.

"Domuz Kız'ı gerçekten onu baloya götürmek istediğinize inandırmak," diye devam ediyor. "Heyecandan altına işiyor olmalı. Ciddi olmadığını anladığında çok komik olacak."

"Ciddiydim," diyorum sessizce ama Summer yine gülüyor.

"Aslında balo için randevu almayacağımızı düşünüyoruz. Spencer burada olmadan biraz yanlış hissediyoruz. Büyük bir grup olarak gideriz diye düşündük - tüm düello takımı ve amigo takımı birlikte. Bu şekilde çok harika görüneceğiz - özellikle de giriş yaptığımızda."

"Rhiana Blackwaters ile birlikte gideceğim," diyorum soğukkanlılıkla, her ne kadar benimle gelmeyi kabul etmemiş olsa da. Yine de edecek. Onu ikna etmenin bir yolunu bulacağım. Bu sadece bir zaman meselesi.

"Ama bu sadece bir şaka," diyor Summer, sesi her zamankinden daha gergin, gülümsemesi her zamankinden daha hafif.

"Değil."

Summer parmağını göğsüme sokup sesini alçaltıyor ve birden tüm o arkadaşlar başka bir yere bakıyormuş gibi yapıp kendi aralarında konuşmaya başlıyorlar.

"Sen aklını mı kaçırdın, Tristan Kennedy? Cidden bana değil de o kıza soruyorsun," diye tıslıyor. "Sen düello takımının kaptanısın. Ben de amigo kızların başyım. Birlikte gitmemiz gerekiyor!"

"Umurumda değil."

Boş bir ifadeyle ona bakıyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor. Sonra etrafına bakınıyor. "Bunu özel bir yerde konuşabilir miyiz? Benim odama gidebilir miyiz? Ya da ortak odaya?"

"Hayır."

"Onun nasıl biri olduğunu, gerçekten nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz. Bugün bana ne yaptığını görmeliydin, Tristan Kennedy, kovarken-"

Onu kolundan tutup en yakın kapıya doğru çekiyorum. Burası kızlar tuvaleti oluyor ve içeride kalan birkaç kişi dehşet içinde bize bakıyor. Biri gerçekten çığlık attı.

"Defolun!" Havlıyorum ve korkmuş küçük fareler gibi kaçışıyorlar. Banyo kapısını arkamdan çarpıyorum ve Summer'a doğru yürüyorum. "Defol git, Summer."

Saçlarını savuruyor. "Koç bugün beden eğitimi dersinde ikimizi koşuya gönderdi ve Rhianna Blackwaters ağaçların altında bana saldırdı."

"Neden?"

"Çünkü o küçük bir sürük."

Sakin olma yeteneğimi kaybediyorum. Gök gürültüsü yüzüme çarpıyor. Numara mı yapıyor bilmiyorum ama Summer gerçekten korkmuş görünüyor. Güzel, belki Rhi'yi rahat bırakır.

"Neden sana saldırdı, Summer?"

"Çünkü benden nefret ediyor. Beni kıskanıyor. Bizi biliyor."

"Biz mi?" Alay ediyorum. "Biz diye bir şey yok."

"Tristan," diye sızlanıyor, gözlerinde timsah gözyaşları birikiyor. Bunların hiçbirisiyle uğraşamam.

"Ne oldu?"

Summer burnunu çekiyor ve hayatı boyunca mükemmelleştirdiğinden emin olduğum kocaman masum gözleriyle bana bakıyor. "Bana kıpkırmızı bir büyü fırlattı Tristan. Tam bana. *Kızıl* büyü! O tehlikeli biri. Kim bilir bundan sonra ne yapacak. Eğer büyüü beni gerçekten vurursa..." Tekrar kokluyor. "Kilit altında tutulması gerekiyor."

Kulaklarımda bir çınlama var ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Bunu kime anlattın, Summer?"

Masumiyeti eriyor ve şimdi bana gülümsüyor. Kazandığını düşünen birinin gülümsemesi.

"Kimse... henüz. Sanırım bana kimseye söylememem gerektiğini söyleyeceksin." Ona ters ters baktım. Temkinli. "Eğer onu baloya götürme saçmalığını bırakmayı kabul edersen söylemem. Bu iyi bir fikir değil Tristan. Sana zarar verebilir."

Vücudumda zaten var olan ağrıyı düşünüyorum. Rhianna Blackwaters beni Summer'ın canımı yakabileceğinden çok daha fazla yaktı.

Anlıyorum.

"Bu benim yapmaya hazır olduğum bir anlaşma değil, Summer."

Gülümseme dudaklarından düşer. "Ama neden?" diyor huysuzca. "Güzel bile değil. Ailesi yok, parası yok, arkadaşı yok." Ona bakıyorum. "Ve domuz boku gibi kokuyor!" diye tersliyor.

"Güzel bir kız," diyorum.

"Sana bir çeşit büyü yaptı, Tristan. Bir çeşit aşk iksiri... ya da tılsım. Ve sen bunu göremeyecek kadar kaptırmışsın kendini." Bana doğru adım attı. "Sana yardım edebilirim, büyüü bozmana yardım edebilirim."

"Büyü falan yok. Öyle bir şey yok." "O tehlikeli. Seni büyüledi..."

Sözlerinin geri kalanını duymuyorum. Domuz kız beni büyüledi ama Summer'ın düşündüğü şekilde değil. Ne büyü, ne tılsım, ne de iksir. Yine de onun tarafından tamamen ve tamamen büyülendim.

"York'a söyleyeceğim," diyerek beni hayallerimden kopardı. "Kıpkırmızı büyü hakkında."

"Değilsin," diyorum ona kararlı bir şekilde.

"Beni durduramazsın Tristan Kennedy," diyor saçlarını savurarak ve kapıya doğru ilerleyerek.

"Yapabilirim." Bir adım öne çıkıp yolunu kesiyorum, sesim ölümcül. "Seninle dalga geçmiyorum, Summer. Bu kız benim için önemli. Eğer bildiklerini birine anlatırsan, ona bir kez daha zarar verirsen, seni öldürürüm."

Biraz gergin olsa da yine gülüyor. Ciddi olduğuma inanmak istemiyor ama öyleyim. Rhianna benim kader arkadaşım ve aptal, şımarık bir kaltağın onu incitmesine izin vermeyeceğim.

"Beni öldürmek mi? Doğru, elbette öldüreceksin." Kolunu tekrar kavriyorum, bu sefer o kadar sıkı sıkıyorum ki inliyor ve tutuşuma karşı mücadele ediyor. "Canımı yakıyorsun. Bırak beni."

"Yaşayan tek bir kişiye bile söylersen sana çok daha kötüsünü yaparım Summer, söz veriyorum." Boştaki elimle havada sihir dokuyarak eski bir büyüü fısıldıyorum. Spencer ve benim uzun zaman önce yaptığımız bir büyü. Bağlayıcı bir söz. "Şimdi, bana söz veriyor musun?" Büyü aramızda parıldıyor ve onun cevabını bekliyor. Onu şiddetle sarsıyorum, böylece onu ne kadar kötü incitebileceğimi anlıyor. "Bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz veriyor musun?"

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği kafasına dank ettikçe gözleri dehşetle doluyor ve şaka yapmadığımı anlıyor. Onu öldüreceğim.

"Söz veriyorum," diyor. Büyü yanıp sönerek sözü mühürlüyor.

"Güzel." Onu bırakıyorum ve o da tıpkı daha önce o kızların yaptığı gibi çıkışa doğru koşuyor. "Ve Summer," diyorum kapıyı iterken, "bunun ne olduğunu anlıyorsun, değil mi? O yüzden zekice bir şey yapmaya kalkma. Bu bağlayıcı sözü bozarsan haberim olur." Hırlıyorum. "Ve sen de bileceksin."

O gittiğinde, sınıfların yanından geçip odama doğru ilerliyorum, kalbim hala göğsümde çarpıyor, o sözün görüntüsü hala gözlerimin önünde parlıyor. Kapıdan içeri daldım ve doğruca masama yöneldim, üst çekmeceyi açtım ve kalemlerimin yanında düzgünce dizilmiş önceden sarılmış esrar zulumu buldum. Birini elime alıp inceliyorum, burnuma götürüp kokluyorum. Sonra yerine koyuyorum ve memnun kaldığım bir tanesini seçene kadar bir başkasını, bir başkasını deniyorum.

Sol elimin avucunu açıyorum ve alevin üzerinde dans etmesine izin veriyorum, eklemimin ucunu yakalıyorum ve ucu parlayana kadar başparmağımla parmağım arasında yuvarlıyorum. Sonra dudaklarıma götürüp hafifçe üflüyorum, bir, iki kez, her şey düzgün bir şekilde yanana kadar. Otun kokusu havada süzülüyor ve daha emmeden önce vızıltıyı hissedebiliyorum. Bu esrarlardan çok fazla içiyorum ama elimde değil. Kendimi bok gibi hissediyorum. Midemdeki bağ sürekli kemirici bir ağrı ve vücudum grip olmuşum gibi ağrıyor. Ot yardımcı oluyor.

Sandalyeme çöküyorum, gözlerimi kapatıp dumanı içime çekerken bir o yana bir bu yana sallıyorum, ciğerlerime çekiyorum, Domuz Kız'ın görüntüsü kapalı gözlerimin önünde dans ediyor.

Oflayıp pufluyorum ve çekmecemden o kalemlerden birini çıkarıp ucunun keskinliğini test ediyorum. Yeterince iyi değil ve bir sonraki dakikayı dudaklarımin arasına sıkışmış bir şekilde kalem tıraşta bileyerek geçiriyorum. Tatmin olduğumda, son kez çekmecenin içine uzanıyorum, içinde gömülü olan defterimi bulana kadar içindeki kağıtları kaldırıyorum. Kapağı geri itiyorum ve çizime bakıyorum. Yaklaşık üçte ikisi bitti. Yüzünün yapısını oluşturdum.

Gözlerinin şekli, ağzının biçimi. Masamın üzerindeki kül tablasına bırakmadan önce cigaramdan uzun bir nefes alıyorum. Kalemı parmaklarımın etrafında döndürüyorum, gözlerim o yüz üzerinde geziniyor, sonra parmak uçlarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, kalem çizgilerini lekeliyorum, gölge ve derinlik katıyorum.

Sihir gibi, sanki onun gerçek yanağına dokunuyorum. Yumuşak, kadife gibi. Daha sonra çizdiğim dudaklara dokunuyorum, benimkine bastırıldığında nasıl hissettirdiklerini hatırlıyorum.

Kahretsin, onu o kadar çok istiyorum ki, dayanılmaz.

Onu düşündükçe sertleşiyorum. Vücudunun benimkinin altında nasıl titrediğini düşünüyorum. Kendini bana nasıl sürttüğünü düşünüyorum.

Siktir!

Eşofmanımın içine uzanıyorum ve yumruğumu elimde sıcak ve sert olan sikimin etrafında kıvırıyorum. O çayırdaki nasıl olabileceğini, nasıl olması gerektiğini hayal ediyorum. Kalçaları açılıyor, eteğinin altından uzanıp külotunu bacaklarından aşağı indiriyorum. Ne kadar ıslak olacağını, nasıl miyavlayacağını ve parmaklarıma sürtüneceğini hayal ediyorum. Boğazını nasıl sıkacağımı, ona nasıl kıpırdamadan durmasını ve içine girmeme izin vermesini söyleyeceğimi. Çıplak, çığ, her şeyini hissederek.

Elimi sikimde aşağı yukarı kaydırarak inliyorum. Hayal ediyorum. Nasıl inleyip sızlanacağını, daha fazlası için nasıl yalvaracağını, sikimin etrafını nasıl sıkarak boşalacağını hayal ediyorum.

Siktir!

Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Gözleri şehvetten uyuşmuş, teni orgazmdan kızarmış, dudakları öpücüklerimden şişmiş olurdu.

Onu daha da sert becerirdim.

Ve sonra onun dar, tatlı, güzel amının derinliklerine boşalırdım.

Homurdanıyorum. Sikim elimde seğiriyor, boşalma şeritleri kucağıma dökülüyor.

Pedi yere atıyorum ve başımı arkaya çeviriyorum. Bir an için sakinleştiğimi hissediyorum, orgazmımın ve eklemimin uyuşuk vızıltısı içinde yüzüyorum.

Tam olarak bir dakika sürüyor. Ve sonra utanç, nefret, hayal kırıklığı ve çaresizlik sel gibi geri geliyor. Gelgit dalgası gibi, bana öyle sert vuruyor ki, neredeyse koltuğumdan yuvarlanıyorum.

Buna dayanamıyorum.

Elimi havada sallıyorum, kendi yaptığım pisliği temizliyorum, onun diliyle yaladığını hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sonra sigarayı söndürüp ayağa kalkıyorum. Onu tekrar görmem gerek.

Bugünlerde yurt odasını sihirle kilitli tutması gerektiğini biliyor, böylece artık içeri sızma, uyurken onu izleme şansım kalmadı. Bunun yerine, dışarıda karanlıkta oyalanıyorum. Acınası bir durum. Biri bilse bana gülerdi. Eğer buna inanırlarsa. Tristan Kennedy aşk hastası bir köpek yavrusu gibi bir kızın odasının önünde mi dolaşıyor? Evet, genelde kızlar benim odamın önünde dolanır.

Umursadığımdan emin değilim. İkimizi ayıran lanet bir duvar olsa bile, ona yakın olduğumda karnımdaki ağrı daha az şiddetli oluyor. Bedenim - lanet olsun, muhtemelen kader de - ona yakın olmamı istiyor ve bu çekime direnmek çok zor.

Bu yüzden burada durup bekliyorum, sesinin fısıltısını duymak için zorlanıyorum, onu bir an olsun görebilmek için pencereye bakıyorum.

Saplantılı. Belki de kimsenin bilemeyeceği kadar bana benziyordur.

Bir kez olsun takıntım ve sabrım ödüllendirildi çünkü kapısı açıldı ve elleri ceketinin ceplerine gömülü, kapüşonu yukarı çekilmiş ve domuzu yanında tırıs tırıs koşarak dışarı çıktı.

Dönüp oda arkadaşına bir şeyler söylüyor ve sonra binanın kapılarını iterek açıyor ve dışarı çıkıyor, bunu yaparken de karanlığa bakıyor.

Patika boyunca aceleyle ilerliyor, hiçbir anlam ifade etmeyen dolambaçlı, alışılmadık bir rota izliyor. Domuzu mu gezdiriyor? Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Genellikle küçük yaratık odasında ya da penceresinin altındaki küçük çim alanda takılmaktan yeterince mutlu görünüyor.

Aramızdaki mesafeyi biraz kapatıyorum ve omzunun üzerinden bakıyor, karanlıkta gözlerini kısıyor ve kaşlarını çatıyor. Ama durmuyor ve bana meydan okumuyor. Düşüncelerine çok dalmış durumda. Tam geri döndüğünü düşündüğümde, onu durdurmayı düşündüğümde, ani bir sola dönüş yapıyor, laboratuvar binasının arkasına sarılıyor ve çayıra giden arka yolu kesiyor.

Çayır. Gecenin bu saatinde neden çayıra gidiyor ki? Domuzu çalıştırmak için mi? Karnının son birkaç haftada yuvarlaklaştığı kesin ama egzersize dayanacak bir hayvana benzemiyor.

Çayırın kenarında duraksıyor, omzunun üzerinden bir kez daha bakıyor ve sonra bakışlarını sağa sola sallayarak uzun otların üzerinden dışarı bakıyor. Etrafta kimsenin olmadığına karar verdiğinde, aceleyle çimenleri aşılıyor, uzak taraftaki ağaçların arasından geçiyor ve sonra onu öptüğüm yamaçtan aşağı iniyor ve başka bir çayırdan geçerek ...

Duruyorum.

Ne oluyor lan?

Stone'un kulübesi. Verandada duruyor. Onu mu bekliyor? Onun geleceğini biliyor muydu?

Kuzenimi tartışmak için toplanmış olmalılar. Spencer'a cepheye kadar eşlik etmesi emredildi. Günlerce gitmiş olacak. Belki haftalarca. Belki profesörün arkadaşından kıza bir mesajı vardır.

Kulübenin merdivenlerinin dibine ulaştığında profesör gülümsüyor - her zamanki alaycı sırıtişı değil, gerçek, hatta mutlu bir şey. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade. Rhi basamakları hızla çıkıyor, domuz arkasında kalıyor ve doğruca kendisini bekleyen profesörün kollarına atılıyor.

Bu doğru olamaz. Bir şeyler mi görüyorum?

Orada öylece durmuş, yıldızların aydınlatdığı geceye bakarken, profesör kader arkadaşımı vücuduna doğru çekip ağzından öperken kıpırdamayacak kadar şok olmuş bir haldeyim. Sonra onu kollarına alıp kamarasının içine taşıyor.

Ve eğer dünyanın yeterince berbat olduğunu düşünmüyorsam, etrafımda yıkılıyor.

Bu da ne böyle?

Ne yaptığımı bilmeden kulübenin merdivenlerini hızla çıkıyorum ve kapıları patlatıyorum. Orada öylece duruyorlar, yüzlerinden dehşet okunuyor, adamın eli kadının belinde, kadının eli adamın gömleğinde.

"Tristan!" diye bağıyor.

Ona saldırıyorum, onu yolundan itiyorum ve profesöre doğru savuruyorum. Eğildi, parmak eklemlerim elmacık kemiğini sıyırdı.

"O senin en iyi arkadaşın! Seni sik kafalı! En iyi arkadaşın!" Elim gömleğinin içinde, ona tekrar vurmak için yumruğumu geri çekiyorum.

"Hayır, kes şunu!" Rhianna dirseğimden tutup beni uzaklaştırmaya çalışarak bağıyor. Onu silkeleyip atıyorum.

"Herkes sana sürtük diyor," diye tıslıyorum ona, öfkeli bakışlarımı profesörün yüzünde sabit tutarak. "Ben de bunların saçmalık olduğunu sanıyordum. Hepsi Summer tarafından yayılan acınası söylentiler. Yine de burada biriyle yatıyorsun-"

"Hemen bırak beni Kennedy," diye homurdanır profesör, "yoksa o lanet boynunu kırarım."

Öfke bedenimi kavuruyor, midemdeki bağ şiddetle çarpıyor. Onu öldürmeliyim. Onu milyonlarca parçaya ayırmalıyım.

En iyi arkadaşının kızı - en iyi arkadaşının lanet arkadaşı. Bir öğrenci. Adam hasta, sapık.

Onu öldürmeliyim. Ona elini sürmeye cüret ettiği için öldürmeliyim.

Gömleğini tutmayı bırakıp bir adım uzaklaşıyorum. Onu öldürmeme gerek yok. Onu yok edebilirim.

"York'a söyleyeceğim," diyorum kararlılıkla. Sonra da Azlan'a söyleyeceğim.

"Tristan. Hayır," diye yalvarıyor Domuz Kız, tekrar koluma tutunmaya çalışarak. "Anlamıyorsun."

"Oh, çok iyi anlıyorum." Bana taş suratla bakan profesöre ters ters bakıyorum.

"Kennedy, seni uyarıyorum..."

Alay ediyorum ve sonra parmaklarını kolumdan çekiyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve karanlığa, gölgelere doğru koşuyorum.

Rmerhaba

"ONU DURDURMALIYIZ!" Kapiya doğru sallanarak ağılıyorum.

"Rhi!" Stone sesleniyor ama ben çoktan Tristan Kennedy'nin peşinden merdivenlerden inmeye başlamıştım.

Gecenin karanlığında onu göremiyorum, gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım, avucumdan ne kadar ışık parıltısı gönderirsem göndereyim, ama onu hissedebiliyorum, midemin çukurunda ona doğru bir çekiş hissediyorum. Neden daha önce hissetmemiştim? Beni takip ediyordu. Çünkü kendi düşüncelerimde kaybolmuştum, Stone'la yapacağım konuşmayla o kadar ilgiliydim ki etrafıma dikkat edemiyordum. Aptal, aptal, aptal.

İçimdeki hissin beni tepeye, ağaçların altına ve yıldızların aydınlattığı parlak çayıra çekmesine izin verdim. O kadar parlaktı ki her cam parçasını görebiliyordum. Her otu görebiliyorum ama Tristan Kennedy yok.

"Burada olduğunu biliyorum," diye bağıriyorum boşluğa doğru, peşinden koşarak. "Seni hissedebiliyorum!"

Durduğunu hissediyorum ve ben de duruyorum. Onu sadece birkaç adım önümde hissedebiliyorum ama tek gördüğüm ötesindeki çayır, çimen ve akşam esintisiyle hafifçe hışırdayan uyuyan çiçekler.

Sonra yavaşça, yavaşça, tam önümde beliriyor, önce şeffaf ve şeffaf, sonra o olana kadar gittikçe daha katı. Tamamen o olana kadar.

Ona inanamayarak bakıyorum.

"Peki sen ne hissediyorsun?" diye tükürüyor, gözleri öfkeyle tıslıyor. "Bir bağ mı? Göz ardı etmeye kararlı olduğun bir bağ."

"Ne?" Başımı sallayarak söylüyorum. "Nasıl ... nasıl yaptın ..." Sonra aklıma bir fikir geliyor. Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. "O sendin! Ormanda. Bana saldırdın." Kaşlarımı çatıyorum. "Ve sendin... beni canavarın elinden kurtaran sendin."

Bana dik dik bakıyor, tek kelime etmiyor.

Tereddüt ediyorum. Beni kurtardı. Aynı zamanda bana saldırdı. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve ciğerlerim yanıyor. Peşinden koşmaktan nefesim kesildi. Kafam da karıştı. Lanet olası kafam karıştı. O kadar şaşkınlığım ki yere çöküp avuçlarımda içine hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyorum.

Ama bu ne işe yarar ki? Tristan'ın beni ve Stone'u ispiyonlamasına izin veremem. Söylememesi için onu ikna etmeliyim ki bu da ona istediğimden fazlasını söylemem anlamına gelir. Çünkü bu hafta yaptığı tüm açıklamalara rağmen ona güvenmiyorum. Ve şimdi sanırım güvenmek için daha da az sebebim var. Ormanda bana saldıran oydu! Yurt odamıza gizlice giren oydu.

Ve yine de... ve yine de, beni canavarın elinden kurtaran, belki de hayatımı kurtaran kişi Tristan'dı.

"York'a Stone ve benden bahsedemezsin," diyorum. "Söyleyemez miyim?" diyor.

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, tüm vücudu öfkeyle gerilmişti, büyüğü etrafına şiddetle çarpıyor ve dönüyordu.

"Hayır, çünkü Azlan'ı aldatmıyorum. O bunu biliyor." "Elbette biliyor," diye homurdanıyor, her zamanki mizahından eser yok.

"Tristan, öyle. Çünkü..." Yutkunuyorum. Bunu ona söylemek, itiraf etmek, ikimizin arasındaki durumu çok daha karmaşık hale getirir. Ama York'a söylemesine izin veremem. Çünkü Summer da müdüre masal anlatmaya gittiyse, York doğruca rektöre gidecek ve o zaman uçümüz de tehlikede olacağız. "Çünkü..."

"Çünkü!" diye tersliyor. "Çıkar ağzındaki baklayı Piggie, mazeretini duymak, o pislikle yaptığın şeyin bir şekilde doğru olduğuna kendini nasıl inandırdığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"O benim kader arkadaşım, Tristan!" Sanki suratının ortasına bir tokat atmışım gibi tökezleyerek geriye doğru bir adım attı. "Stone benim kader arkadaşım."

"Hayır," diyor Tristan, dehşet içinde bana bakarak, başını yavaşça sallayarak, "hayır, bu doğru değil. Bana yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum!" Bir adım öne çıkıyorum, karnımdaki bağ onun için ağrıyor. "Kuzenini tanıyorsun, Azlan'ı tanıyorsun. Stone'u da tanıyorsun. Onlar en yakın arkadaşlar. Phoenix'in onun arkasından iş çevireceğini ve-"

Başını sallar. "İkisi birden olamaz."

"Tristan," diyorum nazikçe, hak ettiğinden çok daha nazikçe, "öyleler. Bu yüzden gidip York'a söyleyemezsin. Eğer gerçeği öğrenirse... eğer Şansölye'ye söylerse."

Bana bakıyor ve sonuçlarını çıkarırken beyninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

"Sen de kimsin, Rhianna Blackwaters?"

Bu soru beni göğsümün derinliklerinde vuruyor. Çünkü ben kimim? Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Bilmiyorum."

Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülüşünü izliyor. Bir an için yüzü yumuşar gibi oluyor, sonra başını sallıyor, omuzları sertleşiyor.

"Ve bu yüzden mi beni istemiyorsun? Aramızdaki bağı neden reddediyorsun?"

"Yok-"

"O zaman beni buraya kadar nasıl takip ettin Rhianna?" Bana ters ters bakıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. "İki eşin var ve bu yüzden üçüncüsünü inkâr ediyorsun. Ama bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Bunun ne anlama gelebileceğini biliyor musun?"

"Ne anlama geldiği umurumda

değil." "Ama iki tane yeter."

"Siktir, Tristan. Ben nereden bileyim?"

"Aramızdaki bu bağı inkâr etmenizden nedeni bu."

"Sebepe bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Sana zaten söyledim. Bana bok gibi davrandın. Beni ne kadar hor gördüğünü, bununla ne kadar güçlü bir şekilde mücadele etmeye çalıştığını kendin söyledin."

"Ben de sana bunun daha önce olduğunu söylemiştim." "Ve sana söyledim, çok geç kaldın."

Omuzları gözle görülür bir şekilde çöküyor ve bakışları yere düşüyor. Hayatımda ilk kez Tristan'a bakıyorum ve yenilgiyi görüyorum. Yenilgi ve derin, çok derin bir üzüntü.

Bağlarım ona doğru daha da geriliyor, onu rahatlatmamı, kollarımı ona dolamamı ve onu affetmemi istiyor. Ama yapamıyorum. Bunu yapamam.

"York'a söyleyecek misin?" Yumuşakça soruyorum.

Gözlerini ayakkabılarına sabitliyor. "Yapamayacağımı biliyorsun. Ayrıca Summer'ın ona ormandaki küçük olayınızdan bahsetmemesini sağladım." Şok içinde ona bakıyorum ve o da gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Çünkü sen istesen de istemesen de Rhianna Blackwaters, kader benim bu işe karıştığıma karar verdi. Tıpkı Azlan gibi ve tıpkı Stone gibi.

STONE, çayırı çevreleyen ağaçların altında beni bekliyor, kaşları çatık, Pip ayaklarının dibinde burnunu çekiyor.

"Söylemeyecek," diyorum. Kollarımı ona dolamak ve yanağımı göğsüne yaslamak istiyorum ama bu gece zaten bir kez yakalandık, bir daha olmasını istemiyorum.

"Kader arkadaşı olduğunuzu düşünüyor."

Biraz sarsıldım. Düşüncelerimi korumamıştım. Stone aklımı okuyabiliyor. Tristan'inkini de okuyabildiğine şüphe yok. Bilmesi şaşırtıcı değil ama yine de bu düşünceler bir süredir zihnimde yarı şekillenmiş bir halde dolaşıyor ve o bunları daha önce hiç fark etmemişti.

"Yarım yamalak fikirleri okumak çok zordur," diye açıklıyor. Başımı sallıyorum, gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "Ne zamandır tanıyorsun?" diye soruyor.

"Bir şey bildiğimden emin değilim," diye tersliyorum, botumun burnuyla gevşek toprağı tekmeliyorum.

"Rhi..."

Ona dik dik bakıyorum, gözyaşlarım yine taşmakla tehdit ediyor. "Kader beni nefret ettiğim birine nasıl bağlayabilir? Benden nefret eden birine? Bu doğru olamaz. Böyle bir şey olamaz!"

"Senden nefret etmiyor," diyor usulca.

Bununla alay ediyorum. "Bana yaptıklarının yarısını bile bilmiyorsun, Phoenix."

"Rhianna Blackwaters, ona hiçbir şey borçlu değilsin. Kimseye bir şey borçlu değilsin."

"Ama?" Diyorum, çünkü her zaman lanet bir ama vardır.

Omuz silkiyor. "Kadere karşı gelmek, kader arkadaşlarını reddetmek-" "Yaptığın şey buydu."

İç geçiriyor, sonra kolumdan tutup beni kendisine doğru sürüklüyor. "Ben senden çok daha büyük bir aptalım, çok daha aptalım, çok daha aptalım, Blackwaters."

"Bu sizi son derece büyük biri yapıyor olmalı, Profesör."

"Evet," diyor, "çünkü neler kaçırdığımı görüyorsunuz."

Beni öpmek için eğildiğinde, sıcak elini saçlarımın arasına soktuğunda ve başımın arkasını kucakladığında bağlarım titriyor. Ve şimdi, tam şimdi, ona kızıl büyüü anlatmam gereken an. Yapabileceğimden şüphelendiğim tüm karanlık şeyleri itiraf etmeliyim. Ama yapamam. Bunu yapamam. Bu gece zaten sırlarımdan birini öğrendi. Bir başkasını, çok daha kötüsünü itiraf etmek çok tehlikeli geliyor. Onu kaybedemem. Kaybedemem. Onun yerine fısıldıyorum:

"Birileri görebilir."

Elini havada sallayarak büyüü fısıldıyor ve hava etrafımızda bir koza gibi parılıyor. "Artık yapamazlar," diyor, bu sefer beni daha sert öpüyor ve bir ağacın gövdesine çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor.

"Neredeyse onun için üzüleceğim," diye mırıldanıyor boğazımdan aşağıya doğru öpücükler kondururken, gözlerim kapanıyor.

"Kim?" Elini gömleğimin altından geçirip göğsümü sıkarken düşünce akışım tamamen bozuldu.

"Kennedy. Çok lezzetlisin, Blackwaters. Çok lezzetlisin. Seni istemek ve sana sahip olamamak onu delirtiyor olmalı. Beni uçurumun kenarına sürüklediğini biliyorum."

Diğer eli kotumun belini buluyor ve düğmeleri deliklerinden geçirerek fermuarını açıp bacaklarıma doğru çekiyor.

Ellerimi boynuna doluyorum ve tırnaklarımı kafa derisine sürüyorum - hoşuna gittiğini öğrendiğim bir şey.

"Hmmm," diye inliyor elini bacaklarımin arasına kaydırırken. "Çok lezzetli, çok lezzetli bir şekilde ıslak."

"Senden ayrı kalmaya dayanamıyorum," diye fısıldıyorum, fermuarını indirip kalçalarımdan tutarak beni ağaca doğru kaldırırken. "Sen ve Azlan. Ayrı kaldığımızda tek düşünebildiğim sen ve bana yaptıkların oluyor."

"Sanırım siz de bana bir şeyler yapıyorsunuz, Bayan Blackwaters," diyor sert sikini içime sürünerek. Bağlarımla canlanıyor ve her hassas noktama sürtünürken inliyorum. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım, gözlerimdeki yaşlar nihayet dökülene ve tırnaklarımla omzunun derinliklerinde olana kadar öğütüyor ve öğütüyor, sonra beni ağaca vuruyor, ikimiz de yükseldikçe sözleri vahşileşiyor.

"Ben de o eve gelene kadar bekleyemem, tatlım. Seni birlikte tatmin etmek, aramızda paylaşmak, aynı anda becermek için sabırsızlanıyorum."

"Oh," diye sesleniyorum, o da aynısını yaparken dağınık ve yüksek sesle. Birlikte süzülüyoruz, gölgeli ağaçların ve solgun çayırların üzerinde, büyüümüzün etrafımızda dönüp kıvrıldığı yıldızların arasında bir yerde.

Ve yeryüzüne geri döndüğümüzde, yol boyunca daha fazla mutluluk hissiyle sarsıldığımızda, kulağıma fısıldıyor, "Bu fikri beğendiniz mi, Bayan Blackwaters? Seni birlikte becermemizi ister misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Evet, bunu çok istiyorum. O kadar çok ki, bunu tarif edecek sözcüklere sahip olduğumu sanmıyorum.

S pencer

Bundan sonra sırayla uyanık kalıyoruz, içimizden biri diğeri uyurken başka bir saldırı. Gün ışığında dikkatli bir şekilde seyahat ediyoruz, siyahlı adam ana yoldan kaçınıyor ve bizi asfaltsız yollardan ve kıvrımlı şeritlerden geçiriyor, her zaman ikimiz de izliyor, dinliyoruz.

Sanırım ağaçları ve yolları izlediği kadar beni de izliyor. Gözlerinin beni incelediğini hissedebiliyorum, ancak ne zaman ona baksam bakışları başka bir yere yöneliyor. Ama merakına rağmen bu konuyu bir daha konuşmuyoruz - bana sormuyor. Ta ki ufuktaki ağaç çizgisinin üzerinde, duman izlerinin ve büyü parıltılarının ötesinde uzun barakaları görene kadar.

Motorların gürültüsü arasında bana "İşte bu," diye sesleniyor.

Sanki hiç şüphe yokmuş gibi. Havadaki büyüün kokusunu alabiliyorum, ölümün ve yıkımın da kokusunu alabiliyorum. Canavar içimde kıpırdanıyor. Her zamanki gibi meraklı.

Siyahlı adam başıyla işaret ediyor ve yolun kenarına çekiyoruz, ikimiz de rahatlamak için çalıkların arasında kayboluyoruz ve sonra araçlarımıza geri dönüyoruz. Siyahlı adam

Sırt çantasından su şişesini çıkardı ve üç uzun yudum alırken bana baktı, bitirdiğinde eldivenli elini ağzına sildi.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor ben tekrar bisikletime yerleşirken.

"Bilmiyorum-"

"Canavarın ona zarar vermeyeceğini nereden biliyorsun? Onu istediğini nereden biliyorsun?"

I Kapat benim Gözler. Nasıl? Can I açıklamak Öyle mi? Olur mu o hatta anladın mı?

"Seninle konuşuyor mu?" diye soruyor siyahlı adam, kara gözleri merakla tetikte.

"Tam olarak değil."

"Onu isteyen o mu yoksa sen misin?" Gözlerim onunakilere kayıyor. Cevap vermedim. "Onu sen kontrol ediyorsun."

Alay ediyorum. "Hayır, biz bir ve aynı değiliz. O beni kontrol etmiyor, ben de onu kontrol etmiyorum."

"O zaman nereden biliyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. Bunu tarif edecek kelimeleri bulmak imkansız ama daha önce kimsenin bana sormadığını fark ediyorum - bitmek bilmeyen bir merakla dolu Tristan bile. Ve ona anlatmak istediğimi fark ediyorum, denemek istiyorum.

"O her zaman içimde, derimin hemen altında geziniyor. Bazen kurtulmak için çaballıyor, bazen de garip bir şekilde memnun. O anlarda, onun duygularının, düşüncelerinin parıltılarını alıyorum."

"Ama canavar formundayken?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Uyandığımda ne yaptığımı ya da nerede olduğumu hatırlayamıyorum."

Siyahlı adam bunu düşünür, şişesini çantasına geri koyar ve ağzını bağlar. "Peki o..." diye tereddüt etti, "Rhianna'ya karşı ne hissediyor?"

"Ona kafayı takmış durumda."

"Evet," diyor siyahlı adam sanki bunu anlayabiliyormuş gibi bir hisle. Buna şaşırmadım. Bahse girerim ona bağlı olmak saplantılı bir şeydir. Düşüncesi bile bedenimi titretmemeye zorluyor. Çantasını sırtına geçiriyor, sonra bir kez daha bana bakıyor. "Neden? Neden ona takıntılı?"

Canavar içimde tetikte bekliyor. Cevabını aldı. Ama siyahlı adamla paylaşmaya hazır olduğum bir cevap değil bu. Bu benimle onun arasında ve biz seçimlerimizi yaptık.

"Bilmiyorum," diyorum, motoru çalıştırıp uzaklaşıyorum, yüzümde iz bıraktığından emin olduğum acı dolu ifadeyi okumasına fırsat vermiyorum

Trafiğin yoğun olduğu ana yola çıktık - kamyonlar, tanklar ve büyülü görünümlü makineler yol boyunca ilerliyor, bazıları kışla yönünde, bazıları başkente doğru geri dönüyor. Konvoyların arasından geçiyoruz ve araçların içindeki banklarda oturan kadın ve erkek askerleri görüyorum, saçları kısa kesilmiş, kepleri başlarının tepesinde dengede, silahları kalçalarına dayanmış. Yakında ben de onlara katılacağım. Sadece başka bir acemi. Artık düello takımının yıldızı, ailesinin varisi Spencer Moreau değilim. Diğer herkes gibi.

Ayağımı pedala basıyorum, varmak için sabırsızlanıyorum, o kadar hızlı gidiyorum ki birkaç kamyon bana korna çalıyor ve siyahlı adamı trafik kalabalığında kaybediyorum.

Trafik durduğunda ve önümüzde devasa bir tel örgü belirdiğinde durmak zorunda kalıyorum. Ötede, her şeyden çok karton bir kutuya benzeyen çirkin kahverengi bir canavar olan kışla binası var. Siyahlı adam yanıma yanaşiyor, sonra başıyla işaret ediyor ve sırayı geçerek kışlaya giren araçları denetleyen muhafızların olduğu sırada duruyoruz.

İnfazcı, ceketinin kolunda birkaç kırmızı şerit bulunan en kıdemli görünümlü muhafızın önünde duruyor ve kaskını çıkararak onunla konuşmaya gidiyor, beni takip etmem için işaret ediyor.

Asker onu başını sallayarak selamlıyor. "İnfazcı," diyor.

"Çavuş," diye cevap veriyor. "Spencer Moreau burada. Yeni acemilere katılacak."

Çavuş, siyahlı adamın kendisine uzattığı evrakı alıp inceliyor ama gözleri sürekli bana kayıyor.

"Erken mi katılıyorsun?" diye sordu.

"Evet, efendim."

Çavuş bana baktı. "Akademiden atıldı mı? O bir baş belası mı?"

"Rektör bana kararın çocuğa ait olduğunu söyledi. Erken mezun olmak için yeterli puanı vardı."

Çavuş alay ediyor. "Kardeşi tam bir baş belasıydı."

Cılız küçük adama doğru tehditkâr bir adım attım. "Kardeşim bir kahramandı."

Çavuş başını sallıyor ve evrakları ikiye katlıyor. "Sana böyle mi söylediler?"

Homurdanıyorum ve siyahlı adam avucunu omzuma koyuyor.

"Uzun bir yolculuk oldu, Çavuş. Yollarda çete üyeleri var. İki gün önce saldırıya uğradık."

"Kaç tane?"

"On, on beş," diyor siyahlı adam.

Çavuş ıslık çalıyor, bu sefer biraz daha hayranlıkla bana bakıyor.

"Binbaşının ofisine rapor vermeniz gerekiyor." ıslık çalıyor ve ufak tefek bir kadın asker nöbet yerini terk edip koşarak yanımıza geliyor. "Asker," diyor ona, "Bay Moreau'ya bisikletini bırakacağı yeri göster, sonra da onu binbaşının ofisine götür."

"Emredersiniz efendim," diyor topuklarını birbirine vurarak ve selam vererek. Sonra bana gülümsüyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Siyahlı adama tekrar bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Bakışları yüzümde geziniyor. Sonra homurdanarak arkasını dönüyor ve ben de erin küçük figürünü takip etmek zorunda kalıyorum.

Bisikletimi devasa bahçeye doğru iterken, park ederken ve beni yüksek binanın yan tarafındaki kapıya doğru götürürken durmadan sohbet ediyor. Bunun onu neşeli gösterdiğini düşündüğünü biliyorum, iyi olduğunu anlatmaya çalışıyor, ama bunun altında gergin, gergin olduğunu söyleyebilirim; benden mi yoksa bahçeyi sarsan sürekli patlamalardan mı emin olamıyorum.

Siyahlı adamın günler önce bana söylediklerine inanıp inanmamakta kararsızdım. Acemiye korkutmak için beni kandırmaya mı çalışıyordu? Şimdi sözlerinde doğruluk payı olup olmadığını merak ediyorum.

"Bu-"

"Savaş mı? Evet," diyor, yüzündeki gülümseme daha da gerginleşiyor. "Son birkaç gündür sınırda devam eden çatışmalar var."

"Yaralanan var mı?"

Gülümsemesi daha da genişliyor.

Gözlerimi kısarak o yöne bakıyorum, havada dumanlar uçuşuyor ve rüzgârda yanık izleri var.

"Yangın var."

"Evet, bu yeni." O tarafa bakıyor, omuzları kamburlaşıyor. "Düşmanın bir tür yeni silahı olduğu söyleniyor," diye fısıldıyor, sonra kendini toparlamış gibi görünerek doğruluyor ve kapıyı işaret ediyor.

Canavar kıllanıyor, benim farkında olmadığım bir şeyin farkında. "İşte bu kadar. İyi şanslar. Seni buralarda göreceğime eminim."

Ve sonra gitti, avlu boyunca sürünerek, her yeni patlamada zıplayarak.

Durup kapının üzerine çakılmış tabelaya bakıyorum.

İşte bu kadar. Eğer bu kapıdan girersem, geri dönüşü olmayacak. Teslim olacağım. Eve dönüş yok, akademiye dönüş yok, ona dönüş yok.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor, kapı kolu başka bir patlamanın şiddetiyle avucumda takırdıyor. Karnımdaki ağrı her zamankinden daha güçlü ve ayaklarımın üzerinde duracak gücüm olduğuna şaşıyorum.

Dişlerimin arasından üfleyerek kolu daha sıkı kavıyorum. Kader bunu istemiyor. Canavarın da bunu istemediği kesin. Ama ben istiyorum. Burada işe yarayabilirim. Orada sadece onun için tehlikeliyim.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. İleride beni bekleyen masanın önünde topuklarımı birbirine vuruyor ve tıpkı o küçük askerin yaptığı gibi selam veriyorum. Ama ben onlardan daha büyük, daha güçlü ve daha iyi bir askerim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor gözlüklü bir adam masanın diğer tarafından.

"Spencer Moreau görev için rapor veriyor," diyorum.

R^{enzo}

BUN K'A YATTIM, bıçağı cebimde, kan şişesi elimde
Elimi. Küçük şeyi parmaklarımın arasında döndürüyorum ve
pencereden süzülen batmakta olan güneşin ışığına doğru
kaldırıyorum. Cama vuruyor ve odayı koyu bir kızıla boyuyor.

Bu çok güzel.

Kan beni başka hiçbir şeyin büyüleyemediği kadar büyülüyor. Derinin
yüzeyinin hemen altında akan tüm o nehirler. Sadece serbest bırakılmayı
bekliyor. Mavi, yeşil ve mor küçük akıntılar etin örtüsü altında saklı,
sadece o örtü, o et soyulduğunda gerçek canlı doğasını ortaya çıkarıyor.

Hareket etme şeklini seviyorum. Bazen damlayarak ve sızarak
yüzeye çıkıyor, bazen büyük ve şiddetli fıskiyeler halinde fışkırıyor,
bazen de bir şelale gibi dökülüyor. Çok kırmızı. Çok kırmızı,
dokunduğu her şeyi lekeliyor. Çıkarılması, yıkanması imkansız. Ellerinizi
bir kez kana buladınız mı, sonsuza dek damgalanırsınız.

Şişedeki kana bakarak memnuniyetle mırıldanıyorum. Kanında
sihir var. Karşılığında bana mırıldandığını duyabiliyorum, enerjisini,
yoğunluğunu hissedebiliyorum.

Ağızımda, dilimde, dudaklarımda nasıl hissettirdiğini. Şimdi onları yalıyorum, hala onun tadını alabildiğimden eminim.

Siktir, bu çok iyiydi. Hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Sakatlamaktan, işkence etmekten ve öldürmekten daha iyiydi. Ve bunlar benim en sevdiğim şeylerden birkaçı.

Şişeyi elimde daha sıkı tutuyorum ve şimdi ağızıma götürüyorum, ılık camı öpüyorum ve içime çekiyorum, onun kokusunu yakalıyorum, kanım da uğulduyor ve karnımdaki o kanca.

Küçük tavşanıma yalan söylemeliydim. Ona altı, yedi, sekiz damla kana ihtiyacım olduğunu söylemeliydim. Biraz iksir için, biraz da kendim için. O zaman onun kanından oluşan bu şişeyi boynuma takar, lanet kalbime yaslardım.

Bunun yerine, değerli şeyleri ziyan etmek zorundayım. Kaşlarımı çatıyorum.

İstemiyorum. Bende kalsın istiyorum. Onu bana o verdi. O benim.

Ama plana devam etmezsem, o zaman tüm güzel kanı dökülebilir, sonsuza dek kaybolabilir.

Bu haksızlık gibi görünüyor. Hiç kendime ait bir şeyim olmadı. Çocukken bile, şimdi bile. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ben eşya ve insan koleksiyonu yapan diğer adamlar gibi değilim. Beni her zaman yaptıklarım yönlendirdi, sahip olduklarım değil.

Ama şimdi bana bak. Taş gibi ellerimden söküp almanız gereken bir bıçağım ve küçük bir tavşan kanı şişem var. Koleksiyonuma daha fazlasını eklemek istiyorum. Küçük tavşanın kendisi. Boynuna takmak için küçük bir tasma istiyorum, böylece onu yanıma bağlayabilirim. Ya da belki o tasmayı kendi boynuma takmak ve ipi de onun eline vermek istiyorum.

Kıkırdıyorum ve ayaklarımı bir gümbürtüyle yere vuruyorum. Fark ettiğimden daha da berbat durumdayım. Hiç şaşırmadım.

Öldürdüğüm adamın kalbi bu kulübenin lavabosunun yanındaki leğende duruyor. Kötü kokuyor - onun kanına hiç benzemiyor - ve onun olamayacak kadar büyük. Ama biraz sihir, biraz iksir.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, başımı bir yandan diğer yana eğiyorum ve omurların çatırdamasını dinliyorum.

Işık hızla azalıyor, güneş artık pencereye ulaşmıyor ve bu kulübenin içi gittikçe daha da karanlıklaşıyor. Parmaklarımı şıklatıyorum ve duvarda asılı bir fener alev alıyor. Sonra ben

Ayaklarımı botlarımın içine soktum ve lavaboya doğru ilerledim, elimi kaseye soktum ve parmaklarımı kalbin etrafında sıktım.

Soğuk ve ıslak, yapış yapış ama güçlü; sağlam. O adamı hayatta tutan kas. Bende olmadığını söyledikleri organ bu. Bazen haklı olabileceklerini düşünüyorum, her ne kadar gece gündüz kafamın içinde attığını duyabilsem de. Orada olduğunu bilmemi sağlıyor.

Ama sanırım demek istedikleri benim duygularımın olmadığı, pişmanlık duymadığım... empati yapmadığım. İnsanlar ciddi saçmalıklar konuşuyor. Bu çirkin, kokuşmuş organ, atardamarlarındaki kan pompalanmasından başka hiçbir şeyi kontrol etmez. Ve aşkla ilgisi olan tek şey, bir kızı becermek istediğinizde sikinize kan pompalamaktır.

Eğer o keşlerden herhangi birinin elinde bir kalp olsaydı, bunu bilirlerdi.

Tezgâhın üzerine yaydığım diğer malzemelere, otlara ve konsantrelere döndüm. Bu malzemelerin bazılarının izini sürmek çok zor olmuştu ama biraz kol bükme, biraz boyun sıkma derken ihtiyacım olan her şeyi bulmuştum.

Annemin bunu yaptığını düşünüyorum, delik çoraplarıyla mutfak lavabosunun başında dururken, radyo bangır bangır çalarken, sokaklardaki tüm bağırış ve çığlıkları bastırmak için gürültü yaparken. Parmak uçlarında dengede durur ve müzikle birlikte mırıldanırdı. Ben de mırıldanıyorum, karnımda mırıldanan o melodi. Bu duygular gerçekten de orada yatıyor, midemin derinliklerinde. Onun benim, benim de onun olduğumu böyle anlıyorum. Bu berbat kasla hiçbir ilgisi yok.

Kalbi kaseye geri koyuyorum ve konsantre olmaya çalışıyorum. Bunu berbat edemem. Mükemmel olması gerekiyor. İşe yaraması lazım.

O kadar konsantre oluyorum ki, otları çalkalayıp sıvıları karıştırırken ve sonunda küçük tavşan kanımı kaseye dökerken, ellerimi kasenin üzerinde karmaşık desenlerde yüzdürürken, eski kelimeleri mırıldanırken, sihrimin kasın özüne sızmasına izin verirken ve onu şekillendirirken, farklı, daha küçük, daha güzel, kadınsı bir şeye dönüştürürken kendime lanet bir migren veriyorum. İşim bittiğinde, ellerim kırmızıya boyanmış halde, fener hala yanıyor, ayaklarım hala botlarımın içinde, ranzaya geri dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Başım o kadar çok ağrıyor ki kafatasımın ikiye ayrılacağını düşünüyorum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda fener sönmüş ve ormanın içinde bir yerlerde bir gece baykuşu ötüyor.

Yatağın altında bir fener buluyorum, sonra dolabı karıştırıp arka tarafta banknot ve bozuk paralarla dolu küçük bir tahta kutu buluyorum. Onları ceplerime dolduruyorum ve sonra dikkatlice, yaptığım işe hayranlıkla bakarak, kalbi kaseden çıkarıp kutuya yerleştiriyorum, kapağını memnuniyetle kapatıyorum ve kolumun altına asıyorum.

Kulübenin kapısında, adamın parçalanmış cesedini -kim bilir ne için sınırdan kadın geçirmeyi seven bir herif- botumun topuğuyla yolumdan çekip kapıyı açıyorum.

Yaptığım tüm o kötü şeyler yüzünden cehenneme mi gideceğim? Cesedin üzerinden geçip karanlık ormana çıkarken düşünüyorum. Annem de böyle demişti. Kurbanlarımın yarısı da öyle dedi. Beni kaçınılmaz olandan alıkoymak için son bir hendek denemesi. Ama öyle olup olmamam neden umurumda olsun ki? Şu anda bulunduğum yer, burada, yeryüzünde, botlarım nemli toprağa batarken o kadar da harika değil. Ya da ona kadar değildi.

Bisikletimin sehpasını kaldırıp makineye oturuyorum, kutu önümdeki koltuğun üzerinde duruyor.

Marcus'a onu öldürdüğümü söyleyeceğim. Akademide ormana girip onu ağaçların altına çektiğimi, arkadaşımıymışım gibi davrandığımı, ona yardım edeceğimi söylediğimi, sonra ellerimi boğazına doladığımı - o güzel, hassas boğazına - ve canını sıkıştırdığımı.

Lanet olsun, ne fantezi ama. Beni sertleştiren bir fantezi. Ellerimi boğazına dolamak, kalbinin avuçlarıma çarptığını hissetmek istiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kelime kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor. Konsantre olmam lazım. Hikâyemi kafamda tekrar tekrar gözden geçiriyorum, ta ki

Marcus'un yerleşkesi. Oraya vardığımda bana onun toplantı odasında olmadığını söylediler. Rahatsız edilmemesini istemişti. Bu yüzden talimatı görmezden geldim ve kutuyu elimde sıkıca tutarak merdivenleri koşarak çıktım, onu yatakta bir öncekinden farklı bir kızla buldum. Bir kız ki

odaya dalıp onları böldüğümde neredeyse rahatlamış görünüyor.

"Barone! Ne oluyor lan?" Marcus, kızın üzerinden yuvarlanıp çarşafı da yanına alarak, kızı çıplak ve açıkta bıraktığını ve koluyla göğüslerini örtmek için çabaladığını söylüyor. "Olmayacağımı söylemiştim-"

"Bitti," diyorum, kutuyu yatağa doğru fırlatıyorum ve bir gümbürtüyle şiltenin üzerine düşüyor.

"Neymiş o?" Marcus diyor

ki. "Kız. O öldü."

Marcus bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum. Beni okuyamaz. Kimse okuyamaz. Kalpsiz olmanın avantajlarından biri.

Kutuya uzanıyor ve kucağına alıyor, kapağını açmadan önce tekrar bana bakıyor.

Kız merakına engel olamıyor, o da içine bakmak için eğiliyor. Sonra çığlık atarak hızla uzaklaşır ve yataktan yuvarlanır.

Marcus uzun dakikalar boyunca kalbi incelerken ben de yere tekme atıp tırnaklarımı inceliyor ve nefesimin altında bir melodi ısıklık çalıyorum.

"Bu onun mu?"

"Evet."

"Bunu test etmem gerekecek. Bunun doğru olup olmadığını kontrol etmeliyim." Yatağının yanındaki makinenin bir düğmesine sertçe bastı. "Carlton'ı buraya gönder."

"Genelde sana getirdiğim hediyeleri test etmezsin."

"Bunu nasıl yaptın?" Marcus kapağı kapatarak soruyor.

Ona sırtıyorum ve ellerimi kaldırarak kızın boynunu sıkıyormuş gibi yapıyorum. Yerdeki kız inliyor ama Marcus sadece bana biraz daha bakıyor.

Kurnaz herifin teki. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum. Benimle ilgili doğru olmayan bir şeyler sezdiği çok açık.

"Küçük sürtük acı çekmeyi hak etti," diyor alçak sesle. Ellerime bakıyorum. "Hak etmediğini mi söyledim?"

Marcus başını sallar. "Güzel... güzel." Kutuyu yatağın yanındaki masanın üzerine bırakır. "Yumuşadığını düşünmeye başlamıştım, Renzo. Belki de kendi kalbini büyütmüşündür."

"Ben mi?" diye kıkırdıyorum. Sonra elimi göğsüme, kalbimin kaburgalarımın çarptığı yerin tam üstüne vuruyorum. "Boş. Tamamen boş."

Marcus elini çenesindeki kirli sakala sürterek, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor.

"Sıradaki iş ne patron?" Dedim.

"Renzo," diyor, yatağın kenarından uzanıp kızı yatağa geri çekiyor. "Siktir git."

O ne derse onu yaparım. Onu kışkırtmanın bir anlamı yok. Özellikle de merakım içimi kemirirken. Neler olduğunu, ne planladığını bilmek istiyorum. Daha önce hiç umursamamıştım. Hiç ilgilenmedim. Öldürme kısmı en ilginç olanıydı. Sebepler, nedenler, umurumda bile değildi. Ama şimdi umursamam gereken bir şey var. Ve şimdi, bilmem gerekiyor.

O gün beni sokakta dövüşürken gören Marcus'tu. Potansiyelimi gören ve beni eve çeken Marcus'tu. O zamanlar yetkili o değildi, babasıydı ama o zaman bile tahtın Marcus'a kalacağı belliydi. Zekiydi, akıllıydı, baştan çıkarıcıydı.

Ne yaptığı, neden yaptığı hiç umurumda olmadı ama yaptığı şeyler bana her zaman mantıklı geldi. O güç ve para istiyor - en az benim insanları incitmek istediğim kadar. Yaptığı her hareket bu iki şey tarafından motive edildi.

Ama bu?

Meşgul arıları izlemek için yerleşkenin bahçesine çıkıyorum. Ama yanlış mı görüyorum? Kafamda mı karıştırdım? Göz kapaklarımı kırıştıtırıyorum, görüşümü zorluyorum.

Batıdan gelen askerler. Konuşma tarzlarından, çukurlaşmış yanaklarından anlayabiliyorum. Yarı aç görünüyorlar. Bu yüzden mi koyunları yükleyip sınırın ötesine gönderiyor?

Silahlarla birlikte mi?

Hiç mantıklı değil.

Azlan
UZUN ZAMANDIR UZAKTAYDIM ÇOK . İstedğimden çok daha uzun.
Saldırı

sınıra giden daha az belirgin yollara sapma ihtiyacı anlamına geliyordu ama tehlike ne olursa olsun geri dönmek için işlemeye hazır değilim. Ondan uzak kalmaktan hoşlanmıyorum ve bu sadece onun güvenliği için endişelendiğimden, yatağında uzanmasından endişe duyduğumdan değil. Hayır, o küçük şeyi özlüyorum. Derimin altında yuva kurdu. Kahretsin, kalbime yerleşti ve onun sesini, yüzünü, kokusunu özlüyorum. Onunla ilgili her şeyi özlüyorum.

Çılgınca sürdüğüm hıza, bisikletimi ve bedenimi sonuna kadar zorlamama rağmen, yolculuk acı verici bir şekilde yavaş geçiyor, her metre, her mil öyle bir geçiyor ki hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istiyorum.

Suikastçıyı ve onun uzay ve zamanda kayma yeteneğini düşünüyorum. Kahretsin, daha önce hiç kimseye onun kadar imrendiğimi sanmıyorum. Eğer bunu yapabilseydim, şimdi onunla birlikte olabilirdim. Ne zaman istersem onunla olabilirdim. Odasına girer, yatağına girerdim.

Gece boyunca ve ertesi gün boyunca araba kullanıyorum. Bu aptalca, tabii ki öyle, özellikle de göz kapaklarım sarktığında ve

Yol önümde yüzüyor ve savruluyor. Ama dişlerimi sıkıp yola devam ediyorum ve damarlarıma kahve pompalamak için bir kafede durduğumda hem Rhi'ye hem de Stone'a mesaj gönderiyorum.

Doğruca oraya, akademiye gidiyorum. Bu bir risk ama bağlarım bana bunu yapmaktan başka seçeneğim olmadığını söylüyor. Ondan bir dakika daha uzak kalmaya dayanamam.

Los Magicos görüldüğünde göğsümde bir tür sevinç çiçekleri açıyor.

Neredeyse oradayım. Neredeyse onunla birlikteyim. Neredeyse havadaki kokusunu alabiliyorum, neredeyse rüzgarda sesini duyabiliyorum. Yoğun trafik beni yavaşlamaya zorluyor ama artık umurumda değil. Evim çok yakınımda.

Tabii ki şehrin ana caddesinde süzülürken tüm planlarım alt üst oluyor, telefonum ceketimin içinde bipliyor. Görmezden gelmek istiyorum. Arayan Rhi ya da Stone olacak ve birkaç dakika içinde ikisini de göreceğim. Ama sonra mesajın önemli olabileceği aklıma geliyor, bir uyarı, dikkatle ilerlemem için bir ipucu.

Yanaştım ve bisikletimin selesinden ayrılmadan telefonumu çıkardım.

Şansölye.

Kör bir oyma bıçağıyla karnı deşilmiş bir adam gibi inliyorum. Şehirdeki varlığım fark edilmiş ve bir isteği var. Homurdanıyorum. İstek mi? Sanki benden istediği her şey zorunlu bir emir deşilmiş gibi.

Sayfayı aşağı kaydırıyorum, kelimeleri okurken başparmağım duraksıyor.

Sabırsızlaştı. Artık benim raporumu beklemeye niyeti yok, Moreau'nun kız hakkında söyleyecekleri onu rahatsız etmiyor. Onunla kendisi konuşmak istiyor. Ve onu benim almamı istiyor.

Elim kalçama düşüyor ve düşündükçe bulanıklaşan ve birleşen trafiğe bakıyorum.

Bu tehlikeli mi? Tehlikede mi?

Bilmiyorum.

Telefonuma baktım. Onları şimdi aramalı mıyım? Kaçmalarını söyleyeyim mi? Los Magicos'tan defolup gitmelerini mi? Bu işe yarar mı? Ne kadar uzağa gidebilirler ki?

Parmak eklemlerimi alnıma sürüyorum. Kafein uzun zaman önce azaldı ve şimdi yorgunluğumun tüm gücüyle vuruluyorum, her düşüncüyü bir mücadele haline getiriyor.

O hiçbir şey bilmiyor. Şansölye hiçbir şey bilmiyor. Eğer bilseydi, o çoktan bir hücrede olurdu, ben de öyle.

Şu an için keşfedeceği bir şey yok. Eğer dikkatli olursak. Moreau ve sırları sınırdan çok uzakta. Kuzenime gelince, eğer birilerine söyleyecek olsaydı bu babası olurdu ve ailemden hiçbir haber alamadığım için, her ne sebeple olursa olsun söylememeyi seçtiğini varsayabilirim.

Onu ben götüreceğim. Onu Şansölye'ye götüreceğim. Ama kapının hemen dışında duracağım. Ne olur ne olmaz diye... Gözlerimi dikip bakacağım. Eğer onun değerli saçının tek bir teline dokunursa, tüm sonuçlarına lanet olsun, onun işini bitireceğim.

Mesajına cevap verip cep telefonumu ceketimin içine geri sokuyorum ve bisikleti çalıştırıyorum.

Yolculuğumun son kısmı, taşra yollarından geçerek tepesine tünemiş akademiye doğru, sanki kader zamanın geçmesiyle bana işkence etmeyi seçiyormuş gibi, çok daha hızlı geçiyor gibi görünüyor.

Müdüre rapor vermem gerekecek, bunu resmi yoldan yapmalıyım. Çalıntı bir öpücük için bile zaman yok, onu kendime doğru çekip onu ne kadar özlediğimi söyleyecek.

Arazinin dışındaki kapılar benim için otomatik olarak açılıyor ve arabayı malikanenin önüne kadar tırmanıyorum, park ediyorum ve müdürü merdivenlerde beni beklerken buluyorum.

"Beni mi bekliyordun?" Eldivenlerimi çıkarırken ona doğru yürürken soruyorum.

"Evet, Şansölye Bayan Blackwaters'ı almaya gittiğinizi söyledi."

"Doğru."

"Onunla neden konuşmak istediğini biliyor musun?" diye soruyor, kadında görmeye alışık olmadığım bir endişe gözlerinde geziniyor.

"Hayır."

"Kıza karşı alışılmadık bir merak duyuyor," diye mırıldandı omzunun üzerinden bakarak. "Nedenini anlamıyorum. Onunla ilgili olağandışı bir şey gözlemedim." Tekrar bana bakıyor. "Sen gözlemledin mi?"

Yüzümü boş tutuyorum. "Hayır," diye tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum, "yaşı dışında. Aldığım kayıtsız büyücülerin çoğu çok daha yaşlı."

"Evet, sanırım öyle." Çakılların çıtırdama sesi dikkatini çekiyor ve bize doğru yürüyen Rhianna'yı görmek için tekrar etrafına bakıyor. Artık yaz geçti ve üzerinde yıpranmış bir ceket var. Ona yeni bir tane almalıyım. "Bayan Blackwaters," diye işaret ediyor müdür. "İnfaz memuru rektörü görmeniz için size eşlik edecek."

Bir anlığına göz göze geliyoruz ve başını sallıyor. Müdür sanki daha fazlasını söylemeyi düşünüyormuş gibi tereddüt ediyor ama sonra dönüp ikimizi yalnız bırakıyor.

"Rhianna," diye fısıldıyorum, bağlarım onunkine doğru geriliyor.

Omzunun üzerinden bakıp müdürün gittiğini kontrol ettikten sonra yüzüme gülümsüyor.

"Azlan," diyor ve ismim onun ağzında neden bu kadar güzel tınlıyor?

"Seni özledim," diyorum, elini elime almaya ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirmeye cesaret ediyorum. Dokunuşumla tüm vücudu titriyor ve bunun ıstırap verici olacağını söyleyebilirim.

"Neden beni görmek istiyor Azlan?" diye soruyor.

"Bilmiyorum tatlım, ama ben senin yanında olacağım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor ve elimi sıkıyor. "Ama ya beni kandırırsa, ona söylememem gereken bir şeyi söylemem için beni kandırırsa? Ya zaten biliyorsa?"

"Rhi," diyorum ona gülümseyerek, kendime engel olamayarak, "sır saklamakta çok iyisin."

Kaşlarını daha da çatıyor ve söylediklerime itiraz edemediği onu bisiklete doğru çekiyorum ve ikimiz de seleye tırmanıyoruz, tekrar buraya dönüyoruz, kolları belime sarılmış, kalçaları benimkilere bastırılmış.

Yollardan Los Magicos'a doğru uçarken artık yorgun değilim, tamamen uyanığım, onun varlığı heyecan verici ve uyarıcı, bedenim ve bağlarım onun yakınlığıyla titreşiyor. En başta onu terk edecek gücü nasıl buldum? Nasıl yırttım

Kendimi uzaklaştırmak mı? Çünkü onunla birlikte olmak cennet gibi, bağımlılık yapan, onsuz yaşayamayacağım bir şey.

Şehre girdiğimizde, vücudunun sertleştğini ve kollarının bana sıkıca sarıldığını hissediyorum. Uzanıp kalçasını sıkıyorum ve aramızdaki bağ aracılığıyla onu güvende tutmaya yönelik tüm niyetlerimi yansıtıyorum.

Onu rahatlatmak için çok az şey yapıyor ve gururumu incitse de anlıyorum. Ben tek bir adamım. Şansölye ve tüm muhafızlarına karşı tek bir adam. Ama anlamadığı şey, onların uğruna savaşacak hiçbir şeyi yokken, benim her şeyim var. İş o noktaya gelirse, onu korumak için sonuna kadar savaşırim.

Konsej kapıları tıpkı akademininki gibi ayrılıyor ve biz de süzülerek onu aylar önce getirdiğim yan girişe doğru ilerliyoruz. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. O zamanlar hayatımın ne kadar değişeceğini, ne kadar değişeceğimi bilmiyordum. Belki de biliyordum. Belki de hep biliyordum.

"Tamam mı?" Kaskımı çıkarıp siyah saçlarını silkelerken ona soruyorum.

"Ben iyiyim."

Onu kendime doğru çekmek ve sarılmak istiyorum. En azından elini tekrar sıkmak istiyorum ama şu anda çok fazla göz var, bu yüzden giriş yolunda yürümesi için işaret etmekle yetinmek zorundayım ve bunu yaparken elimi hafifçe sırtının küçük kısmına bastırıyorum.

Rektörün sekreteri bizi salondaki cam ejderhanın altında karşılıyor. Bugün daha da uğursuz görünüyor, yakut gözleri sanki gerçekmiş gibi parlıyor, hepimizi delip geçiyor, kanatları sanki binanın dışına doğru süzölmek üzereymiş gibi gergin. Yüzyıllardır Los Magicos semalarında uçan ilk ejderha.

"Rhianna Blackwaters," diye soruyor sekreter bana, ona değil.

"Evet," diye cevaplıyor yine de, uzun boylu, sıska ve Rhi'den pek de büyük olmayan adama kaşlarını çatarak bakıyor.

Ona hastalıklı bir gülümseme takınıyor ve bu da beni öfkeliyor. "Şansölye sizi ofisinde bekliyor. Beni takip ederseniz." Merdivenleri işaret ediyor ve ben de ikisini takip etmeye gidiyorum. Sekreter durdu. "İnfazcı, bizimle gelmene gerek yok. İçeride bekleyebilirsiniz."

"Bayan Blackwaters'a akademiye kadar eşlik etmem gerekecek. Kaçma riski olduğu biliniyor. Şansölye'nin kapısının önünde bekleyeceğim." "Gerçekten gerek yok..."

Ona ters ters bakıyorum ve gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor, belli ki benimle tartışmanın kazanamayacağı bir tartışma olduğuna karar vermiş.

Merdivenin tepesinde, rektörün kapısının yanında iki koruma buluyoruz ve Rhianna'yı dikkatle inceliyorlar, ellerini vücudunda gezdiriyorlar, öyle ki azı dişlerimi gıcırdatıyor ve ellerimi yumrukluyorum. Sonra sekreter kapıyı çalıyor; kapı açılıyor ve Rhianna rektörün ofisine giriyor.

Bana dönüp bakması çok riskli, ona bir şeyler fısıldamam çok tehlikeli.

Kapı kapanıyor ve onu kırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

R merhaba

OFİSİ GÖZ DAĞI VERMEK İÇİN TASARLANMIŞTIR. Bunu hemen söyleyebilirim ve

Büyük masasının arkasında oturup beni hiç umursamadan altın kalemiyle bir kâğıt parçasına bir şeyler karalaması da öyle.

Ayağa kalktım ve bekledim, onun hiçbir oyununu oynamayacağıma kararlıydım. İlk tanıştığımızda saf ve bilgisizdim. Dünyanın nasıl işlediğini, insanların nasıl çalıştığını bilmiyordum. Ama akademi bana sadece büyüyle nasıl başa çıkacağımı öğretmedi, insanlarla nasıl başa çıkacağımı da öğretti. Ve eğer Summer Clutton-Brock gibi acımasız bir kaltakla başa çıkabiliyorsam, eğer Gece Kurtları'nın suikastçısının pençelerinden birden fazla kez kurtulabiliyorsam, o zaman bu adamla da başa çıkabilirim. Kendini olduğundan şüphelendiğimden çok daha zeki sanan bu adamla.

"Ahhh Bayan Blackwaters," diyor sonunda, sanki varlığımı yeni fark etmiş gibi. "Beni görmeye geldiğiniz için çok teşekkür ederim." Sanki bu konuda benim bir söz hakkım varmış gibi. Kaleminin kapağını yerine koydu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve önümdeki tahta sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

Umutsuzca arkama, Azlan'ın beni beklediği kapıya bakmak istiyorum. Orada olduğunu biliyorum - bağlarım beni kendine çekiyor

Sanki beni bu adamdan olabildiğince uzakta ve onun yerine eşimin kollarında istiyormuş gibi.

Sandalyeyi çekiyorum, ayakları son derece cilalı zemine sürtünüyor ve koltuğa kayıyorum.

Şansölye gözlerimin içine bakıyor. Gözleri soğuk ve hesapçı. Bana bazen tavuk kümesine giren yılanları hatırlatıyor. Bir an hareketsiz durup izlerken, bir an sonra saldırıp dişlerini tavuğun boynunun derinliklerine geçirmelerini. Bu sadece bağlarımın bir uyarı zilini çalması değil, büyüm de aniden alarma geçti.

"Konuşmamızın zamanının geldiğini düşündüm," diyor.

Nefes almaya, kalbimin hızla çarpmasına izin vermemeye konsantre oluyorum. Söz konusu olan sadece kendi boynum değil. Stone'un ve Azlan'ın da. Kahretsin, Pip'in de. Daha fazlasını söylemesini bekliyorum, kendi sesime güvenmiyorum, eğer konuşursam muhtemelen kendime çelme takacağımı biliyorum.

"Görüyorsun, sana karşı tamamen dürüst olmadım." Kendime engel olamayıp kaşlarımı çatıyorum. "Bir süredir anneni tanıdığımdan şüpheleniyordum."

"Annem mi?" Yine kendimi tutamayarak söylüyorum. Rektörün annemle ilgili sırlar saklıyor olması büyük bir sürpriz değil. Azlan bana da söyledi. Ama bunu itiraf ettiğini duymak, onun hakkında konuşmak ... Koltuğumda öne doğru eğildim. Bir yılanla sır alışverişi yapmak anlamına gelse bile onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

"Sanırım öyle." Sempati duyduğunu sandığım bir ifadeyle gülümsüyor. "Sen gençken öldü."

"Bir bebek, evet. Onu hiç tanımadım." "Peki ya baban?"

"Ben... Ona ne olduğundan emin değilim."

"Ama kim olduğunu biliyorsun?"

Benim bir adım var. Bir fotoğrafım var. Bunların hiçbirini ona vermeye hazır değilim.

Yüzümü inceliyor, sonra kâğıt yığınının altına uzanıp bir dosya çıkarıyor. Kapağını çeviriyor ve bana doğru çeviriyor.

"Sanırım bu senin annendi. Bronwyn Eden."

"Bu annemin adı değildi," diye yalan söylüyorum. Gerçi bu soyadı yeni. Daha önce hiç duymadığım bir isim.

"Yine de birbirinize çok benziyorsunuz."

Daha da öne eğilip genç bir kadının resmine bakıyorum. Güzel bir kadın. Teyzeme benzeyen bir kadın. Bana benzeyen. Fotoğraf madalyondakinden çok daha büyük ve gözlerindeki renkleri, saçlarının dokusunu, cildinin pürüzsüzlüğünü daha net görebiliyorum.

"Çok yetenekli bir sihirbazdı... benzersiz bir şekilde yetenekliydi. Güçlü bir yeteneğe sahipti."

"Ne hediyesi?" Ben soruyorum.

Şansölye yine gülümsüyor. Zaten bildiğimden mi şüpheleniyor? "Yetkililer için büyük bir değerdi."

Ona bakıyorum. Gözlerinde şimdi bir heves var.

"Bu kadına ne oldu?" Parmaklarım çaresizce fotoğrafı kavrayıp ceketimin içine sokmaya çalışırken soruyorum.

Şansölye kaşlarını çatıyor ve dosyayı benden uzaklaştırıyor. Gidişini izlemek acı verici, fiziksel olarak acı verici ve onu geri almamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Dosyayı kapatıyor ve bekleyen bir çekmeceye bırakıyor.

"Aileni gizli tutmak için çok dikkatli davrandım Rhianna. Eğer bunu açıklarsam, tehlikede olacağına inanıyorum."

Oturduğum yerde kılandım. "Neden?"

"Dediğim gibi, onun yeteneği eşsiz ve güçlüydü. Çetelerle ve Batı'yla süregelen mücadelemizde bizim tarafımıza eşi benzeri görülmemiş bir avantaj sağladı." Koltuğunda öne doğru eğiliyor. "O zamanlar şansölye değildim. Ama zaten konseydeydim ve annenle birlikte çalışmak üzere seçilmiştim."

"Annem olup olmadığını bilmiyorsun," diye ısrar ediyorum. "-Yeteneğinin tamamını gördüm."

"Ne yeteneği?" Hayal kırıklığına uğradım. "Geleceği okuma yeteneği."

Yutkunuyorum. Bu bir yetenek mi? Böyle bir yetenek mi? Geleceğin ne getireceğini bilmek, bunun olmasını engellemek, daha az acı verir mi? Çünkü o öldü, değil mi? O da kendi ölümünü gördü mü? Durdurmaya çalıştı mı?

Kafamda o anıları düşünüyorum. Küçük bir kızken gördüğüm rüyaları. Olacakları bilmek hiçbir zaman gerçekleşmesini engellemedi.

O adamlar hâlâ geceleri geliyordu. Hala teyzemi dövüyor ve taciz ediyorlardı.

Gözlerimi kaçırıyorum, o anılar kafamın içinde dönüp duruyor.

Gelecek ne olursa olsun geldi ve bu rüyaların tek yaptığı bana işkence etmek, beni ölümüne korkutmaktı.

"Bayan Blackwaters?" diyor rektör, beni şimdiki zamana, çok sıcak ve havasız olan bu odaya geri çekiyor.

"Bunun nasıl güçlü bir yetenek olduğunu anlamıyorum," diyorum.

Şansölye alay ediyor. "O zamanlar Batı'daki güçler üzerinde daha az kontrolümüz vardı. Ülkemiz - yaşam tarzımız - her gün tehdit altındaydı. Sınırdaki sık sık topraklarımıza sıçrayan savaşlar oluyordu. Hayatlar kaybettik. Hem de çok sayıda. Yok edilen altyapı ve kaynaklardan bahsetmiyorum bile. Başka bir savaşa sürüklenme riskiyle karşı karşıyaydık."

Başımı salladım. Teyzem bana o karanlık günleri anlatmıştı. "Annen-"

"O benim annem değil," diye ısrar ediyorum.

Şansölye bana inanmıyormuş gibi gülümsüyor. "Düşmanın ne zaman saldıracağını, nasıl saldıracağını tahmin edebiliyordu. Planlarını ve silahlarını görebiliyordu. Bize mücadelemizi tersine çeviren bir avantaj sağladı. Üstünlüğü ele geçirdik ve bunu kendi lehimize kullandık."

Teyzemi düşünüyorum. Güçlü iradeli, kararlı, cesur. En önemlisi de ilkel. İnançları vardı - doğru ve yanlış duygusu - ve buna sadık kaldı. Yetkililerden ve savundukları her şeyden nefret ederdi. Bana defalarca onlara güvenilemeyeceğini söyledi.

Annemin de teyzem gibi olduğunu düşünürdüm hep. Aynı güç, aynı inançlar. Ama o yetkililere yardım etti, onlar için çalıştı, düşmanlarını yok etmeye yardım etti. Bu gerçekten doğru olabilir mi?

Huzursuzluk damarlarımda dolaşıyor. Geçmişim hakkında - kim olduğum, nereden geldiğim hakkında - ne kadar çok şey öğrenirsem, kafam o kadar karışıyor.

"Geleceği değiştiremezsin," diye mırıldanıyorum.

"Nereden biliyorsunuz Bayan Blackwaters?" diye sorar. "Hiç denediniz mi?"

İçimdeki huzursuzluk odanın içinde de büyüyor, etrafımda kıvrılıyor, beni sıkıyor. Ciğerlerime baskı yaparak nefes almamı zorlaştırıyor. Kafatasıma baskı yapıyor ve beynimde acıya yol açıyor.

Şansölye gülümsüyor ve bunu onun yaptığını görüyorum.

"Hayır," diyorum tırnaklarımı avuçlarıma batırarak. Ona hiçbir şey vermeyeceğim. Kendime, teyzeme, Azlan'a ya da Stone'a ihanet etmeyeceğim. Beni biraz daha sıkıyor ve derim rahatsızlıkla karıncalanıyor. "Ama kader güçlü bir kuvvettir - akademideki tüm kitaplar böyle söyler - ona karşı gelemezsin."

"Ama kader bize anneni mücadelemizde bir silah olarak verdi. Kader neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemizi istedi."

Göz kırıyorum. Bu doğru mu?

"Bana," dedi şansölye sessizce, "bir gün onunkinden bile daha büyük yeteneklere sahip bir kızın geleceğini söyledi." Bütün dikkati yüzümde.

Ona bakıyorum. "Hangi kız?" Diyorum.

"Bilmiyorum Rhianna Blackwaters, ama bazen onun sen olup olmadığını merak ediyorum."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Ben mi? Akademide cahilliğim ve umutsuzluğum yüzünden alay edildim, gülündüm... zorbalığa uğradım. Evcil domuzum ne kadar güçlüyse ben de o kadar güçlüyüm şansölye. Aradığınız kız ben değilim." Gülüyorum. "Ya da belki bu kadın size yalan söylemiştir. Belki de kız falan yoktur."

"Geleceği görebiliyor musun?" diye soruyor, yüzünde neşe yok. Şimdi beni bir mengeneye almış, sanki dev bir el beni tutmuş ve gittikçe daha sıkı sıkıyor. Ya da belki de bir yılanın görünmez sarmallarına yakalanmışım.

Kaburgalarım gıcırıyor, görüşümde karanlık noktalar yüzüyor, vücudumun her yerinde şiddetli bir acı hissediyorum. Gözlerimi ona kilitliyorum, ne kadar acıdığını göstermiyorum. Başka ne seçeneğim var ki? Eğer büyüsünü bozarsam, ne kadar güçlü olduğumu görecektir. Ve eğer acı içinde bağırırsam - hissettiğim acının herhangi birinin başa yayılmasına izin verirsem - Azlan tüm silahlarını ateşleyerek bu ofise dalecek ve hepimiz için oyun bitecek.

"Geleceği görmek mi? Hayır," diyorum. "Senin görebildiğinden fazlasını değil."

Dişlerimi sıkıyor, tüm gücümle acımın bağı aşmasına izin vermemeye odaklanıyorum.

"Belki de sana düşünmen için yeterince motivasyon vermiyorumdur, Rhianna Blackwaters. Belki de odaklanmak için bu motivasyona ihtiyacın vardır."

Elini uzatıyor ve parmaklarını şıklatıyor. Bir alev canlanıyor, yavaşça bana doğru yüzmeden önce avucunun üzerinde geziniyor. Alevin sıcaklığı yüzüme çarpıyor, parlaklığı gözlerimi yaşırtıyor.

"Genç kadınların ne kadar kibirli olabileceğini bilirim," diyor, "yüzlerine ne kadar değer verdiklerini. Senin de çok kültürlü olmasa da güzel bir yüzün var. Bunu mahvetmek çok yazık olur."

Alevi yaklaşıyor ve ısı dayanılmaz oluyor, tenim kavruluyor.

Kafamdaki o anı ön plana çıkıyor. Ateşin.

Her şey yanıyor.

"Sana doğruyu söylüyorum," diyorum, dans eden alevin içinden ona bakarak.

"Öyle misin?"

Bakışlarımı tutuyor, alevin tenimi yakmasına izin veriyor. Hareket etmiyorum. Hissetmiyorum. Beni incitmeye çalışan ilk erkek olduğunu sanıyor. Benden bir şey almaya çalışan ilk erkek. Ama değil. Ve ben ondan korkmuyorum.

Sonunda bir hayal kırıklığı iç çekişiyle geri çekiliyor, alev bir duman pufuyla sönüyor, vücudumdaki sıkı tutuş yay gibi açılıyor.

Kalemini eline aldığı anda kendi rahatlama iç çekişimi bastırmak zorunda kalıyorum. Beni kovacağını biliyorum. Ama henüz gitmeye hazır değilim. Annemi tanıyordu. Ona ne olduğunu biliyor mu?

"O kadına ne oldu?" Tekrar soruyorum.

"O kadının annen olduğundan çok eminim."

Umurumda değilmiş gibi omuz silkdim.

Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Düşmanlarımız onu öğrendi, silahımızı öğrendi ve onu bizden aldılar. Onu bize karşı kullandılar. Elbette," diye başını sallıyor, "sonunda onu kurtardık, ait olduğu yere, evine geri getirdik. Ama o zamana kadar çoktan

bir çocuk taşıyordu. Bazıları babanın Batı'dan gelen karanlık bir büyücü olduğunu söylüyor."

Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor. Karanlık bir büyülü mü? Babam mı? Madalyonumdaki resmi düşünüyorum - Summer'ın şu anda sahip olduğu. O resimdeki adam nazik ve kibar görünüyordu. O adam mıydı?

"Ona ne oldu?" Tekrar ediyorum.

"Öldürüldü," diyor ve yılanın parıltısı geri dönüyor, gözlerinde zalimlik geziniyor. Vuruşunu, dişlerini bekliyorum. "Acımasızca işkence edildi ve öldürüldü."

"Nasıl?" Oda birden daha da ısındı, gözlerimin önünde dönmeye başladı. Tüm acı şimdi kalbimin derinliklerinde yoğunlaşıyor.

"Kızıl büyü."

Dizlerimin üzerine çöküp kusmak istiyorum. Top gibi kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Ondan ve herkesten çok ama çok uzakta olmak istiyorum.

Ama ben bu koltukta sıkışıp kaldım, rektörün gözleri yüzümü inceliyor, içimde, çok derinlerde hissettiğim her duyguyu eziyor.

"Kim?" Sesim kulaklarımda yankılanarak söylüyorum.

"Korkarım bilmiyorum. Ama tabii ki anneniz olmadığı için bu sizi pek ilgilendirmiyor." Şansölye kalemini eline aldı ve önündeki kağıtları karıştırarak kapağı kapattı. "Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Blackwaters. Çok ilginç bir sohbet oldu." Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Öyle miydi? Çok mu şey anlattım?

Bunu gitmek için bir işaret olarak kabul ediyorum ve ayağa kalkıyorum, bacaklarım altımda güçsüz, kapıya doğru attığım her adım normal ve sakın görünmek için bir mücadele.

Ben kapı koluna uzanırken, Azlan o kadar yakın ki onu kapının diğer tarafında hissedebiliyorum, Şansölye sesleniyor, bakışlarını evrak işlerinden kaldırmadan.

"Bayan Blackwaters, çocukluğunuzla, teyzenizle ya da annenizle ilgili daha fazla şey hatırlarsanız, bana mutlaka anlatırsınız, değil mi?"

"Evet."

"Aynı şey sıra dışı yetenekler için de geçerli. Her zaman akademiden en iyi yetenekleri seçmeye hevesliyiz."

Kolu itiyorum ve kapı arkamdan çarparken neredeyse Azlan'ın kollarına düşerek ofisinden çıkıyorum.

"Rhi!" diyor endişeyle.

Başımı sallayıp kendimi dikleştiriyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, vücudumun her parçası acıyla çığlık atsa da.

Bir bana bakıyor, bir hâlâ kapıyı kuşatan muhafızlara ve uzakta duran sekretere.

"Gidelim," diyor, duruşunu sertleştirip dirseğimi kavırıyor. Bizi izleyen tüm gözlere, işbirliği yapmayan bir veledi binadan dışarı çıkarıyormuş gibi görüldüğünden eminim, oysa gerçekte beni dik tutmak ve hareket ettirmek i ç i n ona güveniyorum, bacaklarım o kadar zayıf ki her an yol verebilirler, hava ciğerlerime ulaşmakta zorlanıyor.

Sıkıntımı hissederek hızını artırıyor ve çıkıştan geçip gün ışığına çıkıyoruz. Başımı geriye atıp nefes nefese kalıyorum, ciğerlerime temiz hava çekiyorum, Azlan kolumu hâlâ sıkıca kavırıyor, diğer eli belimin üzerinde daireler çiziyor.

"Nefes al, Rhianna, sadece nefes al."

Gözlerimi kapatıyorum, sesinin alçak tonuna, sıcak dokunuşuna, bağının rahatlığına odaklanıyorum. Bedenim gevşiyor. Panik hissi azalıyor. Endişeyi üfleyerek uzaklaştırıyorum ve gözlerimi açıyorum.

"Tamam mı?" diyor.

Başımı sallayabiliyorum. Bana ne olduğunu sormak istediğini söyleyebilirim ama burası çok tehlikeli. Çok fazla meraklı kulak ve göz var.

Bisikletine binmeme yardım ediyor, kollarımı vücuduna sıkıca sarıyor, ellerimi sıkıyor ve sonra bizi buradan götürüyor.

S tonu

Saatime bakarak ön odayı arşınıyorum, arşınıyorum ve arşınıyorum. Biraz daha, saatimin akrep ve yelkovanı zar zor kaydediyor. Güvende olduklarını biliyorum, midemin çukurundaki bağda bunu hissedebiliyorum, ama kendi gözlerimle görene kadar, kollarımda güvende ve sağlam olana kadar, buna gerçekten inanmayacağım.

Pencerenin önünde durup sokağı izliyorum, sonra biraz daha yürüyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve delirecekmişim gibi hissediyorum.

Sonunda - *nihayet* - bisikletinin sesini duyuyorum ve hemen odaya ve koridora doğru kayarak kapının yanında bekliyorum.

Ayak seslerini, anahtarın dönüşünü, kapının gıcırtısını duyuyorum ve sonra kollarıma düşüyor. Onu yakalayıp bedenime doğru çekiyorum ve Azlan'a bakıyorum.

"Takip edilmediniz mi?" Ben sordum.

"Hayır, rotamızdan saptık. York yakında dönmemizi bekliyor olacak."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diyor Azlan endişeyle ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Rhi?" Ben söylüyorum.

Titriyor, teni solgun ve soğuk.

"Ona bir içki getirelim," diyor Azlan, "onu oturma odasına götür, Phoenix."

Onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum ve koltuğuna yatırıyorum.

"Ne oldu?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak tekrar soruyorum. "Tatlım, ne oldu?"

Neredeyse kalbimi kıracak hüzünlü gözlerle bana bakıyor ve beni görmeye davet ediyor. Tereddüt ediyorum, sonra elini elime alıp yanında diz çöküyorum ve düşüncelerine giriyorum.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum. "O buruşuk piçi öldüreceğim." Başını gevşekçe sallıyor, daha fazla bakmam için yalvarıyor. Daha fazlası mı var? Endişe omurgamı titretiyor. Ona işkence etti, yüzünü yakmakla tehdit etti, daha fazlası nasıl olabilir?

Yine de korktuğum kadar kötü değil. Bağlarımızdan, onun kader arkadaşlarından haberi yok. Rhianna'nın sahip olduğu güçler hakkında - en azından şu anda- cahil. Ama o acı çekiyor.

"Ailen mi?" Azlan bize katılıp ona dumanı tüten bir fincan kakao ikram ederken fısıldıyorum.

"Bir kadeh viski ekledim," diyor. "Biraz iç."

Kadının dudaklarına götürüyor ve kadın ellerini onun ellerine dolayarak karışımı yudumluyor, yanaklarına renk geliyor.

"Babamın Batı'dan gelen karanlık bir büyücü olduğunu söyledi. Annemin öldürüldüğünü, kızıl - kızıl - büyü ile işkence gördüğünü söyledi."

Azlan bana bakıyor, sonra yanımızda dizlerinin üzerine çöküyor.

Bunu bekliyorduk, bize söylemesini, bu konuyu açmasını. Emin olmak için.

"Kızıl büyü," diye tekrarlıyor Azlan.

"Bu tür bir büyü kötüdür, değil mi? Kötü, karanlık."

Başımı bir yana eğiyorum. "Duyduğun bu mu? Okudukların mı?"

"Evet," diyor, sonra tereddüt ediyor, "ve hissettiklerim."

Azlan'ın kara gözlerine bakıyorum. Sonra kızımıza dönüyorum. Şu anda çok genç, çok küçük, çok savunmasız görünüyor. Onu tanıdığım güçlü, ateşli kadın değil. Tek yapmak istediğim

Onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum. Ama bu garip ağın içine çekildikçe, bunun bu kadar basit olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Rhianna'nın hayalleri vardı. Tamam, rüyalar uzun zaman önceydi ama yine de ona geleceği gösteren rüyalar. Tıpkı annesi gibi. Bir değil, üç kader arkadaşı var. O sıradan bir kız değil.

"Rhi," diyorum nazikçe, "zihnindeki o görüntü, o yaralanma."

"Spencer Moreau'ya," diye ekliyor Azlan ve gözlerim kısa bir süreliğine ona kayıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

Tüm vücudu titriyor ve bakışlarını kucağına indiriyor, ikimize de bakamıyor. Uzun bir süre bana cevap vermiyor ve ben yine saatimin akrep ve yelkovanını duyabiliyorum. Ama sonra yutkunuyor.

"Evet," dedi. "Evet, bendim. Ben yaptım. Ve ..." Bana bakıyor, gözlerinde korku ve meydan okuma parlıyor. "Barone tarafından tuzağa düşürüldüğümde yine oldu. Yine hissettim, parmak uçlarımda cızırdıyordu, bana yalvarıyordu, onu öldürmem için... yalvarıyordu. Ve ormanda Summer'la birlikte kolyemi çaldığında."

"Olmayabilirdi-"

"Spencer öyle olduğunu söyledi. Ve Tristan. Ve Barone. Summer bile. Hepsi bunun ne olduğunu anladı."

Ben de öyle. Ne olduğunu biliyordum. Bu yüzden bu düşüncüyü onun aklından çıkarmak için bu kadar çaresizdim.

"Bu ne anlama geliyor?" diyor dudağını çiğneyerek. "Tristan bunun beni hapse attıracağını söyledi."

"Bu eski bir büyü," diyorum dikkatle, "kadim ve güçlü bir büyü."

"Kara büyü mü?" diye soruyor.

"Bazen, evet. Her zaman değil."

Titriyor. "Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum."

"Sana nasıl hissettiriyor?" Azlan soruyor.

"Bir katil gibi."

"Bazen öldürmekten başka çaremiz kalmaz," diyor sertçe, kendi ellerine bakarak. "Bazen bu haklıdır."

"Eğer Renzo seni öldürmeye çalışıyorsa-"

"Ama Spencer değildi. Summer da değildi," diye tersliyor, "sadece beni gerçekten çok kızdırdılar ve ben... ben... neredeyse..."

"Ama sen yapmadın. Sen iyi bir insansın Rhi," diyorum ellerini ellerimde sıkarak. "Bunu biliyorsun. Bu yetenek seni-"

"Kötülük," diyor.

"Sapkın," diye şaka yapıyorum. "Biraz rahatsız ve belki de dengesiz. Şeytani değil."

Çabucak kaybolsa da, zayıf bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başarıyor. "Şansölye annemin bir kehanette bulunduğunu söyledi. Bir kızın geleceğini. Güçlü bir kız."

Azlan alay ediyor. "İnsanlar yüzyıllardır kehanetlerde bulunuyor. Ateş kraliçesinin dönüşü," diyor küçümseyerek.

"Masaldan mı?" diye soruyor.

"Kesinlikle, masaldaki gibi."

"Şansölye buna inanıyor gibi görünüyor."

"Kendini o kız mı sanıyorsun?" diye soruyorum dirseğimi dürterek. Yanakları pembeleşiyor. "Bilmiyorum."

"Şansölye bunun doğru olmasını istiyor, Rhi. Hepsi bu."

Azlan saatine bakar. "Gitmemiz gerek. Aksi takdirde York sorular soracaktır."

"Hayır, henüz değil," diyor Rhi

kararlılıkla. "Eğer gecikirsek-"

"Henüz değil," diyor, gömleğimden ve ceketinden birer avuç tutup ikimizi de kanepeye sürükleyerek. Azlan bu konuda tartışacakmış gibi görünüyor ama ben sadece omuz silkiyorum. Eğer kızıl büyüü kullanabiliyorsa, bu kadının istediğini yapmaya başlasak iyi olur diye düşünüyorum ve eğer başını Azlan'ın göğsüne yaslayıp ayaklarını kucağıma koymak istiyorsa, öyle olsun.

"İkinizden de çok uzun süre ayrı kaldım," diyor sarılıp yatarken, "ve bağlarım bu konuda çok mutsuz oldu."

İnatçı arkadaşım ilk kez pes etmekten mutlu görünüyor. Kolunu onun omzuna doluyor ve başının tepesini öpüyor. "Haklısın, çok uzun sürdü. York için bir bahane bulacağım."

Memnun küçük bir kedi gibi gülümsüyor ve mırıldanıyor ve sanırım böyle sarılmaktan memnun olmalıyım, geçirdiği zor günün ardından onu rahatlatmalıyım. Ama aramızda uzanış şekli

Bana fikirler, ateşli, acayip açık fikirler. Ayrıca, onu rahatlatmanın çok daha iyi yolları olabilir.

"Başka ne yapmalıyız uzun, çok uzun zaman oldu biliyor musun?" Homurdanıyorum.

"Bunu daha dün yaptık," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı, ancak ayağının tabanını kasıklarına sürterek beni anında sertleştiriyor.

"Ama üçümüz bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu," diyorum ve gözleri titreyerek açılıyor, benimkilerdeki sıcaklığı fark ediyor.

"Oh," diyor.

"Rhianna'nın-" Azlan söze başlıyor ama ellerini Azlan'ın ensesinde kavuşturup ağzını kendi ağzına doğru çekince sözleri yarıda kesiliyor.

İkisini izlerken aramızdaki bağ canlanıyor ve Azlan'ın kuzenini düşünmeden edemiyorum. Akademinin altın çocuğu. O da gerçekten onun için mi yaratılmıştı? Bu işe yarayabilir miydi? Çocuk kibirli, kendini beğenmiş ve çok yakışıklı.

"Profesör?" diyor, ayağını bana doğru sürterek. "Evet, Bayan Blackwaters?" Ben soruyorum.

Parmağını kıvrıp beni yaklaşıyor ve ben onu öperken Azlan kıyafetlerini çıkarmakla meşgul oluyor. Kısa süre sonra sadece sütyen ve külotla aramızda tünüyor. İki kez baktım.

"Ne oluyor be!" İpek, dantel ve genel olarak ciddi bir malzeme eksikliğine bakarak söylüyorum.

"Azlan onları benim için aldı," diyor.

"Pis piç," diyorum arkadaşşıma sırtarak.

"Kendime engel olamadım," diye mırıldanıyor.

Elimi göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum, memelerini avuçluyorum ve ipeksi kumaşın arasından sıkıyorum. "Kahretsin," diyorum, "güzel bir kurdeleye sarılmış Noel gibi görünüyorsun. Dişlerimle parçalamak istediğim bir tane." Hırlayarak ona doğru atıyorum.

"Hayır," diyor beni savuşturarak, "yeni ve güzel iç çamaşırlarımı mahvedemezsiniz Profesör."

"Kendin mahvetmediğine emin misin, küçük dostum?" Azlan parmaklarını kızın minicik külotunun köşebentinden içeri kaydırarak soruyor

ve onu inletiyor. "Ahh, evet. Evet, öyle. Şimdiden bizim için çok ıslak."

Parmaklarına sürtünüyor, adam elini çektiğinde hayal kırıklığıyla ciyaklıyor.

"Uzun zaman oldu ve parmaklarımın değil, sikimin etrafına gelmeni istiyorum."

Ona çok şımarık bir şekilde kaşlarını çatarak bakıyor - öyle bir bakış ki içimde bir şeyler kopuyor ve bir sonraki kalp atışımda onu kanepeye yatırıp külotunu yırtıyorum.

"İkinizin de sikinin etrafına gelmeme ne dersiniz?" diyor nefes nefese, ben kendimi onun parıldayan ıslak amcığıyla aynı hizaya getirirken.

"Yapacaksın. Önce benimkini, sonra onunkini," diyorum, ellerini ellerime alıp başının üstünde sabitleyerek.

"Hayır," diyor çılgınca, ben içine girerken başını sallıyor. "Birlikte. Sizi birlikte istiyorum."

Durdum, gözleri şehvetle kararmış arkadaşşıma baktım, sonra da muhtaç bir halde onunkilere.

"Birlikte mi?" Düşüncesi bile onun içine boşalmama ramak kalmışken boğuk bir sesle söyledim.

"E-evet," diye miyavlıyor, kalçalarını çeviriyor ve beni inletiyor. Lanet olası bir velet!

"Henüz buna hazır değilsin tatlım," diyor Azlan, sesi gerginlikten gerilmiş, boynundaki tendonlar patlayacakmış gibi duruyor.

"Öyleyim."

"Hayır," diye ısrar ediyor, "sana zarar veririz."

"İkinizi de içimde istiyorum," diyor, kalçalarını şimdi daha umutsuzca çeviriyor ve parmaklarımı sıkıca kavırıyor.

"Çok sıkısınız, Bayan Blackwaters," diye inliyorum, "ve ikimizin de oldukça büyük olduğunu fark etmişsinizdir." Ben sırtıyorum ve o inliyor. "Eğer bu yapmak istediğin bir şeyse, önce seni hazırlamalıyız."

"Peki ya..." diye altımda pantolonunu indiriyor, gücünü kullanarak kanepede birlikte diz çökmemiz için yuvarlanıyor, bacaklarını bana doluyor, "Peki ya... diğer yere ne dersin?"

"Diğer yer mi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Hı hı."

Azlan daha da yaklaşarak onu bedenlerimizin arasına sıkıştırıyor. "Sen," diyor, sesi artık o kadar gergin ki kırılmanın eşiğinde, "burayı mı kastediyorsun, tatlım?"

Omzunun üzerinden, parmaklarını kıçının dolgun memelerinin arasından geçirip dar deliğini gıdıklamasını izliyorum.

"Hmmmm," diyor hülyalı bir şekilde.

"Siktir," dedim. "Sen hiç ...?" Heyecanla arkadaşına bakıyorum ama o başını sallıyor. "Üzgünüm tatlım, ama seni orada da hazırlamamız gerekecek. Seni gevşetmek, biraz esnetmek."

"Profesör?" diyor biraz da hayal kırıklığıyla. "Bunu bizim için yapabilecek bir büyü olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Gözlerim tekrar arkadaşına kaydı. "Biliyor musun?" diye sordu bana.

Biliyor muyum? Sanki her büyülu genç on altı yaşına geldiğinde bu şeyi ileri ve geri doğru ezberlememiş gibi.

Hiç kullandım mı? Bir süredir kullanmadım.

"Bundan emin misin?" Onu iyice görebilmek için biraz geriye yaslanarak soruyorum. Uykulu, hülyalı bir bakışı var - neredeyse şımarıklığı kadar ateşli - ama gözleri parlak ve hevesli ve bağ sayesinde bunu ne kadar istediğini hissedebiliyorum.

Kahretsin, ben de istiyorum. Zihnimde tekrar tekrar bunun fantezisini kuruyordum, bunun gerçekteşecek bir fantezi olduğuna gerçekten inanmıyordum.

"Büyüyü yapabilirim, tatlım. Ama bu rahatsız edici olmayacağı anlamına gelmiyor, özellikle de ilk seferin için."

"Korkmuyorum," diyor çenesini o meydan okuyan tavrıyla kaldırarak.

"Tabii ki değilsin," diyorum ona gülümseyerek ve yüzündeki saçları fırçalayarak. Sonra gözlerimi kapatıp kelimeleri fısıldıyorum, sihrimin onun arka tarafına inmesine ve kişiselleşmesine izin veriyorum, bu da sikimin onun amında seğirmesine neden olan bir şey.

"Ohhhh," diye inliyor ve belki de yanılıyor. Belki de bu rahatsız edici olmayacak, belki de bundan çok keyif alacak.

Arkadaşımın doğrudan büyük ikramiyeye gitmesini bekliyorum. Ne de olsa günlerdir eşimizden uzaktaydı. Bunun yerine, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve burnunu onun kıç yanaklarının arasına sokuyor.

Kız inliyor ve sonra adam dudakları ve diliyle kızın burnuna sokuluyor, kızın o dar deliğine büyük bir sevgi gösteriyor.

"Hoşuna gitti mi?" Azlan onun arka tarafını yalarken ben de amına sürtünerek soruyorum.

"Evet," diye inliyor ve sanırım ona biraz daha aşık oluyorum. Denemeye, yapmaya, riske atmaya istekli olduğu şeyler. Lanet olsun, onu gerçekten seviyorum.

Sağ bacağını kaldırıp belime doluyorum, onu kendime ve Azlan'a açıyorum ve sonra onu öpüyorum, alt dudağını dişlerimin arasından geçirerek biraz daha inletiyorum.

"Hazır mısın?" Azlan dizlerinin üzerine çöküp yaklaşarak soruyor, elleri kızın küçük belinde.

Başını sallar ama bu onun için yeterli değildir. Onun söylediğini duymak istiyor.

"Rhianna, kelimeler," diye homurdanıyor.

Gözlerini deviriyor ama neyse ki sadece ben görüyorum. Kaşımı kaldırıp ağzımı açıyorum. "Onu bekletme tatlım, ne kadar karşı konulmaz olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

İkinci kez gözlerini deviriyor, sonra da "Siktir git" diyor.

Ve kadının iki kez sormasına gerek kalmıyor. Azlan onu sıkıca kavırıyor, hareketsiz tutuyor, dar deliğinin içine doğru itiyor. Ve onu hissedebiliyorum, narin duvarlarının arasından hissedebiliyorum.

Nefes nefese kalıyor, başı geriye düşüyor ve arkadaşımın geniş göğsüne çarpıyor.

"Tamam mı?" Fısıldıyorum.

"Hmmmm," diye inliyor ve kendimi tutma yeteneğimi kaybediyorum. İçine giriyorum, Azlan da aynısını yapıyor, küçük bedeni iki büyük, daha büyük, daha güçlü bedenimizin arasında savruluyor.

Bir an için bunun onun için çok fazla, çok güçlü olduğundan endişeleniyorum, ama sonra büyüğü havada dönüyor, parlak ve güzel, kararan odayı aydınlatıyor, bunu ne kadar istediğinden, bunun ona ne kadar iyi hissettirdiğinden şüphe duymama izin vermiyor.

Haykırıyor, sihir tenini renkten renge sokuyor, gözleri o kadar parlak ve canlı ki, neredeyse başka bir dünyaya aitler ve sonra geliyor, daha önce hiç duymadığım tatlı sesler yükseliyor

Dudakları, vücudu zevkten titriyor. Ve sanırım hiç bu kadar güzel görünmemişti.

R merhaba

Kendimi bu iki adamdan ayırmak çok zor, özellikle de Tek başıma kalmanın düşüncelerimle baş başa kalmak anlamına geleceğini biliyorum. Sözleri beni biraz rahatlattı ama tam olarak değil. Stone düşüncelerimi okuyabilir - siyahlı adam duygularımı hissedebilir - ama ikisi de damarlarında kıpkırmızı büyüünün dolaşmasının nasıl bir his olduğunu bilemez. Güç, tehlike, ortaya çıkardığı vızıltı. Bir yanımda onunla oynamak, onu tekrar serbest bırakmak için elimden geleni yapmak, onunla neler yapabileceğimi görmek için çaresiz. Diğer parçam ise taş kesilmiş durumda.

Ben bir canavar mıyım? Babam gibi mi? Anneme işkence eden ve öldüren türden bir canavar mı? Teyzemin bunca zaman beni sakladığı, koruduğu şey bu muydu: kendim mi?

Bu düşünceler York'la yaptığım sorgulama boyunca zihnimde dönüp durdu - müdür, rektörün beni neden çağırdığını öğrenmek istiyordu - ben yatakhane giden yolda yürürken hala oradaydı. Sanırım bunu merak eden tek kişi York değil, çünkü binama yaklaştığımda Tristan Kennedy gölgelerin arasından çıkıp önümde duruyor.

Hava karanlık, kampüs sessiz, sadece sonbahar rüzgârı ormanın dallarındaki değişen yaprakları savuruyor. Havada dönüyorlar, ayaklarımızın etrafına konfeti gibi düşüyorlar.

"Şansölye sizi çağırttı," diyor.

"Vay canına, bu okulda haberler gerçekten de olağanüstü bir hızla yayılıyor." Başımı eğiyorum. "Yoksa yine beni mi gözetliyordun?"

"Ne istiyormuş?" Kaşlarını çatı. "Söylemedim. Kimseye söylemedim."

Dudağımı çiğniyorum. Tristan Kennedy'nin pek çok hatasına rağmen bu kadarı doğru. Sırlarımdan tek birini bile söylemedi - kayıt dışı olmam, Gece Kurtları tarafından kovalanmam, iki erkeğe bağlı olmam ya da kızıl büyü kullanmamla ilgili değil. Bu sırlardan herhangi biri akademi gibi bir yerde sıcak teminat olurdu. Başka biri olsa, orman yangını gibi yayılırdı.

Yine de aptal değilim. Sırlarımı saklamasının nedeni kendini korumak, beni değil. Altın çocuk ününün kadersiz bir eş tarafından lekelenmesini istemezdi.

"Biliyorum," diyorum basitçe, kaşlarımı çatmaktan kendimi alamayarak. Ona hâlâ çok kızgınım ama bağlarım ve bedenim bunu umursamıyor gibi görünüyor. Büyüm de öyle. Lanet olası bir flört, onunkinin yanında çırpınıyor ve onu oynamaya kışkırtıyor. Keşke bağlarım, bedenim ve büyüüm böyle aşağılık bir adam için bu kadar azgın olmayı bırakıp kendilerine gelseler.

"Biliyor mu?" diyor, bir adım öne çıkarak.

Hava karanlık ama gece serin ve berrak, soğuk hava burnumu ısıyor ve onun yüzünü görebiliyorum. Endişeli, kaygılı. Gözlerinin altında daha önce hiç görmediğim derin, koyu halkalar var ve yanakları neredeyse çökmüş görünüyor. Bu sadece ay ışığının bir oyunu mu? Ya da belki ben haklıyım. Tüm sırlarım ortaya çıkarsa benim de bu karmaşanın içine sürükleneceğimden endişe ediyor.

"Ne hakkında, Tristan?" Şak diye söyledim.

Olduğu yerde kıpırdanıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştim.

"Arkadaşların hakkında, bağlar hakkında."

Başımı salladım. "Hayır, tamamen güvendesin."

"Öyle misin?" diye soruyor endişeyle, gözleri benimkilere kayıyor. "Ben mi?"

Başını sallıyor.

Öyle miyim? Şansölye kurnazdır. Rolümü anladı mı, gösterdiğinden fazlasını biliyor mu bilmiyorum.

"Bilmiyorum."

Elini ikinci kez saçlarının arasında gezdiriyor. "Belki de babamla konuşmalıyım. Şansölye'nin korktuğu tek kişi o. Eğer şansölye-"

"Baban çok daha kötü değil mi?"

"Evet," diyor başını hızla sallayarak, "evet, haklısın.

Bu aptalca bir fikir."

"Sorun yok, Tristan. Kimseye söylemeyeceğim-

" "Ne istiyormuş?" diye sorar, yine kaşlarını çatarak.

İç çekiyorum. Yatağıma girip Pip'e sokulmak, Winnie'yle bugün olan her şeyi incelemek istiyorum. Bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiren bir adamla burada, soğukta durmak istemiyorum.

"Annem hakkında konuşmak istedi."

"Annen mi?"

"Onu tanıyordu. O ..." Gözlerinin kristal mavisine bakıyorum. Ona gerçekten güvenebilir miyim? Neden onunla bu konuşmayı yapıyorum ki? "O bir kahindi. Sanırım benim de bir kahin olup olmadığımı öğrenmek istiyor."

Bakışlarımı tutuyor ve aynı yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. "Öyle misin?"

Kaşlarım çatıldı. Belki yalan söyleyip blöf yaparak şansölyeyle bir toplantı yapabilirim ama onunla daha zor, onunla her zaman daha zor olmuştur. Zaten savaşıyorum, bir sürü başka duyguyu kontrol ediyorum.

"Sanırım gençken, küçük bir kızken bu yeteneğe sahiptim. Artık sahip olduğumu sanmıyorum."

"Gördün mü... bizimle ilgili bir şey gördün mü?"

Elim başıma gitti. O anılar. Azlan'ın kapıya çarpması. Bana dokunmak için uzanan o el - Barone'nin eli. Yanıyor - her şey yanıyor.

"Rhi?" Sıcak elini omzumda hissediyorum ve aramızdaki bağ ateşleniyor.

Hayallerimden sıyrılıp sendeleyerek uzaklaşıyorum.

"Dokunma bana!"

Kaşlarını daha sert çatıyor, yüz ifadesini şimşek bulutları kaplıyor, tüm o endişe kayboluyor. Benimle tartışacakmış gibi ağzını açıyor, sonra da kapatıyor.

"İyi olmana sevindim," diye mırıldanıyor ve ben onun hızla uzaklaşmasını izlerken çenem şaşkınlıkla açılıyor. İyi olmama seviniyor mu? Bu bana söylediği en güzel şey olabilir.

Gülüyorum, başımı sallıyorum ve soğuktan kaçıp yatakhaneye giriyorum.

Winnie masasının başında, yorganı omuzlarına sarılmış, Pip de kucağında.

"Tanrım," diye mırıldandım kapıyı arkamdan kapatırken. "Sanırım burası dışarıdan daha soğuk."

"Muhtemelen," diyor Winnie, "bu yurt tam bir bok çukuru."

Kendi yorganımı yatağımdan çekiyorum, kendi sandalyemi Winnie ve Pip'e yaklaştırp üzerine uzanıyorum.

Winnie'ye Şansölye ile yaptığım görüşmenin özetini kısa mesaj yoluyla zaten vermiştim ama sanırım tavrım o zamandan beri daha fazla şey olduğunu ele veriyor.

Ona önce Stone ve Azlan'la olanları anlattım. Pip sanki bunu gerçekten duymak istemiyormuş gibi anlattığım süre boyunca homurdanıyor. Ne yazık ki onun için en iyi arkadaşım oldukça ısrarcı ve her Geyi en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyor.

Tatmin olduğunda, çok ciddi bir ifadeyle bana soruyor: "Hoşuna gitti mi? Yani, birçok erkeğin böyle şeyler yapmak istediğini biliyorum, ama istemiyorsan hiçbir zorunluluğun yok-"

"Winnie, inanılmazdı!"

Rahatlayarak iç geçiriyor. "Tanrıya şükür, berbat olduğunu söyleseydin pek çok fantezimi yerle bir ederdin."

Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayarak ürperiyorum ve Winnie başını sallıyor.

"Seni gerçekten ama gerçekten kıskanmalıyım Rhianna Blackwaters, ama çok tatlısın, o yüzden kıskanamam."

"Ben mi? Sevimli mi?"

Winnie gözlerini devirir. "İşte yine başlıyoruz. Gezegendeki en seksi erkeklerden ikisiyle süper ateşli bir üçlü yaptın ve akademideki en ateşli erkek tarafından baloya davet edildin, ama hayır, gerçekten sevimli olduğunu düşünmene imkan yok."

Omuz silkiyorum ve Pip homurdanıyor. Yorganı omuzlarıma daha sıkı sarıyorum.

"Tristan Kennedy'den bahsetmişken-"

"Oh, o zaman onun seksi olduğunu kabul ediyorsun?"

"Winnie, ben kör değilim. Onun ateşli olduğunu biliyorum." Ona her yaklaştığımda ne kadar ateşli olduğunu hissedebiliyorum. "Mesele bu değil."

"Bu sefer ne istedi?"

Bu soruyu düşünüyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Şansölye'ye boşboğazlık etmediğimi kontrol etmek için sanırım."

"Muhtemelen seninle konuşmak için bir bahanedir." Homurdanıyorum. "Rhi, onun hakkında ciddiym. Daha önce hiçbir kız için böyle davranmamıştı. Senin onun kader arkadaşı olduğunu düşünüyor. O kadar kolay pes etmeyecektir."

Omuzlarım çöküyor ve Winnie konuyu değiştiriyor.

"Madem Tristan'ın balo davetini kabul etmeyeceksin. Kiminle gideceksin?"

"Sen mi?" Umutla söylüyorum.

Winnie sırıttırıyor. "Evet, Trent ve benimle gelebilirsin. Yine de ona üçlü maskaralıklarınızdan bahsetmek yok. Aklına bir şey gelmesini istemem. O çocuğu başka bir kızla paylaşamayacak kadar kıskancım. Aslında, o iki iri yarı erkeğin bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. İkisi de gerçekten çok sahiplenici görünüyor."

"Evet," diyorum. Tristan'ı kader eşim olarak kabul etmenin -başka birini kader eşim olarak kabul etmenin- kesinlikle işe yaramayacağını bir başka nedeni. Stone ve siyahlı adam arkadaşlar - en iyi arkadaşlar - kaderin kendisi tarafından bağlanmışlar. Bu konuda ne söylerlerse söylesinler, paylaşma isteklerinin sadece ve sadece kendilerine ait olduğundan eminim.

"Elbisen hakkında düşündün mü?" Winnie, dergilerden kesilmiş resimlerle kaplı masaüstünü işaret ederek soruyor.

"Nonny bana bir tane yapacak. Fikir edinebilmem için bana bu kupürleri gönderdi." Sandalyemi yaklaştırıyorum ve kupürlerden birkaçını elime alıyorum. Biri şık ve sofistike görünümlü bir elbise; diğeri ise kabarık ve prenses gibi. "İstersen sana da bir tane yapacağına eminim."

"Yeterince zaman var mı?" Ben soruyorum. Baloya bir haftadan az kaldı.

Winnie'nin elbise yapımını bu kadar geç bırakmasına şaşırdım.

"Rhi," diye gülüyor Winnie omzuma vurarak, "sihir, hatırladın mı?"

"Evet," diyorum ona sırtarak. Sanırım burada geçirdiğim onca zamana rağmen

ve kullandığım onca büyüye rağmen, bu kadar özgürce ve bu kadar sık kullanmak hala doğal gelmiyor. Acaba buna alışabilecek miyim?

"Yine de," diyor Winnie kurnaz bir gülümsemeyle, "siyahlı adamdan sana bir elbise almasını isteyebilirsin. Eminim sana gerçekten harika ve göz kamaştırıcı derecede pahalı bir şey alır - Summer'ın elbisesine bile rakip olacak bir şey."

"Eğer onunkinden daha iyi bir elbiseyle ortaya çıkarsam beni kesinlikle öldürür."

"Yap şunu Rhi," diyor Winnie ellerini birbirine vurarak. "Balodaki en güzel kız olacağını düşündüğü o kadar açık ki. Ortaya çıkıp onu tahtından indirmeni çok isterim."

"Ben mi?"

Pip bana ciyaklıyor ve Winnie bu kez omzuma daha sert vuruyor. "Sence o kız senden neden bu kadar nefret ediyor, Rhi? Bahse girerim akademide ortaya çıktın ve sihirli aynası ona artık akademinin en güzeli olmadığını söyledi."

"Seni seviyorum Winnie, ama sanırım aklın karışmış."

Winnie alay ediyor. "Peki ona soracak mısın?"

Başımı sallıyorum. "Eğer gerçekten pahalı bir elbiseyle ortaya çıkarsam, herkes onu nasıl elde ettiğimi bilmek isteyecek ve sonra..."

Winnie inliyor. "Sanırım Nonny'nin tasarımlarından biriyle idare etmek zorunda kalacaksın."

"Eminim Rosa'nın eserleri bir dükkandan satın alabileceğimiz her şeyden çok daha iyidir."

"Hmmm," diyor Winnie, yakasının etrafına bir sürü sahte çiçek iliştirilmiş halter yakalı bir elbiseyi incelerken.

S pencer

BİR HAFTA GEÇTİ ve ben kolayca rutine girdim. Sabahın köründe kalkıp Avluda beden eğitimi için şafak vakti, yemekhanede kahvaltı, sonra görevler - koğuşları paspaslamak ve temizlemek, çamaşırları yıkamak, silahları incelemek - öğleden sonra savaş eğitimi, akşam yemeği, ışıklar söner ve karanlıkta bir yerlerde gerçek savaşların gümbürtüsü ve patlamaları ile uyumaya çalışın.

Henüz çıkmama izin vermiyorlar. İstedim - yeterince yalvardım - ama burada ailemin kim olduğu önemli değil, Arrow Hart'ı Cross-lantic kupasını kazanmam önemli değil. Ben de diğer tüm acemiler gibi yeni bir acemiyim ve akademideki eğitim ve çalışmalarımıza rağmen henüz bizi savaşmaya hazır değiller. Beklemek zorundayım.

Onun yerine burada, dışarıda pencereleri temizliyorum, bezleri bulanık camlara vuruyorum, kiri pası temizliyorum. Batıdan gelen soğuk rüzgâr, ateş ve yanık kokusu getiriyor. Ama bugün ürkütücü bir sessizlik var. Gümbürtü yok, patlama yok, kavga yok. Yine de uzaktan bir şey, zayıf bir şey ve zar zor

fark edilebilir - kanat sesleri? - O yöndeki alçak bulutlara karşı gözlerimi kısmak için başımı çeviriyorum.

Batı nasıl bir yer? Yıllar önce, cumhuriyeti kuran savaş sırasında karanlık güçleri ittikleri yer. Kendimi bildim bileli bana oranın çorak, uğursuz ve tehlikeli bir yer olduğu söylenir. Ama gözlerimi daha da kısarak baktığımda tek gördüğüm, ufka doğru kaybolan ağaçlar ve çalılıklar. Çocukken hayal ettiğim gibi değil. Arazinin üzerinde dolaşan kara bulutlar, ölü ağaçlar, dikenli ormanlar yok. Alay ettim. Çocukken çok fazla hikaye okumuşum.

"Mola mı vereceksin, asker?" diyor derin bir ses ve dönüp baktığımda komutanlardan birinin bana kaşlarını çatıldığını görüyorum.

Ona zorunlu selamı veriyorum. "Hayır, efendim."

"O zaman neden durakladın? Devam edin. Burası akademi değil. Peşinizden gelip bunu sizin için yapacak hizmetçiler olmayacak."

Başımı sallıyorum ve yürüyüşüme geri dönüyorum. Bu, komuta subaylarından birinin evdeki ayrıcalıklı yaşam tarzımı ima ettiği ilk sefer değil. Onlara eğitim sahasında ne kadar sıkı çalışabildiğimi defalarca göstermeme rağmen, sıkı çalışmaktan aciz olduğumu düşünüyor gibiler.

Bezimi suyun içine bırakıyorum. Artık ılık ve büyümlle ısıtıyorum, bezi baloncukların içinde gezdiriyorum ve başka bir cama vuruyorum.

Elbette sihrimi kullanmama izin verselerdi tüm bunlar sadece birkaç dakika içinde yapılabilirdi ama sanırım mesele bu değil.

Komutan ayakta durmuş beni izliyor ve sonra bot sesleri duyuyorum, başka bir subay gelip onun yanında duruyor.

Bezi camın üzerinde sürüklüyorum, kiri ve pisliği de beraberinde sürüklüyorum. Komutanlar gergin ve kısık seslerle konuşuyor, ben de onları camın yansımasından izleyerek dinlemek için kulaklarımı zorluyorum.

Burada bize hiçbir şey anlatmıyorlar. Başkente döndüğümde neler olduğunu daha iyi bildiğimi hissediyorum.

"Gözcülerin ne bulduğuna dair bir haber var mı?" diye soruyor birincisi ikincisine.

İkincisi başını sallıyor. "Binbaşı bu bilgiyi kendine saklıyor."

"Sence bu ne anlama geliyor?"

İkincisi bakışlarını botlarına indiriyor. "Bu sadece kötü bir haber olabilir, eğer iyi olsaydı, neden paylaşmayalım?"

İlki bunu çiğniyor, bir an sessiz kalıyor. "Askerlerimiz arasında bir silah olduğuna dair söylentiler var."

"Her zaman böyle söylentiler olmuştur."

"Ama binbaşının onların topraklarına gözcü gönderdiğini hiç gördünüz mü?"

İkincisi tekrar başını sallar ve birlikte uzaklaşırlar.

Silah mı? Yeni askerler arasında böyle söylentiler duymadım. Ama zaten kimse benimle konuşmuyor ve biz de cephede değiliz. Belki de söylentiler henüz bize ulaşmamıştır.

Islak bezi cama dayıyorum, su camdan aşağı akıyor.

Ne olabilir ki?

Pütürlü ranzaya uzanıyorum, sıvaların çatladığı tavana bakıyorum ve uzaktaki gümbürtüleri dinliyorum. Kardeşimi düşünüyorum. Nasıl öldüğünü düşünüyorum. Ona ne olduğunu. Onun bir kahramanın ölümü olduğunu söylüyorlar - en azından aileme böyle söylediler. Ama hiçbir zaman bundan daha fazla ayrıntı olmadı. Ve kimse bana bir kahramanın kardeşiymişim gibi davranmıyor. Aslında çoğu insan beni görmezden geliyor, ellerinden geldiğince görmezden geliyorlar.

Bana domuz kızı düşündürüyor. Akademide ona nasıl davrandıklarını. Belki de bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya başlıyorum.

Belki de benden kaçmak için domuz kızdan kaçtıklarından daha fazla nedenleri vardır. O farklıydı: sıska, eski kıyafetlerinin içinde cılızdı ve hiçbir şey hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tamam, o da kayıtsız olabilirdi - kesinlikle bazı insanlar bundan şüpheleniyor, fısıldıyordu - ama çok azı bunun doğru olduğunu biliyordu.

Öte yandan ben, benden kaçınmak için dünyada her türlü neden var. Canavar. Lanetli çocuk. Tehlikeli canavar. Biliyorlar mı? Kardeşim sırrımızı ağızından kaçırdı mı?

Siyahlı adamla ormanda saldırıya uğradığımız anı düşünüyorum. İçgüdüsel bir şeydi. Ne yaptığımı bile bilmeden değişmişim. Aynı şey Tobias'a da olmuş muydu? Savaşın sıcağında kendini ele mi vermişti?

Ellerimi yanağımın altına sıkıştırarak yan dönüyorum. Lanet olası piçler. Savaşta bir canavar güçlüdür, kuvvetlidir, durdurulamaz. Herhangi birinin minnettar olması gereken bir müttetik.

Yanımdaki ranzada koca bir delikanlı horluyor ve yataktan çıkıp diğer ucunda bir yerde başka bir herif uykusunda mırıldanıyor.

Hepsi aynı görünüyor. Kırpılmış saçlar, şaşkın gözler. Sanırım burada olmak için gönüllü olan tek kişi benim ve yine de yerleri fırçalamaktan başka hiçbir işe yaramayan bu eziklerle sıkışıp kaldım.

Buna dayanamam. İçimde serbest kalmaya hevesli bir kurt dolaşırken olmaz. Burada olmak onun huzursuzluğunu azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Annem muhtemelen başından beri haklıydı. Ama bunu düşünemem. Domuz Kız'ı benim yapmanın nasıl bir şey olacağını düşünemiyorum. Benden ve ondan çok uzakta. Güvende.

Canavar homurdanıyor. Aynı fikirde değil ve bu konuda çok kızgın. Gerçekten kızgın.

Tekrar yüzüstü yatıyorum ve uykuya dalmaya odaklanmaya çalışıyorum ama o horultular, o gümbürtüler ve diğer insanların nefesleriyle yoğunlaşan hava beni yarı deli ediyor.

Kendimi toparlayıp bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum. Odadaki diğer herkes uyuyor ve pencereden ayın en küçük parçasını görebiliyorum.

Ranzamdan kayıyorum, çıplak ayaklarım neredeyse hiç ses çıkarmadan soğuk zemine çarpıyor, sonra odanın içinde, ranzaların arasındaki geçit boyunca sürünerek kapıya doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. Herkes hâlâ uyuyor. Kapıyı itip açıyorum ve üzerimde sadece boxer'ım ve yeleğimle soğuk geceye adım atıyorum.

Hava burada her zaman olduğu gibi kokuşmuş büyü, yanmış et ve barut kokuyor. Aya bakıyorum, içimdeki canavar aniden sessiz ve tetikte, ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Koku onu da rahatsız ediyor muydu? Hapsedilmek mi? Ulaşılamayan savaş mı?

Buranın bir kaçış yeri olacağını düşünmüştüm. Şimdi hapishane mi diye merak ediyorum.

Ona ne olduğunu bilmek istiyorum. Çok fena bilmek istiyorum. Ağabeyimi. Benim büyük kardeşim. Hiçbir zaman benim kadar güçlü, kendinden emin olmadı. Her zaman gergindi, tırnaklarını yerdı, gözleri odanın içinde gezinirdi. Sanırım bu hastalıktan benden bile daha çok nefret ederdi. Bu onu gergin yapıyordu.

Ama bu daha sonra oldu, ondan önce de bir zaman vardı. Biz daha gençken. Bizi diğerlerinden uzak tuttuğu zamanlar. O kadar uzun zaman önceydi ki zar zor hatırlıyorum. İki formumuz arasında gidip geliyor, birbirimizi kovalıyor, toprakta yuvarlanıyor, birbirimizin tüylerini ısıriyorduk. O zamanlar kokuların ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar canlı olduğunu, ona ne kadar yakın hissettiğimi hatırlıyorum. Bilmeden önce. Anlamadan önce. Bu bir hediye, bir oyun, bir ödöl değildi. Lanet olası bir yükü.

Bu onu kırdı mı?

Ellerime bakıyorum. Onları karanlıkta titrerken buldum. Onunla bu konuyu konuşmalıydım. Onunla tamamen konuşmalıydım. Bilmemeye dayanamıyorum. Anlamamaya. Artık burada olmamasına dayanamıyorum. Onu geri istiyorum.

Beni anlayacak tek kişi o olurdu. Bana gerçeği söyleyecek tek kişi. Gözlerimin içine yargılamadan, öğrenmeden bakacak tek kişi.

Koşuyorum, farkına bile varmadan, karanlığın içinde, kışladan, eğitim alanından uzakta, ağaç çizgisinin üzerinde şiddetli renklerle yanıp sönen büyüye doğru koşuyorum.

Ve bir an ben oluyorum, bir an o, bunun farkına bile varmıyorum, rüzgârdaki bir koku ikimizi de aynı yöne çekiyor.

Onu ağaçların arasından götürüyor. Uçurumdan, hilalden, sert topraktan, dökülen yapraklardan bakışlar yakalıyorum. Koku burnunda daha da güçleniyor. Bu doğru değil. Olması gerektiği gibi değil. Ama ikimizin de bildiği bir koku.

Büyüden gelen gümbürtüler daha da yaklaşıyor, daha da yükseliyor, kemiklerini çınlatıyor, pençelerinin altındaki zemini sarsıyor. Bu koku da güçleniyor ve sonra duruyor, toprağı kokluyor, yeri eşeliyor.

Ve kendime geldim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde. Çıplak, soğuk terler içinde, soğuğa karşı titriyorum. O koku - kardeşimin kokusu - burun deliklerimde çok net. Karnıma kadar batıyorum.

İşte burada oldu.

Uzaktan askerlerin bağırışlarını, büyüünün çarpışmasını ve çarpışmasını duyabiliyorum.

Burada oldu.

Yanağımı soğuk çamura dayıyorum. Kokusu toprağın içine işlemiş, onunla bütünleşmiş.

Gözlerimi kapatıyorum. Burada oldu. O da benim gibi yalnız mıydı? Yanında biri var mıydı? Elini tutan, her şeyin düzeleceğine söz veren?

Yüzüm ıslak. Burnumu toprağa gömüyorum. Kanı toprakta. Bizim kanımız.

Görünüşte çok şeyim var. Ailemin tüm zenginlikleri. Onların adı. Gücüm ve kuvvetim. İtibarım.

Ama burada geçirdiğim kısa süre zaten bunların ne kadar az değerli olduğunu göstermedi mi?

Sahip olduğum tek şey - tek gerçek şey - oydu.

İş başa düştüğünde - elime fırsat geçtiğinde - her birini öldüreceğim.

R merhaba

neyse ki, yaklaşımakta olan balo her birimiz için büyük bir dikkat dağıtıcı oldu.

ve Tristan'ın Büyük Salon'daki küçük gösterisi tamamen unutulmuş görünüyor. En azından şimdilik. Winnie'nin tahminine rağmen benden vazgeçmiş gibi görünmesi de yardımcı oluyor. Artık alenen açıklama yapmıyor, koridorda pusu kurmuyor ya da kitaplarımı taşımaya çalışmıyor. Aslında onu neredeyse hiç görmüyorum, ancak ara sıra yakınlarda, görünmez ve beni izlediği hissine kapılıyorum.

Belki de Summer gerçekten kolyemi aşk tılsımı olarak kullanmanın bir yolunu bulmuştur. Hala boynunda asılı duruyor. Okul bluzunun ve spor çantasının içine sıkıştırılmış halini görüyorum. Her zaman taktığı çok açık. Onu geri istiyorum. Geri alacağım. Sadece bunu nasıl yapacağımı henüz düşünmedim.

Şimdi Dr. Johnson'ın dersinde sınıfın en önünde oturmuş, baloda giyeceği elbise hakkında iğrenç bir şekilde yüksek sesle konuşurken ona ters ters bakıyorum - babasının özel olarak diktirdiği ve Aropia'dan getirttiği elbise. Ne kadar tuttuğunu ağzından kaçırıyor - beni ve teyzemi bir yıl boyunca rahatlıkla doyurmaya yetecek kadar.

Bu beni biraz hasta hissettiriyor ve siyahlı adamdan bana bir elbise almasını istemediğim için memnunum.

Kalemleri kelebeğe dönüştürme alıştırmaları yapıyor olmamız gerekiyordu. Ne yazık ki Dr. Johnson, Summer'a sessiz olmasını ve işine devam etmesini söylemek yerine yardımsever bir izleyici olmaktan mutluluk duyuyor ve bu yüzden hepimiz Summer'ın elbisesiyle ilgili her bir küçük ayrıntıyı dinlemek zorunda kalıyoruz - bedene dikilen kristallerin sayısı, mavinin tam tonu, büyükannesinin paha biçilmez koleksiyonundan ödünç aldığı eşleşen taç.

"Elbiseni aldın mı?" Trent, kıpırdayan kalemiyle boğuşurken Winnie'ye soruyor.

"Nonny benim elbisemi ve Rhi'nin elbisesini de diyor. Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde burada olur."

Göz ucuyla, Tristan'ın gözlerini tamamladığı işinden kaldırıp üçümüze baktığını fark ediyorum. Arka sırada oturuyor, renkli bir kelebek masaüstüne tünemiş.

"Peki ya sen, Trent?" Ona soruyorum. "Sen ne giyeceksin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Smokin giymekten nefret ediyorum," diyor bir parmağını yakasının iç kısmına dolayarak ve omuzlarını yuvarlayarak.

Winnie kendi mükemmel kelebeğini incelerken, "O zaman giyme," diyor.

"Sakıncası yok değil mi?" diyor. "Güzel fotoğraflar falan istersin diye düşünmüştüm."

Winnie gülümseyerek, "Fotoğraflar çekilecek," diyor, "ama sadece içinde en rahat ettiğin şeyi giy. Ben ikimiz için de yeterince çekici görünebilirim."

Trent gülümsüyor ve ben de ikisinin birbirleri için gerçekten mükemmel olduğuna karar veriyorum.

Şeklini değiştirmek konusunda çok isteksiz görünen kalemime konsantre oluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kelimeleri söyleyerek aptal nesneyi büyümle okşuyorum. Göründüğünden çok daha zor, kalem inatla şeklini değiştirmeyi reddediyor. Kaşlarımı çatıyorum. Bunun gerçek dünyada nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum.

"Bunu doğru yapmıyorsun," diye fısıldıyor kulağıma bir ses ve göz kapaklarımı aralıyorum.

Orada kimse yok ama tabii ki sesinin tonundan ve midemdeki o tanıdık kıpırtıdan kim olduğunu anlıyorum.

Çok yakınımda olmasına rağmen onu görmezden geliyorum, o kadar yakın ki sıcak nefesini yanağımda hissedebiliyorum. O görünmezken onunla konuşmaya başlamayacağım. İnsanlar bir domuza sahip olduğum için yeterince tuhaf olduğumu düşünüyor. Kendi kendime konuştuğumu düşünmelerine de ihtiyacım yok.

Gözlerimi kapatıyorum ve şimdi daha da sıkı konsantre oluyorum, ki kolunun benimkine değdiğini ve büyüsünün havada karıncalanarak benimkinin oynaması için yalvardığını hissettiğimde bu çok zor.

Gözlerimi tekrar açıyorum. Kalem hâlâ lanet bir kalem. Ofladım.

"Bu çok kolay bir büyü, Piglet."

Winnie dönüp bana baktığında gülümseyerek, "Git buradan," diye tıslıyorum içimden.

"Seninle konuşmam gerek," diye devam ediyor.

Şimdi mi? Benimle şimdi konuşması gerekiyor. Belki de deli olan kendisidir.

Cevap vermiyorum, bunun yerine bakışlarımı kalemde sabit tutuyorum. Onun oyunlarını oynamayacağım. Parmak eklemlerinin, çoraplarımla eteğimin arasında kalan uyluğumun çıplak kısmına değdiğini hissettiğimde bile kaleme bakmaya devam ediyorum. Dudaklarının boğazıma değdiğinden emin olduğumda bile.

"Bu konuşmak değil," diye tıslıyorum.

Onu öldüreceğim. Bu sınıftan çıkar çıkmaz, ben-

"Elbiseye ihtiyacın var mı?" diye kulağıma o kadar sessiz fısıldıyor ki sadece ben duyuyorum. Başımı sallıyorum. İhtiyacım olan şey onun gitmesi. Onun bu kadar yakınımda olması -bana dokunması- kafa karıştırıcı. Bağlarım zevkle titriyor, bedenime yansıdığını hissettiğim bir zevk. Ve o öpücüğü düşünmeden edemiyorum. Zihnimden kararlılıkla uzaklaştırdığım bir öpücük - tüm bedenimi ateşe veren bir öpücük. "İstersen sana bir elbise alırım."

Elinin tamamı kalçama dayanmış durumda ve ben onu sopayla uzaklaştırabilirim. Onu sihrimle zaplayabilirim. Ayağa fırlayabilir ve sınıfın diğer tarafından bir kitap almam gerekiyormuş gibi davranabilirim. Yine de bir şey beni hareket etmekten alıkoyuyor. Bağ. Ya da belki sadece o. Kokusu derin ve dokunuşu sihirden de öte. O kadar zor ki

O bu kadar yakinken, büyüü tenime değip beni ürpertirken ikisine de direniyorum.

"Sana ne istersen alırım," diye nefes alıyor, sesi derin ve boğuk, sıcak dudakları kulağıma bastırıyor. "Sana ne istersen veririm." Islak dili kulağımın kabuğunda geziniyor ve sonra kulak deliğıme daldırıyor, beni daha da titretiyor, bacaklarım ve ellerim titremeye başlıyor.

Hareket etmiyorum. Kendi nefesim kulaklarımda çınlıyor. Kaleme odaklanmaya çalışıyorum ama tek konsantre olabildiğim şey kalçamda sihirle karıncalanan eli. Eteğimin altına giren bir el.

Kahretsin! Neyim var benim böyle?

Ben de diğer kızlar gibi miyim? Tristan Kennedy için umutsuz bir enayi. Bana bu şekilde dokunmasına, parmaklarını iç uyluğumun hassas etinde gezdirmesine ve külotumun köşebentini sıyrmasına izin verecek kadar zavallı mıyım?

"Dur," diye mırıldanıyorum gerçekten acınası bir şekilde, küçük bir iniltiyi bastırarak.

"Yapamam," diye karşılık veriyor ve ben dudağıımı ısıırıyorum, bacaklarıım arasındaki her şey onun dokunuşunun elektriğıyle titreşmeye başladı bile.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Nefesim muhtaç hale geliyor. Bekliyor, külotumun ince kumaşı en mahrem yerimi parmak uçlarından ayıran tek şey. Durmasını söylememe rağmen onu itmiyorum, gitmek için ayağı kalkmıyorum.

"Gerçekten durmamı istiyor musun?" diye soruyor kulak mememi dişleyerek.

Gözlerimi kapatıyorum. Ne istiyorum ben? Bedenim, bağlarıım bana bağılıyor. Bana dokunmasını istiyorlar. O kadar çok istiyorlar ki karşı koyamıyorum.

Başımı sallıyorum. Küçük, neredeyse fark edilmeyen bir hareket. Ama bu yeterli. Onun için yeterli.

Parmaklarını külotumun ipeksi kumaşının altından geçiriyor ve parmak uçları aşağıda yatan hassas etle birleşince nefesi kesiliyor. Zaten hassas ve şişmiş.

"Siktir, sen çok ..." İnliyor. Diğer kolunun sandalyemin arkasına dolandığını, güçlü bedeninin bana doğru bastırdığını hissedebiliyorum. "Seni ..."

Parmaklarını bana sürmesi bile yetmiyor, gerisini sihri hallediyor, en mahrem yerlerimde geziniyor, klitorisimi okşuyor

dudağımı daha da sert ısırma neden olan lezzetli daireler çiziyor.

"Evet," diye fısıldıyor ve sonra ağızı tekrar boynumda, boğazımı ısıyor ve yalıyor. Sanırım gerçekten bayılabilirim. Durmasını istiyorum. Bir sınıftayız, etrafımız öğrencilerle çevrili. Ve ondan nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden. Bana yaptığı her şeyden. Ama bundan nefret etmiyorum. Hiç nefret etmiyorum. Bunu çok istiyorum. Onun durmasını istemiyorum.

Nefesim daralıyor ve kesiliyor, amım zonklıyor, sıkılıyor ve gevşiyor.

"Şşşt, sessiz olmalısın, Piglet, gerçekten sessiz," diye fısıldar.

Ama kontrolümü kaybediyorum. Büyüsü klitorisimi titretiyor ve koltuğumda daha aşağı kayıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazlasını istiyorum, dokunuşundan, büyüünden ve bana hissettirdiklerinden daha fazlasını istiyorum.

Sanırım bir kez olsun Summer'ın ve hayranlarının sesinin bu kadar yüksek çıkmasına minnettarım çünkü içimde yarattığı gerilim çok fazla. İki elimle bileğini sıkıca kavrayarak koluna yapışıyorum ve boşaldığımda, gizleyemediğim ve boğamadığım bir iç çekişle boşalıyorum.

Bunu yaparken, iki parmağının içimde derinlere kaydığını hissediyorum ve ritmik dalgalar halinde etraflarında sıklaşıyorum. Boştaki eli ağızımı kapatmaya geliyor, yerime masaj yaparken çıkardığım iniltileri bastırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve ben Trent ile Winnie'nin dikkatleri başka yerde olduğu ve bana bakmadıkları için daha da minnettar oluyorum.

Parmakları içimdeyken ve ağızı boğazımdayken, dişlerini tenime sürterek tekrar boşalıyorum. Bu sefer sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyor - dalga dalga vücuduma çarpıyor ve beni koltuğumda tutmak zorunda kalıyor.

Mutluluk sonunda azaldığında ve ben gevşek ve nefessiz kaldığımda, parmaklarını benden kaydırıldığını hissediyorum.

Birden bir utanç ve mahcubiyet dalgasına kapıldım, yanaklarım inanılmaz derecede ısındı.

Az önce ne halt ettim ben? Ne düşünüyordum ki?

Kulağımın dibinde şapırdattığını ve emdiğini duyuyorum ve az önce içime soktuğu parmakların şimdi ağızında olduğunu biliyorum.

"Aminin tadı çok güzel Rhianna," diye hırlıyor ve midemin takla atmasına neden oluyor. "Benimle buluşmak boş

Koridorun sonundaki sınıfta seni yiyip bitireyim mi? Seni tekrar tekrar boşaltırım. Kahretsin, seni bütün gün ve bütün gece boşaltabilirim. İzin verirsen yaparım."

Yanaklarım o kadar sıcak parlıyor ki, cildimin eridiğinden eminim.

Başımı sallıyorum ve kalemimin üzerine eğilip ondan değil de kaleminden etkilenmiş gibi yapıyorum.

Sessizdi ve bacağını bacağıma bastırmasaydı, gittiğini düşünecektim.

Sonunda, "Sana uygun bir elbise bulacağım," diye fısıldıyor. Ve sonra uzaklaşıyor, bir süre sonra masasında yeniden beliriyor, herkes Summer'a ya da kalem büyülerine dalmış fark edemiyor.

Kalçalarımı birbirine sürtüyorum. Islak ve yapışkanım. Ne yapıyorum ben böyle?

Rmerhaba

SONRA Ben Tristan Kennedy'den vebadan kaçır gibi kaçırırırır. Kendimi o sınıfta olanların hayal gücümün bir ürünü olduğuna, küçük bir gündüz düşü - son derece ateşli, açık bir gündüz düşü - çok yanlış gittiğine ikna ettim.

Winnie ya da Stone'a kesinlikle söylemem. İkisinin de ne düşüneceğini bilmiyorum. Özellikle de kendim ne düşüneceğimi bilmediğim için.

Bunun yerine, derslerime konsantre oluyorum. Winnie'nin hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, balo hakkındaki dedikodulara ve gevezeliklere bile karışmırırırır.

Ancak, Cuma akşamı geldiğinde, Winnie Nonny'den gelen paketimizin ulaşmamış olmasından dolayı giderek daha da tedirgin oluyor ve telefonlarımızdan biri her öttüğünde ya da dışarıdaki patikada çakılları çıtırdatan topuk sesleri duyulduğunda zıplırırır. Bu da kapı gerçekten çalındığında, cevap vermek için neredeyse odanın diğer ucuna daldığı ve başka bir paket görünce sevinçten zıpladığı anlamına geliyör.

"Elbiselerimiz!" diye ciyaklıyör, onları hoşnutsuz bir saha görevlisinin kollarından kapırırır - görünüşe göre adam bir sürü koli teslim etmiş

Winnie bana hayatımızın en büyük olayını hatırlatmaya devam ediyor - ve onu odaya yığıyor.

"Tanrım," diyorum, "ağır görünüyor. Elbiselerimizi neyden yapmış acaba?"

Winnie bana aldırıyor, paketi yırtarak açıyor ve içindeki giysi çantasının fermuarını çekiştirerek indiriyor.

"Oh," diyor ve çantadan ilk elbiseyi çıkarıyor.

"Oh?" Tekrar ediyorum. "Sorun ne? İstedğin gibi olmadı mı?"

"Hayır, bu Nonny'nin kreasyonlarından biri değil. Bu," diyerek elbiseyi havaya kaldırıyor ve bariz bir hayranlıkla bakıyor, "tasarımcı."

"Ne?" Ona bakmak için yaklaşarak söylüyorum. Üst kısmı ipek yapraklardan oluşan simsiyah bir elbise ve güzel bir tül etek.

"Azlan'dan sana bir şeyler almasını mı istedin?" Winnie biraz sinirli bir ses tonuyla soruyor. "Nonny çalıştığı için bana söyleyebilirdin."

"Hayır, ona sormadım," diyorum, çantanın içine uzanıp başka bir tasarımcı elbisesi çıkarıyorum, bu gece mavisi, straplez ve ipeksi. Winnie,

"Belki yine de sana bir şeyler almaya karar vermiştir," diye öneriyor, Çantanın içinde bir elbise daha buldum. Bu orman yeşili.

"Bundan şüpheliyim. Top hakkında hiç konuşmadık." Aklımızda daha önemli şeyler vardı. "Belki Ellie bana bir tane almasını söylemiştir." Ellie'yle ara sıra mesajlaşıyorduk ve top konusunu kesinlikle biliyordu. "Gerçi ona zaten bir tane yaptıracığımı söylemiştim."

Winnie bir elbise daha çıkarıyor, bu soluk krem rengi elbise bana neredeyse Kurucular Gecesi'nde giydiğim elbiseyi hatırlatıyor. Sonra çantayı karıştırıyor, küçük bir kartvizit buluyor ve ben elbiseleri yatağımın kenarına asıp aşağı sarkıtarak ne kadar güzel ve zarif olduklarına hayranlıkla bakarken onu inceliyor.

"Siyahlı adam ya da kız kardeşi olduğunu sanmıyorum."

"Stone olamaz," diyorum, "bana düzenli olarak öğretmenlik maaşının ne kadar acınası olduğunu söylüyor."

"Hayır, profesör değil." Winnie kartı bana doğru çevirdi.

Ü z e r i n d e Tristan ismi karalanmış.

"Şaka yapıyorsun," diyorum ve elbiseleri tekrar çantaya koymak için uzanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Winnie diyor ki.

"Onları ona geri gönderiyorum."

"Yapamazsın, Rhi. Onlar çok güzeller."

"Benim zaten bir elbisem var. Rosa'nın bana diktiği bir elbise."

"Büyükannemin üstüne sıçmaktan nefret ediyorum ama onun işi bununla yarışamaz."

"Umurumda değil. Eminim yine de güzel görünecektir."

"Bunlar kadar güzel değil. Bahse girerim Summer'inkinden on kat daha pahalıdır. Yani bu - etiketine bak, Rhi. Klasik *Mona*."

"Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsun."

"Paha biçilemezler. Gerçekten paha biçilemezler." Winnie telefonunu eline alıp yazmaya başladı, sonra ekranı bana doğru itti. "Bunun açık artırmada kaç gittiğine bak. Tristan'ın zengin olduğunu biliyordum ama bu... Bir tanesini nasıl ele geçirdiğini merak ediyorum."

"Hâlâ umurumda değil," diyorum.

"Başka seçeneğimiz olmayabilir. Nonny'den o paket gelmezse onları giymek zorunda kalabiliriz."

"Geceliğini tekrar giymeyi tercih ederim," diyorum, "ya da çarşafı."

"Rihanna Blackwaters, bazen çok inatçı oluyorsun.

kendi iyiliğin için. Sizi şık ve çarpıcı güzellikte görmekten gerçekten hoşlanabilecek iki arkadaşınız daha var. Aslında, sizi bu şekilde görmeleri hoşunuza gidebilir. Seksi hayal edin-"

"Birincisi," diyorum parmağımı ona doğru sallayarak, "profesör sıkı bir öğretmenlik görevinde olacak ve bana yirmi adım yaklaşamayacak. İkincisi, siyahlı adam gelmeyecek."

"Yazık sana," diyor Winnie, pek de sempatik olmayan bir sırıtışla.

"Trent'e hafif bir anevrizma yaşatacak kadar iyi görünmek niyetindeyim. Ya da öyle bir ereksiyon olacak ki, beni omzunun üzerinden atıp en yakın yatay yüzeye götürmekten başka çaresi kalmayacak."

"Zalim."

"Seks buna degecek." Yeşil elbiseye özlemle bakıyor, elini korsajın üzerinde gezdiriyor. "Bunları giymeyeceğimize emin misin?"

"Tristan Kennedy'ye herhangi bir şekilde cesaret vermek istemiyorum." Sınıfta olanlar yüzde yüz, kesinlikle cesaretlendirme olsa bile. İçten içe ürperiyorum.

"Nonny'den gelen paketin ulaşmasını umalım o zaman."

O bunları söylerken telefonum çalıyor ve belli ki başka bir paketle ilgili bir mesaj olduğunu umarak hevesle telefona bakıyor.

"Stone'dan gelmiş," diyorum, sandalyeme oturup mesajı okuyarak.

"Ne yazıyor?" Winnie soruyor. Yanaklarım kızarıyor ve Winnie'nin gözleri kısılıyor. "Cinsel mesajlaşma işinde iyi olmadığını sanıyordum."

"Ben değilim ama o öyle. Çok iyi," diyorum mesajı okurken. "Çok, çok iyi."

"Neden şaşırmadım ki?" Winnie sandalyesine çökerek şöyle diyor. "Bahse girerim bu adam her şeyde iyidir." Buna itiraz edemem. "Bana işin özünü anlatacak mısın yoksa beni askıda mı bırakacaksın?"

"Görünüşe bakılırsa yarın gece beni giyinmiş olarak görmek için sabırsızlanma konusunda haklı olabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Uh huh," diyorum, kalçalarımı birbirine sürterek ve kaybolmadan önce böyle bir elbiseyi üzerimden çıkarmak için nasıl sabırsızlandığını anlatan uzun açıklamayı tekrar okuyarak. "Ah..."

"Oh?"

"Görünüşe göre siyahlı adam konusunda da haklıymışsın."

"Elbette haklıydım... Hangi konuda?"

"Baloya geliyor. Güvenlik gerekçesiyle bir davetiye koparmayı başardı."

"Çünkü o da seni görme fırsatını kaçırmak istemiyor."

"Hayır, muhtemelen burada, akademide güvenlik konusunda gerçekten endişeli olduğu için."

Winnie alay ediyor. "Akademi Los Magicos'taki, cumhuriyetteki en güvenli yerlerden biridir."

"Ve yine de bir canavar içeri girdi ve-" Sözlerime ara veriyorum ve arkadaşşıma bakıyorum. O da kendi telefonundan bakıyor.

"Ve?"

"Ne?"

"Bir canavarın içeri girdiğini ve ..."

"Öyle mi yaptım?" Bunu Winnie'den sakladığım için kendimi çok kötü hissederek söylüyorum. O kadar suçluyum ki, sanırım gerçekten hasta olabilirim. Bu kız benim için çok şey yaptı - hayatını riske atmak da dahil. Kahretsin, aptal maceralarımın birinde beni takip ederken neredeyse ölüyordu. Ona sırlardan ve yalanlardan daha fazlasını borçlu değil miyim? Boğazımı temizliyorum. "Renzo Barone."

"Sence o..." diye yutkunuyor, hastalıklı bir yeşile dönüşüyor, "yatağa çivileyen o muydu? Hep Andrew olduğundan şüphelenmiştim. Barone gibi birinin akademinin güvenliğine nasıl sızabildiğini anlamıyorum."

"Yaptı. Yaptı."

Winnie'nin kaşları birbirine çarptı. "Nereden biliyorsun?"

"Ben... Ben onu gördüm. Onunla konuştum."

"Rhi, ne-"

Köşede uyuklayan Pip'i göstererek, "Onun hatasıydı," diyorum. "Pip'in mi?" Winnie bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Ben çok kafam karıştı."

"Beni ormanda bekliyordu. Pip beni doğruca ona götürdü." "Pip seni asla tehlikeye atacak bir şey yapmaz."

Pip başını kaldırdı ve onaylarcasına homurdandı. "Sana söylüyorum-"

"Muhtemelen orada olduğunu bilmiyordu." Winnie'nin gözleri dehşet içinde açılır. "Ya da belki onu büyüledi."

"Belki," diyorum, bu iki açıklamanın da doğru olduğuna inanmıyorum ama Winnie ile bu konuda tartışmak da istemiyorum.

"Ama Barone sana yine saldırdı mı? Sana zarar verdi mi? Kimseye söylemediğine inanmıyorum!"

"Çünkü bana zarar vermek, beni öldürmek ya da her neyse, konuşmak istiyordu. Bu da... oldukça kafa karıştırıcıydı."

"Konuş!" Winnie homurdanıyor. "Ne hakkında? Seni nasıl bir sürü küçük parçaya ayırmak istediğinden mi? Boğazını nasıl kesmeyi planladığını mı?"

"Beni incitmek istediğini sanmıyorum." Aslında, içten içe, bunu istemediğini biliyorum.

"Gecenin Kurtları için çalışıyor. Marcus Lowsky'nin suikastçısı. Başında bir ödül var. Kan davası. Tabii ki

sana zarar vermek istiyor."

"İşte bu yüzden sana söylemedim, çünkü anlamayacağını biliyordum," diyorum hayal kırıklığı içinde.

Winnie'nin yüzü düşüyor, gözlerinde acı parlıyor ve o anda keşke bu sözleri geri alabilseydim diyorum. Winnie benim pek çok saçmalığıma katlandı. Tüm çılgınlıklarına anlayış gösterdi. Yanımda oldu, beni cesaretlendirdi ve bana yardım etti.

"Özür dilerim, Winnie, ben-"

Winnie başını sallayarak, "Hayır, haklısın," der. "Bunu anlamıyorum, Rhi. Dikkatli olmalısın. O zeki bir adam, kurnaz biri. Pek çok insanı öldürdü. Ona güvenemezsin."

Başımı sallıyorum ama sadece bir kez daha onunla tartışmak istemediğim için. Ama bence yanılıyor. Ben ona güveniyorum. Ve belki de bu gerçekten berbat bir şey ama güveniyorum.

S^{tonu} TELEFONUMU ALIYORUM, ekrana bakıyorum. Parmaklarım seğiriyor. I

ona bir mesaj daha göndermeyi düşünüyorum. Dersi için erkenden buraya gelmesini emretmeyi düşünüyorum. Telefonumu masama geri fırlatıyorum, yüzeyde kayıyor, masa lambamın ışığını yakalıyor ve sonra gölgelerin içinde kayboluyor. Sandalyemde arkama yaslanıp tırnaklarımı sakalıma geçiriyorum.

Onu düşünmeden duramıyorum. Duramıyorum. Kaşımaya bağımlı olduğum bir kaşıntı gibi. Kendimi kontrol edemediğim bir kaşıntı. Kendime engel olamıyorum. Onun ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Geldiğinde nasıl görüldüğünü. O ve Azlan'la geçen günü, o günün kesinlikle hayatımın en güzel anı olduğunu düşünüyorum.

Ama aynı zamanda kafasındaki anıları da düşünüyorum. Şansölye ile karşılaşması hakkında. Tristan Kennedy hakkında - o şımarık veledin tüm bunlara nasıl uyduğunu. Gerçekten uyup uymadığını.

Telefonumun orada olduğunu bilerek masamın kenarına bakıyorum, gölgeyle yıkanmış.

Elime bir kitap aldım. İşime yarayabilecek her şeyi araştırmaya, okumaya çalışıyorum. Her kaynağı tükettim.

orada kader arkadaşları hakkında. Şimdi o anıları yeniden yaşamasına gerek kalmadan onun için bu anılara bakabilmemin bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. O acıyı tekrar yaşamasını istemiyorum ama orada bize yardımcı olabilecek cevaplar olabileceğini biliyorum. Şansölye'nin eşime olan ilgisi beni endişelendiriyor - Azlan'ı da endişelendiriyor - eminim bize söylemediği daha çok şey var. Bilmemiz gereken daha çok şey.

Ancak, gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım - bunun onun için, bizim için önemli olduğunu ne kadar bilirim bileyim - lanet kelimelere odaklanamıyorum. Gözlerimin önünde yüzüyorlar, grileşip bulanıklaşıyorlar ve onun yüzünü oluşturacak şekilde yeniden düzenleniyorlar.

Kahretsin!

Takıntılıyım. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Muhtemelen buna direnmenin de bir anlamı yok.

Saat 7.57'de kitabımı kapattım ve sınıfın kapısında oyalanmaya başladım. 8.03'te kapıyı çaldı.

"Geç kaldın," diyerek kapıyı açtım ve onu içeri çektim.

"Üç dakikaya kadar!" diyor oflayarak ve çantasını en yakındaki masanın üzerine fırlatıyor. "Biraz sabırlı olmayı öğrenmelisiniz Profesör."

Kaşlarımı çatıyorum. Şaka mı yapıyor? Biraz sabırlı olmayı öğrenmem mi gerekiyor?

Dürüst olmak gerekirse...

"Seni görmek için sabırsızlanıyorsam elimde değil," diyorum.

"Bana öğretmeye çok hevesli olduğun için mi?" diye soruyor, elini kalçasına dayayarak.

"Size öğretmek istediğim o kadar çok şey var ki Bayan Blackwaters," diye homurdandıktan sonra elimi yüzüme silerek sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışıyorum. "Ama bu gece kendi kontrolünüze odaklanacağız."

"Kontrol mü?" diyor hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. Sanırım büyük ve süslü bir şeyin üzerinden geçeceğimizi umuyordu.

"Evet, kontrol. Sen çok güçlüsün, Rhi." O kocaman gözleriyle bana bakıyor. "Ve bu büyü'nün bir kısmı tehlikeli." İrkildi. "Burada gerçekçi olmamız gerekiyor, Rhi. Sende yokmuş gibi davranmanın bir anlamı yok."

"Tamam," diyor vücudunu düzelterek. "Nasıl?"

"Büyük, abartılı, dramatik şeylerde iyisin," diye benimle tartışmak için ağzını açıyor, "küçük ve narin olanları yapabilir misin? Havadaki su damlacıklarından bir kar tanesini kristalize edebilir misin? Bir örümcek ağı örebilir misin? Tek bir sinire elektrik verebilir misin?" Parmaklarımı oynatarak bacaklarının arasındaki çok baştan çıkarıcı bir siniri ateşlediğimi söylüyorum. Nefes nefese kalıyor, yanaklarına renk geliyor.

"Bunun kızıl büyüü kontrol etmeme nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum..." yutkunuyor, "kızıl büyü."

"Bana güvenmelisin, Rhi. Olacak."

Onu kendime doğru çağırıyorum ve tam önümde durduğunda onu çeviriyorum, kollarımı vücuduna doluyorum ve ellerini ellerimle kapatıyorum.

"Kar taneleriyle başlayalım," diye kulağına fısıldıyorum. "İçindeki tüm o enerjiyi ayarlaman, törpülemen gerekiyor. Bırak durulsun, bırak sakinleşsin, bırak içindeki her şey sessizleşsin."

Vücudu yumuşuyor, benimkinin içinde eriyor.

"İşte böyle, tatlım. Şimdi bir su damlasına uzan, onu kendine çek - dikkatlice!" Çok sert çektiğinde uyarıyorum. "Zorlama."

Nefesi de yumuşuyor, kalp atışları yavaşlıyor. Bir su damlasını avucunun içine çağırdığını ve oraya yerleştiğini görüyorum.

Gülümsüyorum. Doğuştan yetenekli. Öğretmesi çok kolay. Çok hevesli, öğrenmeye çok hevesli. Aslında ona öğretmek, tüm bildiklerimi onunla paylaşmak, onu yatağa götürmek kadar zevkli hale geliyor. Belki, belki, daha da iyi.

"Şimdi yavaşça, çok yavaşça, soğutun."

İlk birkaç seferinde çok hızlı davranıyor, su damlası avucunda çatlıyor ya da parçalanıyor. Ama kısa sürede ustalaşiyor. Mükemmel bir kar tanesinin minik zerresi avucunun ortasında duruyor.

Gülüyor. "Ben yaptım!" diyor.

"Tabii ki yaptın."

Başını çevirip tam arkasındaki bana bakıyor. "Ama ben nasıl-"

"Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayın. Bu sessizlik, bu durgunluk, bu kontrol. Bunu yapmak için büyüü bastırman, ona hakim olman gerekiyordu, Rhi."

Başını sallıyor, beni anlıyor.

"Tam not, Bayan Blackwaters." Eğilip kulağına fısıldayabilmek için saçlarını kulağından uzaklaştırıyorum. "En sevdiğim öğrencim olma yolunda hızla ilerliyorsun. Seni nasıl ödüllendireceğim?"

Titriyor ve elini elime alıp onu sıra sıra masaların arasından geçirip ofisime götürüyorum, kapıyı kapatıp etrafımıza zaptedilemez bir büyü yapıyorum.

"Bu biraz riskli değil mi?" diye soruyor, masamın üzerine atlayıp bacaklarını sallayarak. "Az önce yakalanmadık mı?"

"Gitmek istiyor musun?" Ciddiyetle soruyorum, boğazımda bir endişe yumağı var. Gitmesini istemiyorum; şimdi burada tam karşımda, onun için daha da çaresizim.

Ama başını sallıyor ve rahatlama vücudumda yüzüyor.

Ona yaklaşıyorum, belini kavriyorum ve ağzını öpmek için eğiliyorum. Yumuşak dudaklarından milimetrelerce uzaktayken aklımdan bir şey geçiyor. Artık beni nasıl uzak tutacağını biliyor ama yine de çoğu zaman düşüncelerini bana açık tutuyor.

Duruyorum. O mutsuz.

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalıydı. Onu öpmemi bekliyor. "Neyin var?" "Ha?" diyor gözlerini açarak.

"Seni rahatsız eden bir şey var."

"Ah," diyor, gözlerini benden kaçırıyor ve dudağını kaşıyor.

Çenesini sıkıyorum ve yüzünü tekrar bana çeviriyorum.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, aptalca." Gömleğimin paçasını buluyor ve pantolonumdan çekip çıkarıyor, sıcak ellerini göğsümde gezdirmek için kumaşın altına uzanıyor. Kanım birkaç derece ısınıyor ve eğer bir pislik olsaydım, onu masamın üzerinde becerir ve bir şeye üzüldüğü gerçeğini görmezden gelirdim. Ama pislik olmamaya çalışıyorum. Onun iyiliği için gerçekten çok çabalıyorum.

"Söyleyin bana, Bayan Blackwaters."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Eğer seni becermemi istiyorsan," diyorum, bacaklarının arasına doğru ilerleyip ona sürtünerek, "bunu yapmak zorundasın."

Öfkelendi. "Ben ve Winnie kavga ettik."

Neredeyse gülecektim. Bu kadar mı? Ama yüzü düştü ve bu konuda üzgün olduğunu biliyorum.

"Ne hakkında kavga ettiniz?"

"Birkaç şey hakkında."

"Evet...?"

"Erm..."

"Rhi?"

"Elbiseler."

"Elbiseler," dedim açıkça.

Başını sallıyor. Sonra nefes alıyor. "Tristan bana bir sürü pahalı elbise gönderdi."

Göz kırpıyorum. "Burayı takip etmekte zorlanıyorum."

"Winnie onları kabul etmem gerektiğini düşünüyor. Onları geri göndermek istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Seni kazanmaya çalışıyor. Bu hiç şaşırtıcı değil. O senin kader arkadaşın."

"O benim değil..." Sözüünü kesiyor.

"Rhi," diyorum, "sanırım artık bunu aştık, değil mi? O öyle ve bir noktada bununla yüzleşmek zorunda kalacağız."

"Nasıl? Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret *ediyorsun*," diyor beni göstererek.

"Ondan nefret etmiyorum," diyorum, biraz geri çekilerek. Elbette onun kibirli, şımarık ve bencil olduğunu düşünüyorum. Ama akademideki çoğu insan da öyle. Los Magicos'taki çoğu insan da öyle. Ben ondan nefret etmiyorum.

"Bu işi nasıl yürütebiliriz ki?"

"Kahretsin, Rhi," diyorum, parmak uçlarımı yanağında gezdirerek. "Sanırım senin için cehennemin kendisine bile katlanabilirim."

Gözlerini deviriyor. "Hiçbir şeye katlanmanı istemiyorum. Ben de onunla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum," diyor kollarını kendine sararak. "Beni yalnız bırakmasını istiyorum."

"Onunla konuşacağım," diyorum karanlık bir sesle, sonra kıkırdarak başımı sallıyorum. "Tristan Kennedy'nin parasını bu soruna yatıracağına güven."

"Evet," diyor. Gözleri düşer ve aklından bir şey geçer. Sınıfla ilgili bir şey ... ve ...

"Ne oluyor lan?!" Dedim.

"Ha?" diyor, gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

Çenesini tekrar avucumun içine alıyorum ve bakışlarını tekrar kendime çeviriyorum. "Açıklamak ister misiniz, Bayan Blackwaters?"

Gözleri kocaman ve masum ama kız tam bir şımarık, tam bir fingirdek.

"Tristan Kennedy kendini görünmez yapabiliyor mu? Ben bunu nasıl bilmem?"

"Sanırım bunu gizli tutmak onun işine geliyor."

"Evet, bu müthiş bir avantaj," diyorum, az önce zihninde ne gördüğümü anlamaya çalışarak. "O..." Gözlerim yüzünde geziniyor. Zihnine sızmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama çok merak ediyorum ve açıkçası her ne olduysa çok ateşli görünüyordu. "O seni ..." "Gel" diye homurdandım.

Gözleri dehşetle açılır. "Yine zihnimin içinde mi dolaşıyorsunuz Profesör?"

"Yine sır mı saklıyorsunuz, Bayan Blackwaters?" O bana kaşlarını çatıyor, ben de ona kaşlarımı çatıyorum. Sonunda, ilk yumuşayan ben oluyorum. Tabii ki öyle. Bu kıza karşı zayıfım. "Bazen gerçekten elimde değil, Rhi. Sen beni engellemediğinde, istemeden de olsa içeri giriyorum. Gerçekten görmek istemediğim şeyler görüyorum."

Bana şüpheyile bakıyor, sonra meme ucumu çimdikliyor. "Ow!"
Diyorum.

"Bunu bir daha yapma."

"Hiçbir söz vermiyorum," diyorum, üstünün içine uzanıp misilleme olarak meme ucunu parmağımla başparmağım arasında ovuşturuyorum ve dudağını ısırmasına neden oluyorum.

"Ne oldu?" Tekrar soruyorum. Başparmağımın ucuyla meme ucunun sertleşen ucunu ovuyorum ve dişlerimi boğazından kulağına doğru geçiriyorum. Kulak memesini ısıyorum, sonra kabuğuna doğru fısıldıyorum. "Bana her şeyi anlatın, Bayan Blackwaters. Sonra da cezalandırılmaya ihtiyacın olup olmadığına bakarız. Sınıfta yaramazlık yapmak ..."

"Gerçekten tüm kanlı detayları bilmek istiyor musun?" diye soruyor.

Hiçbir fikri yok. "Sana ne yaptığını bilmek istiyorum. Hoşuna gidip gitmediğini bilmek istiyorum. Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum."

"Sen... sen bana kızgın değilsin."

"Oh, sizi cezalandıracağım Bayan Blackwaters," herhangi bir bahane, "çünkü o dolgun kışınızı tokatlamamdan hoşlanacağınızı hissediyorum, ama kızgın değilim."

"Gerçekten mi?" diyor ciddiyetle.

"Bu konuşmayı zaten yapmıştık Rhianna," diyorum bakışlarımı tekrar onun endişeli gözlerine kaldırarak.

"Evet, ama konuşmak ve yapmak iki farklı şeydir."

"O senin kader arkadaşın. Buna ne kadar karşı çıkarsan çık, ne kadar direnmeye çalışırsan çalış, bu neredeyse imkansız." Bunu bilmiyor muyum!

Sanki düşüncelerimi okuyan kendisiymiş gibi gülümsüyor. "Ve gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Bayan Blackwaters, bu sıcak. İncelemeyin. Benim dengesiz bir sapık olduğumu zaten biliyorsun." Memesini sıktım.

"İstiyorum," diyor sırtarak ve kışını daha da sert sıkıyorum. "Peki ne oldu?"

"O... beni... sınıfta boşalttı."

"Hayır, Bayan Blackwaters, detayları istiyorum. Tüm detayları. Onu sınıfta yanınıza oturması için mi davet ettiniz?"

"Hayır, kendini görünmez yaptı ve gelip yanıma sokuldu. Kulağımın dibinde bana bir şeyler soruyordu."

"Ve?" I Söyle. Onun kalp o dövmek o küçük bit bunu daha hızlı hatırlıyor ve benim de aynı şeyi yapmamı sağlıyor.

"Elini çıplak kalçama koydu." "Tam olarak nereye?"

"Eteğim ve o aptal çoraplarım arasında."

"Burası mı? Böyle mi?" Kendi avucumu onun esnek kalçasına koyarak soruyorum. "Evet."

"Devam et," diye ısrar ediyorum, başparmağımın ucuyla meme ucuna dokunup titremesini sağlıyorum.

"Sonra elini kalçamın iç kısmından külotuma kadar kaydırды."

"Ve sen onu durdurmadın mı?" Başını sallıyor.

Kendi elimle kalçasının iç tarafını okşuyorum ama o pantolon giyiyor ve aynı şey değil. Hayal kırıklığıyla homurdanarak bel bandına ulaşıyorum ve poposunu kaldırmasını işaret ederek pantolonu kışının üzerinden bacaklarına doğru kaydırıyorum.

"Daha iyi," diye mırıldanıyorum, elimi tekrar sıcak teninde gezdirirken. "Sonra ne oldu, tatlım?"

"Islak olup olmadığımı anlamak istedi ve parmaklarını külotumun içine soktu."

"Her zaman ıslaksın." Kıkırdıyorum, yaptığı şeyi yeniden yapılandırıyorum ve kedi dudaklarına sürtünürken onu inletiyorum. "Islak ve hassas. Ve gürültülü." Boğazını öpüyorum. "Onun için nasıl sessiz kalabildin? Yoksa Tristan Kennedy hep konuşur ama orgazm olmaz mı? Parmaklarıyla arası iyi değil miydi?" Soruyorum, bacaklarını benim için daha da açıyor ve klitorisini dokunuşumla ve sihrimle çınlatıyorum.

Elleri gömleğimin içinden sıyrılıyor ve masamın kenarına tutunuyor, başı geriye düşüyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor, bacakları titremeye başlamıştı bile, "iyiydi. Gerçekten iyiydi."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Bu ufaklık için zor değil. O kadar hassas ki. Eminim sadece klitorisine nefes vererek bile onu boşaltabilirim.

"Peki parmakları külotunuzun içindeyken size ne yaptı, Bayan Blackwaters? Tam olarak nerenize dokundu? Buraya mı?" Parmağımı onun zonklayan klitorisine bastırıyorum.

"E-evet, işte," diyor, biraz sürtünme kazanmak için kalçalarını sallıyor.

"Sen gelene kadar burada seninle oynadı mı?" Şimdi onun etrafında dönerek soruyorum.

Evet diye inliyor ve ben de arkama yaslanıp ona bakmaktan kendimi alamıyorum, külotuyla masamın kenarına tünemiş, tişörtü ipeksi sütyenini ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekilmiş, saçları çoktan dağılmış. Her sapık profesörün kabusu gibi görünüyor.

Ona doğru fiske atıyorum, sihrimi kullanarak hassas memesini titreştiriyorum.

"Size dokunmasına şaşırmadım, çok güzelsiniz Bayan Blackwaters. Nasıl karşı koyabilirdi ki?"

"Direnmeliydim," diye mırıldanıyor, bacakları o kadar sert titriyor ki masa sallanıyor ve vücudu geriliyor.

"Kaderin istediği bu değil, tatlım. O her zaman seni baştan çıkaracaktı, her dönemeçte ve her dönemeçte."

Klitorisi parmak uçlarımda titriyor. Çok yakın, çok yakın, amı gittikçe ıslanıyor.

"Benim için sessiz olmak zorunda değilsin. İstedğin kadar bağırabilirsin." Ona son bir fiske vuruyorum ve o da parmaklarıma çarparak ve adımı haykırarak dağılıyor. Kendime engel olamıyorum, sırf iç kaslarının etrafımda kenetlendiğini hissedebilmek için parmaklarımı onun sıcak, ıslak amının derinliklerine sokuyorum.

"Bunu da mı o yaptı, Bayan Blackwaters?"

"Evet," diye haykırıyor, ben onun yerine masaj yaparken ve parmaklarımin üzerinde ikinci kez dans etmesini sağlarken.

"Evet, eminim öyledir." Yavaşça parmaklarımı ondan çekiyorum ve elini kendi elime alarak onu masamdan kaldırıp ayağa kaldırıyorum. Merakla bana bakıyor. "Ama bahse girerim bunu o yapmamıştır," diyorum, vücudunu döndürüyorum ve avuç içimi kürek kemiklerinin arasına koyarak onu masamın üzerine bastırıyorum, böylece ikiye katlanıyor, kıcı sergileniyor. Külotunu sıyrıp içine giriyorum, onu ayak parmaklarının üzerine kaldırıyorum, elleri masanın üzerinde tutunmak için çırpınıyor.

"Phoenix," diye nefesini tuttu, sikimin etrafında zonkluyordu. "Evet, Bayan Blackwaters?"

Ondan ayrılp tekrar içeri girdiğimde inliyor, masa altımızda sallanıyor.

"Haksız mıyım? Sana bu şekilde sahip olmadı, değil mi?" "Hayır," diye haykırıyor.

Başımı sallıyorum, altımda kıvranmaya başladığında onu daha sıkı bastırıyorum, kıcını kıvırıyor ve daha fazlası için bana yalvarıyor. Sanki onu bundan mahrum bırakabilirdim gibi. Başımı tekrar sallıyorum, ona vuruyorum.

Zavallı piç kurusu, neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse.

R merhaba

WINNIE Cumartesi sabahının tamamını saçları bigudili olarak geçirdi.

Ya odamızda bir aşağı bir yukarı volta atıyor ya da cep telefonundan zavallı bir posta memuruna bağılıyor. Arada, içinde gardırobun içine tıktırdığım dört tasarım elbisenin bulunduğu giysi çantasına özlemle bakıyor.

Bir Çeylerin yolunda gitmediğini hisseden Pip bir köÇede battaniyenin altına sinmiÇ, ikimizden de uzak durmaya çalıÇıyor.

"Bu elbiseleri giyemeyeceğimize emin misin?" diye son bir saat içinde beşinci kez soruyor bana.

"Hayır," diyorum, okuduğum ileri sihir kitabından başımı bile kaldırmadan. Dün elbiseleri Tristan'ın odasına geri götürmeye çalıştım ama bu sabah yine kapımızın önünde belirdiler ve onunla aptalca oyunlar oynayacak ne enerjim ne de isteğim var. Eğer onları geri almazsa, hayır kurumlarına bağışlayacağım. Çünkü onları saklamayacağım ve kesinlikle birini bile giymeyeceğim.

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," diyor Winnie, ayağını yere vurup telefonunu odanın öbür ucuna fırlatarak. "Bu adamdan hiçbir iz yok."

Nonny'nin elbiseleri her yerde ve balonun başlamasına sekiz saatten az bir süre kaldı." Pip gıcırđıyor ve örtüsünün içine daha da gömölüyor.

"Pip'i korkutuyorsun," diyorum ona, bir sayfayı çevirirken. "Rhianna!" diye tersledi, "bunu ciddiye almıyorsun."

İçimi çekiyorum, kitabımı kapatıyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Üzgünüm Winnie, ama benden nefret eden bir sürü kendini beğenmiş insanla dolu olacak sümöklü bir etkinlik için heyecanlanmakta gerçekten zorlanıyorum. Özellikle de hayatımda daha büyük, daha önemli şeyler varken."

"Ve sanırım benimkinde de yok. Sanırım bu konuda heyecanlandığım için sığ ve aptal olduğumu düşünüyorsun." Arkadaşıma bakıyorum ve gözlerinde parlayan yaşları görüyorum.

Ayağa fırlıyorum ve onun ellerini kendi ellerimle tutuyorum. "Winnie, hayır. Hayır, senin asla aptal ya da sığ biri olduğunu düşünmedim." Onu kucaklamak için kendime çekiyorum, parmak uçlarımda yükselip kollarımı omuzlarına doluyorum. "Sen tanıdığım en harika insanlardan birisin. Şimdiye kadar tanıştığım."

Winnie burnunu çekiyor. "O zaman kitaplarını bir kenara bırakıp saçına şekil vermeme izin verir misin?"

"Evet, makyajımı da yapabilirsin. Makyaj konusunda benden milyon kat daha iyisin."

"Ve Tristan'ın gönderdiği elbiseleri giyebiliriz," diyor çok sessiz ama tiz bir sesle.

"Winnie!" Onu kucağımdan bırakarak söylüyorum.

"O askerlerden kaçmana yardım ederken neredeyse ölüyordum."

Ona ters ters bakıyorum ve o da ıslak kirpiklerini kırpıştırarak tatlı tatlı gülümsüyor.

"Urgh! Tamam, ama bununla bana sadece bir kez duygusal şantaj yapabilirsin, Winnifred Wence," diyorum işaret parmağıımı ona saplayarak.

"Söz veriyorum" diyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve sonra bana bir kez daha sarılmak için içeri dalıyor. Beni sıkıca kavradıktan sonra gardırobun içine dalıyor ve giysi çantasını çıkarıyor. İçindeki elbiseler artık eskisi kadar zarif görünmüyor. Ezilmiş ve buruşmuşlar.

Ama Winnie onları masalarımızın üzerine seriyor ve ellerini sallayarak bir büyü mırıldanıyor, ben de tüm kırıksıklıkların eriyip gitmesini izliyorum.

"İşte," diyor ellerini birbirine vurarak. "Yeni gibi oldu. Şimdi hangisini seçeceksin?"

Tırnağımı ısıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bir favorim var, çantadan çıkarır çıkarmaz aşık olduğum bir tane. Üzerimde güzel duracağını, vücudumu saracağını, endamımı vurgulayacağını biliyorum. Ama Tristan Kennedy'nin beni bu kadar iyi tanıdığını, bedenimi ve vücudumu bildiğini, bana neyin yakışacağını ve neyi sevebileceğimi bildiğini itiraf etmekten hoşlanmıyorum. Bu, içimdeki bağın dönmesine ve midemin bulantıyla kabarmasına neden oluyor.

"Bilmiyorum. Önce sen seç."

"Rhi, bunlar senin elbiselerin. Bunları ödünç alarak şansımı zorladığımı biliyorum."

"Winnie, hepsini alabilirsin! Gitmem gerektiğinden bile emin değilim."

"Hayır, bu baloda en iyi arkadaşşıma ihtiyacım var."

"Senin Trent'in var," diye hatırlatıyorum ona. Winnie'yi seviyorum ama bu gece kendimi yedek tekerlek gibi hissedeceğimden şüpheleniyorum. Bu balo için herkes kadar heyecanlı olmamamın bir başka nedeni daha.

"Evet, ama sen benim en iyi arkadaşşımsın. Ve daha önce hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı, Rhi. Hiç kankamla partilere gidemezdin. Şimdi bir tane var. Ve o orada olmazsa hiçbir şey aynı olmayacak."

"Tamam, tamam," diyorum, bizi dikkatle izleyen Pip'e bakarak. Gözlerimle karşılaşıyor, kağırları kırıyor. Nefes alıyorum. Gerçekten sevdiğim birini mi seçmeliyim? Berbat mı? Muhtemelen, ama hem Stone'un hem de siyahlı adamın beni bunun içinde gördüklerinde verecekleri tepkiyi hayal etmekten kendimi alamıyorum. Çünkü, tamam, bana ateş ve şehvetle bakıyorlar ama hiçbir zaman hayranlık, şaşkınlık ya da ayakları yerden kesilmiş gibi görünmediler. Genelde kapüşonlu tişörtüm ve kot pantolonumla dolaşıyorum, baştan çıkarmak için pek de uygun değil. Bir kez olsun güzel hissetmek güzel olurdu. Paçavralar içindeki Sindirella gibi değil de bir prenses gibi. "Siyah olan."

"Kesinlikle," diyor Winnie, ellerini tekrar çıkararak. "Katılıyorum. Bunun içinde çok iyi görüneceksin. Denesene Rhi, saçını ve makyajını nasıl yapacağımıza karar verimiz."

Başımı sallıyorum, bunun gerçekten aptalca bir fikir olup olmadığından hâlâ emin değilim. Ama artık çok geç. En iyi arkadaşımın geri adım atmama izin vermesine imkân yok.

"Hangisini tercih edeceksin, Winnie?" Kapüşonumu ve tişörtümü başımın üzerinde sürükleyerek soruyorum.

"Yeşil olanı seçmemin bir sakıncası var mı?"

"Asla olmaz, bence ten renginizle harika görünür."

"Teşekkürler, Rhi," diyor. "Burada baş belası olduğumun farkındayım."

"Değilsin," diyorum kot pantolonumu çekiştirerek. Her zamanki gibi bu oda soğuk ve ben külotum ve sütyenimle titriyorum.

Önce elbisenin bedenine, sonra da iç çamaşırlarıma bakıyorum. Bedende derin bir V kesimi var ve arkada sırtı açık bir etki veren şeffaf bir file var. Bu elbisenin altına sütyen giymemin imkânı yok.

"Sence bu elbise, bilirsin işte, yeterince güvenli olacak mı?" Tüm ipek ve tüllerin içine dikkatlice girip vücudumu sararken Winnie'ye soruyorum.

"Ne için güvenli?"

"Göğüslerim," diyorum sütyenimi çıkarıp elbiseyi kıvrırarak yerine yerleştirirken.

Winnie bana baktı ve çenesi düştü. Bir dakika boyunca bana baktı, sonra elleri ağzına gitti.

"Rhi, o görünüyor muhteşem ve Ucube, Ucube, baştan çıkarıcı."

"Ciddi misin?"

Winnie beni aynanın önüne götürüyor ve yansımam nefesimi kesiyor. Haklıydı. Şimdiye kadar kendi borusunu öttüren biri olduğumu sanmıyorum ama gerçekten de çok çarpıcı görünüyor ve elbisenin önden kesilmiş olması göğüslerimin kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Aslında bir sürü mememi gösteriyor.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" İşaret parmağımı göğsümün önünde sallayarak söylüyorum. "Bütün okul göğüslerimi bir kez gördü zaten. Bu elbiseden düşüp herkese tekrar göstermek istemiyorum."

"Rhi, böyle bir şey olmayacak. Bu elbise büyülü."

"Biliyorum, harika görünüyor ama-"

"Hayır, Rhi. Bu gerçekten büyölü. Bak." Omzuma dokunuyor ve elbise canlanıyor, bazı yerlerde beni içine çekip bazı yerlerde serbest bıraktığını hissediyorum ve göğüslerimi sıkıca kavlıyor.

"Oh," diyorum, aşağı yukarı zıplıyorum ve elbisenin spor sütyenlerimin çoğundan daha güvenli olduğunu fark ediyorum. Sonra eteği gözümün önüne geliyor. Parıldıyor.

"Bunu görüyor musun, Winnie?" Ben soruyorum.

Winnie parmaklarını şıklatıyor ve perdeler kapanarak bizi neredeyse karanlığa gömüyor. Etki daha da netleşiyor. Eteğim gecenin gökyüzü gibi parıldıyor, sanki yüz binlerce minik yıldız eteğimin kumaşına takılmış gibi.

Winnie ve ben birlikte "Vay canına" dedik. Ve eğer bu elbiseyi giymekle ilgili herhangi bir kuşku varsa, belki de giymeyeceğime dair herhangi bir fikrim varsa, bunlar pencereden dışarı atıldı. Bu elbiseyi giyeceğim. Ölümün kendisi bile onu bedenimden çıkaramaz.

YEDİ SAAT sonra ikimiz de elbiselerimizin içinde, saçlarımız ve makyajımız yapılmış bir şekilde duruyoruz. Winnie koyu renk saçlarını toplayarak uzun, zarif boynunu ortaya çıkarmış ve elbisesinin koyu yeşiliyle uyumlu uzun, sarkık zümrüt küpeler takmıştı.

Saçlarımı dalgalı bırakmaya karar verdik, ancak Winnie kulaklarımın yanı sıra saçlarıma da parlak gümüş yıldızlar tutturdu ve gözlerime beni tamamen başka biri gibi gösteren dumanlı bir efekt verdi.

Aynada kendime bakıyorum.

"Winnie, sen gerçekten büyölüsün," diyorum. "Gerçek bir prenses gibi görünüyorum."

Pip homurdanıyor, ayaklarımızın etrafında koşturuyor.

"Uh uh, bayım," diyor Winnie, ayağının ucuyla onu hafifçe dürterek. "Çamurlu paçalarınızı elbiselerimizin üzerinde çiğnemek yok. Bize uzaktan hayranlıkla bakmanız gerekecek."

Elbisemin eteğini yukarı çekiyorum ve ayaklarımı inceliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratan tek şey onlardı. Winnie'den bana uyması için ayarladığı topuklu ayakkabıları ödünç almak zorunda kaldım. Harika bir iş çıkarmış ama böyle ayakkabılarla yürüme konusunda çok az pratiğim var ve sonunda kığımın üstüne düşeceğim için endişeliyim. Özellikle de Summer ve Tristan gibi insanlar etraftayken.

Tam topuklu ayakkabılarımı çıkarıp spor ayakkabılarımı giymek üzereydim ki kapı çalındı.

"Trent," diye tıslıyor Winnie. "Nasıl görünüyorum? Dişlerimde bir şey var mı?" Dudaklarını geri çekiyor ve görebilmem için öne doğru eğiliyor.

"Winnie, muhteşem görünüyorsun, bunu biliyorsun. Git ona o anevrizmayı ver."

Winnie onu daha önce hiç görmediğim kadar geniş gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Rhi. Bu elbiseleri giymemizi gerçekten ama gerçekten istemediğini biliyorum."

"Bunu giyme fikrine biraz ısınmış olabilirim," diyorum eteğimi sallayarak, "sadece biraz."

Winnie kıkırdayarak kapıyı açıyor ve kapı aralığından gelen guruldama, anlaşılmaz ses, elbisesinin erkek arkadaşı üzerinde istediği etkiyi yarattığına inanmama neden oluyor.

Bu sesi bazı öpüşme sesleri izledi ve ben duymamış gibi yaparak eğilip Pip'in kulaklarını gıdıkladım.

Sonunda çifte kumrular ayrılır ve Trent odaya girer. Görünüşe göre smokin giymeyi tercih etmiş, gerçek bir papyon takmış ve iliğinde Winnie'nin bileğine taktığı güllerden oluşan korsajla uyumlu kırmızı bir gül var. Ayrıca bazı piercinglerini çıkarmış ve saçlarını geriye yatırmış. Yüzünü hiç bu kadar çok gördüğümü hatırlamıyorum, ki bu utanç verici çünkü aslında oldukça iyi görünüyor.

"Bakın Trent bana ne aldı," diyor Winnie bileğini kaldırarak.

"Sana da bir tane aldım Rhi," diyor Trent. "Eşleştirme yapmadım ... şey ... çünkü ..."

"İki kız arkadaşı olan bir aygır gibi görünmek istemedin mi?" Winnie alay ediyor. Kulaklarının ucu yanıyor.

"İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz," diyorum ve Trent'in elinden korsajı alıp bileğime bağlıyorum. Siyah güllerden oluşuyor ve her şeye rağmen bunun arkasında Winnie'nin olduğunu varsayıyorum.

"B i l i y o r u m ," diyor Winnie sırtarak. "Anneme ve Nonny'ye göndermek için fotoğrafımızı çeker misin?"

"Elbette," diyorum, "ama sanırım odamızdan daha iyi bir arka plan bulabiliriz."

Winnie harap yatak odamızın etrafına bakıyor. "Haklısın, hadi dışarı çıkalım."

El ele dışarı çıkarken onlara "Hemen geliyorum," diyorum.

Topuklarımın üzerinde hafifçe sallanarak geri çömeldim ve Pip'i kendime doğru çağırdım. Açıkçası elbiseme çamur bulaştırması ya da salya akıtması umurumda değil. Pip'in beni kucaklamasına ihtiyacım var çünkü birden kendimi gergin hissettim.

"Aptal gibi mi görünüyorum?" Ona soruyorum. Ben Summer değilim. Bunu gerçekten taşıyabilir miyim? Giyinip süslenen küçük bir kız gibi mi görünüyorum?

Pip bana homurdanıyor.

"Teşekkürler Tırtıl, minnettarım," diyorum kulaklarını kaşıyarak; elbiseyi mahvetmese bile domuz kokacağım ama olsun, bana boşuna Domuz Kız demiyorlar. Biraz daha ciyaklıyor. "Evet, güzel koktuğunu biliyorum. Ne de olsa daha geçen ay banyo yapmıştın." Homurdanıyor. "Dalga geçiyorum." Başını öpüyorum. "Bu gece biraz gürültülü ve şamatalı geçeceğini tahmin ediyorum ama güvende olman için odaya kilitleme büyüğü yapacağım. Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım." Kaşları kalktı. "Gerekirse PG dostu hale getirmek için bazı gerekli düzenlemelerle birlikte."

Pip'in yeni edindiğim seks hayatımdan pek hoşlanmadığını biliyorum.

"Sonra görüşürüz aşkım," diyorum, ona son bir öpücük veriyorum ve battaniyesine sarıyorum. Sonra kapıyı kapatıyorum ve büyüğü yapıyorum.

Koridora doğru döndüğümde, diğer insanların sesini duyuyorum, birkaçının nefesi kesiliyor ve biri gerçekten vay be diye mırıldanıyor. Yanaklarım kızardı. Bunu yanlış mı değerlendirdim? Elbise çok mu abartılı? Yüzümde domuz salyası mı var?

Ama sonra kızlardan biri yüzünde gerçek bir hayranlık ifadesiyle öne çıkar.

"Harika görünüyorsun, Pi- Rhianna. Bu gerçek bir *Mona* elbisesi mi? Bu muhteşem!"

Bir anlaşma mırıltısı var ve onlara teşekkür edip aceleyle dışarı çıkıyorum, yanaklarım daha da sıcak hissediyor.

Bu insanları kazanmak için gereken tek şeyin tasarım bir elbise ve bir ton makyaj olduğunu kim bilebilirdi? Kafamı sallıyorum, Winnie ve Trent'i ormanın kenarında beni beklerken buluyorum.

"Burası fotoğraf için biraz karanlık değil mi?" Ben soruyorum.

Winnie bana başını sallayıp parmaklarını şıklatıyor ve ağaçlar fenerlerle aydınlanıp çifti yumuşak bir ışık halesiyle aydınlatıyor.

"Doğru," diye mırıldandım, "sihir."

Winnie bana telefonunu uzatıyor ve ben onun ve Trent'in fotoğraflarını çekiyorum, Trent de benim ve Winnie'nin fotoğraflarını çekiyor. Winnie sonraki birkaç dakikasını fotoğrafları benimle birlikte aile üyelerinin uzun bir listesine göndererek geçiriyor.

"Bir tane de..." telefonuyla mesajlaşan Trent'e bakıyor ve "Stone ve siyahlı adama mı göndereceksin?" diye soruyor.

"Hayır, sanırım onlara tam etkiyi şahsen vereceğim." "Bayıldım," diyor Winnie, sol kolunu Trent'in koluna dolayarak ve onu benimkinin içinden geçiriyor ve ikimizi de yola doğru çekiyordu. "Hadi, gidelim. Baloya geç kalamayız."

Laboratuarlardan hemen sonra Trent'in arkadaşları Harry ve Fabio ile buluşuyoruz, ikisi de yanlarında sevgilileriyle. Hepimiz birbirimize ne kadar harika görüldüğümüzü söyledikten ve birkaç fotoğraf daha çektikten sonra salona doğru ilerliyoruz ve ben Winnie'ye fısıldamak için eğiliyorum.

"Orada randevusu olmayan tek kişi ben olacağım, değil mi?"

Winnie bana "Bir randevun olabilirdi," diye hatırlatıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Winnie başını sallıyor. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, kimsenin sana teklif etmemesine şaşırdım, özellikle de bu akademide kızlardan çok erkekler varken."

"Yani biri bana soracak kadar çaresiz olmalıydı!" "Söylediğim bu değil. Sadece şaşırdım."

"Şaşırdım!" Trent bizi duyduğunu söylüyor. "Tristan Kennedy ona çıkma teklif ettikten sonra kimse yeterince cesur olamazdı."

"Bu doğru. Erkeklerin kırılgan egoları vardır," diyor Winnie, "reddedilmeyi pek kaldıramazlar."

Trent gülüyor. "O n d a n değil. Çünkü çoğu erkek testislerine oldukça düşkündür."

"Ne?" Dedim.

"Sence Tristan Kennedy, sen onu tüm akademinin önünde reddettikten sonra sana çıkma teklif eden herhangi bir erkeğin taşaklarını koparmaz mıydı?!"

"Doğru," diyorum, yola doğru bakarak. Tristan. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Aslında tek görmek isteyen o değil. Summer'ın yaydığı dedikodular son birkaç günde daha da iğrençleşti ve bu balonun ikisini de meşgul edecek ve benimle ilgilenmemelerini sağlayacak kadar büyük bir dikkat dağıtıcı olması için dua edebilirim.

Arkadaşlarıma bakıyorum. Etrafımdaki herkes bu gece için heyecanla köpürüyor ama ben yine de bunun dehşetle sonuçlanacağı hissinden kurtulamıyorum.

Azlan
Madam, Rhianna ve kendi zayıflığım beni tekrar akademiye son birkaç ayda, ayrıldığımdan bu yana geçen on yıldan daha uzun bir süre içinde daha fazla gittim, ancak bu gezilerin çoğu göstermelik, gizli ya da sadece arkadaşım ile görüşmek için bir fırsattı. Hiçbiri infazcı pelerinimi ve botlarımı çıkarıp gerçek bir takım elbise giymemi gerektirmedi. Bundan hoşlanmıyorum. Yaka boynumu boğuyor ve elbise ayakkabıları ayaklarımı sıkıyor. Takım elbise içinde bir gorile benzediğimden eminim ve bu bana ailemden uzak olmadığım zamanlarda katılmam gereken tüm törenleri hatırlatıyor.

Yine de bu gece burada olma şansını için üzerime uymayan bir takım elbiseyi ve kendimi aptal gibi hissetmeyi kabul edeceğim. Büyük Salon'un girişinde durup içeri giren insanları gözlemliyorum. Aslında biletleri kontrol etmiyorum. Bunu yapan bazı güvenlik görevlileri var - ama ben her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için buradayım - bu geceye katılan birkaç yabancıyla birlikte - Rhianna'nın güvende olduğundan emin olmak için. Kalabalığın arasına sızan Renzo Barone yok.

Son ziyaretimden bu yana patika yolların bakımı yapılmış, taşlar tırmıklanmış, çalılar budanmış, akademi pankartları

ve düzenli aralıklarla asılmış ev armaları ve yolu aydınlatan alevli meşaleler.

Salona doğru yavaşça ilerleyen bir sıra var - öğrenciler ve misafirlerin karışımı. Göğsümde bir sıkışma var ve bunun nedeni takım elbise değil. Rhianna'ya olan korkularım.  orak topraklardan aldığım bu gizemli kız, sert kaşları ve ölümcül gülümsemesiyle herkesin dikkatini çekti.

Ve şimdi yine yapıyor.

 nce anlamıyorum, sıranın sonunda hafif bir kargaşa var. O tarafa doğru yürüyorum, gerginlik artıyor, parmaklarım herhangi bir tehdide saldırmaya hazır.

Sıradaki insanlar  n tarafa dönmüş, arkalarına bakıyor, birbirlerini dürtüyor ve fısıldaşıyorlar. Gözlerim sırayı tarıyor, sonuna kadar, hepsinin baktığı yere kadar.

Durdum. Ayaklarım olduğu yerde dondu. G ğs mdeki gerginlik uçup gidiyor.

Bu o. Rhianna.

Ruhani, uhrevi görünüyor, o kadar güzel ki nefes alamıyorum.

Beni hissediyor, ruhunun çekirdeğindeki bağlarımızın o tanidik çekişini hissediyor ve yüzünü kaldırıyor, gözleri mesafenin ötesinde benimkilerle buluşıyor ve bana yeniden o açıklığı, o ilk zamanı hatırlatıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu kadar güzel, bu kadar değerli, bu kadar güçlü ve bu kadar kırılgan biri nasıl bana ait olabilir? Kader onu neden bana verdi?

Ama cevabı biliyorum. Korumak için. Onu kullanacak, ona zarar verecek, onu tehdit edecek herkesten koruyacağım. Bu mantra sanki kalbimin ritmiymiş gibi göğsümde atıyor.

Rhi bana biraz utangaç bir şekilde gülümsüyor ve "Beğendin mi?" diye soruyor. Elbisesinin eteğini eline alıyor ve önce bir yana sonra diğer yana kaydırarak elbisenin nasıl düştüğünü ve sırtını nasıl çıplak bıraktığını gösteriyor.

Başımı sallıyorum, kelimeleri bulamıyorum, umarım bağ aracılığıyla duygularımı hissediyordur. Onu kollarıma almayı ne kadar çok istediğimi hissediyor.

ve onu o salona taşıyın, ona sımsıkı sarılın ve güneş doğana kadar onunla dans edin.

Ama böyle bir şansımız yok. Bu gece bizi izleyen çok fazla göz var. Tek yapabildiğim, dönüp Büyük Salon'un girişindeki yerime dönmeden önce, iliklerinde hissetmesini umduğum bir yoğunlukla ona bakmak.

"Her şey yolunda mı efendim?" diye soruyor astlardan biri.

"Endişe edecek bir şey yok," diye cevap veriyorum, gözlerim sürekli onun sıradaki konumuna kayıyor, bana doğru yaklaşmasını izliyorum. Sonra yanımda, dokunma mesafesinde.

"İyi akşamlar," diyorum ona ve arkadaşlarına hoyratça.

"İyi akşamlar," diyor, serin havada titriyor, dişleri birbirine çarpıyor.

"Üşümüştün," diyorum.

"Evet, ama Winnie moda için acı çekmemiz gerektiğini söylüyor." "İçerisi sıcak olacak," diyor Winnie.

Kollarından aşağı tüyleri diken diken oluyor. Parmaklarımı açıyorum ve onu sıcak bir battaniyeye sarıyorum.

İrkiliyor, sonra bana bakıyor. Sertçe başımı sallıyorum.

"İyi akşamlar." Ve sonra sıranın önüne doğru ilerliyorlar.

Herkes ona bakıyor. Ölümlüler denizindeki bir tanrıça gibi. Herkes onun büyüüne kapılmış. Gözlerini ondan alamıyorlar. Sanki benim en başından beri gördüğüm şeyi, bu kadının ne kadar özel olduğunu nihayet görüyorlar.

Güvenlik görevlisi biletini kontrol ederken ve o büyük kapıdan geçip malikâneye girerken göz ucuyla izliyorum; Büyük Salon hemen ötemizde uzanıyor; müzik ve kahkahalar yolumuza çıkıyor.

Onu içeri kadar takip etmek istiyorum. Gözümün önünden ayrılmasını istemiyorum. Ama görevimi ihmal edemem. Tehlikeli birinin içeri sızmasına izin veremem.

Ayrılık hiç bu kadar yoğun hissettirmemişti ve bundan nefret ediyorum, o gerginlik neredeyse anında göğsümün içine geri yerleşiyor.

Rmerhaba

Biz Büyük Salon'a adım atar atmaz sanki içeri girmişiz gibi Tamamen başka bir diyar, içinde yaşadığımızdan çok daha büyüü ve büyüleyici bir yer.

Los Magicos'un ve akademinin manzaraları ve sesleri, ihtişamları ve güzellikleriyle beni sık sık hayrete düşürmüştür - memleketteki çorak topraklarda eksik olan bir şey - ama bu ... bu ...

Alışıl gelmiş masalar, portreler ve zırh takımları kaldırılmış ve Salon tamamen değiştirilmiştir. Tavanda yıldızlar ve gezegenlerden oluşan bir kütle dönüyor, ışıklarını aşağıdaki eğlenceye katılanların üzerine saçıyor ve daha fazla yıldız ışığıyla aydınlatılmış altı kristal avize başlarının üzerinde havada süzölüyor. Zemin kırmızı, mavi ve mor tonlarında mermer gibi parlıyor ve duvarlarda ağır kırmızı perdeler asılı. Bir orkestra mekânı müzikle dolduruyor ve beyaz takım elbiseli garsonlar ellerinde kanepelerle dolu tepsiler ve şampanya kadehleriyle kalabalığın arasına karışıyor.

"Bu çılgınlık," diye fısıldıyorum Winnie'ye.

Beni dürttü. "Sana öyle olacağını söylemişim."

"Biliyorum ama hiç böyle bir şey beklemiyordum..."

"Güzel."

"Coşkulu."

"Moreau ve Kennedy ailelerinin her ikisinin de kazanan takımda çocukları vardı. Bu kutlama için ellerini ceplerine attıklarından şüpheleniyorum."

"Ama Spencer burada bile değil."

"Gerçekten mi?" Trent kalabalığı tarayarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Bunun için geri döneceğini sanıyordum."

"Bundan şüpheliyim," diyor Winnie. "Şu anda orduda görev yapıyor." "Ama o bir Moreau. Takımın kaptanı," diye ısrar ediyor Trent.

Winnie omuzlarını silkiyor ve ben de kalabalığı tarıyorum, Spencer'ı tekrar görme düşüncesinin midemde küçük endişe kıvılcımları patlattığını itiraf etmek istemiyorum. Aynı şekilde Tristan'a rastladığımda da aynı şeyi hissediyorum. Bu akşam mucizevi bir şekilde ondan uzak durabileceğimi umuyorum. Bana gönderdiği elbiselerden birini neden giydiğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Salon öğrenciler ve misafirleriyle dolup taşıyor, akademiden ve maçıtan tanıdığım birkaç yüz ve hiç tanımadığım birkaç yüz daha. Herkes şık kıyafetlerini giymiş, mücevherler ve elmaslar ışıkların altında parlıyor. Spencer görünürde yok ve içimde hem rahatlama hem de hayal kırıklığı savaşıyor.

"Bir şeyler içelim mi?" Winnie diyor ki,

"Ben onları alırım," diyor Trent ve insan kalabalığının arasında kayboluyor. Ben Winnie'ye bakıyorum. "Peki baloda ne yapılır?"

Ona soruyorum.

"Bir dans." "Evet."

"Mingles."

Yüzümü ekşittim.

"İçelim ve neşelenelim."

"Bunu yapabilirim," diyorum, "ama çok fazla değil." İlk ve tek akşamdan kalmalığım hala çok canlı ve çok fazla içmekten caydırıcı bir etki yapıyor.

"Baloda sarhoş olmak zorundasınız. Bu kanun gibi bir şey."

Yüzümü ona çeviriyorum ama dikkati omzuna dokunan Trent tarafından başka yöne çekiliyor.

Bir kadeh şampanyayı Winnie'ye, bir kadehi de bana uzattıktan sonra kız arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldıyor ve onu kıkırdatıyor.

Şampanyamdan bir yudum alıyorum ve baloncuklar burnuma doğru uçuyor, o kadar çok kırışıyor ki hapşıyorum.

"Şampanya yudumlamam gerekiyor," diyor Winnie ve ben dilimi ona doğru uzatıyorum. "Sofistike görünümünü mahvediyorsun, Rhianna."

"İkimiz de sofistike olmadığımızı biliyoruz."

Winnie kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bunu iki yaşlı adamla üçlü seks yapan kadın söylüyor."

Bunu inkâr edemem, iki yaşlı adam için kalabalığı tekrar tarıyorum. Siyahlı adam hâlâ dışarıda olmalıydı, ki muhtemelen öyle de oldu. Yolda bana bakışı kanımı kaynatmıştı. Aslında, her dikişi zorlayan takım elbisesi içindeki görünüşü kesinlikle kanımı ısıtmıştı. Bu gece kurnaz olmamız gerekiyordu. Bir noktada birlikte bir an yakalayacağımızı umuyorum ama bütün gece onunla takıldığım görülürse insanlar şüphelenebilir ve açıkçası şu anda yapmak istediğim tek şey adamdan sarmak, ona bir ağaç gibi tırmanmak.

Diğer arkadaşımı fark etmem de biraz zaman aldı. Bir grup öğretmenle birlikte duruyor ve sırtı bana dönük.

Gidip onunla konuşsaydım belki bu kadar belli olmazdı.

Sanki ona doğru baktığımı biliyormuş gibi, omurgasının hafifçe sertleştiğini ve adamın omzunun üzerinden hafifçe baktığını görüyorum.

Bana karar veriyor. Kadim büyü hakkında acilen cevaplanması gereken bir sorum varmış gibi davranacağım.

Winnie'ye daha sonra döneceğimi söyleyip kalabalığın arasından yolumu açıyorum. Bu garip bir deneyim. İnsanlar her zaman yaptıkları gibi benden kaçmak için yollarından çekilmiyor ya da beni görmezden gelmek için arkalarını dönmüyorlar. Aslında, beden eğitimi sınıfımdan birkaç kız beni durdurup ne kadar harika göründüğümü ve elbisemin ne kadar muhteşem olduğunu söylüyor. Ve bir çocuk - pratik sihir sınıfımda olduğunu düşündüğüm ve büyük ihtimalle Summer'ın burnumu buruna çevirdiği gün bana gülen - kolumu tutuyor ve beni dans etmeye ikna etmeye çalışıyor.

Ona el sallayıp Stone'a doğru ilerlemeye devam ediyorum ve hemen arkasında duruyorum.

"Profesör?" Diyorum ve omuzları sanki kendini toparlıyormuş gibi inip kalkıyor, sonra yavaşça dönüp bana bakıyor. Yüz hatları tamamen nötr kalsa da bakışları yılan gibi üzerimde gezinirken gözleri için için yanıyor.

"Bayan Blackwaters," diyor ve bardağının sapını ne kadar sıkı tuttuğunu fark ediyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim ama dün verdiğiniz ödevle ilgili size acil bir sorum var."

Stone, Profesör Browne'un koluna vurur. "Affedersin, Jack," der.

Sonra başıyla işaret ediyor ve diğer öğretmenlerden uzaklaşmak için bir kenara çekiliyoruz.

"Görev, ha?" diye soruyor, gözleri başımı döndüren bir açıklıkla üzerimde geziniyor. Belki de onunla konuşmak için buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir değildi. "Sanırım bu hafta sana hiç ödev vermediğim için, bu sadece bana ne kadar iyi görüldüğünü yakından göstermek için bir bahane?"

Gülümsüyorum ve başımı bir tarafa eğiyorum. "İyi görünüyor muyum?"

"İnanılmaz görünüyorsunuz Bayan Blackwaters, bunu siz de biliyorsunuz."

Daha da gülümsüyorum ve kadehimi dudaklarıma götürüyorum, bu sefer yudumlamayı unutmuyorum.

Stone uzandı ve bardağı elimden aldı. "İçmek yok. En son içtiğinde neler olduğunu hepimiz hatırlıyoruz."

"Kafama bir yığın bok fırlattın."

"İkinci el alkol dumanı yüzünden neredeyse bayılıyordum."

"O kadar da kötü değildim."

Kıkırdıyor, geri vermeden önce şampanyamı yudumluyor. Sonra ikimiz de orada durup birbirimize öyle bir ateşle bakıyoruz ki, salonu ateşe vermediğimize şaşırıyorum. Birbirimizi ne kadar çok istediğimizi, ellerimizi birbirimizden uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu bakan herkesin göreceğinden eminim.

"Elimde olsa seni dansa kaldıracığımı biliyorsun tatlım," diye fısıldıyor.

"Yapar mıydın?"

"Elbette, bu diğer eziklerden hiçbirinin şehvet düşkünü ellerini sana sürmesini istemem." Sesini daha da alçaltarak yaklaşıyor. "Seni kollarımın arasına alırdım, vücuduma yaslardım, gerçekten ne kadar iyi görüldüğünü anlamayı sağlardım, seni biraz muhtaç hale getirirdim ve sadece ikimizin bileceği şekilde sana karşı çaresizce sürtünürdüm. Sonra, benim için iyice şiştiğinden ve ıslandığından emin olduğumda, seni dışarı çıkarır ve sana sahip olurum."

"Bu pek romantik değil, Profesör."

"Korkarım ki böyle bir elbise giyersen düşüncelerim cehennemin derinlikleri kadar karanlık olacak küçüğüm ve hiç de romantik olmayacak."

Ona tekrar gülümsedim.

Sonra bir yolunu buluruz? Zihnimde ona soruyorum ve o başını sallıyor. *Azlan'la da mı?* Tekrar başını sallıyor, bu sefer elinde olmadan karanlık bir şekilde gülümsüyor ve beni arzuyla titretiyor.

Hızla arkamı dönüyorum, biraz daha kalırsam kendimi ele vereceğimden eminim.

Winnie'yi bulmak için tüm yüzlere bakıyorum. Salon ağzına kadar dolu, bazı insanlar müzik eşliğinde dans ediyor - bazı popüler rock şarkılarının klasik yeniden hayalleri - diğerleri konuşuyor ve gülüyor, diğerleri yiyecek ve içeceklerin tadına bakıyor. Ben de başka bir yüz aramıyormuş gibi yaparak aramaya devam ediyorum. Ama ne kadar ararsam arayayım, onun yüzünü bulamıyorum. Muhtemelen modaya uygun bir şekilde geç kalmayı tercih ediyor, bir giriş yapmak için. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Balonun yarısında düello takımına bir tür sunum yapılacak ve Spencer'ın yokluğunda kaptan yardımcısı olarak Tristan tüm övgüleri toplayacak.

Başımı sallıyorum ve Winnie'yi aramaya devam ediyorum, Trent'i en yakın boş odaya sürüklenme sözünü tutup tutmadığını merak ediyorum.

Onu hiçbir yerde bulamıyorum ve bunun yerine bakışlarım doğruca bana ters ters bakan Summer'ın üzerine düşüyor.

Beyaz-sarı saçları yüzünden geriye doğru kazınmış ve etkileyici görünümlü bir taç başının tepesinde dengede duruyor. Elbisesi, menekşe gözlerini güzelleştiren buz mavisi bir renktedir ve vücuduna su gibi yapışarak kıvrımlı kalçalarını ve daha da kıvrımlı

Göğüs. Elbise straplez ve kalçasının üstüne kadar uzanan bir yırtmacı var ve dirseklerinin hemen arkasında duran uyumlu eldivenler giyiyor. Muhteşem görünüyor - elbette - ya da en azından yüzünde öldürücü bir ifadeyle bana kaşlarını çatmasaydı öyle görünürdü.

Tristan

Eski çocukluk odamda durup annemin etrafı karıştırmasına izin verdim. Pahalı bir çiçek parfümünün bulutu içindeyim. Saçlarımı karıştırıyor, uzun tırnakları kafa derime hafifçe çarpıyor.

"Biraz kesmeme izin vermeyeceğinden emin misin, sevgilim," diyor. Gözleri çok az, çok az, odaklanmamış. Henüz uçurtma gibi uçmuyor, haplarını yeterince almamış. Ama bu muhtemelen benim varlığımdan kaynaklanıyor. Eminim ben gider gitmez onları şeker gibi patlatmaya başlayacaktır.

"Hayır," diyorum, başımı ellerinden çekiyorum ve sonra gözlerinde acı parıldayınca kendimi hemen bir pislik gibi hissediyorum. "Ben bu kadar uzun seviyorum," diyorum, yanağını öpüp zararı telafi etmeye çalışarak.

"Babanın kısa tercih ettiğini biliyorsun. Çok uzun olduğunda dayanamıyor."

Dönüp aynada kendime bakıyorum - duvarda asılı karanlık bir aile yadigârı, camı biraz bulanık, bir çocuk odasına hiç uygun değil. Çocukken çoğu gece burada uyurken kâbus görmeme şaşmamalı. Buradaki mobilyaların yarısı sanki

perili gotik bir evden çalınmış. Beni ölümüne korkuttu. Bu ve bağırışlar. Çığlıklar.

Ona düz bir şekilde gülümsüyorum, ikimizin de görebildiği bir gülümseme gözlerime ulaşmıyor. "Sorun değil." Babamı daha da çileden çıkaracağını bildiğim için saçımı karıştırıp öne doğru sarkıtıyorum.

Şu anda umurumda değil. Bu gece buraya gelmek bile istemedim, çağrıyı görmezden gelmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Bu onu öfkeliendirir, en iyi ihtimalle beni Azlan gibi aileden attırır, en kötü ihtimalle de beni cezalandırmanın yollarını arar. Bunun ne önemi var ki? Bu sonuçların gerçekleşmesi artık sadece zaman meselesi. Çünkü Rhianna Blackwaters benim olacak. Karşı koyuyor olabilir, bana bunu istemediğini söyleyebilir, ama parmaklarımın ucuna boşaldığını hissettim, parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissettim, yumuşak iç çekişlerini ve tatlı inlemelerini duydum ve bu bana diğer her şeyin yalan ve saçmalık olduğunu söylüyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Kaderden ve bağından benden, Stone'dan ya da Azlan'dan kaçamayacağı gibi o da kaçamaz. Hepimizin kaderi onun için yazılmış ve belki de bu berbat, rahatsız edici ya da endişe verici bir şey, ama belki de umurumda değil.

"Papyonunu düzeltmemi ister misin?" diye soruyor annem, hâlâ yanımda gezinerek.

"Elbette," diyorum ve bu küçük tavizin onu ne kadar memnun ettiğini görünce utanıyorum. Gömleğimin üst düğmesini ilikliyorum ve dizlerimi biraz büküyorum ki kravatı boynuma geçirip boğazımın altından bağlayabilsin. Bunu yaparken dilini ısırıyor, konsantre oluyor ve işi bittiğinde ellerini göğsüme koyup gülümsüyor.

"İşte! Çok yakışıklı görünüyorsun. Böyle olacağını hep biliyordum. Çok güzel bir bebektin."

Kıkırdıyorum. "Şişman bir bebektim. Fotoğrafları gördüm."

"Tam da bir bebeğin olması gerektiği gibi. Tombul ve muhteşem." Bana o kadar bariz bir hayranlıkla bakıyor ki kendimi suçlu hissediyorum. Bu olduğunda, gerçeği öğrendiklerinde, hayal kırıklığına uğrayacak mı yoksa anlayacak mı?

Bir zamanlar babamı sevdiğini düşünüyorum. Fotoğraflarını gördüm, aynı hayranlıkla ona bakıyor, ona asılıyordu.

sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi koluna yapıştı. Ona söyleyebilir miydim? Anlar mıydı?

Bu fikri aklımdan silip atıyorum. Bu çok riskli. Onun için. Niyetimi öğrendiğinde babamın gazabıyla yüzleşmek zorunda kalacağından şimdiden korkuyorum. Cahil olduğunu iddia etmesi daha iyi.

"Gitsem iyi olacak," diyorum ona, "baloya geç kalamam."

"Baban gitmeden önce seni görmek istiyor," diyor, hâlâ gülümsüyor ama artık kenarları zorlanıyor.

Başımı sallıyorum, yanağına bir öpücük konduruyorum ve yanından ayrılıp merdivenlerden babamın odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı çalıyorum ama içeride değil, onun yerine babamı yemek masasında, önünde günün gazeteleri yayılmış halde buluyorum.

Odaya girdiğimde başını kaldırmadan, "Hepsinde sen varsın," diyor.

"Öyle miyim?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

"Elbette, muzaffer düello takımı ve onların zafer balosu. Şehirde konuşuluyor." Babam okumakta olduğu gazeteyi çarparak kapattı ve bana ters ters baktı. "Aptallar. Küçük çocuklar ve onların oyunlarından daha önemli meseleler olduğunu bilmiyorlar mı?"

Tepki vermiyorum. Vermemeyi öğrendim. Bunun yerine, o sakın ifadeyi takınıyorum. Hiçbir ilgi ya da duyguya ihanet etmiyorum. Hareket de etmiyorum, ne bir kasım seçiyor, ne de bir uzvum kıpırdıyor. Tamamen hareketsiz, onu kışkırtacak hiçbir şey yok.

Bunu yapabileceğimi ilk böyle öğrendim, yok olarak. Sanırım bunu yapabilmeyi o kadar çok istedim ki bir yolunu buldum. Eriyip gitmek, onun gözünden saklanmak, gölgelerin içinde kaybolmak. Beni bulamayacağı bir yerde.

Beni birçok kez dayaktan kurtardı, ama kurtarmadığı zamanlar da oldu. Sırrımı öğrenmemesi için beni bulmasına, görmesine izin vermek zorunda kaldığım zamanlar.

"Umarım bunun aklını başından almasına izin vermiyorsundur," diyor, nefret dolu bakışları beni tarıyor, saçlarımda geziniyor. Kaşlarını çatıyor.

"Hayır, efendim. Sadece bir maçtı. Bir maç."

"Kesinlikle, ama belli ki Moreau denen çocuğa bir şeyler yapmış. Neden gittiğini biliyor musun?"

"Hayır," diye cevaplıyorum, bir kez olsun yalan söylemek zorunda olmadığım için şükrediyorum. Hâlâ anlamıyorum. Neden gitmeyi tercih etsin ki?

"Bu gece dönmeyecek mi?"

Başımı salladım. Ona mesaj attım ama sadece bir avuç geri dönüş aldım. Kısa. Üstünkörü. Bana hiçbir şey söylemiyor. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Onunla daha fazla konuşmalı mıydım? Her zaman rakiptik, elbette, rekabet ediyorduk, birbirimize meydan okuyorduk. Ama tüm bunların altında, o benim arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı. Güvenebileceğim tek kişiydi. Ne olduğunu anlamıyorum.

Canavar saldırısı yüzünden miydi? Onu tanıdığım onca yıl boyunca, sırrını bildiğim onca yıl boyunca, kontrolünü bu şekilde kaybettiğini hiç görmemiştim. Bu onu söylediğinden daha mı fazla sarstı? Çünkü onun yerine ben hallettim, değil mi? Gerçek bir zarar vermesini engelledim. İş o noktaya geldiğinde, ben onun arkasını kolladım, tıpkı onun da her zaman benim arkamı kollayacağını umduğum gibi.

Gözlerimi kırptırıyorum ve babamın hâlâ beni izlediğini fark ediyorum. "Ne oldu?"

Ağzımı açtım, neredeyse lanet arkadaşımı ne kadar özlediğimi itiraf edecektim. Ama neden umursasın ki? Tek yapacağı bana karşı kullanacağı bilgiyi ona vermek.

"Sadece konuşmamı düşünüyordum, hepsi bu." "Baloda yapacağın konuşmayı mı?"

"Evet, efendim."

Beni biraz daha inceliyor. "Moreau'dan haber aldın mı?" Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Biraz."

"Sana ne anlatıyor?" "Pek bir şey değil," diyorum dürüstçe.

Babam ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Sınırdaki sorun olduğuna dair söylentiler var. Azlan oraya iki kez gönderildi. Şansölye onu genellikle oraya göndermez."

Başımı salladım. "Spencer hiçbir şey söylemedi."

"Batı'daki güçlerin sayısı ve gücü giderek artıyor." Babam yaklaşıyor ve bu sefer ondan uzaklaşmamaya odaklanıyorum. Kokusunu hiç sevmedim. Ya da gözlerinin ruhsuzluğunu. Tüylerimi diken diken ediyor. "Ama kaynaklarım bana hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyor."

Elimde değil, gözlerim onunkilere kayıyor. Onlarda gördüğüm eğlence ve zalimlik midemi bulandırıyor. "Ne için hazırlandınız, efendim?"

"Bir fırsat," diyor.

Daha fazlasını sormamı istediğini biliyorum ama onun şifreli oyunlarını, onun kazanması ve benim kaybetmem için tasarlanmış oyunlarını oynamaya hazır değilim. İhtimaller hiçbir zaman benim lehime olmadı. Hayır, artık onun oyunlarını oynamayacağım.

"Gitmeliyim," dedim ona. "Ben gösterinin yıldızıyım ve geç kalamam."

Onu kızdıracağını bildiğim bu iğnelemeye engel olamıyorum. Onun izinden gitmemi istiyor olabilir ama kesinlikle onun ilgi odağını çalmamı istemiyor.

"Annen saçını kestirmeliydi. Köylülere benziyorsun." Sesim gerildi.

"O istedi. Ben teklifi reddettim."

Kolumu kavırıyor, büyüsu kaslarımın etrafına sıkıca sarılıyor, o kadar sıkı ki etimi kesiyor, parmaklarımı karıncalandırıyor. O boş ifadeyi koruyorum.

"Bu gece dikkatli ol evlat," diye hırlıyor. "Tüm Los Magicos'un gözü senin üzerinde olacak. Sana güveniyor olacaklar."

Spencer

Zafer balosu gecesini. Kaptan olarak, kazanan oyuncu olarak maça katılmam için muhtemelen bana özel bir izin verirlerdi. Ama ben hiç sormadım. Uzak durmak için kendime bir söz verdim. Ondan uzak durmak için. Onu korumak için. Bu sözü tutacağım.

Canavar bundan hoşlanmıyor. Ama bu sadece kalbimde doğru kararı verdiğimi doğruluyor.

Yine de bu durumdan memnun olduğum anlamına gelmiyor, bu yüzden bu gece devriyede olduğum ve adının Tim, Tom ya da Sam olduğunu düşündüğüm bir askerle birlikte kışlanın çevresinde yürüdüğüm için minnettarım. Kışla arazisinin doğu yarısını çoktan dolaştık, uyuyan barakaların ve kapılarda konuşlanmış diğer askerlerin yanından geçtik ve batı sınırına yaklaştığımızda konuşmuyoruz. Söyleyecek bir şeyim yok ve çok geçmeden botlarımızın çamurdaki gümbürtüsü uzaklardan gelen büyü sesleriyle boğuluyor. Şimdiye kadar bu gümbürtülere alışmıştım. Onları neredeyse hiç fark etmiyorum, buradaki günlük hayatımızın bir arka plan parçası.

Ağaçların arasındaki patikadan ilerliyoruz, bakışlarımız davetsiz misafirlere, olağandışı herhangi bir şeye dair herhangi bir işaret için zorunlu olarak sağa sola sallanıyor. Buraya daha önce de gelmişim.

iki haftadır. Gece devriyesindeki hiç kimse bir şey keşfetmedi ya da bir şeyle karşılaşmadı. Zaten aramızda iz sürücüler varken, başkalarının varlığını hissedebilen büyücüler varken bu şekilde bir aşağı bir yukarı yürümemiz anlamsız görünüyor.

Nefesim buğulu bir bulut halinde yüzümün önüne geliyor ve ellerimi birbirine sürtüyorum, parmaklarımın uçları üşüyor. Yanımdaki asker gözlerinin kenarından bana bakıyor. Ağaçların arasındaki potansiyel bir tehditten çok benden korktuğundan şüpheleniyorum. Beni eğitimde diğerlerini döverken gördü. Beni karşı karşıya getirdikleri herkesi alt ettiğimi gördü. Benden korkan tek kişi o değil.

"Önümüzdeki hafta bizi cepheye göndereceklerine dair söylentiler duyuyorsunuz," diyor.

Hayır, bunu duymamıştım ama içimde küçük bir heyecanı tetikledi. Burada, kışlada oyalanmayı bırakıp gerçek bir şeyle yüzleşmeye fazlasıyla hazırım.

"Tam zamanında." Diğer adam yüzünü buruşturuyor. Sanırım o benim kadar hevesli değil. "Gitmek istemiyor musun?"

"Acelemler yok," diyor endişeyle. Bana bakıyor. "Buraya gelmek için gönüllü olduğunı söylüyorlar."

"Bu zorunlu, mecburi. Kayıtlı olan herkes hizmetini yerine getirmek zorundadır."

"Ama erken geldin? Akademiden erken mi ayrıldınız?"

Sertçe başımı sallıyorum. Akademi hakkında düşünmek istemiyorum. Bu gece olmaz.

"Seni hatırlıyorum. Benden birkaç yaş küçüktün. Düello takımındaydın. Sonunda düello takımının kaptanı değil miydin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Dostum," diyor hüzünle, "akademiye geri dönmek için her şeyimi verirdim. Özgürlük, partiler. Kahretsin, kızlar." Kıkırdıyor. "Bahse girerim her zaman birileriyle yatmışsındır. Benim zamanımda takım kaptanının kapısının önünde kızlar kuyruk olurdu."

Gözlerimi dikip bakıyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Yolun sonuna ulaştık.

"Burada hiçbir şey yok," diyor esnemesini bastırarak.

Başımı salladım ve döndük.

Soğuk acı ve ısıricı. Los Magicos'un görece sıcaklığını özlüyorum. Ceketimin yakasını çekiştiriyorum, parmaklarıma ılık hava üflüyorum. Kışlaya geri dönmek istiyorum. Bu adamdan uzağa. Lanet olası akademiği hatırlamak istemiyorum. Ya da kızları. Bir kız.

Dönüyoruz ve döndüğümüz gibi gökyüzü renklerle doluyor. İkimizi de sadece bir saniyeliğine içine çekiyor. Sonra havada bir gümbürtü kopuyor ve ayaklarımızı yerden kesiyor.

Yüzüm çamura çarpıyor, altımdaki zemin sarsılıyor. Ağzımdaki toprağı tükürüyorum ve çamurda kayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Bu da neydi böyle?" diyor diğer asker ayağa kalkarken, ama bir başka gümbürtü onu tekrar çamurun içine uçuruyor. Bu sefer dengemi koruyabiliyorum. Gökyüzü patlayan sihirle canlanıyor, sanki milyonlarca havai fişek aynı anda patlıyor, çarpışıyor ve birbirine çarpıyor.

"Bu ne lan?" diye bağıırır diğer adam.

"Saldırı altındayız," diye bağıırıyorum ve sonra ayaklarımı toplayıp ağaçların arasından barakalara doğru koşmaya başlıyorum. Tam bir kaos. Bir alarm çalıyor. Işıklar yanıp sönüyor ve dönüyor. Askerler kışladan fırlıyor, yarı giyinik, gözlerindeki uykuyu siliyorlar. Birkaç komutan kargaşanın ortasında durmuş emir yağdırıyor ama dinleyen var mı belli değil. En yakın olana doğru koşuyorum.

"Ne yapacağız?" Kargaşanın üzerinde bağıırıyorum.

"Sen ne sanıyorsun? Cepheye gidin!"

Bakışlarımı çeviriyorum ve birkaç askerin o tarafa doğru gittiğini görüyorum, peşlerinden gidiyorum. Sonra donup kaldım. Hepimiz öyle. Dev bir karanlık şekil gökyüzünde süzülerek tüm ışığı engelliyor. Üzerimizde süzülürken bakakalıyoruz ve sonra gökyüzü tekrar aydınlanıyor, bu sefer ateşle, o her ne haltsa ondan yükseliyor, yerdeki bizlere doğru. İnsanlar çığlık atıyor, bağıırıyor, saklanmak için koşuyor.

Ama hâlâ donmuş durumdayım, olduğum yerde donup kalmışım, ağzım açık bir şekilde bu silaha, bu... canavara bakıyorum. Etrafımda ateşler yanıyor. Bir adam tutuşuyor, yere düşüyor, çaresizce boğmaya çalışıyor.

alevler. Bir ağaç da alev alır, yanan dalları acayip bir mum gibi titrer.

"Ejderhalar!" diye bağılıyor biri ve bir başkasının gökyüzünü doldurduğunu görüyorum.

Olamaz mı? Ejderhalar mı? Birkaç yüzyıldır ejderha yok.

Siper almak için koşmaya başladım, hepsinin birlikte aşağı inip her şeyi yakıp yıkmasını bekliyordum. Ama yapmadılar. Tam başımızın üzerinden uçuyorlar.

"Başkente doğru gidiyorlar," diye bağılıyor aynı komutan yanımdan koşarak geçerken, "onları uyarmalıyız." Ama asla kapıya ulaşamadı, vücudu bir ateş topunun içinde yok oldu.

Başkent mi? Los Magicos? Saldırı altında mı?

Rhianna!

Vücudumdaki her hücre çığlık atıyor.

Ona bir şey olmasına izin veremem. Onu korumak zorundayım.

Garip bir dürtü beni ele geçiriyor. Farkında olmadan hareket ediyorum, barakalara doğru koşuyorum ve yangın merdiveninden yukarı çıkıyorum, yukarı, yukarı ve yukarı, dört kat yükseğe çıkana kadar, çatıda koşuyorum. Ejderhalar yaklaşıyor, sürüngen gözlerinin yakut parıltısını görebileceğim kadar alçalıyor, kuyruklarını kaplayan pulların garip parıltısını görebiliyorum, vücutlarına sıkışmış güçlü pençelerini ve kuyruklarının arkalarında havada garip bir şekilde sallanışını görebiliyorum.

İlk ikisi çok yüksek ve üçüncüsü sapıyor, ama dördüncüsü alçak, yeterince alçak, eğer ...

Canavar içimde kükrüyor ve onun daha güçlü, daha iyi, daha cesur olduğunu biliyorum. Kontrolü ele almasına izin veriyorum ve birlikte havaya sığıyoruz, ejderhanın kuyruğuna tutunuyor ve sahip olduğumuz her güç parçasıyla tutunuyoruz.

Rmerhaba

"UH OH," diyor Winnie, Summer'ın yanına kayarken onu da fark ediyor Ben. "Birileri mutlu görünmüyor."

Summer'ın ifadesi daha da sertleşiyor ve bize doğru ilerlemeye başlıyor.

"Kaçmak ister misin?" Trent diğer tarafımdan soruyor.

"İsterseniz gidebilirsiniz," diyorum Summer'ın yüzüne bakarak, "Ben burada kalıyorum."

Trent başını sallayan Winnie'ye bakıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Trent gergin bir şekilde omuz silkiyor. "Tamam."

Summer diğer kızı yoldan çekip tam önümde durdu.

"Merhaba Summer," diyorum kulağa tatlı geldiğini umduğum bir sesle. Gerçekten de olay çıkmasına gerek yok ve elimden geldiğince bundan kaçınmayı tercih ediyorum. "Güzel görünüyorsun."

Summer'ın gözleri elbisemde bir aşağı bir yukarı geziniyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor. Sanki contayı patlatacakmış gibi görünüyor. Kulaklarından buhar çıkmasını bekler gibiyim.

"Bu elbiseyi nereden aldın?" diye tıslıyor.

"Beğendin mi?" Sorusunu duymazdan gelerek söylüyorum.

"Nereden buldun onu, Domuz Kız?" diye soruyor ve ben de olay çıkmasını engellemenin mümkün olmadığını anlıyorum. Zaten bu yüzleşmeyi izlemek için etrafta toplanmış bir kalabalık var. İçimden homurdanıyorum. Bu gece gelmekten kaçınmamın nedenlerinden biri de buydu. Biri benimle kavga etmeye kalkışmadan bu okulda hiçbir yere gidemeyecekmişim gibi görünüyor.

"Seni ilgilendirmez."

"Bu beni ilgilendirir," diyor Summer, başını savurarak ve bu sırada neredeyse tacını kaybederek. "Nereden aldın bunu?" Kolunu öne doğru uzatıyor ve eteğimi avuçlayarak parmaklarının arasında kabaca ovalıyor. "Bu-"

"*Mona*," diyor Winnie sırtarak.

"Vintage *Mona*," diye homurdanıyor Summer. "Bu Evette Sapphire'in *Moonbeams and Candlelight* filminin galasında giydiği lanet olası elbise." Bir an için elbiseye duyduğu gerçek hayranlık yüzüne yansıyor ama hemen kayboluyor ve yerini saf bir öfkeye bırakıyor. "Bunu nasıl aldın? Bunu karşılayabilmenin imkanı yok!"

Eteğimi çekiştiriyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Dikkatli ol, elbisesini yırtacaksın," diyor Trent. Summer başını yavaşça çevirip ona dik dik bakınca Trent kararlı bir adım atarak uzaklaşıyor.

"Onu sen mi çaldın, domuz kız?" Summer tıslıyor. "Yoksa karşılığında solmuş yaşlı bir aleti mi emdin-"

"Neler oluyor?" Stone izleyici kalabalığının arasından adımlarını atarak geliyor. Bakışları önce Summer'a sonra da bana kaydı. Bir an kekeleydi, gözleri arzuyla yanıyordu. Sonra soğukkanlılığını geri kazandı.

"Domuz Kız çalıntı bir elbise giyiyor."

"Bayan Clutton-Brock, sanırım insanlara isim takma konusunda daha önce konuşmuştuk," diyor Stone karanlık bir sesle ve Summer'ın yanakları pembeleşiyor.

"*Rhianna Blackwaters* çalıntı bir elbise giyiyor. Paha biçilemez bir çalıntı elbise."

Stone'un dudağı seğiriyor ve gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Bayan Blackwaters, Bayan Clutton-Brock bu çok güzel elbisenin

..." boğazını temizledi, "zar zor giyiyorsun," ona kaşlarını çatıyorum, "çalıntı. Bu suçlama doğru mu?"

Omuz silkmek istiyorum. Aslında Tristan'ın bu elbiseyi nereden ve nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yok. Çalmış olma ihtimali olduğunu tahmin ediyorum, ancak bu pek olası görünmüyor.

"Bilmiyorum," diyorum.

Summer zaferle oflayıp puflayarak kollarını vücudunda kavuşturuyor. "Onu çıkarmak zorunda bırakılmalı."

"Bayan Blackwaters, nasıl oldu da çalıntı olup olmadığından emin olmadığınız bir elbise giyiyorsunuz?"

Ona biraz daha kaşlarını çatıyorum. Yalnız kaldığımızda ona çok kötü işkence edeceğim.

"Ona hediye olarak verilmişti," diyor Winnie, Summer'ın dikkatini ilk kez çekerek. Summer garip bir guruldama sesi çıkarır ve öfkeyle Winnie'yi işaret eder.

Stone onu görmezden geliyor.

"Elbiseyi size kim verdi, Bayan Blackwaters? Gerçekten çalıntı olup olmadığını anlamamıza yardımcı olabilir."

"Değil," diyor kalabalığın içinden bir başka ses. Okuldaki herkesin tanıyabileceği bir ses.

Kalabalık dağılır ve bu kez Tristan Kennedy sanki bir filmde fırlamış ve salona girmiş gibi görünerek içeri girer. Smokin giymişti ama papyonu boynunda gevşekti ve gömleğinin önü açıktı, altın rengi köprücük kemiği parlıyordu. Ceketini omzuna atmış ve kollarını sıvayarak kaslı ön kollarını göstermişti. Yeni gelmiş gibi değil de saatlerdir parti yapıyormuş gibi görünüyor.

"Bay Kennedy," diyor Stone, yüz ifadesi şimdi eğlence ile gerginlik arasında bir yerde gidip geliyor.

Tristan benimle Summer'ın arasında durup profesörle yüz yüze geliyor ve bağlarını ikisini de çekiştirerek beni iki yöne birden çekiyor... ve sonra üçüncü bir yöne. Azlan yakınlarda, muhtemelen tüm bu aptalca tartışmayı izliyor. Muhtemelen bu kadar genç birine bağlanmış olmasına, hâlâ böyle çocukça okul bahçesi saçmalıklarına kapılmış olmasına lanet ediyordur.

"Çalıntı," diye ısrar ediyor Summer, "o kızın parası yok. Bunu meşru yollardan ele geçirmiş olması mümkün değil. Eğer biri ona verdiyse, o verdiği için vermiştir..." Summer'ın sözleri Tristan'ın sert bakışları altında kaybolup gidiyor.

"Ona ben verdim," diyor Tristan. "Çalıntı değil. Onun için aldım. İsterseniz makbuzu görebilirsiniz."

Summer'ın yüzü düşüyor, gözlerinde birdenbire gerçek bir acı beliriyor ve bu akademiye geldiğimden beri ilk kez kız için gerçekten üzüldüyorum. Tam otuz saniye sürdü.

"Neden, Tristan? O bir sürtük ve hiç kimse. Gücü yok, ailesi yok, etkisi yok. Ve çoğu zaman domuz boku gibi görünüyor ve kokuyor."

"Bence ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz, Summer. Bence sen bile onun bu geceki balodaki en güzel kadın olduğunu görebiliyorsun."

Summer ona doğru öfkeli bir adım atarak parmağını bıçak gibi saplar. "Ne olmuş yani? O hâlâ kayıtsız bir pislik."

Ortak bir nefes alış veriş oldu ve birçok şok olmuş yüz inanamayarak bana döndü. Trent'inki de dahil.

"Ah evet," diyor Summer bana sırtarak. Sanırım bu ilginç dedikodunun üzerinde oturuyor ve tam da böyle bir anda ortaya çıkarmak için bekliyordu. "Küçük kirli sırrını bilmediğimi sanma, Domuz Kız."

"Summer," diye uyarıyor Stone, onunla benim arama girerek. Ama onun gerçekten ilgilendiği kişi Tristan, ben değilim.

"Bir kayıtsız, Tristan. Senin güzel küçük Domuz Kız'ın kayıtsızdı."

"Biliyorum," diyor sakince ve kalabalığın şaşkın soluklarının artmasına neden oluyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Summer tükürür. "Ciddi olamazsın ..." Başını sallıyor, kıkırdıyor. "Onun hakkında ciddi olamazsın."

Tristan çenesini kaldırıp önce Summer'a, sonra da ağzı açık bize bakan insanlara baktı ve sonunda bana geldi. "Ben ciddiylim. Ben çok ciddiylim. Çünkü Rhianna Blackwaters benim-"

Ama o son birkaç kelimeyi asla söyleyemez çünkü büyük bir kükreme olur ve ardından Büyük Salon'un tavanı tam ortadan ikiye ayrılır.

To canavar

Sürüngenin kuyruğuna yapışıyorum, pençelerim pullu etine saplanıyor, Yerimden oynatılmamaya kararlıyım. Yaratık iki kez kuyruğunu çılgınca sallayarak beni üzerinden atmaya çalışıyor, kemiklerim takırdayacak kadar sert sallıyor. Ama ben sadece pençelerimi daha derine batırıyorum, çenemi kaslarına geçiriyorum ve yaratığın inlemesine neden oluyorum.

Misilleme olarak, ağaçların arasında alçaktan süzülüyor, dallar bedenime, kendi etime sürtünüyor.

Acıya ve yaraya rağmen yaratığa tutunuyorum, dallar beni kestikçe kanım derimden sızıyor.

Kız - eşimiz - tehlikede.

Onu korumak için başkente dönüyoruz.

Çocuk en başta onun yanından ayrılmakla aptallık etmiş. Güçlü olabilir -belki de onun çözebileceğinden bile daha güçlü- ama sonuçta o sadece bir kız. Sadece etten ve kemikten. Onu kaybetmek bizim için çok kolay olurdu.

Bu düşünceyle hırlıyorum, damarlarımda öfke dolaşıyor ve pençelerimi sürüngene daha sıkı geçiriyorum.

Çocuk ona zarar vermek istediğime inanıyor. Bu yüzden bizi ondan uzağa götürdü. Onu güvende tutmak için.

Hırlıyorum. Ona zarar vermeye niyetli olan ben değilim. O benim. Benim eşim. Evcil hayvanım. Onun için bir yuva yapmak ve yavrularla doldurmak istiyorum. Onu zarardan ve tehlikeden uzak tutmak istiyorum. Onunla birlikte olmak, onu korumak, güvende tutmak istiyorum. Ben tehlike değilim. Ben korumayım.

İki büyücü dev sürüngenin sırtına biniyor. Kokularından insan olduklarını anlayabiliyorum. Bu da gözlem eksikliklerini açıklıyor. Beni görmediler. Ve sürüngenin dengesiz davranışları için lanetliyorlar. Bu, uçuşun geri kalanının daha yumuşak geçtiği anlamına geliyor, sürüngen ara sıra kuyruğunu sallıyor, hala beni sarsmaya kararlı.

Yine de dakikalar saatleri kovalarken omuzlarım acıdan çığlık atıyor ve patilerim sertleşip ağrıyor.

Acaba çocuğun içine hapsoldüğüm için zayıfladım mı, ona ulaşabilecek kadar uzun süre dayanabilecek miyim? Ama sonra ufukta şehrin ışıkları beliriyor.

İnsan büyücüler heyecan içinde birbirleriyle konuşurken ejderha devasa kanatlarını çırparak gecenin havasını yarıyor. Gökyüzünde daha hızlı süzülüyoruz, diğer ejderhalar da yanımızda, bir düzen içinde uçuyorlar.

İnsanlar geleceğimizi biliyor mu? Hazırlıklılar mı?

Biz yaklaştıkça, düzen bozuluyor. Sürüngenlerin çoğu şehre doğru uçuyor. Benim bindiğim, diğer beşiyle birlikte doğruya yöneliyor ve kokusu tanıdık gelen bir kırım üzerinde süzülüyoruz, sonra bir tepe beliriyor, tepesine büyük bir ev tünemiş.

Tanıdım. Oğlan yıllarca burayı evi olarak gördü. Kızın olması gereken yer de burası.

İçime çekiyorum, bu mesafeden bile onun tanıdık kokusunu aldığımı eminim. Onu bulacağız. Onu güvende tutacağız. Gerekirse bu büyük yaratığın gırtlaklarını dişlerimle sökeceğim.

Gece ürkütücü bir sessizlik içinde, soğuk hava tüylerimin arasından akıyor, sürüngenlerin soğuk kalplerinin çarpıntısı ve kanatlarının çatırtısı tek gürültü. Sonra müzik, yaklaştıkça müzik ve sonra baş ejderha okulun çatısına çarpıyor, burnunu parçalıyor

ve kuleli çatıyı pençeleriyle deler, ta ki geriye kocaman bir delikten başka bir şey kalmayana dek.

Tutunduğum canavar binanın üzerinde süzülüyor ve aşağıda yüzlerce genç insan büyücünün yüzlerini görüyorum.

Ve onu. Karanlıkta altın sarısı gözleri beni çağırıyordu.

Pençelerimi geri çekiyorum, kollarımı serbest bırakıyorum ve düşünüyorum. Gökyüzünde, gecenin içinde, altımdaki dağınık öğrencilerin içine, bedenim bükülüp kıvrılırken, onun formuna, bedenine geri dönüyorum.

Kızı bulması gerekiyor ve birlikte onu koruyacağız.

Renzo

Kamyon köy yollarında hızla ilerliyor, loş ışıklar aydınlatıyor. Hayalet ağaçlar ve cılız çalılar. Koltuğumda zıplıyorum, Marcus yanımda, arkamızda on kamyon daha var. Hepsi de bunun gibi askerlerle dolu.

Nereye gittiğimizi söylemiyor. Ama sırf merakımdan tekrar sordum.

"Bilmene gerek yok. Sadece oraya vardığımızda büyük bir kavgaya hazırlıklı ol," diyor bana sırtarak.

"Ayrıntıları bilseydim, *kiminle* savaştığımızı bilseydim, kavga konusunda bana yardımcı olabilirdi," diyorum koltuğumda kıpırdanarak. İki saattir dümdüz gidiyoruz. Bacaklarımın hareket etmesi gerekiyor. Kaslarım seğiriyor. Çenemi, göğsümü ovuyorum, ellerimi kalçalarımın altına kaydırıyorum.

Hiçbir zaman sessizce oturamadım. Annem bir keresinde beni sandalyeme bağlamış, kıpırdamadan durmam için bağırmıştı. O zaman yapamadım. Şimdi de yapamıyorum.

"Daha önce ayrıntılara hiç önem vermedin Renzo," diyor Marcus, gözlerini kısarak.

"Belki de yaşlandıkça daha seçici oluyorumdur." Bacağımdaki tüyleri temizliyorum.

Seneye 26 olacağım. Bu çok komik. Yirmiye geçmeyi hiç beklemiyordum. Kimsenin geçeceğimi düşündüğünü sanmıyorum.

İşimde iyi olduğumu gösteriyor. Hayır, belki de o değildir. Belki de hayatta kalma konusunda iyiyimdir. Yine de bir konuda iyiyim.

Kamyonun iki yanındaki banklara dizilmiş askerlere bakıyorum. Adamlardan bazıları Marcus'un askerleri, kollarındaki ve boyunlarındaki mürekkepler bunu açıkça belli ediyor. Diğerleri Batı'dan. Gözlerim tekrar Marcus'a kayıyor. Bu manyak herif neyin peşinde? Ve bu bizi öldürtecek mi?

Çocukken nasıl olduğunu hatırlıyorum. Annem kulağını radyoya yapıştırmış, sigara üstüne sigara tüttürüyordu. Ağzında erik olan bir adam saldırılardan, savaşlardan, ölen insanlardan, karanlık güçlerden bahsediyordu. Uzak bir yerden. Sadece kelimeler.

Gözlerimi kapatıyorum, vücudum aptal kamyon ve onun berbat süspansiyonu yüzünden sarsılıyor.

Ölsem umurumda olur mu? Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Yaşamak. Ölmek. YaşaÖl. ÖLYaşa. Hiç umursamadım. Muhtemelen bu yüzden hala buradayım, ciğerlerim genişliyor, kalbim çarpıyor. Bir şeye çok umutsuzca tutunursanız, örneğin hayatınıza, genellikle kaybettiğiniz ilk şey o olur.

Küçük tavşanımı düşünüyorum. Ve kaburgalarımın arkasında bir şey ağrıyor. Göğsüme bakıyorum. Eski bir deri ceket giyiyorum. En sevdiğim ceket. Öldürdüğüm ilk adamın cesedinden almıştım. Onun kokusunu almalı uzun zaman olmasına rağmen, kollarımı kolların içine sokup ceket omuzlarımda her sallayışında hâlâ ürperiyorum. Artık benim kokum var. Acaba küçük tavşanım bunu giyer miydi? Onun benim kokumla sarmalanması, beni düşünmeden duramaması fikri hoşuma gidiyor, tıpkı benim onu düşünmeden duramadığım gibi.

Başımı sallıyorum. Marcus karanlığın içinden bana bakıyor.

"Kardeşim," diyor ve bana böyle seslenmeyeli uzun yıllar olmuştu. Öyle miyiz? Kan bağı yok ama ailenin başka türlü de var derler. Beni kurtaran oydu. Yarı aç bir çocuktum.

hayatta kalmak için. Beni yanına alan kişi. "Bu gece aptalca bir şey yapma," diye kulağımın dibinde homurdanıyor.

Gözlerimi açtım. "Ben mi?"

Beni getirmek istemedi. Bu da beni gelmeye daha da kararlı yaptı. Tamam, tüm planlarını sormuyorum ama o da bana söylemekte hiç bu kadar isteksiz olmamıştı. Bundan hoşlanmıyorum. İşte bu yüzden buradayım.

"Evet, sen. Talimatlara, emirlere uyacaksın, kendi işine bakmayacaksın."

"*Moi?*" Tekrar ediyorum, bu sefer göğsümü işaret ediyorum.

"Evet, sen." Parmağımı aşağıya, sonra da göğsüme doğru çekiyorum. Marcus homurdanıyor. "Ben ciddiym, Renzo. Saçmalık yok."

"Saçmalık yok," diyorum yanağımı kaşıyarak. "Kimin emri?" Ona soruyorum. "Senin mi yoksa ..."

Marcus cevap vermiyor. Biriyle çalışıyor. Kahretsin, belki biri *için* bile. Batı'dan biri için. Neden? Keşke daha dikkatli olsaydım. Keşke dikkat edebilecek bir beynim olsaydı, tüm parçaları birleştirebilecek bir beynim.

Bakışlarım pencereye kayıyor ve şimdi nereye gittiğimizi görüyorum. "Los Magicos," diye fısıldadım. Görünüşe göre bizi öldürtmeye çalışıyor.

He

psi "Hayır," diyor Marcus, dikkati cep telefonuna kaymış bir halde.

"Şehir değil." Hayır, şehir değil. Etrafından dolanırken, şehrin ışıltısının

sermaye arkamızda kayboluyor.

Koltuğumda doğruluyorum ve bakışlarım patronuma, kardeşime doğru kayıyor.

Akademi.

R merhaba

Küçük bir kamyon büyüklüğünde bir EJDERHA, bir binanın tavanına çarpıyor. Büyük Salon'da, ateş kükreken sırtından iki adam kayıyor ve sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Gördüklerim karşısında büyülenmiş gibi duruyorum. Yaratıklar çok güzel, derileri zümrüt rengi pullarla kaplı, gözleri şiddetli bir kırmızıyla parlıyor. Kocamanlar ama yine de zarafetle hareket ediyorlar, artık açıkta olan gökyüzünde süzülüyorlar, pençeli ayaklarının üzerine ustalıklarla iniyorlar. Böyle yaratıkların hâlâ var olduğunu bilmiyordum. Uzun zaman önce kaybolduklarını sanıyordum.

Ama Winnie'nin kolumu ç e k i p kulağıma bağırmasıyla gerçekliğe geri dönüyorum.

Gözlerimi kırıştırtıp etrafımdaki katliama odaklanıyorum. İnsanlar dağılıyor, bazıları çığlık atıyor, bazıları kaçıyor. Duvarları kaplayan ağır perdeler alev alev yanıyor. Her şey alev alev yanıyor, ateşle kükrüyor. Tıpkı... tıpkı kafamın içinde kilitli kalan o anı gibi.

Ejderhaların sırtından atlayan büyücüler üzerimize doğru sihirli oklar fırlatıyor. Çizgiler çizerek ve çığlıklar atarak başımızın üzerinden geçiyorlar, bir tanesi kristal bir avizeye çarpıp onu milyonlarca parçaya ayırıyor ve altındakilerin üzerine yağıyor.

Daha fazla ılık var. Winnie kolumu daha çok çekiştiriyor.

"Rhi, buradan çıkmamız gerek!"

"Neler oluyor?" Ona soruyorum, beynim gözlerimin ona gösterdiklerini hesaplamakta zorlanıyor.

"Saldırı altındayız, Rhi, hadi."

"Burada, akademide mi?" Kıpırdıyamayacak kadar sersemlemiş bir halde söylüyorum. "Bu nasıl olabilir?" Burada güvende olduğumuzu sanıyordum. Buranın ülkedeki en güvenli yer olduğunu sanıyordum.

"Ejderhalar!" Winnie sanki bu bir açıklamaymış gibi bağılıyor. "Hadi Rhi!" Winnie ılık atarak beni ve Trent'i yere çekiyor ve üzerimize birkaç sihirli ok yağıyor. "Dışarı çıkmamız gerek!" diye tekrarlıyor, bir başka avize yere düşerken tekrar ılık atıyor ve kollarıyla başını kapatıyor.

Ama ben çoktan ayağa kalktım.

Phoenix mi? Azlan? Neredeler? Kargaşa içinde gözlerimi tarıyorum, gözlerim sadece on dakika önce olduğundan daha çılgınca hareket ediyor, önümdeki sahne çok farklı. Öğrencilerin çoğu çıkışa doğru koşuyor, bazıları devrilmiş mobilyaların arkasına sinmiş, ama diğerleri ayakta ve savaşıyor. Aralarında Stone ve siyahlı adam da var; iki, beş, yedi - saymayı unuttum - büyücüye karşı yan yana durmuş, onlara doğru büyü ateşliyorlar.

Aptal topuklularımı tekmeleyerek ve elbisemin eteğini kavrayarak koşmaya başlıyorum. Düşen bir avizeden daha sıyrılıyorum, yerde inleyen birinin üzerinden atlıyorum ve bir ejderhanın kuyruğu havada savrulurken eğiliyorum. Koşabildiğim kadar koşuyorum ama hâlâ çok uzaktalar, sayıca azlar ve yardımına ihtiyaçları var.

Ayağım yerdeki keskin bir şeye takılıyor ve irkiliyorum ama ilerlemeye devam ediyorum. Büyü kolumu sıyrıyor ama fark etmiyorum bile. Gürültü kafatasımı titretiyor. Büyü gürlüyor ve etrafımda gümbürdüyor.

"Taş!" "Azlan!" diye bağılıyorum.

Azlan'ın başı dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, yüz ifadesindeki endişe ve kararlılık aramızdaki bağı güçlendiriyor.

Ağız hareket ediyor ve ne dediğini duyamasam da dudaklarından dökülen kelimeleri okuyabiliyorum: "Uzaklaş!"

Sonra kendini yere atarken ıglık atıyorum, bir saniye önce durduğu yerde bir ok patlıyor.

Lanet ediyorum, elbisemin aptal ağını yırtıyorum. Bununla koşamam, nefes alamam. Sonra tekrar hareket ediyorum. Neredeyse oradayım, neredeyse yanlarındayım - olmam gereken yerdeyim, onlara yardım ediyorum, onları koruyorum.

O tehlikeli büyü, o kara büyü, beni hem korkutan hem de sevindiren büyü damarlarımda dolaşıyor, canlanıyor, kanım kısa sürede ateş gibi ısınıyor, parmak ularıım kıvılcımlanıyor. Arkadaşlarıımın saçının tek bir teline zarar veren herkesi ya da her şeyi yok edeceğim. Kollarımı kaldırıyorum, saldırmaya hazırım.

Sonra bir şey gözüme çarptı.

Ejderhalardan biri bir kızı köşeye sıkıştırmış, alev alev yanan perdeler kızın sırtında, canavar kaçışını engelliyor. Canavar kükrüyor, burun deliklerinden dumanlar çıkıyor ve kız yüzünü korumak için kolunu kaldırıyor, soluk sarı saçları külle kaplanıyor.

Yaz. Summer Clutton-Brock.

Ejderha çenesini ona doğru kapatıyor ve o da ejderhaya büyü fırlatıyor; bu büyü ejderhanın pullarından teneke bir çatıdan seken yağmur damlaları gibi sekiyor.

Yaratık sinsice yaklaşıyor. Geri adım atamıyor; alevler sırtını yakıyor.

Tereddüt ediyorum.

Kıpkırmızı büyü zevkle tısılıyor. Bunu hak ediyor. Summer bir zorba ve kaltak. Hayatımı cehenneme çevirdi. Beni taciz etti, incitti, aşağıladı. Benden değerli bir şey çaldı - annemle olan tek bağımı. Ve sadece ben değilim. Akademideki herkesin hayatını cehenneme çeviriyor ve bunu yapmaktan zevk alıyor.

lmesine izin vermeliyim. Ejderhanın çenesini ona doğru kırmasına izin vermeliyim. Dünyayı ondan kurtarmalıyım. Ona hiçbir şey borçlu değilim, hiçbir şey.

Gözlerimi kapatıyorum, ellerim öyle sıkılıyor ki tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Ona karşı, karanlık düşüncelere, öfkeye, kin ve intikam ihtiyacına karşı mücadele ediyorum. Tıslayıp itiraz ederken, tüm vaatleriyle beni baştan çıkarmaya çalışırken onu geri pskrtyorum. İntikamın tadı ne kadar güzel olacak? Ne kadar tatlı?

Bedenim titriyor, büyü kanımda yanıyor, serbest kalmak için kükrüyor. Onu geri püskürtüyorum. Dişlerim çabayla birbirine çarpıyor.

Sonra çığlık atıyorum, büyüü içimde derinlere, çok derinlere itiyorum ve sonra kollarımı sağa doğru savuruyorum, güçlü - hafif - büyü şimşeklerini havaya ve ejderhanın yan tarafına gönderiyorum. Acı içinde uluyor, geriye doğru tökezliyor, sonra yan tarafındaki açık yarayı incelemek için başını çevirmeye çalışıyor.

Summer'ın kafası bana doğru dönüyor ve gözlerimiz birleşiyor: onunki şaşkınlık, benimki kararlılık içinde ve sonra tehlikeden kaçarak saklanıyor.

"Rhi!" Bir el omzuma konuyor ve bir rüya gibi hissettiğim şeyden sarsılarak uyanıyorum, tüm o sıcak, öfkeli büyü tıslayarak uzaklaşıyor ve beni bir sakinlik kaplıyor. "Rhi, iyi misin?"

Tristan. Artık on beş dakika önceki şık, sofistike gönül avcısına benzemiyor. Saçları birbirine karışmış, gömleği yırtılmış, kolundan kan sızıyor.

Beni biraz sarsıyor. "O iyi mi?"

Bakışlarım Tristan'dan hoparlöre kayıyor. Spencer. Spencer Moreau, Tristan'dan bile daha bitkin görünüyor. Tüm vücudu is ve külle kaplı - tüm çıplak vücudu - bacaklarında, kollarında, gövdesinde, yüzünde sıyrıklar ve kesikler var.

"Sp-Spencer?" Dedim.

"Onu buradan çıkarmalıyız," diye bağıyor Spencer Tristan'a, bize doğru gelen bir ok fırtınasını savuştururken.

Tristan'ın elini çekiyorum ve sonra hepimizin kafası Büyük Salon'un girişine doğru dönüyor, insanlar çığlık atıyor ve o yönden koşturuyor, bu savaşçılardan - askerlerden - daha fazlası büyük kapıdan içeri giriyor.

"Ne oluyor lan?" Tristan'ın nefesi kesilir. "Onlardan çok var."

Spencer onun koluna vurur.

"Tristan!" der ve arkadaşının dikkatini ona çeker. "Onu al ve git! Onu güvenli bir yere götür!"

Tristan kaşlarını çatıyor, tartışmak için ağzını açıyor, ama sonra Spencer dört ayak üzerine düşüyor, vücudu sarsılıyor ve sarsılıyor, tıpkı daha önce gördüğüm gibi. Ama bu sefer durmuyor. Vücudu şekil değiştiriyor

daha da büyür, daha da güçlenir, boyu iki katına çıkar. Kafası bükülüyor ve şekil değiştiriyor, derisinin her yerinde jet tüyleri filizleniyor. Her şey o kadar çabuk oluyor ki, acaba hayal mi görüyorum diye düşünüyorum. Bir an Spencer Moreau, tam karşımızda, sonra... ve sonra... canavar. Gece gibi siyah. Bana saldıran canavar.

İleri atıldığında şokla geriye sıçırıyorum ama bana doğru gelmiyor. Doğruca asker duvarına hücum ediyor ve onları onpinler gibi deviriyor.

Şansımı deniyorum, Tristan'ın elini kolumdan kurtarıyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum.

"Rhianna!" diye bağılıyor, peşimden koşuyor.

Koşmaya devam ediyorum. Ancak artık Phoenix'i ya da Azlan'ı göremiyorum, az önce bulundukları yerden gitmişler ve şimdi koridor dumanla doluyor. Göğsümde sıkıştıkça öksürüyorum. Göremiyorum, duman sisinin arasından göremiyorum.

"Azlan! Stone!" Avuçlarımı karnıma koyuyorum, bunu yaparken öksürüyor ve sıçırıyorum, o çekimi, o bağı arıyorum. Onları hissediyorum, ikisini de, hayattalar, güvendeler. Neredeyse rahatlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım ama etrafımda daha fazla büyü gürlerken ve tavanın ayakta kalan kirişleri inleyerek aşağıdaki herkesin üzerine düşerken bu hissin tadını çıkaracak vaktim olmadı. Kendimi yere atıyorum, dumanın ve enkazın arasında yuvarlanıyorum, tehlikeden uzaklaştığımı umuyorum. Sonra tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp bize saldırmaya gelen adamlara büyü fırlatıyorum.

Bir el beni ayağa kaldırdı. Yine Tristan.

"Bırak beni!" Ona bağıriyorum. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Lanet olsun, küçük Piglet. Nasıl olsa alacaksın." Beni bir tarafa savuruyor ve bize doğru koşan bir adama büyüünü fırlatıyor. Adam bir bez bebek gibi buruşuyor ve sonra Tristan tekrar ateş ediyor, büyüü diğerlerinden daha güçlü, daha parlak, dumanı gökkuşağı renklerinde aydınlatıyor.

Kolumu sıkıca kavırıyor, çekiştirip duruyorum. Onun yardımını istemiyorum. Onunkini değil. Büyümün onunkine katılmak, onunla birleşmek için ne kadar yalvardığı umurumda değil. Bağın nasıl acı verecek kadar gerildiği umurumda değil.

"Rhi!" diye bağılıyor. "Onlardan çok fazla var. Yardıma ihtiyacım var. Sihrimizi birleştirmeliyiz." Başımı şiddetle sallıyorum. "Rhianna!"

tersledi. "Arkadaşlarının ölmesini mi istiyorsun? *Arkadaşlarının* ölmesini mi istiyorsun?"

Bunu düşünmek bile içimi acıtıyor ve ben onu durduramadan büyüm benden hızla uzaklaşıyor. Havada yüzüyor, doğrudan onunkine doğru ve çarpıştıklarında şimşek gibi, elektrik her sinirden, her kemikten geçiyor, büyümüz o kadar parlak ki beni kör ediyor.

Benim sihrim onunkine, onunki de benimkine akıyor ve daha önce hiç böyle olmamıştı; her şeyi, onun her parçasını, tüm gücünü, tüm öfkesini, tüm korkularını, tüm sevgisini hissediyorum.

Bağlarım midemde şarkı söylüyor ve bunun ne anlama geldiğini, ne yaptığımızı bilmiyorum.

Ama sonra tüm gürültünün arasından tekrar adımı söylüyor. Gözlerim onu buluyor ve tek kelime etmeden ne yapmamı istediğini anlıyorum. Birlikte kollarımızı ileri doğru savurarak, birleşik büyümüzü koridor boyunca içeriye akın eden adamlara doğru fırlatıyoruz. İçlerinde patlıyor ve domino taşları gibi düşüyorlar.

Sonra alev alev yanan perdelere bir su seli gönderip onları tamamen ıslatıyoruz, buhar tıslıyor ve havaya karışıyor. Daha fazla askerin üzerine büyü yağdırmadan önce bunu tekrar yapıyoruz, daha fazlası düşüyor. Kazanıyoruz, kontrolü ele geçiriyoruz, onları geriye doğru sürüyoruz.

"Ejderhalar," diye bağıyor Tristan ve büyülerimizi h a v a d a k i dev bir canavara fırlatıyoruz, diğerleri gibi sadece bir yıldızın parıltısı olana kadar yükseklere, yükseklere, yükseklere savrulmasını izliyoruz.

Ona bakıyorum, gülümsüyorum, büyüü benimkine dokunmaktan asla vazgeçmek istemiyormuş gibi kıvrılıyor ve okşuyor. Bakışları gökyüzünden aşağıya iniyor ve bana hayretle gülümsüyor, o anda hiç olmadığı kadar güzel görünüyor. Gerçek ve samimi. Ben de ona gülümsüyorum, güzel yüzüne doğru, aramızdaki bağın sıcaklığı başımı döndürüyor ve sersemletiyor ve sonra her şey oluyor.

Bir sihir şimşeği bana doğru geliyor. Ve tepki verecek zamanım yok. Kaçacak yerim yok. Tristan önüme atılıyor, çok daha iri gövdesiyle beni koruyor. Büyü vücuduna çarpıyor, gözleri şok içinde açılıyor, karnındaki büyük yaraya bakıyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyor.

Ve sonra yere düşer.

R merhaba

Onun büyüü, o kadar canlı, o kadar canlı, o kadar ham, o kadar güçlü ki, gökyüzünde asılı kalıyor duman gibi, sonra kayboluyor, benimkinden uzaklaşıyor. Ona tutunuyorum, onu kavriyorum, ama o benimkinden kayıyor ve ben yalnızım, yapayalnızım.

Uluyorum, vücudumdaki acı o kadar yoğun ki ne yapacağımı bilemiyorum.

Derimi tırmalıyorum, saçlarımı çekiyorum, zavallı büyülerimi etrafıma saçıyorum.

Olamaz, olamaz! Lütfen hayır! Lütfen hayır!

Öyle demek istemedim. Ciddi değildim. Onca zaman ondan nefret ettiğimi söyledim. Gitmesini istediğime yemin ettiğim onca zaman. Onu istemediğime söz verdiğim onca zaman. Hepsi yalandı. Hepsi yalandı.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. O benim ve ben de onun olmalıyım. Ve o gidemez, elimden alınamaz. Olamaz.

Başımı geriye atıp feryat ediyorum, acı ve sefalet içimde gümbürdüyor ve zihnim, düşüncelerim, farkındalığım üzerindeki hakimiyetimi kaybetmeye başlıyorum. Acı çok büyük. Sefalet çok derin. İçinde boğuluyorum.

Etrafımda savaş devam ediyor. Büyü patlıyor, ejderhalar kükrüyor, insanlar savaşıyor. Ama şimdi sanki her şey yavaşlamış, suyun altına çekilmiş gibi. Sesler boğuk, belirsiz, renkler soluk, ağarmış, hareketler sürükleniyor.

Ben ne yapacağım? şimdi ne yapacağım? Çünkü o gitti ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Başım dönüyor da dönüyor. Kim olduğumu zar zor biliyorum. Ne olduğumu. Başımı ellerimin arasına aldım.

Sonra hatırladım. Rhianna. Rhianna Blackwaters. Biri adı mı söylüyor? Yolumu mu kesiyor?

Başımı sallıyorum ve beni çekiyorlar, yüzüme bağıyorlar, beni yanan bina kabuğundan gecenin içine doğru sürüklüyorlar. Bana bağıran daha çok insan var, eller bana uzanıyor.

Başımı sallıyorum. Onları duyamıyorum. Tek duyduğum, tüm bu acıya rağmen atmaya çalışan kendi kalbim. Kırılmış, parçalanmış, paramparça olmuş. Çok acıyor. Ve nedenini bile bilmiyorum. Neler oluyor? Bana ne oldu?

Dünya dönüyor ve dönüyor. Suyun altına, karanlık derinliklere doğru çekiliyorum.

Birisi kayıp. Önemli biri. Yokluğu bedenimi bu kadar acıtan, ondan uzaklaştığım her adımda acı veren biri.

"Hayır," diye seslendim, "bekle."

Acı içimi kasıp kavururken, sıcak alevler gibi beni yalarken hatırlamaya, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Kayıp biri var. İhtiyacım olan biri. Benim için dünyalara bedel biri. Onsuz yaşayamayacağım biri. Arkamda bırakamayacağım biri. Bırakamam.

Pip!

Yoluma çıkan herkese büyü fırlatıyorum ve sonra koşuyorum, o kadar hızlıyım ki kimse beni yakalayamaz, yanan malikaneden uzaklaşıyorum, patikalar boyunca, karanlığa doğru. Üzerime gelen büyüleri savuruyorum, kaçan öğrencilere çarpıyorum, beni durdurmaya çalışan herkesi havaya uçuruyorum, ormana ve yurt odama doğru koşuyorum.

Kampüsün bu tarafı sessiz, savaş bu kadar uzağa nüfuz etmiyor ve yurt binamız karanlıkta, tüm ışıklar sönmüş durumda. Yarışıyorum.

girişten geçip kapımıza kadar. O kadar tedirginim, kafam o kadar karışık ki kilitleme büyüsunü özmem dört denememi aldı, her başarısız denemede ellerim daha da titriyor. Konsantre olamıyorum, kafamın içinde dönen kelimeleri durduramıyorum, acı her şeyi sarmal hale getiriyor.

Sonunda büyü serbest kaldı ve kapıdan içeri daldım.

"Pip?!" "Pip?!" diye bağırdım. Neredesin?!"

Oda karanlık, perdeler dışarıdan gelen tüm ışığa karşı çekilmiş, ama gözlerim alıştıkça mobilyalarımızın gümüşi hatlarını seçebiliyorum.

Pip'in yatağına doğru

utum. Boştu.

"Pip," diye feryat ederek dizlerimin üzerine öküyorum. İçimdeki acı o kadar nüfuz ediyor ki, artık ayakta duramıyorum. Dünya daha da hızlı dönüyor. Midem bulanıyor. Safra boğazıma hücum ediyor ve dizlerimin üzerinde sallanıyorum.

Ama sonra tanıdık bir gıcirtı duydum. Çok iyi bildiğim bir gıcirtı. Ve yatağın altından kıvrıla kıvrıla çıkıyor, arkasını sıkıp öne doğru fırlıyor. Ona doğru hamle yaptım, onu kollarımın arasına aldım, yüzümü yüzüne gömdüm.

Kollarımda titrerken, bir patlama sesi camları sarsarken ona "Sorun yok," diyorum. "Sorun yok küçük adam, yanındayım."

Göğsüme sarıldım. Onu buldum. O güvende. Artık her şey daha iyi olmalı. İkimiz de iyiyiz. Birbirimize sahibiz, her zaman olduğı gibi. Acı dinmeli, değıl mi? Yine de hala orada, bir şeylerin ters gittiğine dair o ezici hissin karşısında duruyor. Tüm vücuduma yayılıyor ve bana neler olduğunu bilmiyorum.

Ayağı kalkıp kapıya doğru sendeliyorum ve Pip'i elimden geldiğince sıkıca kavriyorum. Bir ayağımı diğerrinin önüne koymaya, kendimi dik tutmaya konsantre oluyorum. Her eyimi harcıyorum ve mide bulantısı boğazıma doluyor.

Neyim var anlamıyorum. Düzgün düşünemiyorum, kafam karmakarışık. Doğru olmayan bir şeyler var ve ne olduğunu anlamıyorum.

Odaklanmaya alışıyorum.

Uzaklaşmam lazım. Evet, yapmam gereken bu. Pip'i ve beni güvenli bir yere götür.

Odadan ve binadan dışarı çıkıyorum ama ancak bu kadar ilerleyebiliyorum. Yola adımımı atar atmaz bir büyü ÇimÇeği omzuma çarptı ve ciğerlerimdeki tüm hava boğalarak yere yığıldım. Sert, soğuk zeminde nefes nefese yatıyorum, Pip burnunu endişeyle yüzüme sürtüyor.

Bana kalkmamı söylüyor. Savaşmamı. Ama yapamıyorum. Nefes alamıyorum, bacaklarım ve kollarım çalışmıyor.

Tekrar nefes alıyorum, ciğerlerim çalışmayı reddediyor, göğsümde yanıyor. Büyü, ateşler ve artık var olmaması gereken yaratıklarla yanan gökyüzüne bakıyorum. Rüya mı görüyorum?

Sonra tüm bu ışık bir adam silueti tarafından engellenir. Uzun ve geniş. Bana merhametsizce, duygusuzca bakıyor, gözleri ölümcül derecede soğuk. Tepeden tırnağa kamuflaj giymiş, sadece yüzü açıkta. Zalim bir yüz. Ağzının kıvrımından, gözlerinin ölümcüllüğünden anlayabiliyorum. Yüzünün bir tarafında boylu boyunca uzanan bir dövme var ve koyu renk saçları geriye doğru taranmış. Dünya etrafımızda patlayıp yanarken bana dik dik bakıyor.

"Çorak topraklardan gelen kayıtsız kız," diyor.

Onu tanıyor muyum? Pip ciyaklıyor ve yanıma sokuluyor. Bu adamda bir şeyler var... tanıdık bir şeyler. Ama beynimi çalıştıramıyorum. Her şey acıyor ve nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

"Sensin, değil mi?" diye homurdanıyor, bacağına geriye savurup kaburgalarımın sert bir tekme atıyor. "Sen olduğunu sanmıştım, seni küçük süttük."

Zaten o kadar acı çekiyorum ki, vücuduma gelen darbenin farkına bile varmıyorum ama ciğerlerimi uyandırıyor, hava ciğerlerimi doldurmak için acele ediyor.

Oksijen beynime hücum ederken yüzüne bakıyorum.

Gözler... gözlerle ilgili bir şey... şekli, rengi, ukala özgüveni.

Ve sonra onu gördüm. Sonra hatırladım.

Bıçağım o kafatasında. Aynı gözler, bir daha asla kapanmamak üzere yere bakıyor.

"Marcus Lowsky," diye nefes alıyorum, boğazım düğüm düğüm ve hırıltılı. Ve aniden her şey netleşir, kristal berraklığında. Sesler, görüntüler, her şey keskin bir şekilde odaklanıyor, dövmesinin koyu çizgileri, zinciri

boynundaki yapraklar, başının üstündeki yapraklar, burnuma gelen yanık kokusu.

"İçimde ölmediğine dair bir his vardı," diye tıslıyor ve yanıma çömelmeden önce bana üç kez daha tekme atıyor, her seferinde vücudum patikada kayıyor. "Ama endişelenme. Bu daha iyi. Olması gereken bu."

Savaşmam, kendimi kurtarmam, Pip'i kurtarmam gerekiyor ama her ęeyim acıyor, sihrim emrettiğimde gelmeyi reddediyor. Parmak uçlarım içe yaramaz, ıslak kibritler gibi. Orada çaresizce yatıyor, onun zehirli gözlerine bakıyorum.

"Bu şekilde," diye devam ediyor yüzümü inceleyerek, "sana acı çektireceğim, canını yakacağım, yaptıklarının bedelini ödeteceğim."

Bir elini üzerimde gezdiriyor ve vücuduma elektrik gönderiyor. Vücudum sarsılıp sarsılırken, kaslarım ve sinirlerim kavrulurken çığlık atıyorum.

"Evet, çok daha iyi." Yüzünde hiçbir ifade yok. Boş, tamamen boş, sadece o koyu renk gözleri parlıyor.

Ben de ona ters ters baktım. Onu ikna etmeye çalışabilirdim. Kardeşi olduğunu bilmediğimi görmesini sağlayabilir, bir başkasını kurtardığımı açıklayabilirdim. Ama kimi kandırıyorum ki? Bu adam intikam istiyor. Kan istiyor. Tek istediği bu. Bu konuda çok ısrarcı. Yaşamama izin vermesinin imkanı yok.

Yine kolumu hareket ettirmeye, sihrimi parmak uçlarıma çağırmaya çalışıyorum ama her şey bir çaba, kolum o kadar ağır ki hareket ettiremiyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor ve Pip fırsatını bulup ona saldırıyor, adama doğru fırlıyor ve burnunu kapıyor. Ama adam çok hızlıydı, geriye doğru savruldu, kolunu havada salladı ve Pip'i uçurdu. Evcil hayvanımın bir ciyaklamayla arkamdan yere çarptığını duyuyorum.

"Pip!" İnliyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"Vücudundaki her kemiği kıracağım. Sonra boğazını keseceğim ve kan kaybindan ölmeni izleyeceğim," diyor Marcus. "Peki nereden başlayalım? Parmaklarından mı?" Sol elimi iki elinin arasına alıyor ve ben de tüm gücümle onu zaplamaaya çalışıyorum. İçimin derinliklerine uzanıyorum, o karanlık, kızıl büyüü arıyorum, şimdi beni kurtaracağını biliyorum. Ama hiçbir şey yok, sadece boşluk ve acı var.

"Ve bunu yaparken," diyor yumruğumu açıp parmaklarımı düzelterek. Küçük parmağımı kavıyor, "Bana Renzo Barone'nin seni neden öldürmediğini anlatabilirsin. Neden bana senin olmayan bir kalp getirdi. Neden bana yalan söylediğini."

Parmağımı geriye doğru şaklatıyor ve beyaz ışık görüş alanımı kaplıyor. Daha fazla acı. Sıcak ve sefil.

Gözlerimi kapatıyorum ve dünya dönmeyi bıraktığında o hâlâ orada, elimi tutuyor. Nefesi gürültülü ve tehditkâr. Şimdi bir sonraki parmağımı kavıyor, serçe parmağım acayip bir açıyla sallanıyor.

"Bana nedenini söyle," diye homurdanıyor, kara gözlerinden öfke ve kana susamışlık fışkırıyor.

"Çünkü o benim kader arkadaşım, seni lanet olası amcık!"

Marcus Lowsky'nin üzerine kara bir büyü bulutu çöküyor, onu yere sürüklüyor ve bir ilmik gibi boynunun etrafına dolanıyor. Adam boğazını kurtarmak için çırpınıyor ama elleri gölgeler arasında yüzüyor ve bağ sıkıyor. Havaya büyü ateşliyor ama sarmal gittikçe sıklaşıyor, yüzü önce kızarıyor, sonra morarıyor, şakağındaki damarlar derisinden dışarı fırlıyor, gözleri şişiyor. Bacakları toprağa sürtünüyor. Hırıldıyor ve gurulduyor. Başımı çeviriyorum, izleyemiyorum ve bakışlarım Pip'i kolunun altına sıkıştırmış olan Renzo Barone'ye takılıyor. Omzuma uzanıp sıkıca kavıyor.

"Hadi buradan gidelim, küçük tavşan."

Bir ışık parlaması oluyor ve sonra dünya bükülüp geriliyor, boğulan adamın sesleri, patlamalar ve yangın, bükülüp geriliyor. Kafamın içinde bir baskı var. Sanki ölene kadar sıkılıyormuşum gibi hissediyorum ve sonra serbest kalıyor. Nefes nefese kalıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Spencer

GERİ DÖNÜYORUM bir ceset yığını içinde kendime geliyorum, savaş gürlüyor

Etrafımda büyüler havada çarpışıyor, Büyük Salon alev alev yanan bir enkaz. Etrafı tarayıp bir çıkış yolu aradım. Tristan'a Rhianna'yı alıp gidiyorum ama enkazın içinden tırmanıp kalan askerlere büyü fırlatırken onu görüyorum. Yerde yatıyordu. Gözleri kapalı. Vücudu cansızdı.

Başıma kan hücum ediyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Kardeşimi düşünüyorum. Ölü kardeşimi. Kanı toprağın derinliklerine gömülmüştü.

O da mı öldü? Tristan öldü mü? Çok hayat doluydu. Çok güçlü. Çok güçlü. Ve eğer o öldüyse...

Hayır, bu olamaz! Ona doğru koşuyorum, üzerime hücum eden adamların arasından geçiyorum, onları omzumun üzerinden fırlatıyorum, büyülerimi vücutlarında parçalıyorum ve sonra onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

İlk başta ona dokunmak istemiyorum, mide bulantısı, panik ve korku içimde dönüp duruyor. Ona dokunursam, o zaman emin olacağım. O zaman artık belki yok, şüphe yok, olasılık yok. Eğer ölmüşse, ölmüştür ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktur.

Kendimi toparlıyorum ve uzanıp arkadaşımın bedenini kollarımın arasına alıyorum.

Sıcak, zar zor ama öyle ve ben onu hareket ettirdikçe kaşları hafifçe çatılıyor.

İçime öyle bir rahatlama doluyor ki, ölmekte olan adamların iniltileri arasında yüksek sesle ve çılgınca bir kahkaha atıyorum.

"Tristan?" "Tristan, beni duyabiliyor musun?" diyorum.

Onun büyüsunü her zaman hissedebildim, ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu hissettim, sanki etrafında dolaşan bir aura gibi. Şimdi gözlerimi kapatıp hissediyorum. Orada, zayıf, soluk, azalıyor.

Göğsünün ortasında açık bir yara var, içinden kan fışkırıyor. Kaşlarımı çatıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve elimi yaranın üzerinde gezdiriyorum, sihrimin yarayı iyileştirmesini, kırık eti mühürlemesini diliyorum. Ama yapamıyorum. Bu bir lanet, derin ve karanlık, damarlarına sızıyor ve büyüsu biraz daha azalıyor.

Onu bir şifacıya, bir hastaneye götürmeliyim.

Onu kaldırıp salonun dışına, şiddetli savaştan uzağa, gecenin içine doğru taşıyorum ve bize doğru atılan tüm büyüleri geri çeviriyorum.

Patikaya çıktığımda, bakışlarım umutsuzca bir o yana bir bu yana sallanıp bize yardım edebilecek birini ararken, infazcı bana doğru hızla geliyor.

"Rhianna?" diye soruyor, gözleri vahşi, nefesi kesik kesik geliyor, ağır omuzları hızla inip kalkıyor. Kendi kolu yaralı, yanında gevşek duruyor, ceketi yok, gömleği yırtık, yüzü ve elleri kanlı.

Başımı salladım. "Tristan'la birlikteydi."

İnfazcının gözleri kollarımda taşıdığım cesede takılıyor ve telaşla sarsılıyor. Sonra yüzü çatlıyor, yıkım yağmur damlaları gibi yüzüne yayılıyor. Ona dokunmak için uzandı. Ağzı titriyor.

"O öldü-"

"Hayır, yaşıyor ama zar zor," diyorum ona. "Yardıma ihtiyacı var."

İnfazcının vücudu rahatlayarak sarkar. Gözlerini kapatır ve nefes verir. "Onu babasının evine götürün."

"Babasının mı? Onu hastaneye götüreceğim-"

"Tüm şehir saldırı altında. Konsey düştü." "Ne-ne-ne?"

"Onu amcama götürün," diyor infazcı, omzumu iterek. "Annesine."

Anlamadığım için başımı sallıyorum. "Orada güvende olacaksın," diye açıklıyor, şimdi beni zorla itiyor. "Git!"

Şaşkınlıkla ona bakarken Profesör Stone ve Rhianna'nın iki arkadaşı koşarak bize doğru geliyorlar.

"Onu hiçbir yerde bulamıyoruz!" diyor profesör, gözleri infazcı kadar vahşi. "Hiçbir yerde! Hangi cehennemde o? Onu yakınımda hissedemiyorum, Az! Onu hissedemiyorum!"

İnfazcıya baktım. Omuzları sertleşmiş, çenesi sertleşmişti. "O gitti."

"Ne?!" Ağlıyorum. "Gitti mi? Onu götürdüler mi?"

Kızın arkadaşı inliyor, yanındaki çocuğa yapışıyor. Hepsi en az infazcı kadar dağınık ve yaralı.

Canavar içimde kükrüyor. Dünyayı yerle bir etmek istiyor. Gitti mi? Gitmiş olamaz.

"Onu bulmak zorundayız," diyoruz birlikte.

Renzo

Ona ve küçük domuzcuklarına tüm gücümle sarılıp onları çekiyorum. Benimle birlikte zamanın ve uzayın içinden geçerek mutfak zeminine düştü. Birkaç hafta önce oturup onu beklediğim mutfağın aynısı. Ama şimdi karanlıktı, şafağın ilk ışıkları küçük pencereden içeri süzülüyordu.

Domuz benden uzaklaşıp köşeye kusarken küçük tavşanımın yüzüne bakıyorum.

"Evet, bu herkesin tercih ettiği bir seyahat şekli değil, küçük dostum," diyorum ona, küçük tavşanımın yüzündeki nemli saçları geriye doğru süpürürken. Gözleri sımsıkı kapalı, alnı kırış kırış.

"Sus," diye fısıldıyorum, onu yakınımda tutuyorum ve ileri geri sallıyorum, "şimdi sus, iyisin. Güvendesin."

Başını sallıyor, güzel yüzünü yaralayan kırışıklıklar ve oluklardan yayılan acı.

Parmağımı üzerinde gezdiriyorum, büyüleniyorum, ondan büyüleniyorum. O çok yumuşak. Çok sıcak.

Haykırıyor, vücudu kasılıyor ve ben parmağı hatırlıyorum. Elini dikkatlice elime aldım. Öfke bir şimşek gibi içimde alevleniyor

Tavşanıma ne yaptığını gördüğümde ölümcül bir şimşek çakacak. Mükemmel bir şeyi aldı ve onu kırdı. Onu yerde kıvranırken, son bir nefes bile alamazken düşünüyorum ve keşke lanet kafatasını, lanet omurgasını, lanet bacaklarını kırsaydım diyorum.

Küçük tavşanım titreyip saçma sapan şeyler mırıldanırken kendime "Odaklan," diye hatırlatıyorum. Eğilip onu tekrar susturuyorum, kırıışmış alnına doğru fısıldıyorum. "Bunu senin için düzelteceğim."

Gözlerimi kapatıp kemiklere odaklanıyorum. Kemikleri onarmanın onları kırmaktan çok daha zor olduğu ortaya çıktı, ama bir şekilde başarıyorum, olduğu kadar mükemmel olmasını sağlamak için o kadar çok konsantre oluyorum ki, alnımda ter boncukları oluşuyor.

İşim bittiğinde arkama yaslanıp küçük tavşanıma bakıyorum.

Parmak sabit, ama o değil. Vücudu sarsılıyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Bir sorun var.

"Ne oldu, küçük tavşan?" Beni duyabildiğinden bile emin olmadan söylüyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, senin için düzelteyim."

Titriyor ve onu vücuduma sıkıca sararak sıcaklığımı ona yayıyorum.

Titremeleri biraz azalıyor, vücudundaki sıkı sarmal gevşiyor, tekrar mırıldanıyor ve gözlerini açıyor, bulanık bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Sorun nedir?" diye sordum. Sanırım onun için her şeyi yapardım. Her şeyi.

"Tristan," diye fısıldıyor acıyla, kederle, özlemle ve anlamadığım tüm o şeylerle, "Tristan."

Sıradaki Dördüncü Kitabı okuyun, [Yüklü Bağlar](#)

Bu hikayeden bonus bir sahne okumak ister misiniz? Tüm bonus materyallerimi web [sitemde](#) bulabilirsiniz

Sinsi önizlemeler, spoilerlar ve en son haberler için [Hannah'nın okuyucu grubuna](#) katılın

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir inceleme veya derecelendirme bırakmayı düşünün - bu çok yardımcı olur

benim gibi bağımsız yazarlara!

AYRICA HANNAH HAZE TARAFINDAN

Hepsi Amazon ve Kindle Unlimited'ta mevcut.

Paranormal RH Romantizm

Ok Hart Akademisi

[Parçalanmış Kaderler](#)

[Bükülmüş Bağlar](#)

[Paramparça Yıldızlar](#)

[Yüklü Bağlar](#)

Çağdaş RH omegaverse

Sürüyle Birlikte

[Derinlerde](#) - Rosie'nin

hikayesi [Belada](#) -

Connie'nin hikayesi

[Düşümler İçinde Altında](#) -

Alexa'nın hikayesi [Şüphe](#)

[İçinde Kontrol](#) - Giorgie'nin

hikayesi - Sophia'nın

hikayesi

Rockview Omegaverse

[Pack Rivals Bölüm I](#)

[Pack Rivals Bölüm II](#)

[Pack Choices](#)

[Pack Gamble Bölüm I](#)

[Pack Gamble Bölüm II](#)

Çağdaş MF omegaverse serisi

[Alfa](#) 'sı [Alfa](#)

[Tarafından](#)

[Sarsıldı](#) *Rock Yıldızları*

[Rock YıldızOmega](#)ının

[Alfa ile Dördüncü Üs](#)

Çağdaş MF omegaverse standalones [Oxford Heat](#)

[Alfa Eskort Ajansı Omega'nın](#)

[Yasak Ateşi](#)

Çağdaş MF omegaverse romanları [Omega](#)

[Kovalamacası](#)

[Çevrimiçi Isı Noel Isısı](#)

Uzaylı omegaverse MF romantizm serisi

Astia'nın Alfa Prensi

[Uzaylı Arzusu](#)

[Uzaylı Tutkusu](#)

YAZAR HAKKINDA

İyileşmekte olan bir alaycı olan Hannah, asla evlenmeyeceğine yemin ederek büyümüş. Sonra 2001'de kocasıyla tanıştı ve o zamandan beri romantik bir kadın oldu. Hannah, hevesli bir yazar ve okuyucu olmasına rağmen, mantıklı olanı yapmaya ve üniversitede fen bilimleri okumaya karar verdi ve yazarlık fikirlerini bir kenara bıraktı. İyi bir aşk kitabının keyfini keşfettiğinde ve aşk hikayelerinin her zaman en iyileri olduğunu anladığında her şey değişti.

Artık kitaplarının kıvılcımlarla dolu olmasını sağlamak için kimyasal bağlar ve reaksiyonlar hakkındaki bilgisini kullanıyor. Aslında karakterleri arasındaki elektrik nabzınızı hızlandıracak ve kalbinizi çarptıracak.

Hannah, üç çocuğuna kitap okumayı, aptalca sesler çıkarmayı ve kırlarda uzun yürüyüşlere çıkmayı (ne kadar çamurlu olursa o kadar iyi) seviyor. Kafası her zaman yeni hikaye fikirleriyle doludur ve büyük olasılıkla onu, hepsini yazmaya çalışırken çok yaramaz kedisinin taleplerinden kaçınırken bulabilirsiniz.

Haber bültenime kaydolun:

www.hannahhaze.com/about

Okuyucu gruplarıma katılın:

<https://www.facebook.com/groups/hannahhazehotromancereads>

<https://www.facebook.com/groups/softandsteamyomegaverse>

Web sitemi ziyaret edin:

www.hannahhaze.com

Beni TikTok'ta yakalayın:

www.tiktok.com/@hannahhaze_author

TEŞEKKÜRLER

Bir kez daha tüm okuyucularıma bu hikayeye bir şans verdikleri ve tüm harika yorumlarınız, yorumlarınız ve mesajlarınız için çok teşekkür ederim. Umarım bu kitabı beğenmişsinizdir ve hikayenin bir sonraki bölümünü size ulaştırmak için sabırsızlanıyorum!

Bu hikayeyi olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olan harika beta okuyucu ekibime gerçekten minnettarım. Teşekkürler Courtney, Sara, Jessie, Morgan, Leandri, Aimee, Alanys, Jenna, Melissa, Lili ve Kiki.

Bir başka güzel kapak için Christian'a ve müstehcen sözlerimi düzelttiği için James'e teşekkür ederim.

Ve son olarak aileme tüm sevgileri, destekleri ve cesaretlendirmeleri için teşekkür ederim. Sizi seviyorum x

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

